

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

i'll
stand
by
you

"Sala [has a] rare ability to bring powerful stories to life."
— RT Book Reviews

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[*Curl Up and Dye*'dan bir Alıntı](#)

[Yazar Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

Bölüm 1

Sevimli Grant yatağında yuvarlandı ve karnına tanıdık bir kramp girdiğinde alarmı kapattı. Aylık sancılar gelmişti ve oğlu Luther Joe'nun uyuduğu bebek yatağından gelen kokuya bakılırsa, dün gece ona yedirdiği kuru erik kavanozu bir hata olabilirdi. Krampları ve Luther'in koşuları arasında, bir iş gününe başlamak için en uygun yol bu değildi, ama artıklerle yaşamının nasıl bir şey olduğunu zaten zor yoldan öğrenmişti.

Koridordan hızla banyoya gitti ve birkaç dakika sonra elinde Luther'in pişigi için bir tüp merhemle çıktı. On yedi yaşında bekâr bir anne olmanın çekici bir yanı yoktu ama doğum yaptıktan sonra bir daha asla regl olmaktan şikâyet etmeyeceğine yemin etmişti.

Yatak odasına dönerken adımlarını hızlandırdı. Luther uyanmış ve mızızlanmaya başlamıştı ve son dakikaya kadar büyükbabasını uyandırmak istemiyordu.

"Hey, küçük adam," dedi yumuşak bir sesle beşiğe doğru koşarken.

Luther yaşına göre büyüktü ve şimdiden kendini yukarı çekip bebek yatağının içinde ayakta duruyordu. Küçük, tombul elleri yatağın parmaklıklarına dolanmıştı ve muhtemelen diğlerini çıkarmaya çalışarak yatağın parmaklıklarını çiğniyordu ama bu henüz gerçekleştirmemişti. Onu görür görmez, tükürüğü çenesine ve alttaki noktalara damlarken sevdiği o dişsiz bebek gülümsemesini takındı. Karyola demirini tuttu ve kız yaklaşırken ciyakladı.

Dori kıkırdadı. "Şşşt, şimdi! Büyükbabayı uyandıracaksın."

En sevdiği erkekten söz edilmesi bile Luther'in bakışlarını kapıya yöneltti. Dori burnunu çekti, sonra gözlerini devirdi.

"Ooowee, Luther Joe! Leş gibi kokuyorsun. Bir dakika uzan da annen seni tekrar temizlesin."

Pijamasının ağnı çözdü ve onu temizlemeye başladı, bir yandan da ona surat yapıyor, sonra da onun yaptığı ifadeleri taklit etmeye çalıştıkça gülüyordu. Bu neredeyse bir haftadır oynadıkları bir oyundu ve onun bir dahi olacağına ikna olmuştu. Bitirir bitirmez onu beşikten aldı, kalçasına yerleştirdi ve mutfaka yöneldi.

Dışarıda hava hâlâ karanlıktı ama Dori'nin Granny's Country Kitchen'daki bulaşıkçılık işi sabah altıda, kahvaltı servisi başladığında başlıyordu. Onu mama sandalyesine oturttu, eline diş çıkarma bisküvisi verdi ve mutfak penceresinden dışarı bakarken kahve yapmaya ve mısır gevreğine koymak için süt ısıtmaya başladı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama daha koyu, ağır görünümlü bulutları görebiliyordu. Mayıs her zaman yağmurlu bir aydı ve bu Mayıs da bir istisna değildi. Belki acele ederse yağmur başlamadan işe yetişebilirdi.

Birkaç dakika içinde pastırmayı kızartmış ve çırpılmış yumurtaları bir kâsede çırpmaya hazır hale getirmişti. Luther büyük bir çığlık attığında ekmek kızartma makinesine ekmek koyuyordu. Döndüğünde büyükbabasının odaya girdiğini gördü. Uzun yıllar çatı ustalığı yaptığı için biraz kamburu çıkmıştı ama yetmiş altı yaşına göre hâlâ formundaydı.

"Günaydın, büyükbaba."

Meeker Webb, "Günaydın tatlım," dedi ve parmaklarını oynatarak Luther'e baktı; Luther yine ciyakladı ve diş çıkarma bisküvisini mama sandalyesinin tepsisine vurdu.

Meeker torununun başının üstünü öperken ve bir parça çıtır pastırma yerken ona yakından baktı. Doğduğu günden beri onun Blessings, Georgia'daki en güzel şey olduğunu düşünmüştü ve mavi gözleri eskisi kadar ışıltılı olmasa ve artık nasıl göründüğüne pek dikkat etmese de hâlâ öyle düşünüyordu.

Luther'in babasının kim olduğunu söylemesi için onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Onun kendisine yapacağından korktuğu için söylemediğini çoktan anlamıştı. Kaçak bir kız değildi ve hamile kaldığında bir erkek arkadaşı da yoktu. Meeker yaşlı olabilirdi ama aptal değildi. Birisi Dori'ye istediğini yapmış ve onu sonuçlarına tek başına katlanmak zorunda bırakmıştı.

Kendisine bir fincan kahve doldururken, "Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedi.

Dori pastırmanın yağını süzerken başını salladı, sonra yumurtaları sıcak tavaya döküp karıştırmaya başladı.

"Biliyorum, büyükbaba. Luther'i doyurur doyurmaz gideceğim."

"Ben Buster'ı besleyeyim, sen de oturup kahvaltı et. Zıyan oluyorsun. Sen gittikten sonra yiyebilirim."

Tereddüt etti. Onun için zaten çok şey yapmıştı ama teklifi cazipti. Bütün gün ıslak kıyafetlerle çalışmak istemiyordu.

"Ama kahvaltın soğuyacak," dedi. Adam onun kulağını çimdikledi.

"Nasıl ısıtacağımı biliyorum, değil mi?"

Sırıttı ve Luther'in mısır gevreği kâsesini ona uzattı. Kendine bir porsiyon yumurta ve domuz pastırması hazırladı, bir parça kızarmış ekmek aldı ve ayakta yedi.

Meeker kaşlarını çatı. "Tatlım, en azından oturabilirsin."

"Vakit yok," diye mırıldandı, çiğnediği bir lokma yemeğin etrafında konuşuyordu.

Birkaç dakika içinde yatak odasında, uyumlu olup olmadıklarını umursamadan kıyafetlerini giyiyor ve uzun, koyu kahverengi saçlarındaki düğümleri tarıyordu. Eskiden görünüşüyle gurur duyardı. Ailesi öldürülmeden önce herkes onun bebek yüz hatları ve küçük kalkık burnuyla annesine ne kadar benzediğinden bahsederdi ama artık bunun pek bir önemi olduğunu göremiyordu. Hamile kaldığında diğer her şeyle birlikte gururu da büyük bir darbe almıştı ve Humpty Dumpty gibi kendini tekrar nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Bir şemsiye aldı ve çıkmadan önce mutfığa uğradı.

"Ben artık gidiyorum," dedi ve küçük oğluna veda öpücüğü verdi. "Luther Joe, büyükbabana iyi davran."

Luther sıırıttı ve bir ağız dolusu yulaf ezmesiyle baloncuklar üfledi, bu da Meeker'ın sıırıtmasına neden oldu. Dori gözlerini devirdi. "Ona gülme, yoksa yine aynı şeyi yapar."

"Neden olmasın?" Meeker dedi ki. "Eskiden sen de aynı şeyi yapardın ve ben sana gülerdim." Dori büyükbabasının boynuna sarıldı.

"Umarım seni ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi biliyorsundur." Meeker gözlerini kıstı ve huysuzca boğazını temizledi.

"Ben de seni seviyorum, kızım. Şimdi acele et yoksa ıslanacaksın. Luther ve ben iyi olacağız."

Dori ona bir öpücük verdi, sonra yağmurluğunu giydi ve verandaya çıktıktan sonra şemsiyesini açtı.

Güneş henüz doğmamıştı ama sokak lambaları mahallesinden çıkıp Blessings şehir merkezine

doğru giden yolu aydınlatıyordu. Verandadan inerken sabahın serin havasından derin bir nefes aldı.

adımlar. Hatta yağmur gibi kokuyordu. Hiç tereddüt etmeden adımlarını uzattı ve çalışma moduna geçti.

Lise balosuna hiç gidememişti ve futbol maçlarına ve okul gezilerine gittiği günler sona ermişti. Evde eğitim almayı denemiş, sonra bunun zaman kaybı olduğuna karar verip GED'e girmişti. Şimdi de internet sitesi kurma üzerine online üniversite kurslarını bitirmek üzereydi. Kendisi için üzülebilirdi ama bunu aşmak için tek yapması gereken bebeğini düşünmekti. Onu dünyadaki tüm partilere ve danslara değişmezdi. Köşeye vardığında trafiği kontrol etmek için kısa bir süre durakladı ve yağmurun ilk damlaları düşmeye başladığında koşmaya başladı.

* * *

Yirmi yaşındaki Johnny Pine'ın alarmı çaldığında, uzun bacaklı halini bir iniltiyle yataktan dışarı yuvarladı. Sabah beş çok erken gelmişti ama çamaşır yıkamak ve küçük kardeşlerini okula göndermeden önce onlara kahvaltı hazırlamak için fazladan bir saate ihtiyacı vardı. Küçükken annesi bırakın yataktan çıkmayı, ona kahvaltı bile hazırlamamıştı. Ama okula aç gitmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu ve bunun kardeşlerinin başına gelmemesine kararlıydı.

Marshall on yaşındaydı ve beşinci sınıfa gidiyordu, Brooks, nam-ı diğer Beep ise yedi yaşındaydı ve ikinci sınıfa gidiyordu. Hala bir anneye ihtiyaç duyacak kadar küçük olmalarına rağmen, bu gerçekleşmiyordu. Anneleri iki yıl önce aşırı dozda meth almış ve Blessings Mezarlığı'na gömülmüştü. Babaları hapiste yatıyordu ve çıkma umudu yoktu. Ellerinde kalan tek şey Johnny'ydi ve onları yüzüstü bırakacak bir sonraki kişi o olmayacaktı.

Çıplak ayakla banyoya yöneldi ve yerdeki kumları hissedince irkildi. Dün gece bulaşıklardan ve çocukların ödevlerinden sonra yerleri süpürmesi gerekiyordu ama unutmuştu. Duşunu aceleyle alırsa belki zaman bulabilirdi.

Kısa bir süre sonra mutfaktaydı, yulaf ezmesini karıştırıyor ve ikinci fincan kahvesini yudumluyordu. Çamaşır makinesi sıkma devresindeydi-şimdilik çok iyi. Yulaf ezmesine göz attı, sonra ateşi söndürdü ve çocukları uyandırmak için koridora inerken tencereyi arka ocağa koydu.

Odalarındaki Ninja Kaplumbağa gece lambası eskiden onundu. Çatlamıştı ve kaplumbağalardan birinin kolu yoktu ama yine de çalışıyor, yüzlerine soluk yeşil bir ışık saçıyordu. İkisinin de saçları Johnny'ninki gibi siyahtı ve büyüdüklerinde ona çok benzeyeceklerinden şüpheleniyordu. Onları hizada tutmak için elinden geleni yapıyordu ama bir ebeveynin yerini tutamayacağından korkuyordu. Anneleri öldüğünde on sekiz yaşında olmasaydı, devlet onları elinden alacaktı. Şimdi hâlâ alabileceklerinden korktuğu için her şeyi yolunda tutuyordu.

Odanın ışığını açtı ve sonra paylaştıkları yatağın üzerine eğilip her birini hafifçe salladı. "Hey, Marshall. Hey, Beep. Uyanma vakti geldi. Yulaf ezmesi hazır. Şimdi kalk ve oyalanma. Okula geç kalamazsın."

Çocuklar yataktan kalkıp çişlerini yapmak için koridordan banyoya doğru ilerlerken sessizdiler. Temiz kıyafetlerini çıkardı ve odadan çıkmadan önce ayakkabılarını yan yana yere koydu. İçeriden gelen kıkırdamaları duyabiliyordu ve geçerken banyonun kapısını çaldı.

"Oyalanmayı bırak ve giyin!" diye bağırdı.

Mutfağa geri dönerken sessizlik ayak seslerini takip etti. Çamaşır makinesinin sıkma işlemi bitmişti, bu yüzden ıslak çamaşırları kurutucuya attı ve çalıştırdı. Giysiler kırıkmış olacaktı.

Bu akşam eve döndüğünde, en azından temiz ve kuru olacaklardı. Hayatı en dipte yaşıyor olabilirlerdi ama kirli yaşamak zorunda değillerdi.

Saate bir göz attı. Saat altıya çeyrek kalmıştı ve hâlâ öğle yemeklerini hazırlamamıştı. Okuldaki ücretsiz öğle yemeği programından yararlanmaya hak kazanmışlardı ama elinden gelse çocuklara böyle bir damga vurmak istemiyordu. Bir kutu Spam çıkardı ve sandviç yapmaya başladı. Marshall mayonez seviyordu, Beep tereyağı istiyordu ve kendisi de hardal seviyordu. Çocukların her biri için birer tane, kendisi için de iki tane hazırladı, beslenme çantalarına birer muz ve kendi beslenme çantasına da bir ballı çörek koydu ve çocuklar mutfığa girerken onları masanın köşesine bıraktı. Giyinmişlerdi ama saçları darmadağınktı. Bunun üzerinde daha sonra çalışacaktı.

"Otur," dedi. "Ben yulaf ezmesini hazırlayayım." "Benimkine kuru üzüm koyabilir misin?" Marshall sordu.

"Kuru üzüm falan istemiyorum," diye mırıldandı Beep savunmacı bir tavırla.

"Kuru üzüm istemezsin," dedi Johnny, sıcak mısır gevreğini dağıtırken ve Marshall'ın porsiyonunun üzerine bir avuç kuru üzüm atarken dilbilgisini dalgınca düzeltti.

Bip kaşlarını çatı. "Ben de öyle dedim."

Johnny sırtıttı ve daldırmaya devam etti. Yemeğe başladıklarında sohbet sona erdi. Yulaf ezmesi en sevdiği kahvaltı yiyeceği değildi ama sıcak, ucuz ve doyurucuydu, o kadar. Belki piyangoyu kazandığında pastırma ve yumurta yerlerdi.

Yulaf ezmesini sekiz lokmada yuttu, arkasını döndü, kâsesini yıkayıp duruladı ve süzgece koydu.

"İşiniz bittiğinde kaselerinizi sıcak suya koyun," dedi ve sonra Beep'i işaret etti. "Ve bir daha bulaşık suyuna yulaf ezmesi koymayın. Yiyin. Zıyan etmeyin."

Beep başını kaldırmadan onayladı ve ağzına bir lokma daha attı.

Marshall, "O istemiyorsa ben yerim," dedi.

"Eğer istemiyorsa," dedi Johnny, dilbilgisini de düzelterek.

Marshall omuz silkti.

Johnny kaşlarını çatı. "Omuz silkme," dedi kısaca. "Düzgün konuşmadığın zaman insanlar senin aptal olduğunu düşünür ve insanların aptal olduğumuzu düşünmesine gerek kalmadan yaşayabileceğimiz yeterince şey var, anlıyor musun?"

Marshall gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim Johnny."

Beep gergin görünüyordu. Marshall'ın başı beladaysa, bu muhtemelen onun da başının belaya gireceği anlamına geliyordu. Johnny onların yüzündeki endişeli ifadeye baktı ve iç çekti.

"Bakın çocuklar, başınız belada değil, tamam mı? Sadece olabileceğinizin en iyisi olmanızı istiyorum ve bu da tembel konuşmalar yapmamanız anlamına geliyor, tamam mı?"

"Bu tembelce bir kelime *değil* mi Johnny?"

Beep sordu. Johnny başını salladı.

Beep ışınlandı. "O zaman bunu bir daha söylemeyeceğim."

Johnny sırtıttı ve başını sallayarak mutfaktan çıktı. Zararın neresinden dönülürse kârdı ve dilbilgisi dersini bitirmenin vakti gelmişti, yoksa hepsi geç kalacaktı.

Koridorda durakladığında çenesini kaşıdı. Tıraş olmak ya da süpürmek için zamanı vardı ve süpürmeyi tercih etti. Bu gece yine o tozlu zeminde yürümek istemiyordu ve Clawson İnşaat için buldozer kullandığından, orada kimse bıyıkları olup olmadığını umursamıyordu.

O bitirdiğinde çocuklar da bitirmişti. Onları dışlerini fırçalamaları için gönderdi ve sonra

Yağmurluk bak. Marshall kapüşonlu ceketini eskitmeye başlamıştı. Johnny'nin bu hafta sonu vakti olursa Kurtuluş Ordusu'nun ikinci el satış mağazasına uğrayacak ve stoklarında neler olduğuna bakacaktı.

"Çocuklar, acele edin!" diye bağırarak ceketleri sırt çantalarının yanına fırlattı ve koridoru geçip banyoya doğru yürüdü. Saçlarına göz gezdirdi ve bir tarak kaparak, saçlarına uygun bir görünüm kazandıracak kadar taradı.

"Lanet olsun, Johnny! Saçımı mahvettin," dedi Marshall, Mohawk saç modelini istediği gibi yapana kadar saçlarını parmaklarıyla yeniden tararken.

Johnny gözlerini devirdi ve en küçük kardeşini yakaladı.

"Kıpırdama, Beep. Sadece bunu almam lazım..." Johnny durdu ve kaşlarını çattı, sonra küçük kardeşinin saçındaki düğüme daha yakından baktı. "Saçındaki o şey de ne?"

"Küfür ettin," diye mırıldandı Beep.

Johnny tarağın ucuyla düğümü ayırdı.

"O sakız mı? Yine ağzında sakızla mı yattın?" Beep omuz silkti.

Johnny, "Böyle devam edersen bir tutam saçın bile kalmayacak," dedi ve makyaj masasındaki çekmecedен bir makas çıkardı.

Marshall son ameliyata dalgın dalgın baktı, sonra küçük kardeşinin sağ kulağının yanındaki diğer kel noktaları işaret etti.

"En azından aynı tarafta," diye teklif etti.

Johnny gözlerini devirdi. Çocuğun kafasında saçkıran varmış gibi görünmeye başlamıştı, bu da çocuklardan biri fark ederse onu kesinlikle hedef haline getirecekti.

"Kimsenin sana sataşmasına izin verme," dedi.

Marshall elini Beep'in omzuna koydu. "Eğer yaparlarsa, onları pataklarım," diye teklif etti.

Johnny saç topunu çöpe atarken, "Her erkek kendi kavgasını vermek zorundadır," dedi. "Artık geceleri sana sakız yok dostum," dedi nazıkçe ve Beep'e hızlıca sarıldı.

Marshall kaşlarını çattı ve yağmurun üstlerindeki çatıya vurmaya başlamasını dinledi. "Tanrım, yağmur yağıyor. Teneffüste dışarı çıkamayacağız," diye homurdandı.

"Her zaman başka bir gün teneffüs vardır. Git eşyalarını topla," dedi Johnny. "Seni daha sonra okula götürebilmesi için Bayan Jane'e bırakmam gerekiyor. Ve okul bittiğinde onu sizi beklemek zorunda bırakmayın. Kızınızı kaldırıp minibüse binin."

Marshall, "Tamam Johnny, söz veriyoruz," dedi.

Küçük ailelerinin yapısının ne kadar kırılgan olduğunu anlayacak yaştaydı -Beep o kadar da değil. Eğer Bayan Jane onlara kızarsa ve bebek bakıcılığını bırakırsa, bu Johnny'nin işini mahvedecekti ve Johnny işini kaybedemezdi, yoksa evsiz kalacaklardı ve o evsiz kalmak istemiyordu. Babası hapisteydi ve asla çıkmayacaktı, annesi de ölmüş ve gömülmüştü. Sırada ne kaybedecekleri korkusuyla yaşıyordu.

Birkaç dakika içinde Johnny onları eski SUV'sine yüklemiş ve şehrin öbür ucundaki Bayan Jane'in Önce ve Sonra'sına doğru yola çıkmıştı. Kendisine yarı zamanlı kreş diyordu ama bebeklerin popolarını silmeyi reddettiği için tek hizmeti çocukları okula götürmek ve sonrasında almaktı. Okul sonrası atıştırma vakitleri veriyor ve akşam yemeğinden önce alınana kadar sessizce oturup ev ödevlerini yapmalarını bekliyordu. Bayan Jane ayrıca kaba saba davranışlara da müsamaha

göstermiyordu, bu da Pine kardeşlerin haftada en az bir kez uyarılması anlamına geliyordu.
Johnny eski demiryolu raylarının bulunduğu yokuşa yaklaşırken hafifçe hızlandı.

Tren artık Blessings'ten geçmiyor olsa da, burası hâlâ şehrin yanlış tarafının sınır noktasıydı. Johnny orada büyürken kendine göre bir planı vardı. Ya ailesini daha iyi bir yaşama götürecekti ya da bu uğurda ölecekti.

* * *

Ruby Dye, camlarına vuran yağmur sesini duyunca kaşlarını çattı. Yağmur bir güzellik dükkânı için asla iyiye işaret değildi. Curl Up and Dye'in sürdürmesi gereken bir ünü vardı ve nem saç modelleriyle, özellikle de Vera ve Vesta'nın kreasyonlarıyla cehennemi oynuyordu. Conklin ikizleri saç spreyine aşırı düşküncü ve onu bolca kullanıyorlardı, ancak yüksek nemli günlerde saçları bir kaska dönüştürme eğilimi vardı.

Saate bir göz attı. Eğer şimdi çıkarsa, Willa Dean Miller haftalık şampuan ve stil için gelmeden önce dükkândaki havluları yıkamak ve yerleri paspaslamak için zamanı olacaktı.

Willa Dean yerel bir seyahat acentesi işletiyordu. Geçen yıl, Patty June Clymer'ın vaiz kocasından yerel bir fahişeyle zina yaptığı için boşanmasının ardından Patty June için bir İtalya gezisi ayarlamıştı. Boşanma Blessings'te büyük bir heyecan yaratmış ve Patty June'un yakışıklı İtalyan erkeklerden bahsederek geri dönmesinin ardından Willa Dean'in işleri önemli ölçüde artmıştı.

Ama Ruby'nin kuaföre gitmekten başka bir seyahati yoktu, bu yüzden yağmurluğunu giydi, kendi saçını son bir kez kontrol etti ve bir bukleyi yerine oturttu.

Ruby, sattığı şeyin, yani şişedeki güzelliğin yürüyen bir reklamı olarak saç rengini düzenli olarak değiştirmeyi severdi. Son iki aydır sarı ve kıvrıkcıktı ve bu görünüm hoşuna gidiyordu. Gözlerindeki yeşili ortaya çıkarıyordu. Evden çıkarken çantasını ve şemsiyesini aldı, kapalı verandası ve araba garajı için minnettardı.

Arabasında bir Garth Brooks CD'si çalıyordu ve Main'e doğru ilerlerken silecekler müzik eşliğinde ritmik bir şekilde hareket ediyor gibiydi. İçinden gelen bir dürtüyle yerel bir fırına uğradı ve bir düzine çörek aldı. İkizler yağmurlu günlerde huysuzlanırdı ve biraz tatlandırmak iyi olabilirdi.

Bugün aynı zamanda Mabel Jean Doolittle'ın doğum günüydü. Manikürcüsü gerçekten tatlı bir kızdı ve Ruby ona bir hediye almamış olsa da, Mabel Jean bir jöleli çörek ve bir haftalık bedava kabin kirasıyla da mutlu olurdu.

* * *

Şehrin diğer tarafında, yarı yeni evli Mike ve LilyAnn Dalton hâlâ uyuyorlardı. Mike'ın Main Street'te tadilat nedeniyle geçici olarak kapalı olan bir spa/spor salonu vardı ve LilyAnn aylık doktor kontrolü için bugün işten izin almıştı. Dört aylık hamileydi ve hâlâ sabah bulantılarıyla mücadele ediyordu. Buna bir de duygularının sürekli hareket halinde olması eklenmişti. Kusma ve sebepsiz yere ağlama gibi günlük dramların arasında, bu onun son sinirini bozuyordu. Yine de Mike bir bebeğin yolda olmasından dolayı çok mutluydu ve kendini daha iyi hissettiğinde onunla aynı fikirde olacaktı. Zaten hayatının büyük bir kısmını boşa harcamıştı.

* * *

Blessings'teki diğer işletmelerin çoğunun aksine, Granny's Country Kitchen kötü günlerde hiçbir zaman iş kaybına uğramadı. Aslında kötü havalar daha fazla insanı sıcak ve rahat yerlere çekme eğilimindeydi ve Güney'de sıcak bisküvi, sosis sosu ve harika bir fincan kahveden daha rahatlatıcı bir şey yoktu.

Garsonlar alışılmadık miktarda sipariş getiriyor, Granny's'in sabah aşçısı Walt Warden da siparişleri aynı hızla geri götürüyordu. Müşteriler gelmeye devam ediyor, ancak yağmur nedeniyle oyalanıyorlardı. Çok geçmeden mekan tıklım tıklım doldu ve yarım düzine insan da paket sipariş için bekliyordu.

Dori başını işinden kaldırmıyordu. Yemek artıklarını sıyırdı, duruladı ve bulaşıkları tereddüt etmeden ticari tip bulaşık makinesine yerleştirdi. Bulaşıkların aşırı sıcak döngüden geçmesi on dakika, durulama ve ısıyla kurutma beş dakika ve ardından birkaç dakikalık soğuma süresinin ardından tekrar çıkarıp aşçı ve garsonların hizmetine sunmak üzere istiflemesi gerekiyordu. Bu, onu sürekli hareket halinde tutan kesintisiz bir süreçti. Kahvaltı telaşı sona erdiğinde saat onu geçiyordu ve o da tuvalet molası vermeye hazırdı.

Arka kapı içeri doğru sallanıp sahibi Lovey Cooper yağmurluğunu ve şemsiyesini çıkararak içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı. Lovey Dori'ye gülümsedi ve ızgarayı kazımakta olan Walt'a el salladı.

"Yoğun bir sabah mı?" diye sordu.

Dori, banyoya gitmeden önce lastik eldivenlerini ve su geçirmez önlüğünü çıkarırken, "Evet, hanımefendi," dedi.

İşini bitirdikten sonra aynaya bakmadan ellerini yıkadı; bu, hayatından duyduğu tiksintiyi yansıtan bilinçaltı bir hareketti.

Luther'in küçük poposu için endişeleniyordu. Gshal yüzünden epey çiğ kalmıştı ve ona bir kavanoz kuru erik verdiği için kendini suçlu hissediyordu. Tavsiye isteyecek bir kadın olmadığı için bebeğini büyütme "yaşa ve öğren" durumuydu. Ne yazık ki sonuçlarına katlanan Luther oldu.

Ellerini çabucak kuruladı ve mutfığa geri döndü. Bulaşık makinesinin son yükü de bitmek üzereydi ve öğle kalabalığına hazır olmak için zihinsel olarak hazırlanıyordu. Günlük vardiyası altıdan

Sabahtan öğleden sonra ikiye kadar, ikinci vardiyadaki bulaşıkçı Larry Bemis gelir ve kapanışa kadar çalışırdı. Tekrar saate baktı. Molasına sekiz dakika daha vardı -evini aramak için yeterli bir süre- bu yüzden gizlice arka koridora geçti. Büyükbabası ikinci zilden önce telefonu açtığında, Dori Luther'in uyumak için yattığını ve büyükbabasının da mola bitmeden onu hiçbir şeyin uyandırmadığından emin olduğunu biliyordu.

"Merhaba, Dori. Her şey yolunda mı, tatlım? Yağmurdan önce işe gelebildin mi?"

Gülümsedi. "Merhaba, büyükbaba. Her şey yolunda. Üzerime biraz yağmur yağdı ama çok ıslanmadım.

Orada her şey yolunda mı?"

Meeker Webb kıkırdadı. "Sen de tıpkı büyükannen gibi endişeli birisin. Ben ve Buster da dahil olmak üzere her şey yolunda. Mutfakta yemek var ve çatı akıyor, yani başımız dik. Daha fazlasını isteyemem."

Güldü. "Tamam. Seni duyuyorum. Seni seviyorum. Öğleden sonra görüşürüz." "Anlaştık," dedi.

Telefonu cebine geri koydu ve mutfığa dönüp önlüğünü ve lastik eldivenlerini tekrar giydi ve kominin son kirli bulaşık küvetini boşaltmaya başladı. Kesin olan bir şey vardı:

Diğer insanların artıklarını kazımak, aşırı yemek için caydırıcıydı. Hayatında hiç olmadığı kadar zayıftı.

* * *

Johnny'nin şantiyesindeki yağmur kütüklerin sökülmesini kolaylaştırmıştı ve Floy Beaudine'in sökülmesini istediği altı kütük vardı. Ancak Floy, Johnny'yi zemin çok ıslanırsa buldozerle otlığını parçalamaması konusunda da uyarmıştı.

Johnny zemin yumuşamadan önce üç kütük çıkarmıştı ve şimdi dozer izleri merada çukurlar açıyordu. Durma vakti gelmişti. Cep telefonu çaldığında dozerini yüklemek üzereydi. Aramaya cevap vermek için yağmurun altında kamyonun kabinine atladı ve arayanın okul olduğunu görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Bir sorun olmadığı sürece asla aramazlardı.

"Alo?" "Johnny
Pine?"

Kadının sesi kısıktı, sesindeki küçümseme yanağa atılan belli belirsiz, uzun mesafeli bir tokat gibiydi. "Evet, hanımefendi."

"Ben Müdür Winston. Kardeşiniz Brooks okulda kavga ediyordu. Şu an ofiste ve gelip onu almanız gerekiyor."

Johnny, Beep'in kafasının arkasındaki kel noktaları düşündü ve bir iniltiyi bastırdı. O da çok korkmuştu.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Gözü morarmış ve burnu kanıyor. Biraz eğri görünüyor. Kırılmış olabilir. Onu kontrol ettirmek isteyeceğinizi düşündük."

Johnny'nin nefesi kesildi. Küçük çocuklar genellikle birbirlerine fazla zarar vermezlerdi ama kırık bir burun, bir itiş kakıştan çok daha fazlasıydı.

"Kırık mı? Ona ne oldu böyle? Kim yaptı bunu?"

"Çocuklar yağmur yüzünden spor salonuna teneffüse gönderildi ve bazıları-" Johnny'nin ensesinde bir deri bir kemik kaldı.

"Bazıları mı? Birden fazla kişinin Beep'in üzerine atlaması gibi mi?"

Tereddüt etti. "Şey, hala araştırıyoruz-"

"Yola çıkıyorum ve oraya vardığımda sorumluları ofiste bulsanız iyi olur." "Şimdi buraya bak, Johnny! Sen-"

"Ben Bay Pine, hanımefendi, bu görüşmeye yüz yüze devam edeceğiz."

Telefonu kapattı ve kamyonundan indi. Dakikalar sonra dozerini yüklemiş ve kasabaya geri dönüyordu, giderken de patronuyla konuşuyordu.

"Bay Clawson, bu Johnny. Bay Beaudine'in merasından üç kütük çıkardım, sonra zemin çok yumuşak olduğu için durmak zorunda kaldım. Tam yüklüyordum ki okuldan bir telefon geldi. Beep yaralanmış, bu yüzden onu acile götürmem gerekiyor, tamam mı?"

Clawson Johnny Pine'ı severdi ve onu yıllardır tanırdı. Johnny, Clawson'ın sahip olduğu en iyi işçiydi ve asla iyilik istemezdi. Bunu vermek bir sorun değildi.

"Elbette, sorun değil Johnny. Yağmur yüzünden bugün daha fazla dozer çalışması yapamayız, işin bitince eve git. Umarım kardeşin iyidir."

"Evet, efendim. Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapattı ve sürmeye devam etti. Kamyonu park edip cipiyle okula doğru yola çıktığında o kadar kızgındı ki titriyordu.

Bölüm 2

Okul sekreteri Mavis West, müdürün odasının büyük, camlı bölmesinin içinden başını kaldırdı ve Johnny Pine'ın ön kapıdan içeri girdiğini gördü. Boyu 1.80'in üzerindeydi, geniş omuzları ve uzun bacakları vardı ve yüzü düpedüz yakışıklıydı. *Kötü çocukların her zaman yakışıklı olması ne garip,* diye düşündü. Sonra adamın yüzündeki çatık kaşları ve adımlarının uzunluğunu gördü ve masasının yanındaki karyolada yatan küçük çocuğa baktı. Pine çocuklarını severdi. İyi davranışları vardı ve zekiydiler. Kötü bir soydan gelmeleri onların suçu değildi. Sonra ofisin kapısı açıldı ve Johnny Pine içeri girdi.

* * *

Ofise girdiğinde Johnny'nin öfkesi kaynamaya başlamıştı. Sonra Beep'in şişmiş yüzünü ve kanlı ellerini, yanağındaki buz torbasını ve karyolanın altında yatan sırt çantasını gördü ve yumruğunu duvara vurma isteğini bastırdı.

"Bayan Winston'la konuşmak istiyorum."

Mavis biraz daha dik oturdu. "Kendisi ile görüşüyor-" "Bunu kim yaptı?" diye sordu.

"Bana düşmez-"

O sırada Beep uyandı, ağabeyini gördü ve yeniden ağlamaya başladı.

"Kendi savaşımı kendim verdim Johnny, ama çok kalabalıktılar. Saçımda bit olduğunu söylediler, ben de olmadığını söyledim ve beni spor salonunun zeminine itip tekmelemeye ve bana isimler takmaya başladılar."

Beep'i kollarının arasına alırken öfke dalgalar halinde üzerine çöktü.

"Seni tekmelediler mi?"

"Evet."

"Yüzüne de mi?"

Beep başını salladı, gözleri yeniden dolmuştu. "Kaç tane?"

"Dört."

"Hepsi sizin sınıfınızdan mı?"

"Hayır, dördüncü sınıftandılar."

Johnny sekretere baktı ve konuştu, sesi o kadar yumuşaktı ki düzgün duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Bayan Mavis, ya Bayan Winston'ın ofisinin kapısını benim için açarsınız ya da ben tekmeleyerek açarım."

Mavis yolu kapatmak için ayağa fırladı.

"Size konferansta olduğunu söyledim. Bununla uğraşıyor. Bu sana düşmez-"

"Evet, Tanrı şahidim olsun ki burası benim yerim. Bu küçük çocuk, okulun malı olan spor salonunda kendisinden yaşça büyük bir çete tarafından saldırıya uğradı ve kimse buz torbasından

başka bir şeyle ilgilenmedi. Size tekmelendiğini söyledi mi?"

Mavis tereddüt etti ama gerçek ortaya çıktı. "Spor salonunda görevli öğretmenlerden biri olaya şahit olmuş." "Neden ambulans çağırmadınız? Kimse polisi aradı mı?"

Mavis'in nefesi kesildi. "Ambulans çağırmaya gerek görmedik ve polisin burada yeri yok. Bu bir okul sorunudur ve burada ele alınacaktır."

Johnny Beep'e baktı ve ağlamak istedi. Yüzü şişmişti ve burnu yüzünde eğri *duruyordu*.

"Eğer bir grup çocuk tarafından tekmelendiye, bu saldırıdır ve yasadışıdır, ayrıca iç kanama geçirmiş olabilir. Ya onunla şimdi konuşurum ya da hepiniz bir avukatla konuşursunuz. Yeterince açık konuştum mu?"

Birden müdürün kapısı açıldı ve Arlene Winston hızla dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Lütfen sesinizi alçaltın. Bunu uygun bir şekilde halledeceğim," dedi. Johnny küçük kardeşine daha sıkı sarıldı.

"Özür dilerim Bayan Winston, ama bu rezalete nasıl tepki vereceğimi bana siz söyleyemezsiniz ve hiçbir şeyle uğraşmıyorsunuz. Dört büyük çocuk küçük bir çocuğa saldırdı ve eğer vücudunda kırılan kemikler ya da görmezden geldiğiniz iç kanama varsa, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksiniz. Kardeşimi acil servise götüreceğim. Sorumluların isimlerini *alacağım*, çünkü bu olaydan kaynaklanan tıbbi faturaları aileleri ödüyor. Onların küçük piçleri de ciddi bir uzaklaştırma cezası alsa iyi olur, yoksa tüm şehirde kıyamet kopacak."

Mavis patronunun ten renginin son derece öfkeli pembe bir kızarıklıktan soluk beyaza dönüşmesini o kadar hızlı izledi ki, doğru gördüğünden emin olmak için iki kez bakmak zorunda kaldı.

Müdür Winston irkildi. "Anladığım kadarıyla her şeyi saçkıran sorunu başlattı ve-"

Johnny araya girince Beep yüzünü kardeşinin göğsüne sakladı.

"Ringworm" mu? Gerçekten bunu söylediğini mi duydum? Saçkıranı yok. Saçına sakız yapıştı ve sakızı kestiğimde saç da onunla birlikte geldi. Bu durumda şu soru ortaya çıkıyor: Beep'te saçkıran varsa, çocukların onu tekmelemeye hakkı olduğunu mu ima ediyorsun?"

Arlene Winston'ın rengi soldu. "Kelimeleri ağzıma tıkıyorsun. Böyle bir şey yapmaya gerek yok-"

"Her şeye gerek var," dedi Johnny yumuşak bir sesle. "Sırf bu küçük çocuğun soyadını sevmiyorsun diye

buradaki diğer çocuklardan daha azını hak ettiği anlamına gelmez. Boş tehditlerde bulunmuyorum ve söylediğim her sözde ciddi olduğumu bilecek kadar beni iyi tanıyorsunuz."

Kapıya doğru ilerledi, sonra durakladı ve arkasını döndü.

"Olayların bu şekilde geliştiğini düşünürsek, sanırım Marshall'ı da okuldan alacağım. Bugün ailemi yakınımda tutma ihtiyacı hissediyorum, çünkü devlet okulu sistemine bunu benim için yapması konusunda güvenemeyeceğim gibi görünüyor. Beep yarın dönebilirse, ikisi de dönmüş olacak. Dönmezse, dönmeyecekler. Ve eğer herhangi biri bu konuda onlardan birine şaşı bakarsa, sizi *ve* onları üzeceğim."

Mavis müdüre baktı, o da isteksizce başını salladı. Mavis okulun dahili telefonunu kullanarak Marshall Pine'ı okuldan çıkış işlemlerini yaptırmak üzere ofise çağırdı.

Johnny'nin kollarında doğrulunca Beep'in burnu tekrar kanadı. Mavis ona bir avuç mendil uzattı ve sonra bacağını okşadı. Johnny bu jesti biraz geç kalmış bir hareket olarak değerlendirdi ve koridordan gelen Marshall'a odaklandı. Marshall tökezlediğinde bunun Beep'in yüzüne verdiği bir tepki olduğunu anlamıştı.

"Ne oldu?" Marshall ofise girerken sordu.

Johnny, "Lütfen kardeşinizin sırt çantasını karyolanın altından alın, arabada konuşuruz," dedi. Marshall çantayı aldı, ofisteki kadınlara inanmayan bir bakış atacak kadar uzun süre durakladı ve

sonra kardeşlerini ofisten çıkıp yağmurun içine kadar takip etti.

Mavis müdüre baktı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Bayan Winston, "Okul avukatını telefona bağlayın ve velileri aramaya başlayın," dedi. "Onlara ne olduğunu anlatmayın. Sadece hemen buraya gelmelerini istediğimi söyle."

Mavis, "Evet, hanımefendi," dedi ve Arlene Winston söz konusu dört çocukla yüzleşmek üzere ofisine geri dönerken sandalyesine geri döndü.

Johnny kucağında Beep ile kliniğe gitti. Bu şekilde araba kullanmanın yasal olmadığını biliyordu ama onu bırakmaya da gönlü el vermiyordu. Yağmur yağmaya devam ederken ön cam silecekleri sağanakta hızla ilerliyordu.

Marshall kliniğe giderken yol boyunca sessizdi ama parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve Johnny onun intikam almayı düşündüğünü biliyordu. Bu, Pine adamlarının nasıl yuvarlandığının talihsiz bir yönüydü, ama bu sefer farklı olmak zorundaydı çünkü kimseye bunun geçmesine izin vermek için bir bahane veremezlerdi.

"Hey, Marshall."

"Ne?"

"Sana bununla benim ilgilenmeme izin vermeni söylüyorum. Bu sadece iki çocuğun kavgasından daha fazlası, tamam mı?" Marshall küçük kardeşine baktı. "Seni kim dövdü, Beep?"

Johnny başını salladı. "Hayır. Oraya gitmeyeceğimizi söyledim. Dört büyük çocuk yaptı ve şu anda tek bildiğim bu."

"Saçkıran olduğumu söylediler. Bitlendiğimi söylediler," diye mırıldandı Beep.

Johnny Beep'in kolunu okşadı. "Sana röntgen çektireceğiz dostum ve eğer her şey yolundaysa eve gittiğimizde ailece bir görüşme yapacağız, tamam mı?"

Johnny arabayı acil servisin otoparkına sürerken Marshall küçük kardeşinin bacağını okşadı, sonra da park edebildiği kadar ön tarafa park etti. Ceketini çıkardı ve onu içeri taşımadan önce yağmurdan korumak için Beep'in başına ve yüzüne örttü.

Acil servis resepsiyon görevlisi Thelma Crown aileyi hemen tanıdı.

"Bir doktora görünmemiz gerek," dedi Johnny. "Küçük kardeşim okulda saldırıya uğradı."

Thelma şaşkınlığını gizledi ama bekleme odasındaki diğerleri gizlemedi. Gün batımından önce bu olay Blessings'in her yerinde olacaktı. Tezgâhın üzerinden bir pano kaydırdı.

"Bunu benim için doldurun ve oturun. En kısa zamanda-"

Ancak Johnny, Beep'in küçük kafasındaki ceketini çekerek yaralarının boyutunu ortaya çıkarırken yerinden kıpırdamadı.

"Hayır, hanımefendi. Hemen bir doktora görünmemiz gerekiyor. Kendisinden yaşça büyük dört çocuk tarafından kafasına ve vücuduna defalarca tekme atılmış ve iç kanaması olmadığından emin olmam gerekiyor."

Thelma bu kez şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi.

"Özür dilerim. Ben hemşireyi çağırırken siz de onu tekerlekli sandalyeye oturtabilirsiniz." "Hayır, teşekkür ederim. Onu ben taşıyım," dedi Johnny.

Thelma telefon etti ve birkaç dakika sonra bir sedyeyi iterek bir hemşire ve bir doktor geldi. Johnny onu yere yatırdığında, Beep bağırdı.

"Johnny, beni bırakma!"

"Merak etme dostum," dedi Johnny usulca. "Biz olmadan hiçbir yere gitmiyorsun." Onu geri yuvarladıklarında elini sıkıca tuttu.

Öğlen yemeği servisinin yarısında, Country Kitchen'daki komi kasmaya başladı. Lovey onu hemen evine gönderdi ama bu durum garsonları zor durumda bıraktı. Masaları toplamak ve müşterileri beklemek için zamanları yoktu, bu yüzden Lovey personelde birkaç ayarlama yaptı.

"Hey, Dori, bir küvet ve el arabası alıp kızların masaları taşımasına yardım etmeni istiyorum." "Peki ya bulaşıklar?" diye sordu eldivenlerini ve önlüğünü çıkarmaya başlarken. Lovey, "Sen acele et, biz hallederiz," dedi.

Dori atkuyruğunu indirdi, gevşek uçlarını düzeltti ve tekrar topladı. Sonra üzerindeki mavi-beyaz çizgili gömleği düzeltti, ıslak olmadığından emin olmak için kot pantolonunu kontrol etti ve bir küvetle el arabasını yemek alanına, kirli bulaşıklarla dolu boş bir masaya doğru itti.

Müşteriler hâlâ iki yandaki masalarda oturuyordu. Masalardan birinde oturan üç adam ona gülümsedi ve işlerine devam etti. Ancak diğer masadaki dört kadın, okuldan tanıdığı çocukların ebeveynleriydi ve ona attıkları bakışlar hiç de nazik değildi. Masayı temizlerken başını öne eğdi, sonra sildi ve tekrar kurdu. Yanlarından geçerken içlerinden biri seslendi.

"Dori Grant! O kadar değişmişsin ki neredeyse seni tanıyamayacaktım. Nasılsın?" "İyiyim Bayan Parrish, sorduğunuz için teşekkürler."

Ama Lorena'nın işi bitmemişti.

"Peki bebeğiniz nasıl? Sanırım gittikçe büyüyor. Kaç aylık oldu, dört mü?" "Hayır, hanımefendi, altı aylık."

Bayan Parrish Dori'ye gülümsedi ama bu dostça bir gülümseme değildi. "Ona ne isim vermiştiniz? Duyduğumu biliyorum."

Dori uzaklaşmaya başladı. "Adı Luther Joe Grant, babamın adı."

Parrish'in gülümsemesi zayıfladı. "Bu çok hoş ama ona senin değil de kendi babasının adını vereceğini düşünmüştüm."

Dori durdu, sonra kadının gözlerinin içine baktı.

"Neden böyle bir şey düşündünüz Bayan Parrish? Güney'de bebeklere anne-babalarının ve büyükanne-büyükbabalarının isimlerini vermek oldukça yaygın bir gelenektir."

Lorena Parrish burnunu çekti.

"Şey, sanırım öyle, özellikle de ebeveynin kimliği söz konusuysa," dedi.

Dori'nin nefesi kesildi. Saklamaya çalıştı ama gözleri hızla yaşlarla doldu ve daha da kötüsü Lorena Parrish hâlâ konuşuyordu.

"Ancak, *sizin* halkınız Güneyli değil, değil mi? Yani, Kuzey Saldırganlık Savaşı sırasında bu ülkeyi yakıp yıkmaktan sorumlu olan Ulysses S. Grant'ın soyundan geldiğinizi herkes biliyor."

Odanın diğer ucundaki Lovey Cooper, Lorena Parrish onu çağırdığından beri Dori'ye bakıyordu ve Dori'nin yüzündeki ifadeden hakarete uğradığını anlayabiliyordu. Lovey zaten Lorena'dan hiç hoşlanmamıştı ve bir sorgulama gibi görünen bu duruma bir son vermenin zamanı geldiğine karar verdi. Yere doğru yürüdü ve Dori'nin sırtına bir el attı, Dori'nin başının belada olmadığını anladığından emin olmak için onu nazikçe okşadı.

"Hanımlar, bu büyüleyici tarih dersini yarıda kesmek ve Dori'nin işinin başına dönmesine izin vermeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. Şu anda biraz eksikimiz var. Tatlım, eğer şu son iki masayı

bu yeterli olacaktır."

"Evet, hanımefendi, kesinlikle yapacağım," dedi Dori, erteleme için minnettar.

Lovey'nin keskin ve tiz sesinin, masadaki kadınlara hitap ederken aşırı tatlı bir tona dönüştüğünü duyabiliyordu.

"Lorena, çok formda görünüyorsun. Sanırım yeni evliliğin sana iyi geliyor. İtiraf etmeliyim ki ben senin gibi beşinci bir koca almaya cesaret edemezdim. Onları eğitmek çok zor ve hepsi bu."

Lorena Parrish herkesle birlikte gülüyordu ama kızgındı ve Dori bunu biliyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

* * *

Johnny acil serviste Beep'in yatağının yanında oturuyordu, Marshall ise duvara dayalı bir sandalyede sessizce oturuyor, küçük kardeşinin başına gelenlerden bunalmış ve tüm o korkunç aletleri görünce gözleri korkmuştu.

Beep'in burnu çoktan kırılmıştı ve iki gözü de siyaha dönmüştü. Kanamayı durdurmak için burun delikleri küçük pamuk tomarlarıyla tıkanmıştı. Burnunun üzerine koydukları şeffaf plastik koruyucu, yüzünün üst kısmını bir maske gibi kaplıyordu. Günün olaylarından bitkin düşmüş bir halde uykuya dalıp çıkıyordu.

Marshall Johnny'ye baktı. "Eve ne zaman gidebiliriz?"

Johnny, "Doktor bize sorun olmadığını söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyoruz," dedi. Marshall'ın yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü.

"Ölecek mi?"

"Hayır, elbette değil," dedi Johnny ama endişelenmeye başlamıştı. Bip sesi giderek azalıyordu ve tek düşünebildiği kan pıhtıları ve beyin sarsıntıları gibi korkunç sonuçlardı.

Saate baktı. Acil serviste üç saatten fazla kalmışlardı ve bazı cevaplar almaya hazırdı.

Bu düşünce aklından geçer geçmez doktor elinde röntgen filmleriyle içeri girdi.

Dr. Quick Brooks Pine'ı doğurtmuştu ve küçük adama olanlardan dolayı oldukça öfkeliydi. Ama eleştiri başkalarına bırakılmıştı. Onun işi onu iyileştirmektir. Bir zarftan birkaç röntgen filmi çıkardı, görüntüleyicinin ışığını açtı ve Johnny ile Marshall yanına gelirken onları ekrana kaydırırdı.

"İşte karar, çocuklar. Bay Brooks'un iyileşmesi gerekiyor. Kırık burnunun yanı sıra iki kaburgasında çatlak, omurgasında büyük bir çürük ve kalçasında da bir çürük var. Buraya bakın," dedi röntgeni göstererek. "Dördüncü ve beşinci kaburgalardaki bu ince çizgiler kılcal kırıklar. Kırık burun ve yerine oturması gereken birkaç gevşek diş dışında başında ya da boynunda başka bir yaralanma görmüyorum."

Johnny kendini hasta hissetti. Ağlamak istiyordu ama güçlü olan o olmalıydı.

"Ne yapacağız? Bunu nasıl düzelteceğiz?" diye sordu. "Hepsi bu kadar olduğuna emin misin? Uykusu geliyor. Beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin misin?"

Dr. Quick nazikçe, "Adrenalin çökmesi," dedi. "Beyin sarsıntısı yok, kafa içi kanama yok." "Burnunu korumak için burunluk takıyor, peki ya kaburgaları?" Johnny sordu.

Dr. Quick Beep'in bacağını okşadı.

"Sadece birkaç hafta hırpalamayın ya da kaldırmayın, iyileşeceklerdir. O daha çok genç ve çocukların kemikleri çok esnektir."

Bip, düşündükleri kadar uykulu olmadığını kanıtlamak için kendi sorusunu sordu. "Hala banyo yapmak zorunda mıyım?" diye sordu.

Anı neşelendirmek için mükemmel bir yorumdu. Dr. Quick güldü.

"Burnunda yaptığım iyi işi bozmamak için kardeşinin yüzünü yıkamasına izin verdiğin sürece, gitmen iyi olacak. Hatta ılık bir banyo, ağrılarının bir kısmına iyi gelebilir," dedi Dr. Quick.

"Vur," dedi Beep.

"Banyo yapmalısın," dedi Marshall. "Kokarsan seninle yatmak istemem." Beep, yüz kaslarının hareketi ona acı verdiği için yüzünü buruşturdu.

"Osurduğunda bile seninle yatıyorum," diye

mırıldandı Beep. Marshall utanmış görünüyordu.

Dr. Quick Johnny'nin gözüne takıldı. "Bir dakika özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Johnny doktoru koridora kadar takip etti. Kalbi küt küt atıyordu ve midesinin bulandığını hissediyordu. "Sorun nedir? Bana söylemediğin başka bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır, özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim. Bu olayı polise bildirdiğimi ve Brooks'la konuşmak üzere yola çıktıklarını söylemek istedim."

Johnny bu kararın kendi elinden çıkmış olmasıyla rahatlamıştı. Dr. Quick'in söylediklerine odaklandı.

"Haddimi aşarak konuşuyorum ama sahip olduğun sorumluluklar için oldukça gençsin ve seni zor durumda görmek istemiyorum. Bence haklarını korumak için bir avukatla görüşmelisin. En azından sorumlu tarafların tıbbi faturaları ödediğinden emin olun ve bir dava tehdidinin okulun gerekli önlemleri almasını sağlamasını umun."

Johnny'nin omuzları çöktü. "Avukat tutacak param yok, Doktor. Onu okuldan aldığımda bu kelimeyi çok kullandım ama böyle bir şey olmayacak."

"Peanut Butterman'ı tanıyorsun, değil mi? Eski bankanın üstünde bir hukuk bürosu var."

"Evet, efendim," dedi Johnny. Bay Butterman'ı herkes tanırdı. Blessings'in gerçek karakterlerinden biriydi. "Onu ara ve seni benim yönlendirdiğimi söyle. Arada sırada bir davayı ücretsiz olarak alır."

birilerinin korkutulmak üzere olduğunu düşünür. Sanırım bu da o vakalardan biri olacak." Johnny şaşırmış ve utanmıştı. "Hayırseverlik istemiyorum."

Dr. Quick elini Johnny'nin omzuna koydu. "Bu senin gururunla ilgili değil evlat. Bu Brooks ve Marshall'ın okul hayatlarının geri kalanındaki refahlarıyla ilgili. Başka bir deyişle, işler kontrolden çıkmadan önce kuyruklarına bir düğüm at."

Johnny anladı. Gururu onların güvenliği kadar önemli değildi. "Evet, efendim. Sizi duyuyorum. Ve teşekkürler." "Bir şey değil. Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm ama polis yakında burada olur. Onlar isteyecek

Brooks'la görüşüp söyleyeceklerini dinleyecekler. Okula gidip o ifadeleri de alacaklar. Bırakın Peanut sihrini konuştursun, siz de bu süreçte beladan uzak durun. Peanut ebeveynlerin isimlerini alacak ve tıbbi faturalar onun aracılığıyla onlara gidecek."

Doktor çıkarken Johnny odaya geri döndü.

Marshall hâlâ Beep'in elini tutuyordu. "Polisler Beep'i terletecek mi?" diye sordu.

Johnny gözlerini devirdi. Birinin büyük kulakları vardı ve Marshall'ın kelime dağarcığını nereden

aldığını bilmiyordu. Bu 1940'lardan kalma eski bir gangster filminden fırlamış gibiydi. "Hayır, Beep

Başı belada değil ve polis hikâyeyi sadece onun tarafından dinlemek isteyecektir." Marshall kaşlarını çatı. "Onlara güvenemezsin."

Johnny şaşkınlık içinde kardeşine baktı. "Marshall! Bütün bunlar da nereden çıktı? Ne zamandan beri kötü polis prosedürleri konusunda uzman oldun?"

"Televizyon izliyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum," dedi Marshall.

"Televizyon seçimlerinizin daha iyi olabileceğini düşünüyorum ve aile toplantımızda bu konuyu da konuşacağız. Bu arada sessiz olacaksın ve polis geldiğinde saygılı davranacaksın. Beni anladın mı?"

Marshall başını eğdi. "Evet, efendim."

Bip, Johnny'nin eline uzandı. "Beni polislerle yalnız bırakma," dedi.

"Ne oluyor be?" Johnny mırıldandı. "Marshall'la o programları mı izliyordun?" "Evet."

"Nerede?"

"Ödevlerimizi bitirdikten sonra Bayan Jane'in evinde. Eski polis ve soyguncu filmlerini izliyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Johnny. Bakıcıyla da bir konuşma yapması gerekecekti. Acaba bu gün daha kötü olabilir mi?

Kapı çalındı ve ardından Blessings Polis Departmanından üniformalı bir memur elinde bir tripod ve bir kamera çantasıyla içeri girdi.

Johnny rahat bir nefes aldı. Lon Pittman'ı tanıyor ve ona saygı duyuyordu. Adil davranırdı. "Hey, Lon," dedi Johnny.

"Merhaba Johnny. Dr. Quick, küçük kardeşin Beep olduğunu tahmin ettiğim Brooks Pine'a bir saldırı olduğunu bildirdi. Bugüne kadar gerçek adını bildiğimi söyleyemem. İfadesini videoya çekeceğim, tamam mı?"

Johnny başını salladı. "Dr. Quick bize sizi aradığını söyledi. Beep sorularınızı cevaplayacak. Değil mi dostum?"

Beep gözlerini kırptırdı ve Johnny'nin elini daha sıkı tuttu.

Lon küçük adamın yüzünün durumu karşısında şok olmuş ve varlığının onun rahatsızlığına katkıda bulunmasından nefret etmişti. Kamerayı hızla kurdu ve yerine yerleştirdikten sonra kamera menzilinin hemen dışına çıktı. "Her şey yoluna girecek, Beep. Beni okuldaki Kariyer Günü'nden hatırlıyorsun, değil mi? Sınıfınıza gelip trafik kurallarına uymak ve karşıdan karşıya geçerken iki tarafa da bakmak hakkında konuşmuştum. Sadece bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Bölüm 3

Beep hikayeyi anlatmayı bitirdiğinde, Lon saldırının vahşiliği karşısında şok olmuş ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. Beep'in kırık burnu ve şişmiş yüzü, kafasının arkasındaki kayıp saç parçaları, sırtındaki, kalçasındaki ve kaburgalarının kırıldığı yerde morun daha koyu bir tonuna dönüşen karnındaki büyük çürükler de dahil olmak üzere her şeyi videoya kaydetmişti.

Lon kamerayı kapattı. Diğer çocukların da ifadelerini alacaktı ama yaptıklarını açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Dört büyük ve iri çocuk, daha küçük ve daha genç bir çocuğun üzerine çullanmış ve onu kırana kadar tekmelemişlerdi.

Lon, Beep'in yatağının ayak ucunda durdu ve ayağını okşadı. "Böyle bir şey olduğu için üzgünüm," dedi Lon.

Beep gözlerini kırptırdı. "Bir daha olmayacak Memur Pittman." "Öyle mi?" Lon söyledi.

Beep başını salladı. "Artık ağzımda sakızla uyumayacağım, böylece kızmayacaklar." "Artık," dedi Johnny, "ve bunların hiçbiri senin hatan değildi, Beep. Saçın onları ilgilendirmez.

Kötü bir şey yapanlar onlar, tamam mı?"

Lon'un midesi bulanıyordu. Zavallı çocuk, hâlâ bunun "iyi görünmediği" için olduğunu düşünüyordu. Eşyalarını toplamaya başlarken doktor raporunun kopyasını bir dosyaya yerleştirdi.

"Sanırım bu ihtiyacımı karşılar. Kendinize iyi bakın," dedi Lon. Johnny ve çocukları acil serviste bırakarak, okul dağılmadan önce okula gitme kaygısıyla hızla ayrıldı.

Johnny Bip'e baktı, sonra elini Marshall'ın omzuna attı.

"Marshall, ben dönene kadar burada kardeşinle kal. Bir hemşire bulup bizi kontrol ettireceğim. Hemen dışarıda olacağım, merak etme, tamam mı?"

Marshall başını salladı. "Bununla başa çıkabilirim. Artık çocuk değilim."

Johnny kaşlarını çattı. "Evet, öylesin ve bunu söyleyecek ve iddia edecek yaşa gelene kadar da öyle kalmanı istiyorum. Anladın mı?"

Marshall yumuşak bir sesle, "Evet, efendim," dedi.

Johnny sözlerini yumuşatmak için Marshall'ın başına bir el koydu ve sonra odadan çıktı. Midesi düğüm düğüm olmuştu. Beep'e zarar veren çocuklar üç namuslu aileye mensuptu. Çocukların cezalandırılmayacağından ve Beep'in saldırı için adalet bulamayacağından emindi.

Odanın içinde Marshall yatağa doğru eğildi ve Beep'in kulağına fısıldadı: "Sana ilk kim vurdu?"

Beep'in gözleri doldu. "Lewis Buckley."

Marshall'ın gözleri kısıldı. "Bunu bir daha yapmayacak."

Beep endişeliydi. Başı daha önce hiç bu kadar derde girmemişti ve okula geri dönmekten korkuyordu.

"Herkes benden nefret edecek," diye fısıldadı.

Marshall kaşlarını çattı. "Neden? Sen yanlış bir şey yapmadın ki. Ayrıca, seninle ben ilgileneceğim ve eğer beni sevmiyorlarsa, kıcımlı öpebilirler."

"Kötü bir kelime söyledin," dedi Beep.

Marshall omuz silkti.

"Söylemeyeceğim," diye ekledi Beep ve sonra gözlerini kapadı, artık konuşamayacak kadar mutsuzdu.

* * *

Mavis, Lon Pittman'ın yüzünde Johnny Pine'inkine benzer bir ifadeyle okul binasına girdiğini gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Polisleri o çağırmıştı. Omzunun üzerinden baktı. Müdürün odasından yükselen sesleri hâlâ duyabiliyordu. Bu karmaşa daha da kötüleşmek üzereydi.

Derken ofisin kapısı açıldı ve Lon Pittman elinde bir tripod ve kamera çantasıyla içeri girdi. "İyi günler Mavis, Bayan Winston'la konuşmam gerekiyor."

Mavis ceketini düzeltirken sandalyesinde gergin bir şekilde kaydı.

"Üzgünüm ama şu anda meşgul. Sakıncası yoksa-"

Rozetine dokundu. "Rahat olabilir. Bu polisin işi." Mavis başını

salladı. "Ona sadece senin olduğunu söyleyeceğim."

"Şu çocuklar onun ofisinde mi?"

"Hangi çocuklar?" diye sordu, onun kastettiklerini çok iyi

biliyordu. "Bana aptalı oynama Mavis. Ben mutlu bir adam

değilim."

"Oyun oynamıyordum," diye mırıldandı Mavis ve sonra aptal olduğunu kabul ettiğini anlayınca gözlerindedir. "Yani... Oh, boş

ver! Bir dakika bekle de bakayım-"

"Sana bir soru sordum. Ofiste onunla birlikte kim var?"

Mavis ürperdi. İşini çok seviyordu ama hiçbir zaman otoriteye karşı gelmek için bu işe girmemişti. Hoşuna gitse de gitmese de polis, Bayan Winston'dan üstündü.

"Çocuklar ve aileleri," diye cevap verdi ve adamın sol gözünün köşesindeki bir kasın titremesini izledi. "Mükemmel. Şimdi benim için kapıyı açar mısın?" dedi.

Mavis aceleyle kapıya gitti, kapıyı bir kez çaldı ve ardından kapının açılması için tokmağı çevirdi. Memur Pittman içeri girer girmez kapıyı arkasından kapattı.

Lon çenesi yukarıda ve omuzları geride içeri girdi ve eşyalarını yerleştirdi.

Arlene Winston polisi görünce şaşkına döndü ve her şeyin kontrolünden çıktığını fark etti ama paniğe kapılacak zaman değildi.

"Üzgünüm, Memur Pittman, ama siz-"

Lon soğukkanlılıkla dört çocuğa ve ailelerine bakarken elini kaldırdı.

"Özür dilemeye gerek yok. Söz konusu tüm tarafların burada olduğunu görüyorum. Saldırı hakkında ifade almaya geldim."

Carl Buckley'nin yüzü öfkeyle kızardı. Karısı onu sakinleştirmeye çalışırken bile müdüre saldırdı.

"Saldırıymış, hadi oradan! Polisleri kim çağırdı?" diye sordu. Lon

bankacının sesindeki meydan okumayı duydu ama buna karşılık vermedi.

"Acil servisteki bir doktordan bir rapor aldım. Şüpheli yaralanmalarla tıbbi bir tesise getirilen herhangi bir çocuğun yaralanmalarının polise bildirilmesi gerektiğini elbette biliyorsunuzdur," dedi Lon.

"Yaralanmalar mı? Tam olarak ne tür yaralanmalardan bahsediyoruz?" Buckley sordu.

"Söz konusu çocuğun burnu kırılmış, kaburgaları kırılmış, dişleri dökülmüş ve sırtında, karnında ve bacağına büyük çürükler var."

Sally Rankin şaşkınlık içinde ikizlerine baktı ve sonra yüzünü kapattı.

Koç Sharp'ın karısı oğluna bir yabancıymış gibi baktı ve sonra ağlamaya başladı.

Carl Buckley'nin karısı sandalyesinde öne doğru yığıldı ve Buckley onu yakalamasaydı yere düşecekti.

Koç Sharp nefesinin altından küfretti ama bu öfkeden değil panikten kaynaklanıyordu.

Ama bankacı Carl Buckley'nin koruması gereken bir itibarı vardı ve tüm bunların ortadan kalkması için her türlü zorbalığı yapmaya hazırdı.

"Ne cüretle buraya gelir ve bize suçlu muamelesi yaparsınız?" Carl bağırdı.

Lon bankacının yüzündeki öfkeyi ve Buckley'nin sırtışını gördü ve duygusal düğmelere basmaya başladı. Müdüre bir göz attı.

"Ebeveynlerin saldırının bir parçası olduğunun farkında değildim" dedi.

Sally Rankin'in nefesi kesildi. "Orada değildik, ama orada olsaydık bunların hiçbirinin olmayacağına söz verebilirim."

"O zaman Bay Buckley yanlış konuştu. Suçlularla uğraşmak işimin bir parçası ve reşit olmadıklarında aileleriyle de uğraşmak zorunda kalıyorum," dedi Lon ve kumandayla video kamerayı işaret etti. "Bu güvenlik amacıyla kaydedilecek. Bayan Winston, sakıncası yoksa ofisinize el koymam gerekiyor ve sizden dışarı çıkmanızı rica ediyorum-"

"Ama ben-"

"Saldırıya katıldınız mı ya da tanık oldunuz mu?" diye

sordu. "Hayır, ama-"

Ofisinin kapısını açtı ve sonra kenara çekilerek onun çıkmasını bekledi, kadın da öfkeyle çıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve yüzünü odaya döndü.

"Failler reşit olmadığı için ebeveynlerin hazır bulunmasına izin verilir, ancak tanık olmadıkları için söylenenler hakkında söz hakları yoktur. Anlatabildim mi?"

Koç Sharp başıyla onayladı.

"Evet, efendim," dedi Sally Rankin.

"Avukat çağırmamız gerekiyor mu?" Buckley sordu.

"Ben sadece ifade alıyorum, onları herhangi bir şeyle suçlamıyorum Bay Buckley."

Buckley'nin burun delikleri alevlendi. Tam daha fazla şikâyet etmek için ağzını açmıştı ki, karısı kaburgalarına dirsek atıp başını salladı.

Lon ailelerinin yanında oturan çocukları işaret etti.

"Çocuklar, ayağa kalkın ve katlanır sandalyelerinizi önüme getirip oturun lütfen."

Çocuklar endişeli görünmeye başlamıştı. Başlarının gerçekten büyük bir belada olabileceği anlaşılıyordu. Ayağa kalktılar, destek için ebeveynlerine baktılar ve destek gelmeyince sandalyelerini odanın ortasına çekip oturdular.

Koç Sharp bir iniltiyi bastırdı. Lon dört çocuğu da sırtları ebeveynlerine dönük oturacak şekilde etkili bir şekilde hareket ettirmişti. Ağızlarından ne çıkacağı belli olmazdı.

Lon kamerayı açtı, kendini tanıttı, saati ve tarihi belirtti ve ardından çocuklara talimatlar verdi.

"Bu, ifadelerinizi kaydetmek için kullanacağım bir video kamera. Şimdi sizden tek istediğim sorduğum her soruya doğru cevap vermeniz. Kayıtlara geçmesi için, lütfen adınızı, yaşıınızı ve okuldaki sınıfınızı kendinizden başlayarak belirtin."

Solundaki çocuğu işaret etti. Sadece en iri olanı değil, aynı zamanda

korkmuş görünmüyordu.

"Lewis Buckley. On yaşında. Dördüncü sınıf."

Lon, Lewis'in yanındaki çocuğu işaret etti, o da hemen cevap verdi. "Kevin Sharp. Dokuz yaşında. Dördüncü sınıf."

"Billy Ray Rankin. Dokuz yaşında. Dördüncü sınıf." "Bobby Jay Rankin. Dokuz yaşında. Dördüncü sınıf."

"Teşekkür ederim," dedi Lon. "Şimdi kim bana Brooks Pine ile tartışmanın nasıl başladığını anlatmak ister?"

Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı. Lewis dışında herkes soluk beyazdı ve titriyordu. Lewis hâlâ sırtıyordu. Lon, Pine'lı çocuğun hırpalanmış bedenini düşündü ve yüzündeki sırtışı silme ihtiyacı duydu.

Lewis ve Kevin'i işaret etti.

"Ayakkabılarınızı çıkarmanızı istiyorum ve siz de lütfen gömleğinizi çıkarın. Bunları kanıt olarak kaydedeceğim."

Lewis az önce tokat yemiş gibi irkildi.

"Ama bunlar benim yeni ayakkabılarım," diye itiraz etti.

Kevin ellerini gömleğinin ön tarafına yapıştırdı.

"Okula çırilçıplak gidemem."

Lon omuz silkti. "Lewis'in ayakkabılarında ve senin gömleğinde kan var. Bu da onları saldırıda kanıt yapar. Suç laboratuvarımız kan örneklerini alacak ve Brooks Pine'ın kanıyla eşleşirse, saldırıdaki rolünüzü kanıtlamaya yardımcı olacak. Lütfen onları çıkarın."

Lewis koltuğunda döndü, gözleri panik içinde açıldı. "Baba?"

"Lütfen yüzleş benimle," dedi Lon. "Ailenin başı dertte değil. Sizin başınız dertte." Lewis üzgündü ama ayakkabılarını çıkarırken bunu saklamaya çalıştı.

"Ayakkabılar sende kalabilir. Babam bana yenilerini alacak," diye yüksek sesle duyurdu. "Üzerinde o sersem çocuğun kanı olan hiçbir şey istemiyorum. O beyaz bir çöpten başka bir şey değil."

Buckley'lerin ağzı sıkı ve yüzleri kıpkırmızıydı.

Lon, dörtlünün elebaşı gibi görünen Lewis'e odaklanmaya devam etti.

"Beyaz pislik kim?" Lon sordu.

"Bip Pine," dedi Lewis. "Bunu herkes biliyor. Babam ailelerinin beyaz pislik olduğunu söylüyor." "Çocuğun kanı ayakkabına nasıl bulaştı?" diye sordu.

Lewis omuz silkti. "Onu tekmelediğimde burnu patladı. Sanırım o zaman oldu."

Carl Buckley uyuşmuştu. Oğlunun az önceki rahat konuşmasını duymak bu görüşmenin sonucu için iyiye işaret değildi. Karısı bir iniltiyi bastırmak için elini ağzına götürdü. Hem dehşete düşmüş hem de utanmıştı.

"Onu tekmeleyen tek kişi sen misin?" Lon sordu.

"Hayır," dedi Lewis. "Kevin ve ikizler de onu tekmeledi." "En çok sen tekmeledin!" Kevin itiraz etti.

İkizler, "Sadece bacaklarını ve karnını tekmeledik," dedi.

Ebeveynler birbirlerine bakamıyorlardı ve Lon'a da bakmıyorlardı.

Lon itmeye devam etti. "Tam olarak neden onu tekmelediniz? Neden içinizden biri ona zarar vermek istesin ki?" Lon sordu.

"Saçkıranı vardı!" Lewis bağırdı.

"Bitlenmişti!" Kevin Sharp ekledi.

İkizler başlarını eğdiler. Büyük bir sınırı aştıklarının zaten farkındaydılar. Anneleri daha önce her ikisine de kabadayı demişti. Boku yemişlerdi.

"Bunu yapmak istemedim," dedi Billy Ray. Kevin onun kaburgalarına dirsek attı.

"Ah! Bu acıttı!" Billy Ray ağladı.

Kevin ters ters baktı. "Yalan söyleme. Onu tekmelerken gülüyordun." Lon bir elini kaldırdı ve sesinin tonunu yükseltti.

"Çocuklar! Ellerinizi kendinize saklayın. Bu arada Brooks Pine size canının yandığını söyledi mi? Sizden durmanızı istedi mi?"

Lewis başını salladı. "Hayır, yapmadı-"

Bobby Jay araya girdi. "Bir yalan daha söyleme Lewis. Zaten boku yedik!"

Sally Rankin o kadar yüksek sesle nefes aldı ki, her iki çocuk da başlarını öne eğdi, onları gömleklerinin yakalarından tutup ağızlarını sabunla yıkamasını bekliyorlardı.

* * *

Vera Conklin Curl Up and Dye'ın arka kapısından içeri girdiğinde Ruby Dye Rachel Goodhope'un saçını kesiyordu. Kendisi ve kızlar için öğle yemeği almak üzere dışarı çıkmıştı ama yiyeceklerinden daha fazlasıyla geri dönmüştü. Elindeki çuvalı arkadaki masaya bıraktı ve ıslak yağmurluğunu bir kancaya asarak salona doğru ilerledi.

Kız kardeşi Vesta'ya kaşlarını kaldırdı, bu ikizlerin konuşmasında "Anlatacak bir şeyim var," anlamına geliyordu, Ruby'nin kuaför koltuğundaki müşterisine gülümsedi ve Rachel'in tırnaklarını yapmayı yeni bitirmiş olan Mabel Jean'i işaret etti.

"Mabel Jean, senin salatan üstteki çuvalın içinde. Vesta, sandviçin muhtemelen alttadır. Ruby, hamburgerin orada bir yerde ve eğer ezildiyse, bu benim hatam değil. Granny's Country Kitchen'da siparişleri sanki çuvalları bitiyormuş gibi paketliyorlar. Merhaba Rachel. Tanrım, bu yeni saç kesimi seni on yaş daha genç gösterecek."

Rachel ışınlandı.

Sonra bayanlar Vera'nın bir adım geri çekilip ellerini havaya kaldırışını izlediler, tıpkı Freewill Baptist Kilisesi'ndeki Vaiz Lawless'ın günahlarının bağışlanması için Tanrı'ya yakarışından hemen önce yaptığı gibi.

"Hanımlar, haberlerimle patlamak üzereyim. Az önce çok korkunç bir şey duydum." Ruby gülümsemesini bastırdı. Vera'nın tek derdi dramdı.

"Ne oldu?" Ruby sordu.

"Pine'ın en küçük çocuğu bu sabah okulda kendinden büyük bir grup çocuk tarafından dövülmüş. Burnunun kırıldığını ve her yerinin morarıp kanadığını söylediler. Ayrıca Johnny Pine onu almaya geldiğinde onlara isyan yasasını okuduğunu ve ardından küçük çocuğu acile götürdüğünü söylediler."

Karşılıklı dehşet içinde birbirlerine baktılar.

"Yüce Tanrım! Bu dünya ne hale geliyor böyle?" Ruby mırıldandı. "Kim küçük bir çocuğa böyle korkunç bir şey yapar ki?" Rachel sordu.

"Eğer dedikodular doğruysa, Koç Sharp'ın oğlu, Carl Buckley'nin oğlu ve Sally Rankin'in ikizleri."

Ruby başını salladı. "Ebeveynlerinin iki öğretmen ve bir bankacı olduğu düşünülürse, küçük Pine'ın pek de adalet göreceği söylenemez."

"Bunu bilmiyorum," dedi Vera. "Dr. Quick Pine'li çocuğu tedavi ettikten sonra polisi aradı. Sanırım çocuklara yönelik saldırıları bildirmekle ilgili yasal sorumlulukla ilgili bir şey."

Vesta saate baktı. Bir sonraki randevusuna neredeyse yirmi dakika vardı. "O çocukları tutuklayıp tutuklamadıklarını öğrenmek için karakoldaki Junie'yi arayacağım."

Ruby kaşlarını çattı. "Hayır, yapma! Her ne oluyorsa yakında öğreneceğiz. Çocuklar söz konusu olduğunda dedikoduyu bir kenara bırakmak en iyisi."

"O haklı," dedi Vera. "Ayrıca, Lisa George beşinci sınıf matematik öğretmeni ve okuldan sonra onun saçını yapıyorum. Konuşacaktır. Fasulyeler için sır saklayamaz."

Rachel Goodhope kaşlarını çattı. "Pine kaç yaşında?"

"İkinci sınıfta olduğunu söylediler," dedi Vera. "Geriye sadece üç Pine oğlanı kaldı, biliyorsun. Büyük kardeş Johnny, iki küçük kardeşini büyütüyor ve muhtemelen bu onu çok etkiledi, artık onlardan sorumlu tek kişi o."

"Nedenmiş o?" Rachel sordu.

Ruby, Rachel'in omzunu sıvazladı. "Çünkü babaları hapiste ve anneleri iki yıl önce aşırı dozdan öldü. Johnny o zaman çocukları Sosyal Hizmetler'e kaptırmanın eşiğine geldi ve eğer isterlerse bunu bir sorun haline getirip sorumlu bir ebeveyn olmadığını iddia ederek çocukları Johnny'den alabilirler."

"Ama onun bir suçu yok," dedi Rachel.

Ruby omuz silkti. "Bu ne zamandan beri önemli oldu?" "Bence bu korkunç bir şey," dedi Rachel.

Ruby başıyla onayladı. "Ben de öyle," dedi, sonra Rachel'in saçına son bir kez sprey sıktı ve sandalyeyi döndürdü. "Hepsi bitti. Sen ne düşünüyorsun?"

Rachel yeni kesimine bakarak, "Güzel," dedi. "Çok beğendim. Teşekkür ederim Ruby." "Bir şey değil, şekerim. Ön tarafa geçelim ve seni gelecek haftaya hazırlayalım, tamam mı?"

Rachel eşyalarını topladı ve şemsiyesini almayı ihmal etmedi. Yeni saç modelini biraz kullanmadan önce bozmak istemiyordu. Kasabadan geçerken okuldaki olayı tekrar düşündü ve bu, yıllar önce çocuk sahibi olmama kararını pekiştirdi. Rachel Goodhope her zaman devam eden bir çalışma olacaktı.

* * *

Dori bulaşık makinesini boşaltmak ve yüklemek arasında ızgara peynirli sandviçin çoğunu yemeyi başarmıştı ve garsonlardan biri masalarından biri için mısır ekmeği keklerini yeniden doldurmak için içeri girdiğinde ağrıyan sırtını rahatlatmak için biraz nefes alıyordu.

"Az önce duyduklarıma inanamayacaksınız. Büyük çocuklardan oluşan bir çete bu sabah okuldaki en küçük Pine çocuğunu dövmüş. Kardeşi onu acile götürmüş ve doktor da polisi arayarak saldırıyı bildirmiş. Ortalık fena karışmış."

Aşçı Walter ekmek sepetini yeniden doldururken başını kaldırdı. "Onu döven çocuklar kimdi?" diye sordu.

"Koç Sharp'ın oğlu, bankacı Buckley'nin çocuğu ve Sally Rankin'in ikizleri." Dori dehşete kapıldı.

"Neden böyle korkunç bir şey yapsınlar ki?"

"Söylemediler ama çocukların ne kadar kötü olabileceğini bilirsiniz. Soyadı Pine, bu da otomatik olarak

onu hedef haline getirir."

Dori'yi öyle hızlı bir sıcaklık dalgası sardı ki bayılacak gibi oldu. Kendi hatalarından kurtulmaya çalışmakla o kadar meğgul olmuğtu ki Luther'in gelecekteki yağamını hiç düğünmemiğti ama Ėimdi onu nelerin beklediğini fark ediyordu. O bir piç çocuktı ve bu gerçeği değiştirecek hiçbir şey yoktu. Sadece doğumu nedeniyle bile bir hedef haline gelecekti. Midesi bulanarak yemeğinden geriye kalanları çöpe attı. Johnny Pine'ı her zaman fazla ciddi görünen, sessiz, yakışıklı bir adam olarak hatırlıyordu. Şimdi nedenini biliyordu. Kalbi Johnny'nin küçük kardeşi için, kendi küçük adamı için ve bir başkasının cehaletinin ve öfkesinin kurbanı olan tüm çocuklar için acıyordu.

Garson kız dedikodusunu yaptıktan sonra ekmek sepetini aldı.

"Teşekkürler, Walt. Sahaya geri dönmeliyim, ama o çocuklara hiçbir şey olmayacağına dair bir tahminde bulunuyorum. İşin içine güç ve para girdiğinde, asla bir şey olmaz."

Dori tabakları sıyırmaya başlarken Johnny Pine'ın hayattaki yerini düşündü. Okulda kendisinden birkaç yıl öndeydi ama bir kız arkadaşı olduğunu ya da pek çok okul etkinliğine katıldığını hatırlamıyordu. Onun gibi bir anne babaya sahip olduğu için, yaşaması gereken çok şey varmış gibi hissediyor olmalıydı.

Ve sonra omuzları çöktü. Ailesi de tıpkı büyükbabası gibi iyi insanlardı. İyi isimleri ve iyi itibarları vardı. Bütün bunları berbat eden kendisiydi. Yapabileceği tek şey bu hatayı bir daha asla yapmamaktı.

Vardiyası bittiğinde adımları sürükleniyordu ve restorandan çıktığında hava hâlâ çiseliyordu. Büyükbabasını arayıp gelip kendisini almasını isteyebilirdi ama Luther'i giydirip araba koltuğuna oturtmak için harcayacağı zamana değmeyecek kadar zahmetliydi. Ayrıca, çok uzakta değildi ve işe gidip gelmek kendisine ait olan tek zamandı.

Yürürken su birikintilerinden kaçıyor, eve giderken çeşitli işyerlerinin çıkıntılarının altında kalmaya çalışıyordu. Rüzgâr şemsiyeyi tutmasını zorlaştıracak kadar güçlüydü, bu yüzden şemsiyeyi ellerinde sıkıca tuttu ve başına yaklaştırdı. Birisi yanından geçerken korna çaldı ve o da kendisine korna çalmadıklarını fark edip yürümeye devam edene kadar el sallamaya başladı.

Soğuk bir rüzgâr, pantolonun paçalarına doğru yağmuru savurdu. Eve vardığında sırlıklam olacaktı ama ıslanmak bir sorun değildi, sadece kolayca halledilebilecek bir durumdu. Yine küçük Pine'lı çocuğu düşündü ve Johnny'nin de onun sorumluluklarından kendisi kadar korkup korkmadığını merak etti. Luther onun için dünyalara bedeldi ama daha şimdiden hayata tek bir darbeyle başlamıştı. Kendi hatalarının onu engellemediğinden emin olmanın bir yolunu bulmalıydı. BaÇını öne eğip hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti ve eve varıp arka kapıdan girdiğinde hem üşümüş hem de ıslanmıştı.

Ev, oturma odasından duyulan televizyon sesi dışında sessizdi. Yağmurluğunu, şemsiyesini ve ıslak ayakkabılarını çamurlukta bıraktı ve kıyafetlerini değiştirmeye gittiğinde büyükbabası ve Luther'in koltukta uyuduklarını gördü. İzledikleri programı görünce gülümsedi. Timsah avlayan insanları izlemek Meeker Webb'in en sevdiği eğlencelerden biriydi ve Luther'in de hoşuna gitmiş olmalıydı. Büyükbabasının kucağına yayılmış, güneş ışığında uyuyan bir kedi gibi rahattı.

Kuru bir şeyler giymek için aceleyle odasına gitti ve ardından bir sürü giysi toplamaya başladı. Yıkınması gereken giysiler her zaman vardı. Çalışırken, büyüyen alışveriş listesine bir şeyler ekledi ve ardından parke zeminlerde toz paspasını çalıştırmaya karar verdi. Sessiz bir işti ve yapılması gerekiyordu. İşini bitirdiğinde, iki adamı da uyanmak üzereydi.

Luther onu gördüğünde Meeker'ı uyandıran bir cıglık attı. Ondan sonra Luther'i zapt etmek

mümkün olmadı. Annesini istiyordu, bu da annesinin yapması gereken başka ne varsa, onu yapacağı anlamına geliyordu

Luther da kalçasına binmiş.

Bölüm 4

Johnny çocukları eve götürdü, Beep'i yatırdı ve Marshall'ı yanında oturup televizyon izlerken bıraktı. Kahve yapmak için mutfığa gitti ve beklerken Before and After'daki Bayan Jane'i arayarak kendisiyle birlikte olduklarını söyledi.

"Hasta mı bunlar?" diye sordu. Jane mikroplardan olduğu kadar kötü davranışlardan da korunmanın kendi görevi olduğunu düşünüyor ve iyileşene kadar diğer çocukların yanına yaklaşmalarını istemiyordu.

"Hayır, hanımefendi. Beep bugün okulda yaralandı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Oyun parkında mı yaralandı? Yıllardır insanlara o eski maymun demirlerinin güvenli olmadığını söylüyorum."

Johnny açıklamakta tereddüt etmedi. Olanları ballandıra ballandıra anlatmayacaktı.

"Hayır, bir grup büyük çocuk onu dövmüş. Çok kötü yaralanmış."

Bayan Jane gürültüden hoşlanmazdı ama uslu durduklarında Pine çocuklarını severdi.

"Bu çok kötü. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Depodaki o çete miydi?"

Johnny derin bir nefes alarak, terk edilmiş depoda takılan ve gruplarıyla müzik yapan kasabanın kendi tarafındaki çocuklarla ilgili hakarete tepki vermemek için kendini zorladı.

"Hayır, hanımefendi. Kasabanın sizin tarafındandılar. Koç Sharp'ın oğlu, Banker Buckley'nin oğlu ve Bayan Rankin'in ikizleri."

Bir nefes sesi duydu ve sonra hiçbir şey duymadı. Tam telefonu kapatacağını düşündüğü anda, sesi titreyerek ona bir soru daha sordu.

"Yarası ne kadar kötü?"

"Burnunu ve kaburgalarını kırmışlar. Çok sayıda çürük var, ağzı şişmiş, dişleri dökülmüş ve gözleri siyah. Öncesi ve Sonrası'nda onları ne zaman bekleyeceğinizi size bildireceğim."

"Oh, Johnny, çok üzgünüm."

Johnny, "Evet hanımefendi, ben de öyle," dedi ve bağlantıyı kesti.

Artık anlık meseleleri hallettiğine göre, uzun vadeli düşünmesi gerekiyordu. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve telefon rehberiyle birlikte mutfak masasına oturdu. Avukatı arama vakti gelmişti.

* * *

P. Kasabada Peanut olarak bilinen Nutt Buttermann, Esq. okuldaki olayı sekreterinden duymuş, o da kayınbiraderinden, o da Blessings Devlet Okulu sisteminde otobüs şoförü olan kocasından duymuş. Kısa bir süre sonra Peanut, Paul Quick'ten Johnny Pine için ücretsiz iş yapma konusunda bir uyarı telefonu aldı. Mazlumlara karşı bir sevgisi vardı ve ailesini Sosyal Hizmetler sisteminin dışında tuttuğu için Johnny Pine'a hayrandı. Yardım etmeyi hemen kabul etti ve sekreteri kapıyı çalıp ofisine girdiğinde Pine'a kendi başına mı yaklaşması yoksa onun gelmesini mi beklemesi gerektiğini tartışıyordu.

"Telefonda Johnny Pine adında genç bir adam var. Bugün onunla görüşüp görüşemeyeceğinizi soruyor. Ona ne diyeceğimi bilemedim çünkü teknik olarak açık bir randevunuz yok ama

Bir sonraki randevunuz çoktan gecikti. Şehrin yaklaşık beş mil dışında yaşıyor ve yağmura bakılırsa arabayla gelmemeye karar vermiş olabilir."

"Telefonu ona ver," dedi Peanut. "Onunla şimdi konuşacağım ve oradan devam edeceğiz." Başını salladı ve çıkarken kapıyı kapattı.

Yerfistiği oturup onun aramayı bağlamasını bekledi ve Johnny'nin sesini duyduğunda dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi, savaşıma hazırды. Mazlumlar için savaşmayı severdi.

"Merhaba, ben Buttermann."

"Bay Buttermann, benim adım Johnny Pine ve sanırım bir avukata ihtiyacım var. Dr. Quick bana sizin adınızı verdi."

"Quick zaten beni aradı," dedi Peanut. "Kardeşin için üzıldüm ve bu seferkinin benden olduğunu bilmeni istedim. Bu arada, kardeşinin adı neydi? Quick söyledi ama ben yazmadım."

Johnny duraksadı, bunun bu kadar kolay olmasından biraz bunalmıştı. "Adı Brooks, ama herkes ona Bip der."

Peanut kıkırdadı. "İyi bir lakabı takdir edebilirim. Bana koydukları isim yüzünden aileme kin beslemeye çalıştım ama ismimin tuhaflığı onu unutulmaz kıldı. Bölgede birinin avukata ihtiyacı olduğunda aklıma ilk gelen benim adım oluyor."

Johnny rahatladı. Adam kesinlikle arkadaş canlısıydı ve çok gerçekçi görünüyordu. "Bunu tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum."

Peanut bir kalem ve bir not defteri kaptı. "Benim için bir zevk. Şimdi, yapmamız gereken ilk şey, ebeveynlerin bu olaydan kaynaklanan tıbbi faturalardan sorumlu olacaklarının farkında olduklarından emin olmak, bu yüzden kişisel bilgilerini alacağım. Dr. Quick'in polisi aradığını biliyorum. Kardeşiniz henüz ifade vermedi mi?"

"Evet, efendim. Memur Pittman acil servise geldi ve olayı videoya çekti. Ayrılırken çocuklardan ifade almak için okula gideceğini söyledi."

"Mükemmel. Bunun bir kopyasını ya da transkriptini alacağım. Şimdi, tazminat talebinde bulunmak istiyor musunuz?"

Johnny biraz şaşırmıştı. "Hayır, hayır, kimseyi dava etmek istemiyorum. Sadece tıbbi faturaları ödediklerinden ve o çocuklar için uygun sonuçlar doğurduğundan emin olmak istiyorum. Kimsenin bu işten sıyrılması için tabiri caizse para almasını istemiyorum."

"O zaman biz de bunu hedefleyeceğiz," dedi Peanut. "Polisle konuşayım ve varsa hangi suçlamaların yapılacağını öğreneyim. Bana irtibat numaranızı verin, sizinle temasa geçeceğim."

Johnny ona telefon numarasını verdi ve birkaç dakika sonra telefonu kapattı. Bu işin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu ama yasal yardımın kendi taraflarında olması iyi hissettiriyordu.

Saate baktığında öğle yemeği vaktinin çoktan gelip geçtiğini fark etti ve çocukların yatak odasına yöneldi.

"Hey, Marshall, öğle yemeğini eve getirdin mi?" diye sordu.

"Evet, sırt çantamda."

Beep'in gözleri yaşlarla doldu. "Ağzım acıyor. Yiyecek bir şey istemiyorum."

Johnny kaşlarını çatı. Acil serviste Beep'e verdikleri ağrı kesici ilaçların etkisi geçmeye başlamıştı. "Üzgünüm dostum. Gidip yeni reçetelerini dolduracağım ve biraz çorba alacağım. Tavuklu şehriyeye ne dersin? En sevdiğin çorbadır ve çiğnemek zorunda kalmazsın."

Beep başını salladı.

"Sen yokken Beep ile odamızda yemek yiyebilir miyim?" Marshall sordu.

Johnny'nin masada yemek yemekle ilgili bir kuralı vardı ama bugün kuralları çiğneme günüydü.

"Evet, tabii. İstersen yanında kök birası da içebilirsin. Buzdolabında birkaç tane var."

"Ben de bir tane alabilir miyim?" Beep sordu.

"Sen ve Marshall bir tanesini paylaşırsanız ve daha fazlasını isterseniz diğerini açsanız nasıl olur?"

"Tamam," dedi Beep ama gözyaşları taşıtı ve yuvarlanmaya başladı.

Johnny yatağın kenarına oturdu ve Beep'in dizini okşadı. Onunla birlikte ağlamak istiyordu.

"Çok üzgünüm dostum. Dayan biraz. Uzun sürmeyecek." Sonra Marshall'ı işaret etti. "Yetki sende. Lütfen sağduyunu kullan."

Marshall başını salladı.

Hiç vakit kaybetmeden Johnny tekrar yağmurun altına girdi. Kıyafetleri hâlâ rahatsız edici derecede ıslaktı ama evde kalana kadar üstünü değiştirmesine gerek yoktu. Olanlar yüzünden midesi bulanıyordu ve Beep'in acı çektiğini bilmek onu öfkeliyordu. İntikam almak istiyordu. O çocukların cezalarını çekmelerini istiyordu. Ama failer de hâlâ çocukken adalet nasıl yerini bulacaktı?

Yine de intikam almak ona bağlı olmayacaktı. Yanında kanun ve bir avukat vardı. Elbette onlar işleri yoluna koyacaktı. Tek yapması gereken her zaman yaptığı şeyi yapmaktı: İşini halletmek. Arabayı çalıştırdı ve ev dedikleri köhne eve hızlı bir bakış attıktan sonra vitesle uzaklaştı.

İlk durak reçeteleri bırakmak için eczane oldu. Reçeteler doldurulurken ihtiyaçları olan yiyecekleri almak niyetindeydi.

LilyAnn Dalton onun içeri girdiğini gördüğünde şampuan şişelerini rafa diziyordu ve konuşmak için yaptığı işi hemen bıraktı.

"Johnny! Beep'in okulda yaralandığına dair korkunç hikayeler duyuyoruz. Bu doğru mu?"

"Evet, hanımefendi, korkarım doğru."

LilyAnn'ın eli bilinçsizce karnına ve taşıdığı bebeğe gitti. "Beep iyi mi? Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Eve döndü ama okula dönebilmesi için önünde uzun bir yol var." Onlar konuşurken eczacı Bay Phillips yanlarına geldi.

"Johnny? Oğlun iyi mi?"

"Olacak," dedi Johnny ve ona iki reçete uzattı. "Bunları doldurtmam gerekiyor, lütfen." "Hemen hallediyorum," dedi ve aceleyle çıktı.

LilyAnn sesini alçalttı.

"Gerçekten Koç Sharp'ın oğlu muydu? Ve Buckley'nin? Ve Rankin ikizleri?" Başını salladı.

"İyi çocukların" böylesine korkunç bir şey yapabileceklerini düşünerek gözleri fal taşı gibi açıldı. "Birisi onu tekmelediklerini söyledi. Bu doğru mu? Kötü mü yaralanmış?"

Johnny iç çekti. Bunu tekrar tekrar söylemekten nefret ediyordu ama sokaktaki dedikodulardansa gerçeği onun söylemesi daha iyiydi.

"Evet, bu doğru. Gerçek şu ki onu çok kötü yaralamışlar. Burnu ve birkaç kaburgası kırılmış. Ağzı şişmiş. Bazı dişlerini gevşetmişler, gözlerini karartmışlar ve sırtında ve bacağına derin çürükler var."

Söylediklerinin dehşeti onu gözyaşlarına boğdu.

"Aman Tanrım! Neden, Johnny, neden?"

Johnny'nin gözünün kenarındaki bir kas titredi.

"Çünkü soyadı Pine. Çünkü saçından sakız kestim ve saçkıran olduğuna karar verdiler. Çünkü onlar, kim oldukları ve nerede yaşadıkları nedeniyle daha iyi olduklarına inanan kaba, hak sahibi küçük piçler. İlaçları almak için birazdan döneceğim."

Gözyaşlarını saklayan yağmura şükrederek başı dik bir şekilde dışarı çıktı.

O gece Blessings'te büyük bir kargaşa yaşandı. İyi ailelerden gelen dört düzgün çocuğun, Çamlardan biriyle küçük bir kavga ettikleri için adi suçlular gibi karakola götürülüp tutuklanmasından dehşete düşen bir grup sakin vardı.

Bir de küçük bir çocuğun, adı ne olursa olsun, hepsi kendisinden büyük ve iri çocuklardan oluşan bir çete tarafından acımasızca dövülmesinden dehşete düşen diğerleri vardı. Georgia'nın Birlik'ten ayrılıp Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı savaşa girdiği günden bu yana bölge sakinleri arasında böylesine sert bir bölünme yaşanmamıştı.

* * *

Kasabada giderek büyüyen kargaşadan habersiz olan Dori, bir yandan bulaşık yıkıyor bir yandan da küçük oğlunun diş çıkarma bisküvisini mama sandalyesinin tepsisine vurarak kırıntılara dönüştürürken çıkardığı gevezelikleri dinliyordu.

Meeker oturma odasında televizyon izliyordu. Arada bir göğsünü ovuşturuyor ve geçiriyordu. Yediği bir şey onu rahatsız etmişti. Esnedi, gerindi ve tekrar geçirdi.

"Lanet olası biber," diye mırıldandı ve ayağa kalkarak antiasit hapları almak için mutfığa yöneldi. Dori onun içeri girdiğini görünce gülümsedi.

"Merhaba, büyükbaba. Soğuk bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır, tatlım, ben iyiyim. Yediğim acı biber bana havlıyor. Sadece biraz antiaside ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Acı biber iyiydi. Karnını ağrıtan şey üzerine koyduğun jalapeño turşusu dilimleriydi."

Sırıttı. "Tıpkı büyükannen Caroline gibi konuşuyorsun," dedi ilaç bulmak için dolabı karıştırırken, sonra ağzına birkaç çiğneme tableti attı.

Luther şişeyi işaret etti ve ciyakladı.

Meeker güldü. "Bu şeker değil, evlat! Kurabiyene sadık kal... ya da ondan geriye ne kaldıysa."

Dori hem tepsideki hem de yerdeki kırıntılara baktı, sonra Luther'in tombul parmaklarının arasındaki kırıntılara gözlerini devirdi.

"Berbat durumdasın Luther Joe. Bence banyo yapıp yatağa girmenin zamanı geldi."

Meeker torununa baktı, omuzlarındaki hafif çöküklüğü ve yüzündeki renksizliği değerlendirdi. Yorgun görünüyordu.

"Sabahın beşi erken geliyor, değil mi kızım?"

Omuz silkti. "Erken olduğu doğru ama ben de eve erken geliyorum, bu da benim için sorun değil."

Onun tavrına ve metanetine hayrandı. Kırılğan görünümüne rağmen, küçük, sert bir kızdı. Dori'nin durumu hakkında hep biraz suçluluk duymuştu, hayatında bir kadın olsaydı her Geyin farklı olabileceğini düşünmüştü. Sonra Luther'e baktı. Ama her şey farklı olsaydı, o zaman küçük adam olmazdı ve bu gerçekten bir trajedi olurdu.

"Sanırım soğuk bir içecek alacağım," diyerek buzdolabından soğuk bir Coca-Cola aldı ve Dori

temiz, ıslak bir bez alıp Luther'i ve dağınıklığını temizlemeye bağlarken onu da yanına aldı.

Bebeğini koridorda taşıırken yağmur hâlâ çatıya vuruyor ve pencerelere çarpıyordu. Tombul bebek elleriyle yanaklarını okşuyordu ve parmağını ağzına soktuğunda ısırır gibi yapıyordu.

Luther

ciyakladı. Dori

güldü.

Gece ritüelleri devam etti.

Dori yatağa girdiğinde yağmur fırtınası dinmiş ve ev sessizleşmişti. Meeker koridorun sonundaki yatak odasında horluyordu ve odanın diğer tarafındaki beşiğinde parmağını emen Luther'in sesini duyabiliyordu. Günün bittiğine sevinerek içini çekti, ama rahatladığı anda Johnny Pine'in küçük kardeşinin başına gelenleri düşündü ve sonra Johnny'yi, bugün yaralanan Luther olsaydı ne kadar korkacağını hayal etti. Garip bir şekilde, ikisi de aynı gemideydi: çocuk yetiştiren gençler. Tek fark, onun büyükbabasının olmasıydı. Johnny'nin kimsesi yoktu. Korktuğunda kiminle konuştuğunu merak etti ve sonra yuvarlanıp gözlerini kapattı.

* * *

Johnny gece saatlerinde patronundan bir mesaj aldı; hava dozer çalıştırmak için çok yağışlı olduğu için bugün izin almasını, Beep'le ilgilenmesini ve insanların söylediklerini duymazdan gelmesini söylüyordu.

Johnny'nin midesi yuvarlandı, olayın ne tür bir kargaşaya yol açtığını merak ediyordu. Patronunun söylediklerine bakılırsa, insanlar onlara kızgınmış gibi görünüyordu, kurban Beep olsa da bu anlaşılabilirdi.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve çocukları kontrol etmek için ayağa kalktı. Hâlâ uyuyorlardı, bu yüzden kahveye başladı ve ardından duş alıp giyinmeye gitti. Eğer ortalık karışacaksa, bununla çırılçıplak yüzleşmeye hiç niyeti yoktu.

Çabucak duş aldı, sonra beline bir havlu sardı ve eline biraz tıraş kremi sıktı. Babasını hiç temiz traşlı ya da şık giyimli gördüğünü hatırlamıyordu ve onun tam tersi olma ihtiyacı içine işlemişti. Oğlanların üçü de babalarının siyah saçlarına sahipti, bu da onları bir kez daha "Çamlardan biri" olarak işaretliyordu, ama onun yöntemlerini taklit etmek zorunda değillerdi.

Tıraşını bitirir bitirmez giyindi ve kahve içmek için mutfığa gitti. Koyu demli kahvenin ilk yudumu boğazından aşağı kayana kadar beyni tam olarak harekete geçmedi.

Beep'in rahatça yutabileceği bir kahvaltı için ne yapacağını düşünüyordu ve eski alışkanlıkları olan yulaf ezmesinde karar kıldı, böylece doğru miktarlarda yulaf ve suyu ölçtü, bir tutam tuz ekledi, ocağı açtı ve ısınır ısınmaz karıştırmaya başladı.

Bir kapının açıldığını duydu ve çocuklardan birinin ya da ikisinin uyandığını anladı. Birkaç dakika sonra Marshall kapıda belirdi.

"Bip'in burnu kanıyor," diye duyurdu.

"Yoldayım," dedi Johnny, ateşi söndürüp yulaf ezmesinin üzerine bir kapak koydu. Kendi kendine pişebilirdi ya da daha sonra tekrar ateşe koyardı.

Daha odaya varmadan Beep'in ağladığını duydu ve kalbi sıkıştı. Annelerinin ölümünden bu yana ilk kez, onun yokluğunu hayal bile edemeyeceği bir şekilde hissetmişti. Beep'in kucaklanmaya ihtiyacı vardı ve Johnny hiçbir zaman iki çocuğa da kucak açmamıştı. Onlarla alay etti. Onları düzeltti. Onları besledi ve sevdi, onlar da onları sevdiğini biliyordu ama şimdi daha fazlasına ihtiyaç

vardı
-Ve kendini bu iş için korkunç derecede yetersiz hissediyordu.

Yolda banyoya uğrayıp ıslak bir bez ve bir elhavlusunu aldı, sonra da koridoru geçip odalarına girdi.

Beep yatakta oturmuş hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Saçları diken diken olmuştu ve gözleri o kadar şişmişti ki zar zor görebiliyordu. Bir burun deliğinden ince bir kan damlası sızıyordu ve yastığı da aynısından daha fazlasıyla lekelenmişti.

O anda Johnny varlığının her zerresiyle o çocuklardan nefret etti. Beep'in yanındaki yatağa kaydı ve kollarını uzattı. Beep kucağına süründü ve ağlamaya devam ederken Johnny'nin göğsüne doğru gevşedi.

Johnny onun sadece acı çektiğinden değil, aynı zamanda dünkü dehşetin hatırasıyla boğulduğundan ve okula döndüğünde tekrarlanmasından korktuğundan şüpheleniyordu. Küçük kardeşinin yüzündeki gözyaşlarını ve kanı silerken onu yakınında tuttu ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Kötü bir şey değil. Sadece biraz kan var," dedi Johnny ve sonra endişeli görünen Marshall'a bakıp onu da rahatlatmak için göz kırptı. "Acıyor ve her yeri ağrıyor Marshall, ama daha kötü değil, tamam mı?"

Marshall başını salladı, sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Oh hey! Çocuklar, hadi ama. Kalbimi kırıyorsunuz," dedi Johnny, sesi titreyerek. "Buraya gel, Marshall. Sarılmaya ihtiyacım var."

Marshall, Johnny'nin uzattığı koluna düştü, omuzları boğuk hıçkırıklarla titriyordu.

Johnny yanağını Marshall'ın başına yasladı ve onlara katılma isteğini bastırdı.

"Burnum kanıyor," diye bağırdı Beep.

Johnny kendini toparladı, Marshall'a çabucak sarıldı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu, sonra da ona yapacak bir iş verdi.

"Bana bir ıslak bez daha getirir misin?"

Marshall odadan fırladı, Johnny Beep'le ilgilenirken o da kolunun arkasındaki sümüşü sildi.

"Şimdi, şu küçük burnu göreyim."

Bip başını eğdi.

Johnny ona bir göz attı ve burun deliğinde bulunan gazlı bezin kayıp olduğunu fark etti, muhtemelen uyku sırasında kaybolmuştu.

"Ne olduğunu anladım, Beep. Dr. Quick'in burnuna koyduğu bandaj düşmüş. Yeni gazlı bez getirip seni hemen iyileştireceğiz, tamam mı? Senin de canın yanıyor mu?"

Beep başını salladı.

Marshall ıslak bir bezle geri döndüğünde Johnny, "Daha fazla ilaç geliyor," dedi. "Bu mükemmel. Ben Beep'in yerleşmesine yardım ederken sen de git giyin. Yulaf ezmesi yaptım. Bekleyemeyecek kadar açsanız, buyurun yiyecek."

"Kuru üzüm alabilir miyim?" Marshall sordu.

Johnny sırtıttı. "Kuru üzüm yiyebilir miyim, yiyebilir miyim değil, ve evet, yiyebilirsin. Bir gün kuru üzüme dönüşeceksin."

Kendi mısır gevreğini yapma özgürlüğüne kavuştuğu için mutlu olan Marshall, Johnny fikrini değiştirmeden önce üzerine bir şeyler giyip mutfığa doğru koştu.

Bip, Johnny'nin göğsüne yaslandı ve başını kaldırıp baktı. "Şimdi beni sakinleştirecek misin?" diye sordu.

Johnny sırttı.

"Evet, dostum. Şimdi seni yerleştireceğim. Seni giydirdikten sonra biraz yulaf ezmesi yemeyi deneyebilir misin?"

Beep kaşlarını çatı. "Kuru üzüm istemiyorum." "Kuru üzüm istemiyorsun," dedi Johnny. Bip iç çekti. "Bunu zaten söyledim."

"Biliyorum dostum. Şimdi şu kanlı gömleği çıkarıp sana temiz bir gömlek giydirelim, sonra da ilacını alırız."

Johnny yüzünü buruşturarak kollarını her bir koldan çıkardı ve Beep'in kafasına geçirmeden önce boyun açıklığını gerdi. Çürükler daha büyük ve daha koyuydu, bu da onu daha da kırılgan gösteriyordu. Bunun olduğuna inanamıyordu ve nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

* * *

Ruby Dye, Curl Up and Dye'in ön kapısının kilidini açarken Kapalı tabelasını Açık'a çevirdi.

Bugün alışılmadık derecede telaşlı geçecekti. Vesta evde hastaydı ve Ruby ile Vera onun randevularını alacaklardı. Kimse öğle yemeği molası vermeyecekti ama bunu yapabileceklerinden emindiler.

Ruby ve Vera dün gece telefonda müşterileri çoktan paylaşmışlardı, o da doğru ürünlerin elinde olduğundan emin olmak için malzemeleri kontrol etmeye başladı. Vesta için alacağı kadınlardan biri, Önce ve Sonra gündüz bakım evini işleten Jane Farris'ti. Ruby Jane'i severdi ama biraz tutucu olduğunu düşünürdü. Ruby'ye göre eğer çocuklarla ilgili bir iş yapacaksanız, en azından onlarla birlikte olmaktan keyif almalısınız. Jane çocuklardan sanki yerlere işeyen ve mobilyaları çiğneyen pis köpek yavrularıymış gibi bahsediyordu, ki öyle olmadığından emindi.

Kısa bir süre sonra Ruby'nin ilk randevusu geldi ve ardından Vera ve Mabel Jean birlikte içeri girdiler ve gün başladı. Ruby'nin planlamadığı şey, Brooks Pine'a yapılan saldırı hakkında herkesin görüşlerinin saat saat dinletilmesi idi. Jane Farris geldiğinde Ruby duydukları karşısında şaşkına dönmüştü ve Vera'nın yanakları kızgın bir kırmızıya bürünmüştü.

Mabel Jean tırnak törpüsünü bir testere gibi kullanıyor ve şanssız bir aileye karşı bu kadar saygısız olan müşterilerle tartışmamak için dişlerini sıkıyordu.

Her şeyin unutulup gitmesi gerektiğini düşünen insanların sayısı onları şoke etmişti. Mabel Jean bir işi halletmek için ayrılmıştı ve Ruby son randevusundan kalan saçları süpürüyordu ki Jane Farris geldi. Ceketini asana kadar Ruby onu bekliyordu. "Günaydın, Jane!"

Jane el salladı.

"Günaydın Ruby. Beni programınıza dahil ettiğiniz için size minnettarım. Yaşlandıkça, birinin benim için saçımı yapma lüksünü daha çok takdir ediyorum."

Ruby gülümsedi. "Ve bu sadece kulaklarıma müzik gibi geliyor. Geri gel de başlayalım."

Jane, Luwanda Peeples'ın Vera ile derin bir sohbete daldığını fark etti ama merhaba demek için araya girmede. Luwanda'nın kocası belediye meclisindeydi ve konuşmasına bakılırsa, kocasının Birleşik Devletler başkanlığından bir adım geride olduğunu düşünebilirdiniz.

Jane oturur oturmaz Ruby boynuna bir pelerin geçirdi ve ona şampuan istasyonuna kadar eşlik etti. Jane alışılmadık derecede sessizdi ve Ruby onun huzura ihtiyacı olduğunu hissederek bilerek bir konuşma başlatmadı. Şampuan ve saç bakımını bitirdikten sonra, saçlarını kurutmak için kendi

istasyonuna geri döndüler. Ruby parmaklarıyla Jane'in saçlarını taradı, dokusunu hissetmeye çalıştı ve

kalınlık.

"Vesta saçlarında bigudi yerine saç maşası kullanıyor, değil mi?"

Jane aynada kendine bakıyor, gençken nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışıyordu ama unutmuştu. Şimdi tek gördüğü yuvarlak yüzlü, geniş burunlu ve çift çeneli orta yaşlı bir kadındı. Birden Ruby'nin ona bir soru sorduğunu fark ettiğinde düşüncelere dalmıştı.

"Özür dilerim, ne dediniz?"

"Vesta saç maşası kullanıyor, değil mi?"

"Evet. Artık rulolara ve kurutma makinesinin altına oturmaya sabrım yok." Sonra gülümsedi. "Sözümü geri alıyorum. *Artık* dememeliydim, çünkü hiçbir zaman hareketsiz oturmayı sevmedim. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor."

Bu sözler Jane'in ağzından çıktığı anda Luwanda Peeples, Vera ile yaptığı özel konuşmayı odaya taşıdı.

"Doğru diyeceğim Jane. Bazı şeyler hiç değişmiyor, o kötü Pine ailesinin bir üyesinin daha kanunla başının derde girmesi gibi! Burada Vera'ya dört düzgün çocuğun küçük bir itiş kakıştan başka bir şey için hapse atılmasının ne kadar büyük bir suç olduğunu anlatıyordum. Herkes Pine'ların beyaz pislik olduğunu biliyor. Anne uyuşturucudan öldü, baba hapiste ama Pine'ların oğlu kavgadan sonra paçayı sıyırdı ve bu sevgili çocukların başı belada. Hepsi benim kiliseme gidiyor ve bence bu olanlar bir suç."

Ruby, Jane'in ıslak saçlarından bir tutamı havalandırma fırçasının kıllarına dolamıştı ve Jane sandalyesini o kadar hızlı döndürdüğünde Ruby tutuşunu kaybettiğinde kurutucu kafa derisinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Fırça elinden kaydı ve Jane'in ensesinden aşağı sarkan saçlarına dolandı.

Jane daha az umursayabilirdi. Luwanda'ya o kadar kızgındı ki titriyordu.

"Fikrinizi söyleme hakkınız olmadığını söyleyemem, ancak dedikodu yapacaksanız, Luwanda Peeples, o zaman gerçekleri doğru bir şekilde öğrenmeniz gerekir."

Luwanda'nın gözleri şok içinde genişledi ve sonra öfkeyle kısıldı. Çıkardığı tıslama sesi kızgın bir yılanı andırıyordu.

"Bu dedikodu değil! Bunu doğrudan Buckley'nin bahçıvanından duydum, kendisi aynı zamanda benim bahçemle de ilgileniyor."

"Ağzından çıkan her şeyin koca bir yalan olduğunu biliyorum ve bunu bizzat Johnny Pine'dan öğrendim!" Jane bağırdı.

Ruby daha da kötüye gitmeden önce bunu durdurması gerekip gerekmediğini merak etti, ama Pines için konuşan birini duymaktan özel olarak memnundu ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Bununla birlikte, akılsızca bir karar genellikle sadece geriye dönüp bakıldığında fark edilir ve durum böyleydi.

"Ben yalan söylemem!" Luwanda çığlık attı ve sandalyede öne doğru eğildi.

Vera'nın az önce sıktığı saç spreyi Luwanda'nın ensesinden aşağı inmişti ama o aldırıyor gibiydi.

"O zaman söyleyin bana, dört büyük oğlanın kendilerinden çok daha küçük ve küçük olan bir oğlana karşı birleşmelerinde ne sakınca var?" Jane tersledi.

Luwanda kekeledi. "Şey, bir şeyler yapıyor olmalı-"

"Evet, doğru bir şey yaptı! Saçına sakız yapışmış. Ağabeyi onu kesip okula gönderdi ve orada dört

kabadayı onunla alay etmekle kalmayıp tüm odayı tekmelediler."

Luwanda'nın nefesi kesildi. "Bu şekilde değil-"

"Şu küçük Pine *benim* oğullarımdan biri. Yedi yaşında ve ikinci sınıfta. Zar zor

Bir bebektir ve şimdi o küçük haydutlar yüzünden burnu kırıldı, kaburgaları kırıldı, dişleri döküldü, gözleri morardı ve derin kas çürükleri var. Sizin küçük koro çocuklarınız ona vahşice davrandı ve ben kendi adıma bu konuda çok öfkeliyim!"

Luwanda'nın dudakları kıpırdadı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Vera şok olmuştu. Adamın yaralandığını biliyordu ama ne kadar yaralandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ciddi misin sen? Bütün bunları onlar mı yaptı?" diye sordu.

"Evet, konuştular. Johnny ile kendim konuştum. Onu acil servise götürmek zorunda kaldılar ve kim bilir ne kadar süre okula gidemeyecek. Ve Johnny polisi aramadı; doktor aradı. Saldırı yasalara aykırıdır ve kurban bir çocuktur. Bu onun göreviydi."

Luwanda pelerininin yırttı, Vera'nın tezgâhına yirmi dolarlık bir banknot fırlattı ve Jane'e doğru bir adım atarken çantasını kaptı.

Jane ayağa kalktı, havalandırma fırçası hâlâ ensesinden aşağı sarkıyordu ve parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Curl Up and Dye'in tam ortasında, iki orta yaşlı kadın, aralarında sadece bir yuva olan iki kuluçkaya yatmış tavuk gibi birbirlerini tarttılar.

Luwanda, "Seni asla bir beyaz pislik aşığı olarak görmedim," diye tersledi.

Jane'in gözleri kısıldı. "Beyaz çöp bir yer değildir, Luwanda Peeples. Birinin nasıl davrandığıdır ve benim kitabıma göre sen kendini tam da Çöplük'e koydun."

Luwanda'nın nefesi kesildi. "Bunu unutmayacağım!"

Jane başını salladı. "Umarım öyle değildir. Belki bir dahaki sefere yalan söylemek yerine gerçekleri öğrenirsin."

Diğer kadınlar onun gidişini izlerken Luwanda hızla ön kapıya yöneldi. Kapıyı çekerek açtığı anda kapı gıcırda ve ardından arkasından çarparak kapandı.

Ruby kendi kendine menteşeleri yağlaması gerektiğini düşündü. Sonrasındaki sessizlik, Mabel Jean arka kapıdan girene kadar neredeyse rahatsız ediciydi. Kadınlara şöyle bir baktı ve sırtıttı.

"Ne kaçırdım?"

Ruby Vera'ya baktı ve sonra ikisi de Jane'e bakıp kahkahalara boğuldular.

Mabel Jean'in sırtışı genişledi.

"Hadi ama. Gerçekten. Ne oldu?" Jane

tekrar Ruby'nin sandalyesine oturdu.

"Özür dilemeyeceğim," diye mırıldandı.

Ruby havalandırma fırçasını Jane'in saçından dikkatlice çözdü ve kurutucuyu

açtı. "Ve yapmamalısın. Saçını sağdan mı yoksa soldan mı ayırıyorsun?"

Bölüm 5

Dün Granny's Country Kitchen'ı meşgul eden yağmurdu, bugün ise ilkokul skandalıydı. Herkes taraf tutmuştu ve bunu dile getirmekten de çekinmiyorlardı. Granny's şehirdeki en iyi forumdu.

Lovey sabahın erken saatlerinde mutfakta bir çalışan toplantısı düzenleyerek çalışanlarını büyüyen anlaşmazlığa dahil olmamaları konusunda uyardı, ancak herkesin bir fikri olduğu için yorum yapmadan siparişleri almak ve servis etmek yapabilecekleri tek şeydi.

Garsonlar Dori ve Walter'a siparişleri getirip götürürken konuşulanlar hakkında bilgi veriyorlardı. Ancak yorumlar çirkinleştikçe Dori daha da sinirleniyordu. Küçük bir çocuk ciddi şekilde yaralanmıştı ve kasabanın yarısı bunu unutmuş gibiydi. Belli bir hiddetle tencerelere vuruyor ve çatal bıçakları şangırdatıyor, tüm bu karmaşa hakkındaki görüşlerini biraz yıkıcı bir şekilde dile getiriyordu.

Walter ızgaraya birkaç hamburger köftesi daha attı ve kızarması için birkaç ekmeği kenara koydu. Dori'nin davranışlarından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Normalde o kadar sessizdi ki neredeyse orada olduğunu unutuyordu ama bugün öyle değildi. Ona tekrar baktı ve öfkesini iyi sakladığına karar verdi.

Dori onu kendisine bakarken yakaladı ve kaşlarını çattı. "Ne?"

Walter, "Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedi ve sonra yemek yapmaya geri döndü.

Ona sırtını döndü ve yeni yıkanmış bulaşıkları taşıyıcıdan boşaltmaya başladı.

Saat iki olduğunda, Dori için hiç de erken değildi. Eşyalarını toplayıp eve doğru yola çıktı, sonra Luther Joe için bebek bezine ihtiyacı olduğunu hatırladı ve köşeden sola, süpermarkete doğru döndü.

Büyükannesinin evinden uzaklaştıkça kendini daha iyi hissediyordu. Dünkü yağmurdan sonra her şey taze ve temiz kokuyordu. Yağmurun Blessings'teki çirkinliği temizleyememesi çok kötüydü.

Caddeyi geçip süpermarketin otoparkına doğru yürürken akşam yemeği için ne yapacağını düşünüyordu.

Biri korna çalıp adını bağırdı. Kafasını kaldırdı ve karşı komşusu Pansy Jones'un gülümseyip el salladığını gördü. Dükkâna girerken o da gülümsedi ve el salladı.

Hiç vakit kaybetmeden bir alışveriş arabası kaptı ve doğruca bebek reyonuna yöneldi. Şarküteri reyonunun yanındaki köşeyi döndü ve eski sınıfindan anneleriyle birlikte orada bulunan iki kıza doğru yürüdü.

Kızlar Dori'yi görür görmez ona İç Güvenlik'i gururlandıracak bir vücut taraması yaptılar, sırttılar, sonra birbirlerine bakıp kıkırdadılar. Anneleri sadece baktı.

Dori dişlerini sıktı ve onu görmezden geleceklerini umarak ilerlemeye devam etti, ancak durum böyle değildi. Jenn adında kıvrımlı bir kızıl saçlı onu durdurmak için arabasının önüne çıktı.

"Merhaba, Dori!"

Dori'nin isteyeceği son şey kaçtığını düşünmeleriydi. "Merhaba Jenn.

Merhaba Leigh. Seni gördüğüme sevindim."

"Evet, uh... sen de," dedi Jenn. "Ee, nasıl gidiyor?" Dori

gölümsedi. "Oh, iyi, ya sen?"

Leigh kıkırdadı ve sarı bukletlerini kabarttı.

"Balo elbiseleri için alışveriş yapıyorduk. Sadece birkaç hafta kaldı."

"Freddie'yle hâlâ çıkıyor musunuz?" Dori sordu.

Kızlar birbirlerine gözlerini devirdi ve sonra tekrar kıkırdadı.

"Ugh, hayır. Zamanın çok gerisinde kalmışsın kızım. Ama bu beklenen bir şey, düşününce..."

Normalde bu nefret dolu ses tonu Dori'nin utanç içinde başını eğmesine neden olurdu ama bugün içinde bir şeyler kıpırdamıştı. Belki de uzun zaman önce sinirlenmeliydi. Güldü, bu da herkesin bakmasına neden oldu.

"Geride kalmaktan bahsetmişken... Hala kimyadan mı kalıyorsun? Eskiden sana özel ders verirdim, hatırladın mı?"

Ama artık okulda olmadığım için, geçmene yardım eden başka biri var mı diye merak ettim."

Leigh'in gözleri büyüdü. Dudakları aralandı ama cevap veremeyecek kadar şok olmuştu. Annesi kızını adına suçu üstlenmeye karar verdi ve Dori'yi kolundan yakaladı.

"Buraya bak, Dori Grant. Kızımı eleştirmeye hakkın yok. Ne de olsa o hâlâ lisede okuyor ve sen... sen değilsin. Bulaşıkçıdan başka bir şey değilsin."

Dori, kadının elini kolundan iterken daha da geniş bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Glover! Sizi tekrar görmek çok güzel. Büyüme konusunda biraz acele ettiğimi biliyorum ama düşündüğünüz kadar kötü değil. Aslında liseden mezun oldum bile. GED'i geçtim ve internet üzerinden üniversite dersleri alıyorum."

Bayan Glover gözlerini kırıştırdı. Önce kızına, sonra da Dori Grant'a baktı ve kendisinin gözden düşmesinin ışığında tüm bunların nasıl olabileceğini anlamaya çalıştı.

Dori konuşmaya devam etti. "Web sitesi tasarımıya yöneliyorum. Evden yapabileceğim ve aynı zamanda iyi para kazanabileceğim bir iş. Bulaşık yıkamaya gelince, bulaşıkları yıkayanlar hep kadınlar değil mi? Seninle benim aramdaki tek fark, bunun için para alıyor olmam. Sohbet etmek isterdim ama alışverişi bitirip eve gitmem lazım. İşimi umursamıyorum ama küçük oğlumu özlediğim kesin."

Bayan Glover'ın yanakları pembeleşti ama söyleyebileceği çok az şey vardı. Evde bulaşık yıkıyordu ve bu çabası için *çok* az teşekkür alıyordu, hatta hiçbir şey için teşekkür almıyordu. Birkaç saniye Dori Grant'i izledi ve sonra dönüp kızına ters ters baktı.

"Eve gitme vakti geldi. Bugün daha yapmam gereken bin bir şey var."

"Ama anne, eve götürmek için şarküteriden o nefis muzlu pudingten alacağımızı sanıyordum."

"Hep benim paramı harcamak istiyorsun. Paran için çalışıyor olsaydın, nasıl harcayacağın konusunda farklı bir fikrin olurdu, seni temin ederim. Muzlu puding istiyorsan, evde yaparız."

Leigh memnun değildi ama annesinin yüzündeki ifadeyi biliyordu ve itiraz etmedi. Jenn'e bakıp gözlerini devirdi ve Dori kasada çocuk bezi için ödeme yapmak üzere sırada beklerken annesini takip ederek mağazadan çıktı.

Dori yanından geçerken onlara el salladı ama onlar onu görmezden geldiler. Kendini ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

Dori'nin aksine, Blessings'in en genç suçluları kendilerini pek de i y i hissetmiyorlardı. İşledikleri suçlar ve ardından gelen tutuklamalar nedeniyle gelecekleri hâlâ serbest düşüşteydi.

İkizler atletizm takımından çıkarılmıştı.

Lewis Buckley artık basketbol takımının bir parçası değildi.

Koç Sharp, koçluğunu yaptığı futbol takımından kendi oğlunu bizzat kovmuştu.

Ve Peanut Buttermann'ın Brooks Pine'in yanında yer alması aileyi endişelendiriyordu. Tıbbi faturaların ödenmesi konusunda tek bir şikâyetle bulunmamışlardı ve Brooks Pine'in doktoru onu taburcu edene kadar her türlü tıbbi tedaviden sorumlu olmaya devam edeceklerini biliyorlardı.

Johnny Pine'in kendilerine tazminat ve acı için dava açacağından emindiler, çünkü ayakkabı diğer ayağında olsaydı, bunu ona yaparlardı. Faillerin yaşları nedeniyle bölge savcısı kapalı bir duruşma yapılmasını kabul etmişti. Karar, Blessings'teki savaşı grupları hayal kırıklığına uğrattı. Yeni bir yem, öfkelerinin ateşinde harikalar yaratabilirdi.

* * *

İki gün sonra Dori işten eve döndüğünde Luther Joe'yu huysuz, büyükbabasını da bitkin buldu. Bebeği rahatsız ettiği için bol bol özür diledi, onu Meeker'ın kollarından aldı ve Meeker'a yatağa gitmesini söyledi. Meeker itiraz etmedi.

Akşama doğru Luther Joe'nun hasta olduğu anlaşıldı. Dori kulak ağrısından şüpheleniyordu çünkü ağlarken sürekli kulağını çekiştiriyordu. Gece yarısından kısa bir süre sonra Meeker tekrar yanına geldi ve gecenin geri kalanı boyunca sırayla bebeği rahatlatmaya çalıştılar ama nafile.

Gün ıGırken Dori sonunda Luther "i yatıGtırdı. Kollarında uyukluyordu ama uykusunda inliyordu.

"Sabah onu çocuk doktoruna götüreceğim," dedi Dori ve sonra saate bakıp iç çekti. "Tanrım. Sabah olmuş bile."

Meeker, "Onu ben götürebilirim, böylece işe gitmene gerek kalmaz," dedi. Dori kaşlarını çattı. "Bilemiyorum, büyükbaba. Sanırım ben-"

"Tatlım, bu işte beraberiz. Burada en sevdiğim iki insanla birlikte olmaktan başka bir yerde saatim yok. Sen işe git, ben de onu doktora götüreyim. Sen işten çıkana kadar ona en azından bir doz ilaç vermiş oluruz ve bundan sonrasını sen devralırsın."

Dori hâlâ kendini suçlu hissediyordu. "Bu benim sorumluluğum," dedi. "Ve biz hâlâ bir aileyiz," diye karşı çıktı Meeker.

Luther Joe tekrar inledi ve sonra bir feryat kopardı. Dori onu omzuna aldı, sırtını sıvazlamaya ve kollarında sallamaya başladı.

"Zavallı küçük adamım," diye mırıldandı Dori ve sonra büyükbabasının bakışını yakalayıp pes etti. "Tamam, sen onu doktora götür, eve geldiğimde ben ilgilenirim. Yarın izin günüm ve bu bana onu iyileştirmek için tam iki gün verir."

"İşte bilet bu," dedi Meeker. "Ben kahve yapacağım; sonra ben devralacağım ve sen hazırlanıp işe gideceksin. Doktordan döndükten sonra seni ararım, tamam mı?"

Bebek mızızlanmaya devam ederken, "Evet, tamam," dedi. Onu yanağından öptü ve sonra koridordan geçerek yatak odalarına doğru ilerledi. "Hadi gidip kuru bir bez alalım, tamam mı?"

Bir saatten az bir süre sonra Dori kapıdan çıkmış ve Granny's Country Kitchen'a doğru yola koyulmuştu. Daha önce de uykuyu kaçırmıştı ve yine olacaktı. Tek yapması gereken günü atlatmaktı.

Restorana gidene kadar bugünün adliyedeki kapalı duruşma günü olduğunu bilmiyordu.

Dori, Johnny Pine'ın nelerle uğraştığını sadece hayal edebiliyordu ve yeni bir bulaşık yıkamaya başlarken sessizce dua etti. Düşünceleri kendi küçük oğluna kaydı ve doktorun muayenehanesinde onunla birlikte olmayı diledi. İşte böyle zamanlarda yetişkin hayatının gerçekten limon sıkabileceğini hatırlıyordu.

Meeker onu aradığında neredeyse öğlen olmuştu.

"Selam tatlım. Benim. Luther'ın kulağı enfeksiyon kapmış."

Dori inledi. "İşte ben de bundan korkuyordum," dedi. "Peki ne yaptılar?"

"Doktor bunu önlemek için ona bir iğne yaptı ve ağızdan alması için bazı ilaçlar verdi. Şu anda uyuyor ve biz iyiyiz."

Dori kaşlarını çatı. "Bir iğne! Daha önce hiç iğne olmamıştı. Ağladı mı?"

Meeker kıkırdadı. "Evet, ağladı. Ağlarken de ne kadar kızgın olduğunu belli etti."

Dori hasta hissetti. İlk kez vurulmuştu ve onun yanında olamamıştı. "Zavallı küçük adam. Onunla bu kadar gurur duymana gerek yok."

Meeker kıkırdadı. "Bu bir erkek meselesi, tatlım. O iyi biri. İkimiz de iyiyiz. Sonra görüşürüz." "Evet, sonra görüşürüz," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Walter özür dilemeden onun telefonunu dinliyordu.

"Oğlun hasta mı?" diye sordu.

Dori başını salladı. "Kulak enfeksiyonu." Walter, "Bu çok zor," dedi.

Dori başıyla onayladı. "Bugün ilk iğnesini oldu. Ağladı ve ben orada değildim," dedi ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Walter biraz endişeli görünüyordu ve ızgarasına geri döndü. Ağlayan kadınlar onu tedirgin ediyordu.

* * *

Saat 14:00 olduğunda ve Dori'nin günü sona erdiğinde, Johnny çocuklarla birlikte adliyeye doğru yola çıkmıştı. Brooks Pine'ın yaraları ortaya çıkacaktı.

Blessings sakinleri duruşma sırasında orada bulunamayacaklarını anladıklarında yeniden toparlandılar ve merakları herkesin gözleri önünde parlayarak adliye binasının merdivenlerinde ve içerideki koridorlarda toplanmaya başladılar.

Johnny başına geleceklere olabildiğince hazırlıklıydı. Çocuklara temiz kot pantolonlar ve yeni kırmızı tişörtler giydirmiş, evden çıkmadan önce saçlarını taradıklarından emin olmuştu. Ama şehir merkezine doğru giderken midesinde bir düğüm vardı. Beep'e bu kadar acı çektiren çocuklarla yüzleşmek hepsi için zor olacaktı. Beep onları tekrar görmekten korkuyordu ve Marshall da büyük ağabey koruma modundaydı. Johnny'nin adaletin yerini bulacağını bilmesi gerekiyordu.

Oraya vardıklarında, caddenin her iki tarafındaki park yerleri dolmuştu ve adliye binasının önünde giderek artan kalabalık ürkütücüydü.

Marshall öne doğru eğildi.

"Bütün bu insanlar neden burada?"

Johnny, "Kendi işinden başka herkesin işine burnunu sokuyor," diye mırıldandı ve boş bir park yeri bulmak için adliye binasının etrafında döndü.

Dur işaretinde durduğunda, karşıya geçmek için bekleyen genç bir kadını fark etti ve ardından Dori Grant'ı tanıdı. Karşıya geçmeye başlayan kadının arabalarına doğru bakışını izledi ve yüzündeki ifadeden onun da kendisini tanıdığını anladı. Kızın utangaç bir şekilde gülümseyip el sallaması onu şaşırttı. O da el sallayamadan kız gitmişti. Bir anlığına dikkatini kaybettiği için biraz irkilerek köşeyi döndü ve sonunda boş bir alan buldu.

Johnny, Beep'in arabadan inmesine yardım ederken Marshall kendi başına dışarı ıktı. Küçük kardeşinin kambur duruşundan acı içinde olduğunu anlayabiliyordu.

"Hey, Beep, canın acıyor mu?" diye sordu.

Bip, yüzündeki plastik maskeyi daha rahat bir pozisyona getirdi ve ardından bir elini karnında gezdirdi.

"Birazcık."

"Yardım ister misin? Yryemeyeceğin kadar uzaksa seni taşıyabilirim." Bip Marshall'a baktı ve sonra başını eğdi.

"Beni bebek sanacaklar," diye mırıldandı.

Johnny kaşlarını çattı. "Canları cehenneme. Ne düşündükleri umurumuzda değil." Bip kardeşinin çenesine baktı. "Kötü bir kelime söyledin." Johnny i çekti. "Elimi tut, tamam mı?"

Beep başını salladı.

"Benimkini de tutabilirsin," diye fısıldadı Marshall.

Bip her iki kardeşine de yapıştı ve kaldırımından yukarı ıktılar.

Bal arıları ve kelebeklerle dolu, iek açmış açelya alıllarının yanından geçerken güneş yüzlerini ısıtıyordu. Henüz yzleşmedikleri şeylere odaklandıklarından, çiçeklerin arasına dalıp çıkan sinek kuşlarını görmeyi de kaçırdılar. Bir sincap, adliye avlusundaki yaşlı meşenin altında oturmuş, önünden geçenleri azarlarken, bir diğeri de onun altındaki bir bankın arkasındaydı. Kaosun ortasında pastoral bir manzaraydı.

Johnny, artritten kaskatı kesilmiş küçük bir ihtiyar gibi hareket eden Beep için adımlarını kısalttı. Marshall, ağabeyinin minyatür bir versiyonu gibi, çenesi yukarıda ve kaşları atık bir şekilde onun hemen yanında durdu.

Adliyenin önündeki kalabalık gürültülüydü ve huzuru bozma sınırındaydı. Beep için adalet isteyenlerle her şeyin unutulmasını isteyenleri ayıran kaldırımından başka bir şey olmadığından, olayların başlaması için fazla bir şey gerekmezdi.

Ama sonra biri Pine ailesinin kaldırımından geldiğini fark etti ve haber yayılmaya başladı. Brooks Pine'ın yaralarının tam boyutu ortaya çıktıkça sesler azaldı ve sonra tamamen sessizliğe gömüldü. şok sessizce kalabalığın içine yayıldı. Artık mesele varlıklılar ve yoksullar meselesi değildi. Mesele, hayatının baharında dövülmüş gibi görünen çok küçük bir çocuktu.

Kalabalığın arkasından bir kadın "Tanrı seni korusun çocuğum" diye seslendi.

Bir adam mendilini çıkardı ve hızla gözlerini silip burnunu sümkürdü.

Bakışlardan utanan Beep tökezledi ve ardından sarsıntının verdiği acıyla haykırdı. Eğer Johnny ve Marshall onu tutmasaydı, düşebilirdi.

Sayısız seyirciyi görmezden gelen Johnny durdu ve diz çöktü. "İyi misin dostum?"

Beep karnını tutuyordu.

"Buram acıdı," dedi kaburgalarının kırıldığı tarafını ovuşturarak.

"Kollarını boynuma dola ve sıkıca tutun," dedi Johnny ve kollarını küçük oğlunun altına doğru

kaydırdı.

ayağa kalkarken kardeşinin kışına baktı.

Beep yüzünü Johnny'nin boynunun kıvrımına sakladı. Bir gün için yeterince kötü şöhrete sahipti.

Marshall endişeliydi. Onlara bakan onca insan hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu ve sonunda içeri girdiklerinde minnettar oldu.

Kapıda durup metal dedektöründen geçmeleri gerekti, bu da ilerlemelerini daha da yavaşlattı ama ufuklarında parlak bir nokta vardı. Artık tek başlarına değillerdi. Butterman dedektörün diğer tarafında onları bekliyordu. Johnny onun bakışlarını yakaladı ve Butterman göz kırptı. Bu Johnny'ye rahatlamasını hatırlattı. Başı dertte olan onlar değildi.

Duvarlara dizilmiş insanlara bir kez bile bakmadan koridorlardan geçtiler ve yargıcın ofisine vardıklarında Butterman içeriye doğru ilerledi.

Johnny çocukların ve ailelerinin çoktan orada olduğunu fark edince kapı aralığında durdu ve hepsine kimsenin itiraz edemeyeceği bir bakış attı.

Teker teker başka tarafa baktılar.

Butterman odanın diğer tarafındaki sandalyeleri göstererek, "Buraya oturun," dedi ve saatine baktı. "Hâlâ birkaç dakikamız var."

Johnny oturdu ve o otururken Marshall da yanındaki sandalyeye oturdu. Johnny oturur oturmaz Beep'i kucağına aldı ve sırtı Johnny'nin göğsüne gelecek şekilde oturttu. Beep'in irkildiğini hissetti ve çocukları gördüğünü anladı, aynı zamanda ebeveynler de Beep'e ilk kez bakıyorlardı.

"Yüce Tanrım," dedi Bayan Sharp ve ardından Koç Sharp şaşkınlıkla bakarken elini ağzına kapattı.

Carl Buckley'nin dudakları gevşedi ve sonra oğluna baktı, sanki onu ilk kez bu kadar korkunç bir şey yapabilecek bir insan olarak görüyordu.

Bayan Rankin inledi ve sonra yüzünü kapattı.

Hepsi kendilerini temsil etmesi için tek bir avukat üzerinde anlaşmıştı, çünkü çocuklar eşit şekilde suçlanmıştı ve şimdi odanın karşısındaki çocuğa bakarak oturuyordu ve umabilecekleri en iyi şeyin yargıçtan hoşgörü olduğunu biliyordu.

P. Nutt Butterman işinin başındaydı. Saldırganlarla yüzleşen Brooks Pine'ın yüzündeki paniği görmüştü. Çocuğun böylesine aşağılık bir şekilde yaralanmasına çok üzülmüştü ama diğerlerinin şimdi ne kadar korktuğunu görmek onu fazlasıyla memnun etmişti.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Beep.

Johnny onun bacağını okşadı. "Biliyorum dostum. Ben de öyle, ama bir süre burada kalmamız gerekiyor, tamam mı?"

Beep'in sesi yumuşaktı, ama duyuluyordu. Odadaki her anne onun sesindeki korkuyu duydu ve bunun kendi çocuklarından biri olmasından dolayı dehşete kapıldı.

Bir sekreter yargıcın odasının kapısını açtı ve sonra kenara çekildi.

"Yargıç Brothers sizi bekliyor," dedi.

Ayağa kalktıklarında, Bip Marshall'ın arkasına geçti ve kulağına fısıldadı, "Bana zarar vermelerine izin verme, tamam mı?"

Marshall'ın sesi kutsal bir yemin tonuna büründü. "Söz veriyorum, Beep."

Ama Johnny için öfke öylesine hızlı akıyordu ki titremesine neden oldu. Sesini yumuşatmak için hiçbir girişimde bulunmadı. "Kimse sana dokunmayacak, dostum. Söz veriyorum."

Butterman şok olmuştu. Brooks Pine'ın aldığı fiziksel yaralara o kadar odaklanmıştı ki duygusal etkinin derinliğini fark edememişti. Elini Beep'in omzuna koydu.

"Ve ben de kardeşinin bu sözü tutmasına yardım edeceğim."

Beep yukarı baktı. Onun gözünde bu adamlar dev gibiydi, ona zarar veren çocuklardan çok daha büyüklerdi. Bu güven verici bir manzaraydı.

En son onlar girdiler ve Yargıç Brothers içeri girip masasının arkasına otururken kalan boş koltuklara oturdular.

Johnny adama yakından baktı. Manikürlü tırnaklarını ve cüppesinin altında ipek bir gömleğin yakasını gördü ve kalbi sıkıştı. Adamın görünüşü paradan bahsediyordu. Sosyal statülerinin olmayışı Beep için adaleti yok mu edecekti?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Bölüm 6

Yargıç Brothers tüm dosyaları okumuş, video görüşmelerini izlemiş ve Brooks Pine'in ne tür yaralar aldığını en ince ayrıntısına kadar biliyordu. Faillerin ebeveynlerinin Blessings'in namuslu vatandaşları olarak görüldüğünü de biliyordu, ancak onun gözünde, ebeveynlerinin itibarları nedeniyle onların çocukları serbest geçiş hakkına sahip değildi.

Dört çocuğun en iyi şekilde davranmaları için eğitildiklerini görebiliyordu. Dik oturuyorlardı, elleri kucaklarında ve yüzlerinde uygun bir pişmanlık ifadesi vardı.

Ve sonra Brooks Pine vardı. Odadaki en küçük çocuktu ve ezilmiş gibi görünüyordu. Ve korkmuştu. Yargıç Brothers kariyeri boyunca mahkeme salonunda pek çok korkmuş çocuk görmüştü ve bu çocuğun fail değil kurban olduğu açıktı.

"İyi günler," dedi Brothers sözlerine başlarken. "Açık olmak gerekirse, bu avukatların davalarını savunmaları için bir fırsat değil çünkü suç zaten kabul edilmiş ve itiraf edilmiştir. Hüküm verirken, bir ebeveynin tartışmaya girdiğini ya da bir avukatın söyleyeceklerimi böldüğünü duymak istemiyorum. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Diğer herkes başını sallarken, Bip kendini olabildiğince küçültmeye çalışarak Johnny'ye doğru geri çekildi ve sonra gözlerini kapattı. Yargıcın sesi yüksek ve öfkeliydi. Eve gitmek istiyordu.

Yargıç Brothers çocuğun korktuğunu gördü ama onun işi arkadaş edinmek değildi. Adaleti sağlamakla ilgiliydi.

"Devam etmeden önce benim için çok açık olan bir şeye dikkat çekmek istiyorum. Lewis Buckley, Kevin Sharp, Bobby Jay ve Billy Ray Rankin'in lütfen ayağa kalkarak masamın önüne gelmelerini istiyorum."

Çocuklar anne babalarına bir göz attıktan sonra kendilerine söyleneni yaptılar. "Şimdi Brooks Pine lütfen onlara katılır mı?"

Brooks neredeyse bir inilti gibi duyulacak kadar yüksek sesle iç çekti ama tereddüt etmeden ayağa kalktı ve iki adım ileri yürüdü. Lewis Buckley ile aralarında bir metreden daha az bir mesafe vardı ve aralarındaki bariz boyut farkı hemen fark ediliyordu.

"Şimdi çocuklar, lütfen arkanızı dönüp yüzünüzü odaya döner misiniz?" Beş çocuk da döndü.

"Ebeveynler, iyi bakmanızı istiyorum. Eğer bu çocuğun oğullarınızdan yediği dayaa karıştığına dair aklınızda kalan bir şeyler varsa, umarım bunları bir kenara bırakacak sağduyuya sahipsinizdir. Brooks, yerine oturabilirsin."

Bip geri dönerken bir elini karnına bastırdı. Dört çocuk hâlâ odaya bakıyordu.

"Dördünüz de dönün ve yüzünüzü kürsüye dönün."

Çocuklar tereddüt ettiler, odanın içinde bir sıra aradılar. Avukatları, dönüp hakime bakmaları için fısıldamak zorunda kaldı ve onlar da buna uymak zorunda kaldı.

Yargıç Brothers, "İfadelerinizi okudum," dedi. "Ama kendim duymak istiyorum." Baktı

Lewis'e doğru. "Lewis Buckley, seni Brooks Pine'a saldırmaya iten neydi?" Lewis ellerini ceplerine soktu ve kamburlaşmaya başladı.

"Dik durun. Ellerini cebinden çıkar ve bana cevap ver!" diye bağırdı yargıç.

Lewis'in yüzü kızardı. Bu talepkâr ses tonu babasının sesine o kadar benziyordu ki görmezden gelemedi.

Hemen itaat etti.

"Beep'in saçkıranı vardı. O bir beyaz pislik ve onu yanımızda istemedik."

Kardeşler kaşlarını çattı. "Kanıtlara göre, bu ifade yanlış. Brooks Pine'ın böyle bir hastalığı yoktu. Aslında, siz ona saldırana kadar son derece sağlıklı bir çocuktuk."

"Şey, saçkıran olduğunu düşündük," dedi Lewis. "Ve bu yüzden mi ona saldırdınız?"

Lewis, "Onu iterek uzaklaştırdım," dedi.

"Onu yerdeyken tekmeledin mi?" Brothers sordu. Lewis omuz silkti ve başka tarafa baktı.

"Sana bir daha söylemeyeceğim. Sana bir soru sorduğumda cevap istiyorum, omuz silmek değil. Yerdeyken ona tekme attın mı?" Kardeşler tersledi.

"Sanırım," diye mırıldandı Lewis.

Yargıç Brothers sıradaki çocuğa baktı. "Adınızı söyleyin." "Kevin Sharp, efendim."

"Bu saldırıda senin rolün neydi?"

"Sanırım ben de onu biraz tekmeledim."

"Sana bir şey yaptı mı?" Kevin başını salladı.

"Ben de seni duyamıyorum. Yüksek sesle konuş," dedi Brothers.

Kevin ürperdi. "Hayır, hiçbirimize bir şey yapmadı."

"Yine de onu incitmeyi gerekli gördün. Ona zarar verdiğini biliyordun, değil mi?" "Sanırım bunu düşünmedim," diye mırıldandı Kevin.

"Brooks Pine'ın kanaması var mıydı?" "Evet, efendim," dedi Kevin.

"Ağlıyor muydu?"

Kevin'in çenesi göğsüne doğru düştü. "Evet."

Yargıç Brothers, Kevin'in yanından geçip ikizlere baktı.

"İsimlerinizi söyleyin." "Billy Ray Rankin."

"Bobby Jay Rankin."

"Siz ikizsiniz, değil mi?" "Evet, efendim," diye yinelediler.

"Brooks Pine herhangi birinden ona zarar vermeyi bırakmasını istiyor muydu?" "Sanırım," dedi Billy Ray.

"Evet," dedi Bobby Jay.

"Neden hiçbiriniz durmadınız?" Kardeşler sordu.

Çocukların hepsi önce Lewis'e sonra da yargıca baktı.

"Lewis liderdir. Lewis durmadı, biz de durmadık," dedi Kevin. Carl Buckley'nin midesi bulandı. Şu anda oğlundan pek hoşlanmıyordu. Yargıç tekrar Lewis'e baktı. "Yani lider sen misin?"

Lewis başını salladı ve sonra yargıcın cevaplar istediğini hatırladı.

"Sanırım." "Sizce bir lideri lider yapan nedir?" Yargıç Brothers sordu.

Lewis sırtıttı. "Babam liderlerin hayattan ne isterlerse onu elde ettiklerini söyler."

Yargıcın kaşları daha da çatıldı. "Öyle mi? Peki Brooks Pine'a yaptığınız gibi başka birine zarar verdiğiniz için ne alacağınızı düşünüyordunuz?"

Lewis tereddüt etmedi. "Ona yerini gösterin. Beyaz pisliklere her zaman yerlerinin gösterilmesi gerekir." Carl Buckley kendini kötü hissetti. Bu sözleri nasıl kullanılacaklarını bilmeden söylemişti.

Yargıç Brothers bankacıya baktı, sonra elini kaldırdı. "Yeterince dinledim. Bu toplantı, siz dördünüzün tutuklandığı saldırı ve darp suçları hakkında karar vermek içindi. Yapılması gerekeni yapsaydım, dördünüz de genç suçlular için ıslahevine gönderilecektiniz. Ancak..."

Yargıcın konuşmaya başladığını duyunca Johnny'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

İşte geliyor. Onları serbest bırakacak.

Yargıç devam etti. "Bence sizin de bir 'İsa'ya gelme' anına ihtiyacınız var. O küçük çocuğun ödünü kopardınız, sonra da duygusuz ve gaddar davranışlarınızla neredeyse onu öldürüyordunuz. Cezanızın ilk bölümü, bu Cumartesi günü, sizin gibi Korkutulmuş Heteroseksüel programına katılmaları emredilen diğer çocuk suçlularla birlikte bir otobüsle eyalet hapisanesine gönderilecek olmanız. Parmaklıklar ardında katiller ve her türden suçlularla birlikte yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu yakından ve bizzat göreceksiniz."

Dört çocuk gözyaşlarına boğulurken Johnny rahatlamış bir şekilde nefes verdi.

Bayan Buckley inleyerek yüzünü kapatırken kocası da gergin bir şekilde koltuğunda kıpırdandı. Banka başkanının oğlunun böyle bir programda yer alması iyi görünmeyecekti ama bunu söylememesi gerektiğini de biliyordu.

Sally Rankin ikizlerine bakmadı bile. Onların ağladığını biliyordu çünkü omuzlarının titrediğini görmüştü ama kalbi Johnny Pine'ın kollarındaki küçük çocuğa takılmıştı.

Koç Sharp solgun ve sarsılmıştı. Karısı yargıç masasının üstündeki duvarda bir noktaya bakıyordu. Brooks Pine'ı gördüğü anda zihinsel olarak bu toplantıdan ayrılmıştı.

Yargıç Brothers devam etti. "Blessings'e döndükten sonra, önümüzdeki on iki ay boyunca her Cumartesi günü karakoldaki Memur Pittman'a rapor vereceksiniz ve o da size yerine getirmeniz için kamu hizmeti görevleri verecek. O gün herhangi bir aile faaliyetine katılamazsınız. Memur Pittman size ne görev verirse onu yapacaksınız, başka bir şey yapmayacaksınız ve geç kalmayacaksınız. Herhangi bir nedenle ya da Cumartesi gününe denk gelen herhangi bir tatil için mazeretiniz olmayacak. Kendinizi şartlı tahliye edilmiş sayın. Eğer herhangi bir şekilde hata yaparsanız, Brooks Pine'a ya da Blessings'teki herhangi bir çocuğa bir daha şaşı bakarsanız, dördünüzü de on altı yaşına gelene kadar hapiste görmeyi kişisel görevim haline getireceğim. Yeterince açık olabildim mi?"

Çocuklar başlarını sallıyor ve hıçkırarak ağlıyorlardı.

"Özür dilerim. Bir cevap duymadım," diye tersledi Yargıç

Brothers. "Evet efendim," dediler hep bir ağızdan.

"Yerlerinize oturun," dedi.

Ayaklarını sürüyerek yerlerine döndüler, adımları sürükleniyordu, çaresizlik içinde çeneleri göğüslerindeydi. Yargıç Brothers doğrudan Brooks'a baktı.

"Davranışlarınızla ilgili olarak görüşülen birkaç kişi var genç adam ve hiçbirinin senin hakkında söyleyecek tek bir kötü sözü yok. Çok zeki olduğunuzu, hatta yaşınıza göre öğrenme hızınızın

yüksek olduğunu söylediler. Nazik olduğunu söylediler. Arkadaş canlısı olduğunu söylediler. Bir çift

öğretmenlerin çok konuştuğunu söyledi, ama kendini kötü hissetme. Ben de senin yaşındayken benim için böyle derlerdi."

Beep dikkatle dinliyordu. Adamların başının büyük belada olduğunu çoktan anlamıştı ve bu onu gerçekten geriyordu. Tekrar kötü bir şey yaparlarsa başlarına ne geleceğiyle ilgili kısmı anlamamıştı ve bunun acısını ondan çıkaracaklarından emindi.

Yargıç Brothers, Johnny Pine'a son bir söz söyleyerek duruşmayı tamamladı.

"Bay Pine, anladığım kadarıyla küçük kardeşlerinizi yetiştirirken büyük bir görev üstlenmişsiniz ve genç adamlarınıza biraz sağduyu ve nezaket aşılayarak iyi bir iş çıkardığınızı söylemek istiyorum. Umarım cezam sizi tatmin etmiştir. Olanlar için kendi intikamınızı aldığınızı görmekten nefret ederim, çünkü nedeninizi kesinlikle anlasam bile, önümde durmanızı ve kanunla başınızın derde girmesini istemem. Kardeşlerinin sana ihtiyacı var."

Johnny yargıcın gözlerinin içine baktı.

"Tatmin oldum Sayın Yargıç ve doğrusu, yaptıklarını telafi etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yaptıklarıyla onun olduğu çocuğu sonsuza dek değiştirdiler ve bunu ne ben unutacağım ne de o." Sonra anne babaya baktı. "Paranızın olması sizi iyi insanlar yapmaz ve yaşadığınız yer de sizi haklı yapmaz. Bizi babamızın günahlarıyla boyamayın."

Peanut Buttermann kına yakma dürtüsüne direndi. Bir mahkeme salonunda kazanan tarafta olmayı severdi ama bu sefer kimin kazandığından daha fazlası söz konusuydu. Her zaman böyle olmazdı ama bu sefer adalet yerini bulmuştu.

Yargıcın ofisinden çıktıklarında koridorlar bir şekilde meraklılardan temizlenmişti. Johnny durdu, sonra elini uzattı.

"Bay Buttermann, size ne kadar teşekkür etsek azdır. Bu karmaşadaki varlığınızın bu sonuç için çok önemli olduğunu biliyorum ve size minnettarız."

Peanut Johnny'nin elini sıktı ve kuvvetlice salladı.

"Benim için bir zevkti," dedi. "Ve bilesin diye söylüyorum, cesaretine hayranım. Eğer bir avukata ihtiyacın olursa, ben senin adamım."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama umarım o gün hiç gelmez."

Peanut güldü. "Bütün müşterilerim aynı şeyi söylüyor." Sonra koridora bir göz attı. "Nereye park ettin?" diye sordu.

"Adliye binasının arka tarafında," dedi Johnny.

"Beni takip edin. Sana başka bir çıkış yolu göstereceğim."

Johnny kucağında Bip'i taşıyarak Buttermann'ı adliyenin arka koridorlarında takip etti, Marshall da ona adım adım eşlik ediyordu. Buttermann onlara yan kapıdan veda etti.

Arabaya doğru yola çıktıklarında güneş hâlâ parlıyordu. İki sincap büyük meşe ağacının dallarında kaybolmuş, arılar ve sinek kuşları hâlâ çiçek açmış açelya çalılarını bombalıyordu.

Johnny, Beep'in iç
çektiğini duydu. "İyi
misin dostum?" Başını
salladı.

Marshall ikna olmamıştı. "Korkma, Beep. Bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Johnny kaşlarını çatı. "Bir daha kavga etmeye gerek kalmayacak, tamam mı? Kardeşinin yerine

okula gidip başını belaya sokmayacaksın, anladın mı?"

Marshall kaşlarını çattı.

Johnny kaşlarını çattı. "Ciddiyim, Marshall. Yargıç o çocuklar üzerindeki baskıyı azalttı. Onlar

Korkudan ödleri patlayacak ve yanlış bir şey yapmayacaklar. Eğer yaparlarsa, onları çocuklar için bir hapishaneye koyacak. Ve hiç kimse zorbalık yapmaya kalkışmayacak çünkü Lewis ve çetesine ne olduğunu bilecekler. Her şey bitti, tamam mı?"

Marshall bunu düşündü, küçük kardeşine baktı ve sonra Johnny'ye baktı. "Hiçbir şeye başlamayacağım," diye söz verdi.

"Herhangi bir şey. Hiçbir şey başlatmayacaksın," diye mırıldandı Johnny. "Kim dondurma ister?" İki çocuk da gülümsedi ve hep bir ağızdan "Ben" diye cevap verdi.

Johnny sıırttı. "Ben de."

* * *

Çocukların ceza aldığı haberi kısa sürede yayıldı ve bu da Blessings'te süregelen acıma partisini sona erdirdi. Hali vakti yerinde olanların tarafını tutan insanlar hiçbir şey olmamış gibi günlük hayatlarına geri döndüler. Hâlâ bununla uğraşan tek kişi, ertesi Cumartesi günü çocuklarını toplayıp bir otobüs dolusu genç suçluyla birlikte eyalet hapishanesine göndermek zorunda kalan ebeveynlerdi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorlardı; eve dönmeden önce başlarına gelebileceklerden duydukları korku mu, yoksa oğullarının yol açtığı aşağılanmayla nasıl yaşayacakları mı?

Ertesi Pazartesi, Johnny çocukları okula geri götürdü ve onları bırakmadan önce müdürün odasına uğradı.

Okul sekreteri Mavis West onların geldiğini görünce paniğe kapıldı ve müdürü çağırdı.

Bayan Winston dalgın dalgın cevap verdi. "Evet?"

"Pines geri döndü. Dışarı çıkmalısın."

Müdür telefonu bıraktı ve Pines kapıdan içeri girdiğinde ofisten dışarı fırladı. "Sizi tekrar görmek güzel," dedi ve Beep'e baktı. "Brooks, iyileşmiş görünüyorsun.

oldukça iyi." Sonra endişeli olduğunu umduğu bir ifadeyle Johnny'ye baktı. "Bilmemiz gereken herhangi bir tıbbi sorun var mı? Gün boyunca kullanması gereken ilaçları var mı? İlaçları ofiste tutuyoruz, bu yüzden ihtiyacınız olacak-"

Johnny araya girdi. "Yapmanız gereken şey, okulda zorbalığa karşı gösterdiğiniz gevşek ilgi yüzünden kardeşlerimin hedef alınmadığından emin olmak. Beep'in kaburgaları iyileşene kadar teneffüse çıkmaması gerekiyor ve bu onun için sorun değil. Marshall, kimsenin küçük kardeşine zarar vermeyeceğine ikna olana kadar öğle yemeği sırasında Beep'in yanında oturmak istiyor. Sanırım bu kabul edilebilir. Bayan Jane onları okula getirmeye ve okul bittikten sonra almaya devam edecek. Eve geldiklerinde de aynı durumda olmalarını bekliyorum. Anlaştık mı?"

Arlene Winston, saldırganlık olarak gördüğü bu durum karşısında şaşkınlığa uğradı ancak okulun büyük çaplı bir davadan henüz kurtulmuş olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak konuyu tartışmaya cesaret edemedi.

"Evet, elbette aynı fikirdeyiz," dedi ve çenesini kaldırdı. "Tüm çocukların iyiliğini düşünüyoruz."

Johnny'nin gözleri kısıldı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi kısaca ve sonra çocuklarla konuşmak için dizlerinin üzerine çöktü. "İkiniz de iyi olacaksınız, tamam mı? Bayan Jane bu akşam sizi alacağını biliyor. Bip, Marshall öğle yemeğinde sizinle oturacak, o yüzden korkmayın."

Beep'in gözleri yaşlarla doldu. Korkmuştu ve bunu itiraf etmekten çekinmiyordu. "Herkes benden

nefret edecek," diye fısıldadı.

"Hayır, yapmayacaklar ve söz veriyorum bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedi Bayan Winston sert bir sesle.

Beep ona bakmadı. Daha önce de buna izin vermişti. Onun yeminine pek inanmıyordu.

"Her şey yoluna girecek, Beep. Ben varım," dedi Marshall. "Gel hadi. Seninle odana kadar yürüyeyim."

Bip kollarını Johnny'nin boynuna doladı ve ona sarıldı, ardından Marshall'ı takip ederek ofisten çıktı.

Onlar gider gitmez Johnny kadınlara saldırdı.

"Kardeşimin başına gelenler onun kim olabileceğini değiştirdi. Geride kalanları beslemen için sana güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Sonra da cevap beklemeden ofisten çıkıp gitti.

Bayan Winston Mavis'e bakmadan ofisine gitti. Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

* * *

Luther Joe'nun kulak enfeksiyonu Pazartesi günü geçti ve Dori vicdanı rahat bir şekilde işine geri döndü. Büyükbabası ve oğluyla geçirdiği akşam gibi iş günü de normaldi. Kaderin onlara neler hazırladığına dair en ufak bir fikirleri olmadan yattılar.

* * *

Dori rüyasında bir ambulansın sirenler çalarak evlerinin önünden geçtiğini görüyordu ve sonra Luther'in çığlık attığını ve duman alarminin çaldığını fark edecek kadar kendine geldi. Yataktan fırladı, çantasını ve bebek bezi çantasını kaptı ve askılarını omzuna attı. Luther'i bir battaniyeye sarıp kollarına aldı ve büyükbabasına bağırarak koridora koştu.

Duman gittikçe yoğunlaşıyordu ve başının üzerindeki sıcaklığı hissedebiliyordu. Bebeği temiz havaya çıkarmak zorundaydı ama Meeker'ı geride bırakamazdı. Meeker bir elinde şarj kablosu diğerinden sarkan cep telefonu ile sendeleyerek yatak odasından çıktığında hâlâ çığlık atıyordu.

"Ateş, büyükbaba! Kaç!"

"Hemen arkanızdayım!" diye bağırdı ve giderken 911'i aradı.

Saniyeler içinde evi boşalttılar; Dori'nin üzerinde uyurken giydiği tişört ve eşofman vardı, Meeker Webb'in üzerinde ise kot pantolon ve düğmeleri açık bir gömlek, ikisi de yalınayaktı.

Luther hâlâ ağlıyordu ve teselli edilemiyordu.

Saniyeler sonra yangın sirenlerini ve ardından polis sirenlerini duyabildiler. Önce alevler içinde kalan eve, sonra da birbirlerine baktılar. Dori'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zar zor düşünebiliyordu.

"Oh, Büyükbaba! Ne yapacağız şimdi?"

Duman ve alevler havaya yükselirken Meeker küçük ailesini kendine doğru çekti. "Hâlâ birbirimize sahibiz, tatlım. Her zaman yaptığımız gibi bir yolunu bulacağız, tamam mı?"

Luther feryat etmeye devam ederken kadın onun gücüne yaslandı. Sirenler yaklaştıkça daha yüksek sesle ağlıyordu ve hiçbir teselli onu daha iyi yapmıyordu.

Birkaç dakika içinde kurtarma araçları sokakları ve araba yollarını kaplamaya başlarken, evlerinin bahçesi en yakın yangın musluğundan eve hortum çeken itfaiyecilerle doldu.

Komşular evlerinden çıkmaya başlarken birileri onları tutup yangından daha uzağa çekti. Havaya püsküren su, yangının ısıttığı sisi bulundukları yere geri üflüyordu.

ayakta.

Bir sağlık görevlisi Dori'nin omuzlarına bir battaniye örttü ve ardından Meeker'a da bir battaniye vererek yanık ve duman soluma durumlarını değerlendirdi. Yanan evin üzerindeki duman, kıvılcım ve ateşten oluşan dönen bir buluta dönüşürken araba yolunun uzak ucunda durdular. Evin çatısının nihayet cehennemin içine düşmesini şaşkınlıkla izlediler.

Tüm o gürültünün arasında Dori büyükbabasının sesini duyduğunu sandı.

Döndü.

"Ne dedin, büyükbaba?" diye sordu, sonra onun göğsünü tuttuğunu fark etti, yüzü acı içindeydi. Ani bir panikle kolunu tuttuğunda nefesi boğazında düğümlendi. "Büyükbaba, sorun ne?"

Bakışları buluştu.

"ok zgnm kızım," diye mırıldandı Meeker ve sonra ayaklarının dibine yığıldı.

ığlık attığının farkında değildi. Tek duyabildiği, dünyasının sona ermekte olduğuydu.

* * *

Johnny siren seslerini duyduğunda uyuyordu. Yataktan fırlayıp pencereye koştuğunda ağaçların tepesinden alevlerin yükseldiğini gördü. Demiryolu raylarının diğer tarafındaki bir ev yanıyordu ve yangına karışan insanlar için hızlıca dua etti.

Saniyeler sonra Marshall ve Beep koşarak odaya girdiler. "Neler oluyor?"

Marshall sordu.

Beep, Johnny'nin çıplak bacağını tuttu. "Göremiyorum," dedi.

Johnny, iyileşmekte olan kaburgalarını sıkmamaya dikkat ederek onu kucağına aldı ve kalçasına yerleştirdi. "Yanan ne?" Beep sordu.

"Bilmiyorum," dedi Johnny.

"Ya bu Bayan Jane'in eviyse?" Marshall bağırdı. "şu yönde. Ya Bayan Jane'in yardıma ihtiyaı varsa? Gidip ona yardım etmeliyiz."

Johnny kaşlarını çattı. "Hayır, itfaiye araçlarının peşinden gitmeyiz ocuklar. İtfaiyeciler ve polis kimin ihtiyaı varsa onunla ilgilenecektir."

Marshall'ın gözleri yaşlarla doldu. "ocuklardan biri Beep'e kötü bir şey söylemeye başladığında önce ve Sonra'da bize yardım etti. Ona zorbaların evlerine ait olmadığını ve eğer susmazsa onu dışarı atacağını ve annesinin onu okula götürmesi için başka birini bulabileceğini söyledi."

Johnny kaşlarını çattı. "Bunu bilmiyordum."

Marshall omuz silkti. "Dediğin gibi bitti."

Beep ağlamaya başladı. "Bayan Jane'in yanmasını istemiyorum."

"ocuklar, çocuklar, bu iş kontrolden çıkıyor. Neyin yandığından bile emin değiliz. Bir ev olup olmadığını bile bilmiyoruz, siz ve hayal gücünüz Bayan Jane'i tehlikeye atıyor."

Marshall, "O zaman emin olmak için gidip görmeliyiz," dedi.

Johnny i çekti. Bayan Jane olmadığından emin olana kadar tekrar uyumalarına imkân yoktu.

"Gidip ev ayakkabılarınızı ve birer ceket alın. Neler olduğunu öğreneceğiz ve Bayan Jane olmadığını anladığınızda hemen buraya gelip yatacaksınız, tamam mı?"

Marshall, "Evet, söz veriyoruz," dedi.

"Evet," diye ekledi Beep.

Johnny Beep'i yere bıraktı. "Gidin. Sizinle oturma odasında buluşuruz."

Kot pantolonunu kapıp iç çamaşırının üzerine geçirirken odadan koşarak çıktılar.

Uzun kollu bir tişört aldı ve bir çift çorap ararken onu başına geçirdi.

Koridorda ayak sesleri duydu ve çocukların çoktan oturma odasına doğru gittiğini anladı. Pencereden dışarı baktı ve ürperdi. Alevler, kızgın ejderhaların gökyüzünü yalayan dilleri gibi yıldızlara doğru dönüyordu.

Kurtarma araçlarıyla ya da trafikle karşılaşmamak için arka sokakları kullanarak sessizce yollarına devam ettiler ama Johnny nihayet olay yerine vardığında ensesindeki deri ürperdi.

Marshall, "Yaşasın, burası Bayan Jane'in evi

değil," dedi. "Yaşasın!" Bip sesi yankılandı.

Johnny orada kimin yaşadığını biliyordu. Meeker Webb'in eviydi, Dori Grant'in yaşadığı yer. Onu son gördüğü gün yüzündeki gülümsemeyi ve önünden geçerken ona nasıl el salladığını düşündü. Şimdi de bu! Hayatın ne kadar hızlı değişebileceğini çok iyi biliyordu ve iyi olmalarını umuyordu.

Sağlık görevlilerinin battaniyeye sarılı bir cesedi ambulansa doğru götürdüklerini görünce geri geri gitmeye başladı. Yüreği ağzına geldi. Şimdi o da en az çocuklar kadar kötüydü; kızın iyi olup olmadığını öğrenmeliydi. Birkaç dakika sonra kadının kucağında bebekle ambulansın köşesinden döndüğünü gördü, bu da sedyedeki cesedin muhtemelen Bay Webb olduğu anlamına geliyordu.

Camı indirmeden önce bile bebeğin çığlıklarını duyabiliyordu. Dori'nin sendelediğini görünce ilk içgüdüğü yardım etmek oldu. Ama ne yapabilirdi ki? Bütün komşuları oradaydı. Mutlaka yanına giderlerdi.

Bekledi, ambulansın uzaklaşmasını, itfaiyecilerin hâlâ yanmakta olan binaya su sıkmaya devam etmesini, Memur Pittman'ın konuşmak için durmasını ve bariz bir empatiyle omzuna dokunmasını izledi.

Sonunda bir kadın Dori'ye doğru yürüdü, kısaca konuştu, bebeğe baktı ve sonra arkasını dönüp neredeyse koşarak sokağı geçip evine girdi. Diğer seyirciler de aynı şeyi yapmaya başladılar, hızlıca başsağlığı dileyip uzaklaştılar, diğerleri ise arkalarına bile bakmadan gittiler.

Bebek hâlâ çığlık atıyordu ve Dori bayılacak gibi görünüyordu.

Buna inanamıyordu. Tıpkı annesinin cenazesinde yaptıkları gibi, hepsi çekip gitmiş ve onu terk etmişlerdi. Başsağlığı dilemek için gelen birkaç kişi de ona ve çocuklara tek kelime etmeden gitmişti. Ne kadar korktuğunu ve ne kadar yalnız hissettiğini hatırlıyordu. Hâlâ küçük kardeşleri olmasına rağmen, dünyanın yükü omuzlarına ağır bir şekilde çökmüştü.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

"Sorun ne Johnny?"

Marshall'a baktı. Çocuklar anlayacak yaşta mıydı? Bunu öğrenmek üzereydi. "Kimse ona yardım etmiyor."

Marshall omuz silkti. "Yapabiliriz."

Beep daha yakından bakmak için dizlerinin üzerine kalktı. "Bir bebeği var! Sanırım ağlıyor. Eminim korkmuştur." Johnny iç çekti. Onlardan şüphe etmemeliydi. "Siz sıkı durun. Ben gidip onunla konuşacağım,

Tamam mı?"

Başlarıyla onayladılar.

Onlara bir kez daha baktı. "Ve arabadan çıkmayın. Beni duyuyor musunuz?"

"Seni duyuyoruz," dedi Marshall. "Yetkili benim. Bip'in icabına bakacağım."

Johnny gülümsedi ve parmak eklemlerini Marshall'ın başına hafifçe sürterek geleceğini bildiği iniltiyi çıkardı, sonra arabadan inip caddenin karşısına geçti.

* * *

Dori uyuşmuştu. Göğsündeki acı kesinlikle büyükbabasını alan acı kadar ölümcüldü, ama belli ki Tanrı onun hayatıyla oynamayı bitirmemişti. Anne ve babası öleli o kadar uzun zaman olmuştu ki neye benzediklerini neredeyse unutmuştu, şimdi de büyükbabası. Tanrı ondan başka ne alabilirdi ki?

Ve bunu düşündüğü anda, kollarında çığlık atan küçük çocuğa baktı ve onu daha sıkı tuttu. Onun da büyükbabasının öldüğünü bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Bu yüzden ağlıyordu. Sendeledi, sonra garaj yolunun sonunda bir açıyla duran polis arabasına yaslandı ve yüzünü Luther'in boynuna gömdü.

"Ağlama, bebeğim. Lütfen ağlama. Annen burada. Annen burada."

Omzunda bir el hissetti ve başını kaldırıp baktı. Karşı komşusu Pansy Jones'tu. Pansy endişeyle çığlık atan bebeğe bakıyor ve çok hızlı konuşuyordu.

"Dori, tatlım, çok üzgünüm. Bart ve benim senin için dua edeceğimizi bilmeni istedim."

Sonra o kadar hızlı caddenin karşısına geçti ki Dori'nin cevap verecek zamanı bile olmadı.

Pansy'nin yaklaşımı diğerlerine ipucu vermiş gibi görünüyordu. Bundan sonra, bazıları Pansy'nin ona verdiği benzer bir mesajla gelirken, diğerleri arabalarına binip uzaklaştı.

Olanlara inanamıyordu. Ne yapması gerekiyordu? Nereye gitmesi gerekiyordu? Yardıma ihtiyacı vardı ve Memur Pittman'ı aramak için tam zamanında döndüğünde onun arabasına atladığını ve ışıkları yanıp söner ve sireni çığlık atarak uzaklaştığını gördü. Belli ki bu gece sorunları olan tek kişi o değildi.

Luther hâlâ hıçkırarak ağlıyordu, omzunda bir el daha hissettiğinde küçük elleri saçlarına dolanmıştı. Arkasını döndü ve o anda kalbi küt küt atmaya başladı.

Johnny Pine.

Onu muhtemelen üç yıldır bu kadar yakından görmemişti, kesinlikle mezun olduğundan beri görmemişti. Ne istediğini ya da buraya nasıl geldiğini hayal bile edemiyordu.

"Gidecek bir yerin var mı?" diye sordu.

Taze gözyaşları kabardı ve yanaklarından aşağı yuvarlandı. İlk soran o oldu ve Luther hâlâ çığlık atıyordu.

Johnny bebeğin başının arkasını avuçladı ve parmaklarını Luther'in ensesinde aşağı yukarı gezdirdi, sonra caddenin karşısındaki arabasını ve ön panelin üzerinden bakan iki küçük kafayı işaret etti.

"Şehrin yanlış tarafında yaşadığınızı biliyorum ama kardeşlerim ve ben, siz ne yapmanız gerektiğini bulana kadar size barınak sağlamaktan onur duyarız."

Dori'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı ama bu ona gelen tek teklifti ve önce Luther'i düşünmesi gerekiyordu. Bebeğe baktı ve hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Ağlamayı kesmeyecek. Bütün gece ağlayabilir." Johnny yumuşak bir sesle, "Onu bana ver," dedi ve bebeği onun kollarından aldı.

Luther'in artık annesinin kollarında olmadığını anlaması birkaç saniye sürdü ve aslında çığlığın ortasında durup kendisini tutan yabancıya baktı.

"İyi olacaksın küçük adam," dedi Johnny.

Bebeğin bakışları Johnny'nin yüzüne sabitlenmişti. Bir erkek tarafından taşınmaya alışmıştı ve Johnny'nin derin sesinden hoşlanıyor gibiydi.

Dori bebeğine baktı ve bunu bir işaret olarak kabul etti. Bebek bezi çantasını ve battaniyelerini aldı. "Kendini çok büyük bir tehlikeye atıyorsun," dedi.

O düşünmeden önce Johnny onun yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

"Daha kötülerini de yaşadık," dedi yumuşak bir sesle. "Haydi, Dori. Süslü bir evde yaşamıyoruz ama temiz ve güvende olacağınıza söz verebilirim."

Birkaç dakika daha baktı ve Luther Joe aniden bağıını Johnny Pine'ın omzuna koyup gözlerini kapadığında, bitkin ve bir hıçkırık daha çıkaramayacak kadar bitkin bir halde, bunu bağka bir işaret olarak algıladı.

"Büyükbabam öldü," diye fısıldadı. "Luther'dan başka kimsem yok." Johnny iç çekti. "Bu duyguyu bilirim. Kolumu tut kızım. Hava serin ve geç oldu."

Dori'nin son direniş hattı da yok olmuştu. Güvenlik ve barınak sözü vermişti ve Luther Joe uyuyordu. Keder daha sonra gelecekti. Omzunun üzerinden son bir kez evin ateşli kalıntılarına baktı ve sonra elini dirseğinin altından geçirerek onu arabaya kadar takip etti.

* * *

Pansy Jones sığınacak bir yer göstermediği için kendini suçlu hissetmişti ve hâlâ oturma odasının penceresinden olanları izliyordu. Kocası Bart kararlıydı, daha evlerinden çıkmadan önce onu evlerinde ciyaklayan bir bebek istemediği konusunda uyarmıştı ve yirmi yedi yıllık evlilikten sonra Pansy tartışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Hiçbir tartışmayı kazanamazdı.

Pine'ın oğlunu karşıdan karşıya geçerken gördüğünde merakı çirkin başını kaldırdı. Ve onları konuşurken gördüğünde, ardından Johnny Pine'ın ağlayan bebeği kendi bebeğiymiş gibi yatıştırmasını izlediğinde, hemen onun bebek olup olmadığını merak etti. Kimse babanın kimliğini bilmiyordu. Belki de oydu!

Dori'nin onunla birlikte arabalarına gidip uzaklaşmasını izlemek onu suçluluk duygusundan kurtarmıştı. Johnny gizemli baba olmalıydı. Karanlıkta saçma bir hamleydi ama yangını duyduğuna ve onları kurtarmaya geldiğine inanmak onun için her şeyi daha iyi hale getirmişti.

Bölüm 7

Johnny uyuyan bebeği Dori'ye teslim etti ve sonra arabanın kapısını kapattı. Dori sese sıçradı ama Luther aldırıyor gibiydi. Siren seslerinden sonra arabanın içindeki sessizlik havayı ağırlaştırmıştı. Hâlâ duman kokusunu alabiliyordu ve sokağın karşısındaki itfaiyecilerin hâlâ yangına su sıkmasına baktı. Büyükbabayı nereye götürdüklerini merak etti. Aklına onu gömecek kıyafet kalmadığı geldi ve sonra yeni bir gözyaşına boğulmamak için dudağını ısırırdı.

Telefonu ve şarj kablosu eşofmanının cebindeydi. Memur Pittman onu götürdükten sonra bunları ona vermişti. Restorandaki Lovey'i arayıp işe gelmeyeceğini söylemesi gerekcekti ve sonra titredi.

Arka koltuktaki iki çocuğun farkındaydı ama ne söyleyeceğini düşünemeyecek kadar uyuşmuştu. Sessizdiler, çok sessizdiler. Sessizliğin içinde nefes alışlarını duyabiliyordu ve sonra deri koltuklara değen giysilerin hafif hışırtısını.

Luther uykusunda usulca homurdandı, sonra bağıparmağını ağzına sokup emmeye başladı. "Evin yandığı için üzgünüm," dedi Beep.

"Evet, gerçekten üzgünüm," diye ekledi Marshall.

Johnny kapıyı açıp arabaya binerken Dori başını salladı ve koltuğa yaslanıp gözlerini kapattı.

"Kemerlerinizi bağladınız mı çocuklar?" diye sordu motoru çalıştırırken. "Evet," diye yankılandılar.

Johnny Dori'ye baktı. Gözleri kapalıydı ama yüzünden yaşlar süzülüyordu. Arabayı vitese taktı ve kendini neyin içine soktuğunu merak ederek uzaklaştı. Yaptığı şeyi değiştiremezdi ama bu, gerçekten ihtiyaç duymadığı yepyeni bir dizi sorundu. Yine de yapabilecekleri tek şey günü gününe yaşamaktı ve şu anda Dori Grant'in bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Nerede uyuyacak?" Beep sordu.

"Annemin odasında," dedi Johnny.

Marshall, "Annemin odasına kimse giremez," dedi.

"Şimdi yapacaklar. Fazladan bir yatağımız var ve bir yatağa ihtiyaçları var, değil mi?"

Marshall, Johnny'nin yanındaki koltukta oturan kadını daha iyi görebilmek için kapıya yaslandı. Saçları ıslak görünüyordu ve üşüyüp üşümediğini merak etti.

Beep sessizdi, çok sessizdi ve Johnny bunun nedenini biliyordu. Beep bebektir, annelerinin kusurlarının çoğundan habersiz olan bebek. Muhtemelen yatağında birinin uyumasından rahatsız olmuştu ama bunun bir önemi olamazdı.

Dori konuştuklarını duymuş ama ne söylendiğini anlamamıştı. Büyükbabasının acıdan iki büküm olmuş yüzünü görmeye devam etti ve sonra onun yere yığılmasını izledi.

Bu gerçekten olmuş muydu? Lütfen Tanrım, bu kötü bir rüya olsun.

Birkaç dakika sonra yavaşlamaya başladılar.

"Geldik," dedi Johnny arabayı evin önüne çekerken. Dori gözlerini açtı.

Sokak lambaları az sayıdaydı ama basit çerçeve evi ve panjurların arasından görünen ışık dilimlerini görmesine yetecek kadar ışık veriyordu. Geniş, üstü kapalı verandada tek bir ışık yanıyordu ve bir salıncak görebildiğini düşündü.

"Bir dakika otur, sana yardım edeyim. Karanlıkta tökezlemeni istemem," dedi Johnny.

Dori bekledi, çocukları eve sokarken onu izledi. Loş ışıklı avluda yürürken adımları emindi ve hayatının çoğunda adımlarını karanlıkta attığını fark etti. Birdenbire hayatının bundan önce ne kadar kolay olduğunu fark etti. Planlamadığı bir bebeği olsa bile iyi bir evi ve büyükbabası vardı. Johnny'nin küçük ailesini bir arada tutmak için kendisinden başka kimsesi yoktu.

Kucağında uyuyan bebeğe baktı, sonunda uyuduğu için minnettardı. Bir çığlık turuna daha dayanabileceğini sanmıyordu.

Sonra Johnny'nin evden çıkışını ve bahçeden arabaya doğru koşuşunu izledi. Kapıyı açtı ve içeri eğildi, bebek bezi çantasını ve çantasını omuzladı ve sonra koltuktan kayarken onu sabitledi.

"Sen bebeği tut. Ben de seni tutacağım," dedi

Johnny. "Teşekkür ederim," dedi.

Gölgelerin arasında durup ona baktı.

"Bu korkunç bir şey oldu ama tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki bunu atlatacaksınız çünkü atlatmak zorundasınız ve bunun için çok daha güçlü olacaksınız. Şimdi içeri gel. Çok yorulmuş olmalısın."

Onu içeri götürmesine izin verirken sözleri kulaklarında çınlıyordu. Ev sıcaktı ve Büyükbaba'nın en sevdiği yemek olan acı biber gibi kokuyordu. Sonra nefesi boğazında düğümlendi. Bir daha asla büyükbabası için yemek yapamayacaktı.

Sendeledi ve Johnny onu yakaladı.

"Bu taraftan," dedi ve onu koridorun sonundaki ekstra odaya götürdü. "Arabada konuştuğumuzu duydun.

Ekstra oda annemin odasıydı. Annem öldü. Temiz."

Dori ürperdi, bir daha hayat hakkında bu kadar gerçekçi olup olamayacağını merak ediyordu. Johnny ışığı açtı ve durakladı.

Haftalardır buraya gelmemiştir.

"Biraz tozlu görünüyor. Özür dilerim. Yarın temizlerim ama çarşafklar temiz ve-"

Sözümü kesti. "Nezaketiniz için özür dilemeyin."

Kendine kısa bir bakış atmasına izin verdi ve gözünün kenarında bir kasın seğirdiğini gördü. Kollarını ona dolamak ve bir daha asla böyle incinmeyeceğine söz vermek istedi ama bu doğru değildi. Hayatın ne getireceğini kimse bilemezdi. Bunun yerine onu pencerenin yanındaki sallanan sandalyeye götürdü.

"Ben yatağı geri çevirirken buraya otur."

Ğtiraz etmedi, kollarındaki sıcak küçük bedenle rahatladı. Luther hâlâ yanındaydı ve ona ihtiyacı vardı. Bunu başarmanın bir yolunu bulacaktı. Bulmak zorundaydı.

Johnny sandalyeye geri döndü ve önünde diz çökerek bebeği uyandırmamak için alçak sesle konuştu. "Yatağı duvara dayadım. Yataktan yuvarlanmasını önlemek için dış tarafta uyursanız, ikiniz de iyi olursunuz."

Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı ve yüzüne bakmaya devam etti. Onun her zaman yakışıklı olduğunu düşünmüştü ama şimdi gördüğü şey gözlerindeki nezaketti.

"Dori?"

Gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim. Evet, böyle iyi. Luther duvarın yanında uyuyabilir." Sonra baktı

kıyafetlerine baktı. "Kirliyim ve ıslağım."

"Bebeği bana bırak," dedi usulca, Luther "i kollarından kaldırıp yere yatırırken. "Banyo koridorun karşısında. Dolapta temiz havlular ve el bezleri var. Sen duş al, ben de kapının önüne temiz giysiler koyayım ve çocukların yattığından emin olayım."

Ayağa kalktı ve sonra bir elini başının tepesine koydu.

"Benim odam sağdaki ilk oda. Erkeklerin odası benimkinin tam karşısında. Bana ihtiyacın olursa tek yapman gereken kapıyı çalmak, tamam mı?"

Sesi titreyerek onun elini tuttu. "Sen iyi bir adamsın, Johnny Pine."

Ellerindeki nasırları hissetti ve onun yaşamak için ne yaptığını hatırladı. Kendisi gibi o da yetişkinliğe adım atması gerekenden çok önce atmıştı.

"Bebeğiniz hâlâ uyurken gidip temizlenin ve ısının."

Kadın yatağa göz attığında, adam onu endişelendiren şeyin ne olduğunu tahmin etti.

"Kıyafetlerini alır almaz geri gelip onunla kalacağım, tamam mı?"

"Evet ve teşekkür ederim."

Onun gidişini izledi ve yattıklarından emin olmak için aceleyle çocukların odasına girdi. Neyse ki söz verdiği gibi hemen uyumuşlardı, bu yüzden Dori'nin giyebileceği bir şeyler aramaya gitti. Kıyafetlerini karıştırdıktan sonra, yıkanınca çekmiş uzun kollu bir tişört ve ipli bir spor şortu buldu. Ona uzun gelebilirdi ama temiz ve kuruydular ve önemli olan da buydu. Onları banyo kapısının önüne bıraktı ve sonra annesinin odasına geri dönüp yatağın yanındaki salınacağı çekti.

Bebek hareket etmemişti.

Cep telefonunu ve şarj kablosunu gördü ve gece için şarja taktı, sonra tepe ışığını kapattı, yatağın yanındaki lambayı açtı ve beklemek için oturdu.

* * *

Dori durduğu yerde soyundu, küvete adımını attı, ardından suyu açtı, sıcak ya da soğuk olmasına aldırmadan duş fiskeyelerinden çıkan su akışının altında durdu. Akan suyun sesi dışında, sessizlik onu içine çekti. Ne olduğunu anlayamadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve bir türlü duramıyordu.

Johnny onun ağladığını duydu ve umutsuzluğuna karşı gözlerini kapattı. O biliyordu. Hatırlıyordu. Mışıl mışıl uyuyan bebeğe baktı, kolları başının üzerinde gevşek bir şekilde sallanıyordu. Kahverengi bukleleri ve hafif çift çenesiyle sevimli bir çocuktü. İyi beslenmiş bir bebektü. Kendisinin ve çocukların yeterince yemek yiyemediği zamanları hatırlıyor ve o zamanların geride kaldığına şükreliyordu.

Salıncakta arkasına yaslandı ve ayak parmağıyla itti. Sandalye aşağı inerken biraz gıcırdadı ama yüksek sesle değil ve bebek fark etmemiş gibi görünüyordu. Bu sandalyeye en son ne zaman oturduğunu hatırlayamıyordu. Uykuya daldığında koridorda akan suyu dinliyordu.

* * *

Dori, uyuşmuş ve titreyerek dışarı çıkmadan önce su soğuyana kadar ağladı. Hiç düşünmeden kurulandı ve sonra kıyafeti olmadığını hatırladı. Ancak koridora baktığında giysileri gördü ve kapıyı kapatırken hemen aldı. Elleri o kadar titriyordu ki tişörtü kafasına geçiremedi, bu da onu biraz daha ağlattı. Sonra onun yüzünü bir anlığına gördü

Buğulanmış aynaya baktı ve gözyaşlarıyla şişmiş gözleri ve kabarmış dudaklarıyla kendini tanıyamadı. Arkasını döndü ve giyinmeyi bitirdi.

Şort dizlerini geçiyordu ama yukarıda duruyordu ve tişört uzun ama sıcak ve temizdi. saçlarını havluyla kuruladı. Arkasını temizlemek ve ıslak havluları asmak için yeterince uzun süre durakladı. Kirli giysilerini topladı ve çıkarken ışıkları arkasından söndürdü.

Yatak odasının tepe lambası kapalıydı ama lamba ışığı yatakta uyuyan bebeğin ve sandalyede uyuyan adamın üzerine yumuşak sarı bir ışık yayıyordu.

Dori durdu, Luther'in pozisyonunu tamamen terk etmesine ve Johnny Pine'ın yüzündeki masumiyete çarpıldı. Dinlenirken çok daha genç görünüyordu ve on dokuz, belki de yirmi yaşından fazla olamayacağını hatırladı.

Kirli giysileri kapının yanına bıraktıktan sonra derin bir nefes alarak sallanan koltuğa yaklaştı ve adamın omzunu hafifçe salladı.

Johnny hemen uyandı, evlerinde bir kız görünce bir an irkildi ve sonra neden orada olduğunu hatırladı.

"Artık yatabilirsin, teşekkür ederim," diye fısıldadı Dori.

Ayağa kalktı ve salınacağı tekrar pencerenin yanına taşıdı.

"Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır."

"Yapacağım."

Büyük boy kıyafetlerinin içinde bir çocuk gibi görünüyordu ve yüzündeki keder kalbini acıtiyordu. "Çok üzgünüm," diye ekledi.

Çenesi titredi ama ağlamadı. "Ben de öyleyim."

Johnny yatağa gitti ama uyuyamadı. Kızın içinde bulunduğu durumu ve ne kadar korkmuş olabileceğini düşünüp duruyordu.

Hayatın onu nereye sürüklediğini çözene kadar işe geri dönemezdi. Para konusunda durumunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama büyükbabasının büyük olasılıkla onun için bir tür karşılık ayırdığını tahmin ediyordu. Nerede durduğunu öğrenmek zaman alacaktı. Bu arada, onun işi ne tür bebek bezlerine ve bebek mamalarına ihtiyacı olduğunu bulmak olacaktı. Gerisi kendiliğinden hallolurdu.

* * *

Dori bir ciyaklama sesi duydu ve ardından küçük ellerin burnunu çektiğini hissetti ve bir sarsıntıyla uyandı. Luther neden yatakta onunla birlikteydi? Gözlerini açıp nerede olduğunu gördüğü anda yangını ve büyükbabasının ölümünü izlediğini hatırladı.

Göğsündeki ağrı dışında, kendini boşlukta hissediyordu. Luther karnının üzerine yuvarlandı ve elleri ve dizleri üzerinde ileri geri sallanmaya başladı, keyifle kıkırdarken ağzından salyalar akıyordu.

Dori doğrulup oturdu. "Kendini bir şey sanıyorsun, değil mi küçük adam? Ve sanırım öylesin de. Islak olduğunu biliyorum, ki bunu düzeltebilirim, ama sanırım aynı zamanda açsın ve bu konuda ne yapacağımın emin değilim."

Lambayı yakarken pencereye doğru baktı. Sabaha doğru yaklaşıyor olmalıydı. O anda Lovey Cooper'ı araması gerektiğini hatırladı. İşe gitmeyecekti ve bunu bilmeleri gerekiyordu.

Etrafta büyükbabasının telefonunu aradı ve Johnny'nin telefonu onun için şarja taktığını gördü. Lovey'nin restorana gitmek için hazırlandığını biliyordu, bu yüzden onu evden aradı.

Patronu ikinci zil sesinde açtı. "Alo?"

"Lovey, ben Dori. Bu kadar erken aradığım için özür dilerim ama artık işe gelemeyeceğimi bilmeni istedim."

Lovey'nin nefesi kesildi. "Tatlım, sorun ne?" Ağlamaya başladı.

"Dün gece evimiz yandı ve büyükbabam yangınla mücadele ederken kalp krizi geçirip öldü."

Lovey Cooper inledi. "Oh, tatlım. Oh, Dori. Çok üzgünüm. Ne yapabilirim ki? Neye ihtiyacın var? Neredesin? Bebek iyi mi?"

"Luther iyi. Hâlâ şoktayım ama sanırım dün gece insanların benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü öğrendim." "Ne demek istiyorsun?" Lovey sordu.

"Evin yanışını izlemeye gelen bir sürü seyirci vardı. Büyükbabamın öldüğünü gördüler ve Luther'in çığlıklarını duydular. Hiç duracağını sanmıyordum. Bazıları bizim için dua edeceklerini söylediler ve sonra gittiler. Johnny Pine ve küçük kardeşleri yanan evi görmeye geldiklerinde Luther ve ben araba yolunun sonunda tek başımıza duruyorduk. Bize uyumamız için bir yer önerdiler. O ve çocuklar Luther ve bana çok nazik davrandılar ama kalacak bir yerim ve Luther'e bakacak kimsem olmadığı için artık sizin için çalışmam mümkün değil. Özür dilerim. O gün için birini bulabilmeniz için erkenden bilmenizi istedim."

"Dünyanın yükü omuzlarınızdayken bizim için endişelendiğiniz için Tanrı sizi korusun. Ne zaman işini geri istersen, alabilirsin. Bu arada sen ve Luther'in hangi beden kıyafet ve ayakkabı giydiğinizi söyle. Size hemen bir şeyler toplarız."

Dori gözyaşlarını ve sümüğünü sildi, sonra uzun ve titrek bir iç çekişle nefesini verdi.

"Yardım almaktan gurur duymuyorum. Bunu takdir ediyorum. Elbise bedeni altı. Altı beden kot pantolon ve altı beden ya da küçük bir üst giyiyorum. Ayakkabı numaram yedi. Luther bir yaşındaki bir bebek için on iki aylık kıyafet ve çorap giyiyor. Bebek bezine, yeni biberonlara ve birilerinin elden çıkarmak isteyeceği her türlü bebek eşyasına ihtiyacım var."

"Anladım," dedi Lovey. "Şimdi, bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacağına söz vermelisin. Verecek misin?"

"Söz veriyorum," dedi Dori. "Ve çok teşekkür ederim."

"Rica ederim tatlım ve Tanrı seni korusun. Bunu atlatacaksın çünkü atlatmak zorundasın, anladın mı?" "Evet," dedi Dori ve bağlantıyı kesti.

Yumruğunu çiğnemekte olan Luther'e baktı. Acıkmıştı. O ağlamaya başlamadan önce iGe koyulmalıydı. Bebek bezi çantasını aradı ve bebek mendili ile bebek bezi bulana kadar çantayı karıştırdı ve hemen altını değiştirdi. Çantanın içinde içinde su olan bir biberon vardı, bu bir lütuftu çünkü süt için o biberona ihtiyacı olacaktı ve Johnny Pine'ın biraz yedekte olmasını umuyordu.

Luther'i kucağına alıp kalçasına yerleştirdi ve mutfığa bakmaya gitti. Şaşırtıcı bir şekilde, Johnny'nin odasının kapısının altında bir ışık yanıyordu ve çocukların odasının altında da bir tane vardı. Rutinlerini bilmiyordu ama belli ki çocukları okula, kendisini de işine yetiştirmek için erkenden yola çıkmıştı. Johnny'nin doğru olanı yapmak için gösterdiği gayrete dair tahminleri daha da yükseldi.

Durakladı ve kapıyı çaldı, sonra geri çekildi.

* * *

Johnny gün ışımadan uyandı ve alarmı kapattı, sonra karanlıkta yatağın kenarına oturup önündeki günü düşündü. Cep telefonunu kaptı ve patronuna bir mesaj göndererek şantiyeye birkaç dakika geç kalacağını, ancak öğle yemeği saatinde çalışarak bunu telafi edeceğini söyledi ve ardından bir kot pantolon alıp banyoya yöneldi.

Hızlı bir duş alıp tıraş olduktan sonra mutfığa gidip kahve yaptı ve çocukları uyandırmaya gitti.

Gece bir ara Beep bir kâbus görmüş olmalı çünkü Marshall'ın kollarında mışıl mışıl uyuyordu. Onları isteksizce uyandırırken o anın dokunaklılığı gözünden kaçmamıştı.

"Hey, çocuklar... kalkma zamanı," dedi nazikçe, yataklarının yanındaki ışığı yakarken. Marshall gözlerini açarken içini çekti ve sonra Beep'i salladı. "Kalk, Bip." Beep inledi.

Marshall onu kenara itip banyoya yönelirken Johnny yatağın kenarına oturup Beep ile konuştu. Morluklar azalıyordu ama yine de kaburgalarına dikkat etmesi gerekiyordu ve hatta okula giderken burnu için koruyucu maske takıyordu.

"Hey, dostum, gel kucağıma otur," dedi Johnny ve onu yataktan çekip hızla kucakladı.

Beep ağabeyinin göğsüne yaslanırken gözlerindeki uykuyu siliyordu.

"Kötü bir rüya gördüm," dedi.

Johnny onu biraz daha yaklaştırdı. "Anlat bana." "Rüyamda evimizin yandığını gördüm."

Johnny iç çekti. Dori yüzünden onları dün gece ateşe götürdüğü için pişman değildi ama bunun olmasına da şaşırmamıştı.

"Dün gece yanan evi hatırlıyor musun?" Johnny sordu. Beep başını salladı.

"Kadın ve bebek annemin odasındaydı."

"Evet. Kalabilecekleri bir yerimiz olduğu için şanslı değil miydik?"

Beep başını kaldırıp Johnny'ye baktı ve kaşlarını çattı. "Burada mı kalacak?"

"Sonsuza kadar değil, Beep. Sadece bundan sonra ne yapacağını bulana kadar. Onu ağlarken gördün, değil mi?" "Evet. Evi yandı."

Johnny başını salladı. "Evet, ama dün gece büyükbabası da öldüğü için ağlıyordu."

Beep'in gözleri büyüdü. "Annemin öldüğü gibi mi?"

"Evet, annem gibi ölü."

"Onun için üzülüyorum,"

dedi Beep.

"Ben de öyle dostum. Bu yüzden ona karşı sabırlı ve nazik olmalıyız, tamam mı?" "Evet."

Johnny onu kucağından indirdi. "Teşekkür ederim," dedi. "Şimdi banyoya gir ve yıkan, ama Marshall'a sessiz olmasını hatırlat. Bebeği uyandırmak istemeyiz. Birkaç dakika içinde kahvaltı hazırlayacağım."

Beep başıyla onayladı ve Johnny yataklarını hazırlayıp giymeleri için temiz kıyafetler hazırlarken banyoda kardeşinin yanına gitti. Sonra Johnny yulaf ezmesi yapmak ve bebek için süt olduğundan

emin olmak için mutfağa geri döndü.

Yulaf ezmesini pişirir pişirmez, sıcak tutmak için üzerine bir kapak koydu ve hazırlanmayı bitirmek için odasına dönmüştü. Kapısının çalındığını duyduğunda elinde bir tişört vardı ve kapıyı açmaya giderken tişörtü başına geçirdi.

Dori'ydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Luther'in biberonu için sütünüz var mı acaba?" Johnny gülümseyerek elini Luther'in yumuşak buklelerine sürdü.

"Evet, hanımefendi, elbette var," dedi. "Yiyebilirse yulaf ezmemiz de var."

Dori rahat bir nefes aldı. Luther için yiyecek konusunda endişeleniyordu ve bir dükkâna gidene kadar bu işe yarayacaktı.

"Evet, mükemmel olacak. Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Botlarımı giymem için bana bir saniye verin, sonra size mutfağa kadar eşlik edeyim ve her şeyin nerede olduğunu göstereyim."

Sonra kızın ayaklarına baktı ve yalınayak olduğunu gördü.

"Ayağına bir şeyler giydirmemiz gerek," dedi ve çekmecedен bir çift çorap çıkardı. "İşte, bunlar çok büyük olacak ama bu eski zeminlerde çıplak ayakla yürümekten daha iyi hissettirecek."

Dori çorapları tuttu ve o botlarını giyerken bekledi, sonra bebeği aldı, böylece o da giyebildi.

"Kendilerini iyi hissediyorlar. Sürekli teşekkür ediyorum ama gerçek şu ki bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak kelime yok" dedi.

Johnny bebeği ona verdi ve sonra Dori'nin alnındaki bir tutam saçı okşama dürtüsüne direndi.

"Bana teşekkür ettiniz, ben de rica ettiğinizi ve yardımcı olabildiğimiz için mutlu olduğumu söyledim. Şimdi gidip süt ve yulaf ezmesine bakalım."

Luther saçlarını çiğnemeye çalışırken Dori çorap ayaklarıyla onu mutfağa kadar takip etti.

Bugünlerde her şey ağzına giriyordu ama kadın saç konusunda sınırı çizmişti. "Süt tam yağlı süt. Bu sorun olur mu?" Johnny sordu.

"Hayır, çocuk doktoru ona bunu veriyor."

"Isıtılması gerekiyor mu?"

"Buz gibi soğuk olmadığı sürece sorun yok," dedi.

Johnny şişeyi doldurdu ve kapağını kapatmadan mikrodalgaya koydu.

"Yaklaşık on beş saniye soğukluğunu alır," dedi Dori.

Johnny zamanlayıcıyı ayarladığında Luther ciyakladı. Johnny bebeğe dönüp baktı ve güldü. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor, değil mi?"

Dori'nin gözleri yaşlarla doldu. "Büyükbabam bunu hep yapardı. Bir erkek tarafından bakılmaya alışkındır."

Johnny iç çekti. Ona kaybettiklerini hatırlatmak istememişti.

Mikrodalga çaldı.

Johnny şişeyi çıkarıp Dori'ye uzattı. "Kontrol et ve iyi olduğundan emin ol."

Parmağıyla test etti ve başıyla onayladı.

"Mükemmel," dedi, kapağı kapattı ve Giğeyi ağzına sokmadan önce Luther "i kucakladı.

İki eliyle kavradı, yüzündeki niyetli ifade onu gülümsetti.

Johnny onun yüzündeki sevgiyi gördü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Uykuda dağılmış saçlarına ve ödünç alınmış kıyafetlerine rağmen çok güzel görünüyordu.

Bu düşüncenin kanatlanmasına izin vermeden önce, koridorda ayak sesleri duydu ve çocukların yolda olduğunu anladı.

"Kendini hazırla," dedi. "İşte aç kalabalık geliyor."

Bölüm 8

Çocuklar Dori'nin masada bebekle oturduğunu görünce kapıda durdular ve sanki içeri girmek için izin bekliyormuş gibi Johnny'ye baktılar.

"Yulaf ezmesi hazır," dedi. "Oturun."

Her zamanki sabah rutinleri olan sandalyelerine oturmak için itişip kakışarak masaya doğru koştular.

"Kuru üzüm alabilir miyim?" Marshall sordu.

Johnny her sabah yaptığı gibi Marshall'ın kâsesine bir avuç kuru üzüm atıp üzerine biraz yulaf ezmesi dökerek, "Alabilir miyim, evet," dedi.

"Kuru üzüm istemiyorum," diye açıkladı Beep, her sabah yaptığı gibi.

"Kuru üzüm istemiyorsun, bunu zaten biliyorum," dedi Johnny, sonra Dori'ye bakıp sırtıttı. "Yulaf ezmesi için özel bir isteğiniz var mı?"

"Şeker ve süt?"

Johnny sırtıttı. Çocuklara yulaf ezmelerini verirken, "Ben halledebilirim," dedi.

Her zamanki sabah rutinlerinin bir kısmına tanıklık etmek keyif vericiydi. Dün gece sadece ihtiyacı olan parlak zırlı şövalye olmakla kalmamış, aynı zamanda iyi bir baba figürü gibi de görünmüştü. Sonra onun her kaseye aynı miktarda yulaf ezmesi koyduğunu fark etti, her seferinde bir kaşık ve yemeleri gereken yiyecekleri aldığını düşünmek istemedi.

"Yeterince var mı?" Dori sordu. "Siz okula ve işe gideceksiniz, benim atlamam sorun değil."

Johnny durakladı, onun nazik ruhundan etkilendi.

"Yeterince yulaf ezmemiz var," dedi ve yulaf ezmesinin geri kalanını iki kâseye paylaştırdı, biri ona biri de kendisine.

"Rutin şöyle," dedi Johnny. "Çocukları Önce ve Sonra'ya bırakıyorum. Bayan Jane onları okula götürüyor ve daha sonra alıp ben işten çıkana kadar yanlarında tutuyor. Beşi biraz geç hepimiz evde oluruz. Ancak, bu sabah onları bıraktıktan sonra süpermarkete gidip Bücür için bir şeyler alacağım. Bana neye ihtiyacı olduğunun bir listesini yap ve-"

"Çantamda biraz para var. Ne kadar olduğundan emin değilim ama size vereceğim ve bankada daha fazlası var."

"Dori. Sorun yok. Tüm bunları halledeceğiz. Ama şu anda acil ihtiyaçlarla uğraşıyoruz ve kucağındaki o küçük adam kimin ne için para ödediğini umursamıyor. O sadece kuru bir bez ve karnında yemek istiyor, değil mi?"

Dori iç çekti.

"Evet, haklısınız. Kâğıt ve kaleminiz varsa, sadece gerekli olanları yazacağım." Johnny telefonun yanından kâğıt ve kalem getirip masanın üzerine bıraktı. Beep onun yazdıklarını izledi ve sonra Johnny'ye baktı.

"Listeye kurabiyeleri de ekleyebilir miyiz?" diye sordu.

Johnny, bebek için diğer tüm eşyaları alırsa, bebek için hiç para kalmayacağını biliyordu.

ama bunu Dori'nin önünde söylemek istemedi.

"Göreceğiz," dedi.

Beep bakışları yakaladı ve sustu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu; para yok. Bebeğe şöyle bir baktı ve yemeğe geri döndü.

Luther biberonunu bitirmiştir ve annesinin ağzına giren kaşıkla ilgilenmeye başlamamıştır olsaydı, Dori bu alışverişi görebilirdi. Annesi ona bebek yulaf ezmesi vermişti ama gerçeğini hiç yememişti. Annesinin ağzına giden kaşığı kaptığında çocuklar kıkırdadı.

Dori gülümsedi. "O bir domuz," dedi.

Çocuklar yine kıkırdadı ve kızın Luther'in parmaklarından kaşığı çekip almasını izlediler. "Isırmak mı?" Dori kaşığı Luther'in ağzına götürürken sordu.

Gözlerini kocaman açtı. Ona yulaf ezmesini verdi ve gözleri şaşkınlıkla açıldığında sıırıttı. Kaşığı çıkardığında dudakları kelimenin tam anlamıyla şapırdadı.

"Bu bir başarıydı," dedi Dori. "Sanırım şeker yüzünden oldu."

"Ben de şekeri severim," dedi Beep, Dori bebeğin ağzına bir lokma daha atarken merakla onu izliyordu.

Johnny gülümsemesini gizlemek için kalkıp kahve fincanını doldurdu. Beep yeni misafirleriyle ciddi bir şekilde ilgileniyordu ki bu iyi bir şeydi. Teneffüs olayından beri gülümseyecek pek bir şey bulamamıştı.

"Acele edin ve bitirin çocuklar. Acele etmeliyiz."

Çocuklar son kalan yulaf ezmesini temizleyip lavaboya taşıdılar, kaseleri yıkayıp duruladılar ve süzgece koydular, sonra da sırt çantalarını almak için koştular.

Dori onların yardım etme isteğinden bir kez daha etkilendi. "Kahve ister misin?" Johnny sordu.

Dori, Luther "e bir ısırık daha verirken, "Belki yarım fincan," dedi.

"Listeyi bitirdin mi?" Johnny kahveyi Luther'in ulaşamayacağı bir yere koyarken sordu. Kadın kahveyi ona doğru itti.

"Bir dakika. Gidip parayı almam lazım. Hemen döneceğim."

Kucağında bebekle mutfaktan öyle hızlı çıktı ki, adamın onu durduracak vakti olmadı. Birkaç dakika içinde çantasıyla geri döndü, elindeki parayı boşalttı ve masaya doğru itti.

"Şimdi, sizin için ne yapabilirim? Bütün gün burada olacağım. Lütfen yardım etmeme izin verin" dedi.

Parayı cebine koyarken hiçbir şey söylememeye başladı ve sonra ona geri vermenin bir yolunu inkar edeceğini fark etti.

"Yerlerin her zaman temizlenmesi gerekir. Hizmet odasında bir süpürge ve paspas var."

"Başka? Her türlü işte iyiyimdir, yemin ederim -çamaşır yıkamak, cam silmek, yatak değiştirmek, neye ihtiyacınız varsa."

"Yemek yapabilir misin?"

Başını salladı.

Johnny onun gününe katkıda bulunmakta tereddüt etmişti ama o sormuştu.

"Çok basit yemekler yiyoruz çünkü çok farklı şeyler pişirmiyorum ama çözdürülmüş hamburger eti var ve kilerde başka ne var diye bakabilir ve istediğinizi yapabilirsiniz."

"Köfte yapabilirim," diye teklif etti.

"Bu harika olur," dedi Johnny ve sonra saate baktı. Acele etmesi gerekiyordu ama acele etmekten nefret ediyordu.

Onu yalnız bırak.

"Telefonun var, yani-"

"Memur Pittman bana büyükbabamın cep telefonunu verdi. Evden çıkmadan önce onu taşıdı-

" Kadın durup başka tarafa baktığında, adam konuşmaya devam etti ve ona kendini toparlaması için zaman tanıdı.

"Bana numaranı ver, ben de numaramı yazayım ve bir sorunun olduğunda ya da yardıma ihtiyacın olduğunda beni ara, tamam mı?"

Telefon numarasını alışveriş listesine ekledi ve sonra onun numarasını kendisi için kopyalamasını izledi. Bunu yaparken elindeki iyileşmekte olan kesikleri ve derisi yüzülmüş parmak eklemlerini fark etti. Adamın nerede çalıştığını bile bilmiyordu.

"Ne iş yapıyorsun... yaşamak için yani?"

"Clawson İnşaat için dozer kullanıyorum."

"Bu iyi bir iş. Bunu yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Babam hapse girmeden önce Bay Clawson için çalışıyordu. O zamanlar onunla çok takılırdım ve Bay Clawson bana gerisini öğretti. Benim ve çocuklar için hayat kurtarıcı oldu. Bak, seni bırakıp gitmekten nefret ediyorum ama listendekilerle birlikte yakında döneceğim. Dayan, tamam mı?"

Dori gözlerini kırptırdı, ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Senin sayende iyi olacağız. Bunu sen sağladın."

"Yakında görüşürüz," dedi ve aceleyle mutfaktan çıktı, giderken çocuklara acele etmeleri için bağırdı.

Yulaf ezmesinden bir ısırık daha aldı ve kalanını Luther 'e verdi. Onlar gider gitmez yatak odasına dönüp yatağını düzeltti, sonra dolapta büyük bir battaniye buldu ve Luther'in üzerinde yatması için bir palet yapmak üzere oturma odasına götürdü. Bebek bezi çantasından ona bir diş çıkarma halkası verdi, üşümesin diye küçük battaniyesiyle örttü ve dikkatini dağıtmak için televizyonu açarak polis merkezini aramak için zaman kazandı. Oradan biri mutlaka ona büyükbabasının cesedini nereye götürdüklerini söyleyecekti. Yakınlarda bir yere oturup aramayı yaparken elleri titriyordu. Biri cevap vermeden önce telefon üç kez çaldı.

"Blessings PD, ben Ames. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Ben Dori Grant. Büyükbabam Meeker Webb'i dün gece nereye götürdüklerini öğrenmeye çalışıyorum."

"Bayan Grant, ben Avery Ames. Başsağlığı dilemek istiyorum. Büyükbabanız için üzgünüm."

Dori duygularını kontrol etmeye çalışsa da titrek sesi onu ele veriyordu.

"Teşekkür ederim Bay Ames. Aramamın nedeni... Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ambulans kayıtlarını kontrol edeyim. Evet, işte buradalar... onu hastaneye götürmüşler ve sonra Harper's Cenaze Evi onu almış."

"Harper's. Katolik kilisesinin üstündeki tepede olan mı?" Dori sordu. "Evet,

orası," dedi Ames. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" "Hayır, yardımınız için teşekkür ederim."

Telefonu kapattı, telefon rehberini aldı, Harper'ın Cenaze Evi'nin numarasını buldu ve aradı. Bayan Harper'ı tanıyordu. Haftada en az iki kez kızıyla birlikte öğle yemeği için restorana gelirdi. Dori, Bayan Harper'ın yemek yediği tabakları birçok kez yıkamıştı. Şimdi Bayan Harper onun için bir şey yapacaktı.

"Harper'in Cenaze Evi."

"Bayan Harper, bu Dori Grant."

Evelyn Harper'ın sesi hemen yumuşadı. "Dori, tatlım. Kaybettiklerin için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Sana nasıl yardımcı olabilirim? Ne bilmek istiyorsun?"

Dori ağlamaya başladı. İstemiyordu ama tüm bunları söylemenin bir yolu yoktu çünkü kelimeler boğuluyordu. "Büyükbabamı gömmek zorundayım ve sahip olduğumuz her şey yandı. Ne yapmam gerekiyor? Oraya gelip bir tabut mu seçmem gerekiyor? Bana yardım edecek birine ihtiyacım var."

Dori, Evelyn'in gözyaşlarına karşı koyduğunu bilmiyordu. Tek duyduğu onun sesindeki nezaketti. "Tatlım, sana bildiklerimi anlatayım, sonra oradan devam ederiz. Meeker çoktan bir tabut seçmiş ve cenaze masraflarını ödemiş. Mezar taşı ve mezar yeri zaten hazır, çünkü büyükannenin gömülü olduğu yer orası. Çiçek isterseniz, çiçekçiyle iletişime geçmeniz gerekecek, ama istediğiniz her şeyi yapacaklarını biliyorsunuz. Kıyafetlerine gelince, bunu senin için yapmam konusunda bana güvenir misin? O adamla birlikte büyüdüm. Ne giymekten hoşlandığını bilecek kadar çok kez kilisede gördüm onu."

"Bu şartlar altında bu iyi bir haber," dedi Dori ve ardından gözlerini ve burnunu silip boğazını temizledi. "Başka bir ailemiz yok, bu yüzden töreni ertelemeye gerek yok. Bunu yarından sonraki gün yapabilir miyiz? Bu bana Luther ve benim için birkaç kıyafet almak için zaman verir."

"Kesinlikle. Bütün gün açık. Sabah ayinlerini mi yoksa öğleden sonrayı mı tercih edersiniz?" "Bilmiyorum," dedi Dori. "Hangisi daha iyi?"

"Yarından sonraki gün Cumartesi. Öğleden sonra diyebilirim, belki öğleden sonra 2:00. Vaizi arayacağım ve ayrıntılar için sizinle temasa geçmesini sağlayacağım. Bil diye söylüyorum, Meeker kendi methiyesini yazdı. Dosyamda var."

Dori kaşlarını çatı. "Bunların hiçbirini bilmiyordum. Bu kadar ileriye planladığına inanamıyorum." Bir an sessizlik oldu ve sonra Evelyn içini çekti. "Kalbinden haberin yok muydu?" Dori'nin nefesi kesildi. "Ne olmuş kalbine? Herhangi bir şeyin yanlış olduğuna dair tek kelime etmedi."

"Tek bildiğim, tüm planları yaparken bana söyledikleri. Kalbinin kötü olduğunu söylemişti. Bunlar onun sözleriydi. Sanırım ayrıntıları doktoruna sormanız gerekecek."

Dori yine ağlıyordu ve bu kez sakinleşmek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Bana söylemeliydi. Evde kalıp ona ve Luther'e bakabilirdim ama işe gitmem için ısrar etti. Tecrübeye ihtiyacım olduğunu söyledi. Bebek bakıcılığı yapmak istediğini söyledi. Bunu benden saklamamalıydı!"

Evelyn Harper iç çekti. "Dori, tatlım, Meeker seninle çok gurur duyuyordu. Bir gün çok özel biri olacağını söylerdi. Sanırım senin kendi başına bir iş bulmanı istiyordu, böylece kendine ve yapabileceklerine inanmayı öğreneceğini umuyordu. Anlıyor musun?"

Dori onu duymuştu ama bu durum kabullenmesini kolaylaştırmıyordu.

"Sizi duyuyorum Bayan Harper ve yaptıklarınız için teşekkür ederim. Vaize tarih ve saati verebilir ve ona methiyenin bir kopyasını verebilirsiniz. Onu sonra ararım. Şimdi kapatmam gerek. Sanırım hasta olacağım."

Koşarken bağlantısı kesildi ve kusmadan önce zar zor tuvalete gidebildi. Spazmlar geçtiğinde titriyordu. Yüzüne soğuk su çarptı ve sonra aynaya bakmadan ellerini ve yüzünü kuruladı, eklenen suçluluk duygusuyla yüzleşemedi.

* * *

Kuşluk vakti, yangın ve Meeker Webb'in ölümü haberi tüm Blessings'e yayılmıştı. Bu şok edici

olaydan sonraki soru Dori ve bebeğine ne olduğuydu ama kimsenin bir cevabı yoktu. Onun ortadan kaybolması dramı daha da arttırdı.

P. Nutt Butterman Meeker'in vefatını duyduğunda ilk aklına gelen Dori Grant ile temasa geçmek oldu. Meeker onun müşterilerinden biriydi ve büyükbabasının onun için ne hazırladığını bilmesi gerekiyordu. Ama nereye götürüldüğünü öğrenmek için polis merkezini aradığında kimse bilmiyordu.

"Bilmiyorum da ne demek?" Butterman sordu. "Tanrı şahidim olsun ki onu tek başına bırakmadınız, değil mi?"

Masadaki memur anında savunmaya geçti.

"Dün gece görevde değildim. Ne yapıldığı hakkında konuşamam. Pittman oradaydı. Onunla konuşmak ister misin?"

"Lütfen," dedi Peanut.

Birkaç dakika sonra Lon Pittman telefonu açtı.

"Ben Pittman. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lon, bu Peanut. Dori Grant ve bebeğinin dün gece nereye götürüldüğünü bulmaya çalışıyorum."

Lon kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Ambulans büyükbabasının cesediyle ayrıldıktan sonra onunla konuşuyordum ve sonra acil bir durum için çağırıldım. Sokağın her iki tarafındaki komşularının hepsi bahçedeydi. Sanırım içlerinden birinin onu ve bebeği en azından bu gece için eve götüreceğini düşündüm. Bart ve Pansy Jones'a sorabilirsiniz. Sokağın karşısında oturuyorlar."

"Bilgi için teşekkürler," dedi Peanut. "Bunu yapacağım."

Bağlantıyı kesti, telefon numarasına baktı ve sonra aramayı yaptı ve birinin açmasını bekledi.

"Jones Malikanesi."

"Bayan Jones, bu Peanut Butterman. Bu sabah nasılsınız?"

"Sanırım iyiyim," dedi, telefona şaşırılmıştı.

"Meeker Webb'in en yakın komşusu olduğunuz için arıyorum ve torunu ile bebeğini bulmaya çalışıyorum. Acaba şans eseri sizin evinizde olabilirler mi?"

"Hayır, burada değiller," diye tersledi.

Pansy'nin suçluluk duygusu cevabını savunmacı bir hale getirdi ve Peanut bunu duydu. "Nereye gittiğini gördün mü?"

"Evet, aslında yaptım. O ve bebek Johnny Pine'la birlikte gittiler." *O bebek*. Sadece bu tanım bile ona gerçekte nasıl hissettiğini anlatıyordu. "Gerçekten mi?" Peanut çizdi.

Böylece, büyükbabasının koruması olmadan, Dori ve *o bebek* kimsenin taşımak istemediği bir topluluk yükü haline gelmişti. İçini çekti. Dar görüşlü insanlar sinirlerini bozuyordu ve tiksindiği şey, kadının konuşmasının bitmemiş olmasıydı.

"Bana sorarsanız, her şey oldukça tuhaftı," dedi Pansy. "Yani, o bebeğin babasının adını asla söylemedi ve sonra birdenbire Johnny Pine imdadına yetişip onu alıp götürdü. Bence baba sonunda gerçek yüzünü gösterdi ve çocuğunu almaya geldi."

Peanut'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Yorumlarınızın gerçeklerden ziyade dedikodu ve varsayımlara dayandığını düşünüyorum ve gerçeği öğrenene kadar bunları kendime saklayacağım. Bu arada, yardımlarınız için teşekkür ederim."

Telefonu Pansy'nin kulağına kapattı.

Pansy, Butterman'ın kendisiyle kötü bir şey yapmış gibi konuşmasına çok sinirlenmişti. Bart Jones'la yaşamak zorunda değildi. O sadece kendisine söyleneni yapmıştı. Pine'in çocuğunun

kendisine ait olanı almaya geldi.

Butterman da en az onun kadar kızgındı. Ona kalırsa, kadın yeterince konuşmuştu. Meeker Webb hakkındaki dosyayı karıştırırken kendi kendine, kendini beğenmiş kadınların sivri dilleri hakkında mırıldanıyordu.

Meeker'ın iletişim bilgileriyle birlikte Dori Grant'ın telefon numarası da vardı. Dori için listelenen numarayı aradı ve hiçbir şey alamadı. Şansını denemeye karar verdi ve Meeker'ın numarasını aradı. Meeker ikinci çalışta cevap verdi.

"Alo?"

Peanut kadın sesinde bir titreme duydu ve kayıp varisini bulduğunu tahmin etti.

"Merhaba. Ben Peanut Butterman. Dori Grant'ın yerini bulmaya çalışıyorum."

Dori avukatın adını tanıdı. "Merhaba,

Bay Butterman. Ben Dori."

"Bayan Grant, büyükbabanızın kaybı için başsağlığı dilerim."

Dori'nin midesi bulandı. Ve böylece başladı.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Evet, şimdi de neden aradığıma gelelim. Büyükbabanın vasiyetini hazırladım ve onun tek varisi sen olduğun için bilmen gereken bazı şeyler var."

"Tamam."

"Bana Pine malikanesinde kaldığınız söylendi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Yüz yüze konuşmamız gerekiyor. Bu sabah uğramam uygun olur mu?" "Evet

efendim, sanırım olur. Johnny işte, çocuklar da okulda."

Önce saate, sonra da günlük ajandasına baktı. Bu öğleden sonra mahkemesi vardı. Bunun daha önce halledilmesi gerekiyordu.

"Saat on gibi uğramam mümkün mü?" "Evet. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Anlıyorum, o zaman görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Dori klik sesini duydu ve bağlantıyı kesti. Bu uzun bir gün olacaktı; bunu biliyordu.

Johnny iki saat önce aldığı şeyleri bırakmak için gelip gitmişti, yani acil ihtiyaçları karşılanmıştı. Luther sabah uykusunu alıyordu ve az önce paspasladığı yerler neredeyse kurumuştı. Tişörtünü ve eşofmanlarını yıkamıştı. Yakında kururlardı. Hâlâ çorap ayaklıydı ama en azından o geldiğinde kendi giysilerini giyiyor olacaktı.

* * *

Blessings'teki diğer herkes gibi Ruby Dye da gece siren sesleriyle uyanmış ve kalkıp dışarı baktığında güneydeki çatıların üzerinden gördüğü alevler tüylerini ürpertmişti. Ancak ertesi sabah Vera Conklin'in haberi yaymak için aradığı ana kadar neler olduğunu öğrenememişti.

"Ruby, benim, Vera. Dün geceki yangını duydun mu?"

Ruby kahvesini doldurdu ve konuşmasına devam ederken masaya taşındı. "Siren seslerini duydum ve alevleri gördüm ama neyin yandığını bilmiyordum."

"Oh, Rahibe, bu çok korkunç. Meeker Webb'in eviydi. Yok oldu. Yanıp kül oldu," dedi Vera.

Ruby dehşete kapıldı. "Aman Tanrım! Evden çıktılar mı?"

"Üçü de kurtuldu ama Meeker onlar yangınla mücadele ederken bahçelerinde kalp krizi geçirdi ve öldü."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Olamaz! Dori ve bebeğine ne olacak?"

"Bilmiyorum. Nerede olduklarını sordum ama Vesta bilmiyordu."

"Vesta nasıl öğrendi?" Ruby sordu.

"Müşterilerinden biri randevusunu değiştirmek için aradı ve ona bundan bahsetti."

"Tanrım, Tanrım, zavallı kız. Ölümüne korkmuş olmalı, büyükbabasının ölümüyle yıkılmasından bahsetmiyorum bile. Nerede kaldığını öğrenmem gerek. Sanırım onun ve bebeğinin ciddi bir giysiye ihtiyacı var. Neler bulabileceğime bir bakıp hemen işe koyulacağım. Aradığınız için teşekkürler. Sonra dükkânda görüşürüz."

"Tamam," dedi Vera ve telefonu kapattı.

Ruby kahvesinden bir yudum daha aldı ve sonra bir defter ve kalem almaya gitti. Ruby liste yapmayı severdi. Hayatı düzenli tutarlardı ve o da düzeni severdi. İki başlık yaptı. Biri Dori Grant içindi. Diğer de "erkek bebek" içindi. Şimdi Dori'nin nerede kaldığını öğrenmesi ve giysi bedenlerini öğrenmek için onu araması gerekiyordu. Bu sabahki ilk randevusu Pansy Jones'tu. Pansy yanan evin karşısındaki sokakta oturuyordu. Belki Dori onun evindeydi. Yakında öğrenecekti.

* * *

Pansy, Curl Up and Dye'a vardığında ender rastlanan bir durumdaydı. Gittiği her yerde insanlar ona Dori Grant ve bebeği hakkında sorular soruyordu. Sokağın karşısında oturuyor olması onları kendi sorumluluğu altına sokmuyordu. Ona göre eğer insanlar onu gerektiği gibi takip etselerdi, şu anda küçük bir piç yetiştiriyor olmazdı.

Butterman'ın ona Dori Grant'in nerede olduğu hakkında daha fazla konuşmamasını söylemiş olması onu kızdırmıştı. Erkekler ona her zaman ne yapması gerektiğini söylüyordu. Bir dahaki sefere biri sorduğunda, ağzındaki baklayı çıkaracaktı ve Tereyağlı da büyük bir kriz geçirdikten sonra bunu atlatacaktı.

Arabayı salonun önüne park etti ve arabadan indiğinde yanlışlıkla elbisesinin kuyruğunu kapıya sıkıştırdı ve sonra farkına varıp kumaşı kurtarmak için kapıyı tekrar açmadan önce bel dikişinin yaklaşık üç santimini yırttı.

"Tanrı aşkına!" Pansy tükürdü, sonra yırtık parçayı tekrar kemerinin altına soktu ve dükkâna girerken en iyisini umdu.

"Günaydın, Pansy! Saç boyan için her şey hazır mı?" Ruby sordu.

Pansy, "Evet, köklerim korkunç bir Çeyler göstermeye bağıladı," dedi ve Ruby'nin peçinden istasyonuna döndü.

"Seni hemen iyileştireceğiz," dedi Ruby ve Pansy'nin boynuna önce bir havlu, sonra da bir pelerin geçirmeye başladı.

Pansy'nin saçını ayırdı ve rengi uygularken konuşmaya başladı. "Bu rengi sende çok beğendim. Ten rengine çok yakışmış, sence de öyle değil mi?"

Pansy gülümsedi. Sonunda biri yangın dışında bir şey konuşmak istiyordu.

"Evet, çok hoşuma gitti," dedi Pansy. "Bart bile bundan bahsetti ve o hiçbir şeyi fark etmez."

Ruby güldü. "Tam bir erkek gibi değil mi?"

Pansy gözlerini devirdi. "Hiçbir fikrin yok. Tam adamın her şeyden habersiz olduğunu düşündüğümde

gider ve böyle güzel bir şey söyler."

Ruby, Pansy'nin yangından bahsetmemesinin garip olduğunu düşündü, özellikle de evinin tam karşısında olduğu için. Onu yoklamaya karar verdi.

"Sanırım dün gece biraz heyecan yaşadınız. Bay Webb'in ölümü gerçekten çok kötü oldu. Onu her zaman çok sevimli bir adam olarak görmüşümdür."

"Evet, çok yazık oldu," dedi Pansy kısaca.

Ruby onun detay vermesini bekledi ama Pansy ne Dori'den ne de bebeğinden bahsetti. Pansy'nin rahatladığını görene kadar metodik olarak renk sürmeye ve kendi kendine hafifçe mırıldanmaya devam etti, sonra sessizliğin içine başka bir soru attı.

"Dori ve bebeği için giysi ve benzeri şeyler için bir bağış kutusu açacağız ama bedenleri bilmemiz gerekiyor."

"Bu çok hoş," dedi Pansy.

Ruby kaşlarını çattı. "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun? Onu aramak istiyorum."

Pansy çenesini tekrar sıktı. Butterman'ın uyarısı kafasının içinde dönüp duruyordu ama artık canına tak etmişti.

"Aslında biliyorum. Şu Johnny Pine denen çocuk ortaya çıktı, o ve bebek de onunla birlikte gittiler. Ben de tuhaf bulmuştum ama belki de kayıp baba sonunda kendi çocuğunu almaya gelmiştir."

Ruby'nin gözleri kısıldı. "Şahsen ben bunun tek kelimesine bile inanmıyorum. O genç adam annesi öldüğünde küçük kardeşlerine asla sırtını dönmedi ve onun da kendisinden olacak bir çocuğu reddettiğini düşünemiyorum. Peki, Dori giderken sana ne söyledi?"

"Oh, o çocuk herkes gittikten sonra geldi. Ona çoktan onun için dua edeceğimi söylemiş ve eve gitmiştim. Evimde pencereden dışarıyı izliyordum ki-"

Pansy durdu ve Ruby'ye baktı. Az önce kendini ele vermişti ve Ruby'nin yüzündeki ifadeden bunu anlıyordu.

Ruby durakladı, bir elinde boya şişesi, diğerinde çingiraklı tarak vardı.

"Yani herkes gitti ve o kızla bebeğini yalnız mı bıraktı?" Pansy'nin yüzü koyu, öfkeli bir kırmızıya döndü.

"Herkesi bilmem. Bart'ın bana söylediği gibi söyleyeceğimi söyledim ve eve gittim."

Ruby gözlerini kırıştırdıktan sonra saçının bir bölümünü daha açtı ve Pansy'ye bakmadan daha fazla renk uygulamaya başladı.

Onun konuşmuyor olması Pansy'yi huzursuz ediyordu ve sessiz kalmak yerine içinde bulunduğu çukuru biraz daha derinleştirdi.

"Bebek çığlık çığlığa bağııyordu. Gürültüden Dori'ye bir şey söyleyemiyorduk."

Ruby boyayı elinden geldiğince hızlı sürmeye devam etti, sonra sonunda bitirdi ve plastik kabarık başlığı Pansy'nin başına geçirip zamanlayıcıyı ayarladı.

Sessizlik Pansy'yi daha da huzursuz etti.

"Dori'ye onun için dua edeceğimizi söyledim," dedi Pansy. "Eve döner dönmez kilisedeki hanımlarla birlikte bir dua zinciri başlatacağım."

Ruby durakladı ve sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi merakla Pansy'ye baktı.

"Çok Hristiyanısınız, eminim" dedi ve sonra ıslak ve lekeli havluları toplayıp arkaya taşıdı.

Bölüm 9

Pansy aynada kendini gördü ve kaşlarını çattı. Gördüklerinden pek hoşlanmadı ve sandalyesini salonun önüne doğru çevirerek sokağı seyretmeye başladı.

Ruby çalışma odasında çekmeceleri ve kapıları çarparak ve mırıldanarak birkaç dakika geçirdi ve Conklin ikizleri arka kapıdan girdiğinde hâlâ oradaydı.

"Ruby, az önce duyduklarımıza inanamayacaksınız!" Vera söyledi.

Ruby salonun ön tarafını işaret etti ve sonra sessizliği belirtmek için parmağını dudaklarına götürdü. Kızların gözleri büyüdü ve sonra Ruby ile birlikte küçük çalışma odasına girip kapıyı arkalarından kapattılar.

"Neler oluyor?" Vesta sordu.

Ruby gözlerini devirdi. "Sadece Bereket Kasabası'nın dağıtmakta çok başarılı olduğu Hıristiyan hayırseverliğinden bir doz alıyorum. Eğer doğru sosyal çevrelere mensupsanız, ne yapsalar azdır. Ama onların iyi Hıristiyan gözünde bir günah işleyecek kadar talihsizseniz, Tanrı'nın onları yargıç ve jüri olarak görevlendirmedini rahatlıkla unutuyorlar."

Vesta başını salladı. "Neyse, haberlerimize dönelim. Dori Grant ve bebeğinin nerede kaldığına inanamayacaksınız."

"Johnny Pine ile," diye mırıldandı Ruby. "Ve anladığım kadarıyla, bunun nedeni onu yanına alacak kadar iyi kalpli tek kişinin o olması. Sandalyemde oturan ve köklerinde Çikolata Günahı kaynayan Bayan Holier-than-thou'ya göre Dori Grant, ağlayan bir bebeği olan ve kimsenin yüklenmek istemediği düşmüş bir kadın."

"Zaten biliyordun," diye mırıldandı Vera ve Vesta'ya ters ters baktı. "Sana dükkâna daha önce gelmemiz gerektiğini söylemiştim. Ruby her şeyi Blessings'teki herkesten önce biliyor."

Ruby kaşlarını çattı. "Bunu hiç duymasam da olur. İçten içe iğreniyorum. Sanırım ikinizden biri Johnny Pine'ın nerede yaşadığını bilmiyordur?"

Kız kardeşler omuz silkti. "Tek bildiğim rayların diğer tarafında olduğu."

Ruby gözlerini devirdi. "Gün bitmeden öğreneceğim. Bu arada o kız ve bebeği hakkında ya da Johnny Pine hakkında tek bir kötü söz duymasam iyi olur." Saate bir göz attı. "Pansy'nin zamanı birazdan dolacak. Oraya geri dönmeden önce oyun yüzümü takınmalıyım."

Vera onun kolunu okşadı.

"Ben ön tarafa bakacağım. Neredeyse öğlene kadar kimsem yok." Vesta iç çekti. "Birkaç dakika içinde saçımı kestirmem gerekiyor."

Ruby dolapları karıştırmaya başladığında çalışma odasından çıktılar. Aradığı büyük plastik kavanozu bulana kadar aradı da aradı.

"Sonunda," diye mırıldandı ölü bir eşek arısını dipten silkeleyip önemsiz çekmecedен bir kalem çıkarırken.

Bir kâğıda *Dori ve bebeği için* yazıp kavanoza yapıştırdı, sonra çantasından beş dolarlık bir banknot çıkardı ve bir altın madenini tuzlayıp alıcı bekler gibi kavanozun içine attı. Toplayabildiği

tüm seremoniyle kavanozu salona taşıdı ve ön tezgâhın üzerine koydu

Kasanın yanında durdu, sonra tam saç boyası için zamanlayıcı çalıştığında Pansy'nin yanına döndü. "İşte zamanlama diye buna derim," dedi ve Pansy'yi şampuan istasyonuna geri götürdü.

Ruby hâlâ cana yakın ve konuşkandı, ama Pansy kadının yapmadan bıraktığı şeyi onaylamadığını hissetti.

Pansy şampuanını ve saçlarını yaptırdıktan sonra Ruby'yi ödeme yapmak için ön tarafa kadar takip etti. Bağış kavanozunu gördü ve kaşlarını çattı, sonra isteksizce fazladan bir dolar çıkardı ve kavanoza attı.

"Çok tatlısın. Dori ve bebeğine yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Ruby ve Pansy aceleyle çıkarken kocaman gülümsedi. "İki yüzlü sürtük," diye ekledi Ruby ve bir sonraki randevusu gelmeden önce temizlenmek için istasyonuna döndü.

* * *

Johnny şantiyedeydi, Buzz Higdon'ın yeni ahırını için toprak döküyordu. Dozer motoru yüzünü ve bacaklarını ısıtıyordu ama güneş sırtını ve boynunu daha çok ısıtıyordu. Eğer bu yeterince ısırap verici değilse, yüz metre sağındaki domuz ağılı cennete kadar kokuyordu.

Domuzlar gölgede yatıyorlardı çünkü çamur yığınları kurumuştı ve sinekler etraflarında o kadar yoğun ki küçük kara bulutlar halinde uçuşuyorlardı. Dozer bıçağını kaldıracak kadar durakladı, sonra geri vitese taktı, geri çekildi ve başka bir yönden çalışmak için arkasını döndü. Evindeki kızı ve bebeği düşünmesine izin vermiyordu. Onun hayatına yatırım yapmak çok kolay olurdu.

Yalnız bir beyaz balıkçıl görüş alanından uçarak geçti ve doğudaki göletin sığılıklarına kondu ama Johnny'nin manzarayı seyredecek vakti yoktu. Saatine baktı. Saat neredeyse birdi. Çok geçmeden bu işi bitirecek ve mutlu bir şekilde pis kokudan uzaklaşacaktı.

* * *

Dori cenaze evinde Evelyn Harper ile konuşmasını bitirdikten sonra biraz daha ağladı. Büyükbabasının cesedinin bir masanın üzerine serildiğini, yabancıların onunla kim bilir neler yaptığını ve kimsenin onun kim olduğunu ya da ne kadar özel biri olduğunu umursamadığını hayal edip durdu. Baş ağrısına kadar ağladı, sonra yüzünü yıkadı, gözyaşlarını kuruladı ve Luther'i kontrol etmeye gitti. O hâlâ uyuyordu.

Lovey Cooper'ın günü onlar için kıyafet toplayarak geçirdiğini düşündü ve böyle iyi bir arkadaşı olduğu için minnettar oldu. Sonra Johnny'nin ne yaptığını ve ona barınak sağlama teklifinden pişman olup olmadığını merak etti. En son isteyeceği şey birine tekrar yük olmaktı ama şu anda başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

Eğer evde olsaydı, fırında kurabiye ya da kek pişiriyor olurdu. Ama burası onun evi değildi ve saklıyor olabilecekleri yiyecek maddelerini kullanmaya cesaret edemiyordu. Yerler süpürülmüş ve paspaslanmıştı. Banyo fırçalanmıştı ve evin tozunu baştan aşağı almıştı. Her oda limon ve çam kokuyordu.

Yıkanmak için çocukların odasındaki perdeleri indirdiğinde, bir perdenin arkasında, altında Mama yazan bir karakalem resim bulmuştu. Artık onlarla olmayan annesinin unutulmaması için gizlice yapıldığı belli olan bu basit çizimi görmek yürek parçalayıcıydı. Aileye ait tek fotoğrafın Johnny ve oğlanlara ait olduğunu fark etmişti. Sanki bu aile ancak o evin erkeği olduktan sonra kurulmuştu.

Bir an önce temizlemek istiyordu.

perdeler yeniden asıldı, böylece sırları hala güvende olacaktı.

Yerde volta atıyor ve saate bakıyordu ki, bir arabanın caddeden dönüp yola çıktığını gördü. *Bu avukat olmalıydı.* Uzun boylu, sırık gibi adamın beyaz Lincoln'ünden inişini izlerken ellerini eşofmanının kenarlarına sildi. Biraz Clint Eastwood'un genç versiyonuna benziyordu ve Dori, ailesinin ona Peanut adını vermesine neyin sebep olduğunu merak etti.

Avukat kapıyı iki kez çaldı. Derin bir nefes aldı ve onu içeri aldı.

"Bayan Grant, ben Peanut Buttermann. Bu kadar kısa sürede beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." "Geldiğiniz için ben teşekkür ederim," dedi Dori ve kenara çekildi. "Lütfen oturun."

Peanut'ın uzun bacakları kapıdan kanepeye kadar üç adımda geldi ve sonra ayağa kalkarak önce Dori'nin oturmasını bekledi. Dori kanepenin bir ucuna oturdu. O da diğer ucuna oturdu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Omuz silkti, ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu.

"Beklediğiniz gibi. Bunun sadece kötü bir rüya olması için dua edip duruyorum ama bir türlü uyanamıyorum."

Kaşlarını çattı. Çok genç görünüyordu. Onun bir anne olduğu gerçeğini aklına bir türlü sığdıramıyordu. "Sadece hayal edebiliyorum," dedi usulca. "Üzüntünü onaramam ama belki konuştuktan sonra

geleceğin hakkında daha iyi. Bay Webb yoksul kalmayacağından emin oldu."

"Gerçekten mi?" Dori öyle dedi.

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır, efendim. Bir gün evi Luther ve bana bırakacağını düşünmüştüm, ama bıraktı ve ben de nasıl ve nereden başlayacağımızı bulmaya çalışıyorum."

Buttermann çantasını açtı ve bir avuç dolusu kâğıt çıkardı.

"Meeker'ın vasiyetinin vasiyetnameden geçmesi için gerekli tüm belgeleri elbette dolduracağım, ancak bu ağır koşulları ve tek varisin sen olduğunu göz önünde bulundurarak, nerede durduğunu bilmeni istedim, tamam mı?"

Başını salladı.

"Büyükbabanızın evi ve üzerinde bulunduğu dört şehir arsasını size bıraktığı konusunda haklıydınız. Evet, ev yıkıldı ama tamamen sigortalıydı. Evin sigorta değeri iki yüz bin dolardı, dolayısıyla tüm mirası ödendikten sonra, bu para arazide yeniden inşa etmek ya da isterseniz başka bir ev satın almak için sizin olacak."

Dori afallamıştı. "Bu çok para!"

Peanut omuz silkti. "Bir ev inşa etmek çok pahalıya mal olur; en basit evler bile pahalıya mal olabilir. Şimdi, yanan arabasıyla ilgili olarak, o da tamamen sigortalıydı ve tapuda sizi ortak sahip olarak gösterdiğine göre, bunu hemen değiştirmek için para alacaksınız. Vadesiz hesabında elli beş bin doları vardı. Henüz açamadığımız bir kiralık kasa var ve anahtarı muhtemelen yangında yandığı için bankadan bir çilingire açtırmamız gerekecek ama hepsi ileride."

Dori şoktaydı. Adamın söylediklerini duyuyor ama güçlükle kabul ediyordu. Büyükbabası ve büyükannesi her zaman sade bir hayat yaşamışlardı. Her zaman yeteri kadar şeye sahip olmuşlardı ama aşırıya kaçmamışlardı. Şimdi nedenini biliyordu. Belli ki her şeyi onun için saklıyorlardı.

"Ayrıca yirmi yıl önce yaptırdığı beş yüz bin dolarlık bir hayat sigortası poliçesi var. Tek lehtar sizsiniz."

Dori yanlış anladığından emin bir şekilde
soluk soluğa kaldı. "Ne dedin sen?"

Peanut başını kaldırdı. "Hayat sigortası hakkında mı? Beş yüz bin mi?"

Ona doğru eğildi ve fısıldayarak, "Yani... yarım milyon dolar mı?"

dedi. Adam başını salladı.

Dori, gözleri yaşlarla dolarken çığlık atmamak için iki eliyle ağzını kapattı.

Peanut gülümsedi. Kötü bir durumda iyi haberler vermek pek sık başına gelmezdi ama bu sefer farklıydı ve bu hoşuna gitmişti.

"Bu noktada kimseye bir şey söylememeni önermek isterim. Henüz reşit değilsin ve Meeker beni vasiyetçi olarak atadı, yani on sekiz yaşına gelene kadar mirastan senin adına ben sorumlu olacağım. Bu arada, doğum günün ne zaman?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Önümüzdeki Pazar on sekiz yaşıma giriyorum."

Peanut'ın gülümsemesi genişledi. "Meeker'ın avukatı olarak, mirasınız için bir vasiyetçiye gerek olmayacağı konusunda sizi temin edebilirim. Vasiyetname tamamlanmadan önce yasal olacaksınız."

Dori titriyordu. "Çok korktum. Evsiz kalacağımızı düşündüm. Büyükbabamı geri almak için her şeyimi verirdim ama bunun için sonsuza dek minnettarım."

"Annenle baban öldüğünde kaç yaşındaydın?" Peanut sordu.

"Dokuz. Noel'den birkaç gün önce bir araba kazasında öldüler. Araba buzlu yolda savruldu ve bir uçurumdan yuvarlandı. Neye benzediklerini zar zor hatırlıyorum. Büyükanнем ve büyükbabam benim her şeyimdi ve onu kaybettiğimizde, büyükbabam benim için elinden geldiğince boşluğu doldurdu ve ailemizi bir arada tuttuk."

Peanut başını salladı.

"Ve şimdi kendi küçük ailen var."

Sanki bir işaretmiş gibi, Luther arka yatak odasında uyandı ve bir uluma sesi çıkardı. "Aileden bahsetmişken, bana izin verir misiniz? Geri dönmeden önce üstünü değiştirmem gerekiyor."

Peanut gülümsedi. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Luther'in uluması gittikçe artıyordu. Dori oradan ayrılırken koşmaya başladı. Luther yataktan yuvarlanmasın diye etrafına koyduğu yastıkların üzerinden sürünerek geçmeye çalışırken yatak odalarına koştu.

"Hey, küçük adam. Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu onu kucağına alırken, yeni bir bebek bezi ve mendil kutusu alıp yatağın ayak ucuna, alt değiştirme minderi olarak kullanmak üzere katladığı battaniyenin üzerine yatırırken.

Onu tekrar yatırdığında ciyakladı ve sonra bezini çıkardığını fark ettiğinde tekmelemeye ve o geniş, dişsiz gülümsemesini takınmaya başladı. Bebeklerin çıplak olmaktan bu kadar hoşlanmasının komik olduğunu düşünüyordu, ama onun bu şekilde uzun süre kalmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Kaçınılmaz olarak, her zaman birinin üzerine işenirdi, genellikle de onun.

"Misafirimiz var," dedi ıslak bezi çıkarıp çıplak poposunu silerken, sonra yeni bir bezi poposunun altına kaydırarak ve hızla bağladı. "İşte şimdi, gidip oturma odasındaki hoş adama merhaba diyelim. Bize gerçekten iyi haberler getirdi ve bunu hak ettiğimizi söyleyebilirim."

Luther bir profesyonel gibi onun kalçasına bindi, eli dengesini sağlamak için kızın saçlarına dolandı.

"Beklediğiniz için teşekkür ederim," dedi utangaç bir ifadeyle ve ardından avukatı ve oğlunu tanıştırdı. "Bay Buttermann, bu benim oğlum Luther Joe. Luther, bu da Bay Buttermann. Lütfen annen

için birkaç dakika daha uslu bir çocuk ol."

Peanut gülümsedi. "Çok yakışıklı bir genç adam; yaşına göre büyük, değil mi?"

"Evet efendim, halk böyle söylüyor."

"Demek ki ona çok iyi bakıyorsun," dedi Peanut. "Birkaç dakika daha oturun, sonra sizi gününüze devam etmeniz için yalnız bırakacağım."

Tekrar otururken Luther'i kucağına oturttu ve onu kanepenin diğer ucundaki adamı tam olarak görebileceği Çekilde konumlandırdı.

"Bilmen gereken birkaç şey daha var," dedi Peanut. "Meeker'ın çek hesabına erişiminiz var, değil mi?"

"Evet, ama hiç kullanmadım. Büyükbabam bana banka için bir kart imzalattı ama ya bana nakit verdi ya da işten kazandıklarımı ihtiyacımız olan şeylere harcadım."

"Güzel. Bu şekilde, vasiyetname sürecinden geçecek olsak da, ihtiyaçlarınız için parasına erişebilirsiniz."

"Vadesiz hesabımda neredeyse bin dolarım var ama Lovey Cooper bize kıyafet ve ayakkabı getirene kadar burada sıkışıp kaldım."

Peanut kaşlarını çatı. Bu konuyu hiç düşünmemişti ve hemen cüzdanını çıkarıp bir avuç yirmilik ve birkaç yüz dolarlık banknot çıkardı.

"Al. Sanırım bu yaklaşık üç yüz elli dolar eder." Kadın itiraz etmeye başlayınca, adam elini kaldırdı. "Merak etmeyin. Her şeyi tamamladığımızda bu miktarı faturama ekleyeceğim, tamam mı?"

Dori'nin eli, adamın uzattığı parayı alırken titredi.

"Siz iyi bir adamsınız Bay Buttermann. Bugün bizim için elinizden geleni yaptınız ve bunu biliyorum.

Kalbim ağır olsa da bana huzur verdiniz." Başını salladı. "Cenaze eviyle konuştun mu?"

"Evet, efendim. Cenaze törenini bu Cumartesi saat 14:00'te Baptist kilisesinde yapacağız. Ayrıntılar için Vaiz Lawless'la görüşmem gerekiyor ama bu kadarı kesin."

"Bunu not edeceğim," dedi Peanut ve ona kartını uzattı. "Bir sorunuz olduğunda ya da tavsiyeye ihtiyacınız olduğunda arayın. Ben bunun için varım. Sakın kalkma. Kendim çıkarım."

Dori seslendiğinde kapıdaydı. "Tekrar teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Rica ederim. Ve bilesiniz diye söylüyorum, Bay Pine'a büyük saygı duyuyorum. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var."

Dori öyle demiyordu ama Johnny'ye de büyük saygı duyuyordu.

Kiliseyi aradığında Luther hâlâ kalçasına biniyordu. Vaiz Lawless'la cenaze töreni için şarkılar konusunda anlaştıktan sonra işi bitecekti.

* * *

Granny's Country Kitchen'da Dori Grant'ın trajedisi günün konusu olmuştu. Lovey kasaya Ruby'ninkine benzer bir bağış kavanozu koymuş ve kapıya da Dori ve bebek için giysi kampanyası başlattığına dair bir tabela asmıştı, böylece müşteriler içeri girerken bunu görebileceklerdi. Giysilerin bırakılacağı yer, Ruby'nin gittiği Episkopal Kilisesi'ydi. Papaz da katılmaktan mutluluk duymuştu.

Ruby Dye giysi kampanyasından haberdar oldu ve para yerine giysi bağışlamak isteyen müşterilerine tüm bilgileri aktardı.

Sonra Dori Grant'e Blessings'teki herkesin bağnaz olmadığını göstermek için başka ne yapabileceğini düşündü ve çiçek göndermeyi düşündü. O kadar çok şey olmasına rağmen

Kızın ve bebeğinin ihtiyacı olan şey çiçek göndermekti. Telefon rehberinde bir numara olup olmadığına baktı ve sonra aradı.

"Franklin Floral, bu Myra."

"Myra, benim, Ruby."

"Merhaba Ruby. Sizin için ne yapabilirim?" "Dori Grant'a çiçek göndermek istiyorum."

Myra Franklin sandalyesini bilgisayara doğru çevirdi ve yeni bir ekran açtı. "Bu korkunç bir şeydi, değil mi?" Myra söyledi.

"Evet. Onun için kendimi çok kötü hissediyorum. Kendini ne kadar yalnız hissettiğini düşünüp duruyorum," dedi Ruby. Myra sesini alçalttı ve ahizeye doğru eğildi.

"Yalnız kalmaktan pek emin değilim. O ve bebeğinin Pine ailesiyle birlikte kaldığını duydum."

"Evet, ben de öyle duydum. Sanırım o ve küçük kardeşlerinin gelmesi iyi oldu, yoksa

Çünkü tüm iyi Hristiyan komşuları gezmeye doyduktan sonra onu orada bırakıp gitmişlerdi."

"Ne?"

"Beni duydun," dedi Ruby. "Deyim yerindeyse bunu doğrudan at ağzından aldım. Kimse ona ve o küçük bebeğe barınak teklif etmemiş. Onun için dua etmeyi teklif ettiler ama onu kabul etmeyi uygun görmediler."

Myra kekeledi. "Öyle bile olsa, tabiri caizse yarıştı bir atı olmadığı sürece bir erkek neden bir kızı ve bebeği almayı teklif etsin ki?"

"Sanırım küçük kardeşlerinin Georgia sosyal yardım sistemine girmesini engellemek için verdiği mücadeleyle aynı nedenden dolayı. Belki de sadece iyi bir insandır. Şimdi, eğer hala işimi istiyorsan, konuşmayı değiştirmemizi öneririm."

Myra tekrar kekeledi ve sonra hızlı bir nefes aldı. "O çiçekler hakkında aklınızda ne vardı?"

"Çiçek açan açelyalarınız var mı?"

"Evet, koyu kırmızı ve beyaz çiçeklerim var, bir de lavanta rengi sanırım."

"Kırmızı. Elinizdeki en güzel kırmızıyı göndermek isterim."

"Elli beş dolar tutuyor," dedi Myra. "Kredi kartı kullanmak ister misiniz? Ya da ben size fatura kesebilirim." "Bana bir fatura gönderin," dedi Ruby. "Adresi bilmiyorum ama."

"Nerede yaşadıklarını biliyorum," dedi Myra. "Birkaç yıl önce annelerinin cenazesinde çiçeklerle ben ilgilenmişim. Admiral'de sokağın batı tarafındaki ikinci ev. Evin uzunluğu boyunca uzanan geniş bir verandası ve bir salıncağı var. Sundurma salıncaklarını hep sevmişimdir."

Ruby, "Bugün teslim edilmesini istiyorum," dedi.

Myra, "Hemen George'a haber veriyorum," dedi. "İşiniz için teşekkür ederim." "Rica ederim," dedi Ruby ve telefonu kapattıktan sonra saate baktı.

Neredeyse öğlen olmuştu. Bu sabah yüz dolardan biraz fazla kazanmıştı ve yarısını harcamıştı. -Muhtemelen şimdiye kadar harcadığı en iyi paraydı. Arkasını döndü ve salona baktı. Bütün müşteriler gitmişti ve en az bir saatten önce kimse gelmeyecekti. İkizlerin ve Mabel Jean'in öğle yemeği yediği çalışma odasına yöneldi.

"Hey, kızlar, bir işim var. Birazdan dönerim, tamam mı?" "Elbette," dedi Mabel Jean. "Neredeyse bitirdim. Ben ön tarafı alacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Ruby. Önlüğünü çıkardı, çantasını aldı ve arka kapıdan çıkıp arabasına yöneldi.

Dori, Luther'e bir kavanoz elma püresi yedirmeyi yeni bitirmişti ve bir şişe süt ısıtıyordu. Bebek huysuzdu ve Dori onun da en az kendisi kadar büyükbabasını özlediğini tahmin ediyordu. Birden fazla kez onu evin etrafına bakarken ve kapı aralıklarını gözetlerken yakalamıştı. Belli ki yabancı bir yerdeydiler ve Meeker Webb kesinlikle kayıptı. Luther'in her gün birincil bakıcısı olmuştu. Kafasının karışık ve huysuz olmasına Gağmamak gerekirdi. O da aynı şekilde hissediyordu.

Mikrodalga fırının sesi duyuldu ve Dori Giğeyi çıkarıp Luther kalçasında ona yardım etmeye çalışırken kapağını kapattı.

Sonunda başardı ve onu göğüslerine yaslarken biberonu ağzına koydu. Meme ucunu sıkıca kavrayıp sütü gürültülü yudumlarla emmeye başladığında küçük gözleri büyüdü.

Dori, kucağındaki çocukla birlikte oturma odasına doğru giderken gülümsedi.

"Tanrı aşkına, Luther Joe, yavaşla. Açlıktan ölmek üzere değilsin."

Bebek yutkunma eylemine homurdanmak ve osurmak için ara verdi. Ağzının kenarından bir damla süt aktı ve sonra meme ucunu sıkıca kavradı ve hiçbir şey olmamış gibi tekrar emmeye başladı.

Bu Dori'yi güldürdü. Koltuğa oturup sallanması için ittiğinde hâlâ kıkırdıyordu. Gülümsemesinin ortasında ağlamaya başladı. Büyükbabası bu küçük komik anlara bayılırdı ama anlatabileceği kimse kalmamıştı. Bu yüzden biraz daha ağladı ve sonra burnunu sümkürdü, bu Luther'i o kadar korkuttu ki meme ucunu bıraktı ve ağzının kenarından boynuna akan sütle bakakaldı.

Dori güldü. "Seni korkuttum mu? Özür dilerim, bebeğim."

Luther onun gülümsediğini görünce sorun olmadığına karar verdi ve tekrar meme ucuna tutundu. Biberonu hemen bitirmiştii ve kadın onu omzuna almış, geçirmesini sağlamaya çalışıyordu ki arabanın geldiğini duydu. Bakmak için ayağa kalktı ve kuaförden Ruby Dye'ı tanıdı. Onun burada, Johnny'nin evinde ne işi olabileceğini hayal bile edemiyordu. Ruby'nin kendisi için gelmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ruby kapıyı çaldığında hâlâ Luther'in sırtını sıvazlıyor ve geçirmesini bekliyordu.

Dori kapıyı açtığında Ruby konuşmaya başladı.

"Merhaba, Dori. Beni hatırlıyorsun, değil mi? Ruby Dye? Curl Up and Dye'ın sahibiyim." "Evet hanımefendi, sizi hatırlıyorum. İçeri gelmek ister misiniz?"

Ruby iki elinde ikişer çuvala eşikten geçti.

"Evet, teşekkür ederim ama kalmayacağım. Sonunda seni bulduğuma çok sevindim... ve işte kucağındaki o tatlı küçük adam. Sen tam zamanlı çalışmaya başlayana kadar oğlunu dükkânda bebek arabasıyla gezdirdiğini görürdüm. Büyükbabana ve evine olanlar için ne kadar üzgün olduğumu söylemeye geldim."

"Çok naziksiniz hanımefendi," dedi Dori.

"İstersen bana Ruby ya da Abla de, herkes öyle diyor," dedi.

Dori başını salladı ve Luther'in sırtını sıvazlamaya devam ederek geçirmesini bekledi.

Ruby çuvaları havaya kaldırdı. "Yiyecek getirdim. Mutfığa kadar eşlik edersen masaya koyarım, sen de daha sonra, ellerin dolu değilken kaldırırsın."

"Yemek mi?"

Ruby, Dori'nin kolunu okşadı.

"Evet, tatlım. Ailemiz sevdiğimiz birini kaybettiğinde bunu yaparız.

kaçınılmaz olarak gelecek."

"Hiç akrabamız yoktu, en azından benim bildiğim yoktu. Sadece büyükbabam ve ben kalmıştık... ve tabii ki Luther."

"O zaman kendiniz için yemek yapmak yerine kendinizi ve Johnny'nin ailesini besleyebilirsiniz, tamam mı?"

"Şimdi bana yolu göster."

Dori onu mutfığa götürdü.

Ruby çuvallardan yiyecek çıkarmaya başlarken burnunu çekti. "Burası harika kokuyor! Kokladığım oda spreyi mi?"

"Hayır, sadece ev temizliğinden gelen çam ve limon kokuları."

"İnanılmaz. Eğer biraz fazladan para istersen, haftada birkaç kez dükkânda sana ihtiyacım olabilir. Paspas yapmaktan nefret ediyorum," dedi Ruby ve ikinci çuvalı boşaltmaya başladı.

Dori çuvallardan çıkan yiyeceklere baktı.

"Çok nazıksınız," dedi. "Akşam yemeği için köfte yapacaktım ama sanırım hamburger etini dondurucuya koyacağım."

Ruby gülümsedi. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Dori tatlıları gördüklerinde çocukların yüzlerindeki ifadeyi hayal etti. Beep kurabiye istemişti ve Johnny'nin bebek için bir şeyler getirdiğinde hiç getirmediğini fark etmişti. Şimdi pota daha fazla para ekleyebilir ve bu gece masaya bir ziyafet koyabilirdi.

"Granny's Restaurant'tan turtaları almak için uğradığımda, Lovey kızarmış tavuğu ve tüm patates püresi ile sosu bağışladı. Tüm bunların benden kaynaklanmadığını bilmeni istedim. Senin için çabalayan pek çok insan var tatlım. Yalnız değilsin."

Dori gülümsemeye çalıştı ama gözyaşları yüzeye çok yakındı. Bunun yerine yüzünü bebeğine gömdü ve ağlamaya başladı.

Ruby başını salladı ve kollarını açarak Dori ile bebeği bir anne şefkatiyle kucakladı.

Ruby yumuşak bir sesle, "Çok yaşa, çok yaşa," dedi. "Dünya sana kesinlikle biraz kalp ağrısı verdi. Ama sana bunu atlatacağını ve bundan sonra daha güçlü olacağını söylemek için buradayım. Anladın mı?"

Dori başını kaldırdı ve o anda Luther devasa boyutlarda bir geğirti çıkardı. Dori,

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Ruby güldü.

Luther Joe geğirmenin ardından etkileyici homurtularla bezini doldurdu. "Aman Tanrım," dedi

Dori. "Gidip altını değiştirmeliyim. Hemen döneceğim."

Ruby'nin kahkahası onu koridorda ve yatak odasında takip etti.

Dori Luther "i alt değiştirme battaniyesinin üzerine yatırdı ve sonra bebek bezlerini ve yeni bir bez aldı. Dori onu temizlemeye bağıladığında Luther neredeyse uyumak üzereydi.

"Evet, şu haline bak," dedi Dori usulca. "Kendini komaya sokana kadar yedin, şirketin önünde bir domuz gibi geğirdin ve sonra ikinci bir nefes almadan bu bezi doldurdun. Çok etkileyici, benim küçük adamım."

Dori temiz bezi bağlarken Luther dudaklarını şapırdattı ve küçük emme sesleri çıkardı ve sonra onu uyuması için yatırdı. Üzerini hafif bir battaniyeyle örttü ve tüm yastıkları tekrar etrafına yığarak onu sıkıktırdı, sonra dağınık bezini ve ıslak mendillerini boğ bir plastik torbaya topladı ve çıkarken

yanına aldı.

Dori içeri girdiğinde Ruby hâlâ mutfaktaydı.

"Bana bir saniye ver," dedi Dori ve mutfaktan geçip arka verandaya çıkararak bebek bezini çöp kutusuna attı.

Dori döndüğünde Ruby kâğıt torbaları katlıyordu.

"Seni bilmem ama ben bunları hep saklarım," dedi Ruby ve dolabın üzerine koydu. Dori ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra Ruby'nin getirdiğı her şeye bakmak için geri döndü.

"Bunların ne kadar işe yarayacağını tahmin bile edemezsin. Bize en az bir hafta yeter," dedi Dori.

Ruby Dori'nin yanağını okşadı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Ayin için bir tarih ve saat belirlediniz mi?" Dori başıyla onayladı. "Saat iki. Cumartesi günü Baptist Kilisesi'nde."

Ruby, "Kızlarım ve ben ayine katılacak kadar dükkânı kapatmaya karar verdik, o yüzden orada görüşürüz," dedi. "Şimdi, bana bir söz vermeni istiyorum. Yardıma ihtiyacın olursa lütfen beni arar mısın?"

Dori tereddüt etti. "İyi olacağız," dedi.

Ruby başını salladı. "Hayır, ben ciddiylim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Dükkânda dört kişiyiz. Sana teslim etmek için zaman ayırırız, tamam mı?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi

Dori. Ruby gülümsedi. "Sadece evet de."

Bölüm 10

Dori bir an pencerenin önünde durup Ruby'nin geri geri gidişini izledi, sonra mutfağa dönüp getirdiği yiyecekleri gözden geçirmeye başladı.

Kızarmış tavuk, patates püresi ve sosla birlikte akşam yemeği olacaktı ve bir kap lahana salatası bulduğunda onu da menüye ekledi. Barbekü dükkanından büyük bir pirzola siparişi vardı ve Granny's'den büyük bir kuru fasulye siparişi olduğunu fark etti. Ruby sadece iki poşet akşam yemeği ekmek getirmekle kalmamıştı, aynı zamanda üç farklı çeşit turtta ve iki büyük şişe Pepsi de vardı. Bu harika bir hediyeydi ve Dori ailesinin ağzından yemek almak yerine onlara katkıda bulunacak bir yiyeceğe sahip olduğu için minnettardı.

Soğutulması gerekenleri kaldırmaya ve diğer yiyecekleri akşam yemeği bitene kadar tezgâha koymaya başladı. Tüm bunlar olurken kurutma makinesinin zili çaldı. Çocukların perdeleri kurumuştu. Onlar eve gelmeden önce onları tekrar hazırlaması gerekiyordu.

Sonra bir hokkabazlık gösterisine dönüştü, onları çubuklara geçirdi ve sonra diğer uçtan geri kaymadan kancaların üzerine çıkardı, ama bitene kadar sebat etti. Geride durup odaya baktı, önemli olduğunu düşünebilecekleri herhangi bir şeyi rahatsız etmediğinden emin olduktan sonra aceleyle mutfağa geri döndü.

Saat öğleyi geçmişti, neredeyse birdi ve bu sabah birkaç lokma yulaf ezmesi dışında bir şey yememişti. Daha önce yemek düşüncesi midesini bulandırmıştı ama Fıstık Ezmecinin ona verdiği haberden ve diğerlerinin nezaketinden sonra karnındaki düğüm hafiflemeye başlamıştı. Meeker Webb'in öngörüsü sayesinde Luther'le birlikte iyi olacaktı.

Kutuları ve tabakları bir kez daha karıştırdı, sonra bir parça tavuk ve biraz salata seçti ve ayakta yedi. Birkaç dakika sonra cep telefonu çaldığında ortalığı temizliyordu. Ellerini kuruladı ve cevap verdi.

"Alo?"

"Benim," dedi Johnny. "Bir kontrol edeyim ve iyi olduğunuzdan emin olayım dedim." Gülümsedi, Johnny'nin onları kontrol etmek için aramasına şaşırılmış ve minnettar olmuştu.

"Evet, iyiyiz ama bu sabah neler olduğuna inanamazsınız. Büyükbabamın avukatı buradaydı ve güzellik mağazasından Ruby Dye bir sürü yiyecek geldi."

Johnny onun sesinde daha önce olmayan bir tını duydu. Her ne oluyorsa onun moralini yükseltmişti.

"Bu harika. Yani köfte arka planda mı?"

"Kızarmış tavuğumuz, patates püremiz, sosumuz, lahana salatamız, mangalda pişmiş pirzolamız, kuru fasulyemiz, ekmeklerimiz, üç turtamız ve iki litre Pepsi'miz var. Eti dondurucuya koydum. Umarım sorun olmamıştır."

Johnny güldü. "Tabii ki sorun yok. Sadece şaka yapıyordum."

Dori iç çekti ve o da bunu duydu. Mücadele ettiğini biliyordu. Dünyasının yıkıldığı günü hatırladı.

"Eve gitmeden önce bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Eminim, ama teşekkür ederim Johnny."

"Ne için?"

"Sorduğun için. Önemsemediğin için. Bilmiyorum. Sadece teşekkür ederim." "Bir şey değil. Yardıma ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım," dedi ve bağlantıyı kesti.

Johnny onun artık hatta olmadığını biliyordu ama yine de telefonu kulağına götürdü. Sonunda telefonu cebine bıraktığında duygularının bağlantısını kesmesi biraz zaman aldı. Dozer kasabaya geri dönmek için hazırды ve domuzları ve Higdon'un domuz ahırını geride bırakmaya fazlasıyla hazırды.

* * *

Bir saat sonra Franklin'in Floral'ından bir minibüs Pine'ların evine geldi. George Franklin araçtan indi ve büyük bir saksı bitkisini kapıya kadar taşıdı, sonra da kapıyı çaldı. Kapıya gelen genç kıza baktı.

"Dori Grant?"

"Evet."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi ve ona çiçek açmış büyük bir açelya uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Dori ve George teslimat aracına geri dönerken kapıyı kapattı.

Açelya göz alıcıydı, çiçekleri koyu kırmızı renkteydi. Çiçeği ön kapının yanındaki sehpanın üzerine koydu ve ardından sempati kartını okumak için oturdu.

Ruby ve Curl Up and Dye'daki kizlardan.

O kadar yemekten sonra bir de çiçek göndermişti. Dün gece, bildiği dünya alevler içinde kalmıştı.

Sonra Johnny Pine onu ve Luther'i barındırmak için bir kapı açtı ve iyilik artmaya devam etti. Kısa bir süre sonra bebek huysuz bir şekilde uyandı. Dori alnını yokladı, altını değiştirirken hastalanmadığından emin oldu, sonra onu battaniyesine sardı ve sallanan koltuğa oturup onu salladı tekrar uyumak için.

* * *

Lovey saat dörtten hemen önce iki kutu giysiyle geldiğinde Dori onu görünce rahatlardı. Tanıdığı ve hayranlık duyduğu bir kadındı bu ve onlar için çok büyük bir iş başarmıştı.

Lovey kutuları yere bırakırken, "Kalamam ama bunlara ihtiyacın olacağını biliyordum," dedi ve Dori'ye kocaman sarıldı. "Tatlım, her şey için çok üzgünüm. Acil bir ihtiyacın var mı? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, hanımefendi. Johnny ve kardeşleri ile sizin ve Ruby Dye gibi insanlar sayesinde şimdilik iyiyiz."

Lovey, "Johnny Pine mahallenizdeki o iyi Hristiyanların gerçekte kim olduklarını gösterdi," dedi.

Dori omuz silkti. Hayatı boyunca tanıdığı insanların, Meeker artık hayatında olmadığı anda onu dışlamış olmaları hâlâ içini acıtiyordu.

Lovey, Dori'ye çabucak sarıldı. "Geri dönmem gerek. Bu gece yiyebildiğin kadar kızarmış yayın balığı var ve biliyorsun burası tıklım tıklım olacak." Sonra televizyonun önünde bir palete uzanmış olan Luther'i gördü ve gülümsedi. "Daha önce de söyledim, yine söylemek zorundayım. Bu küçük adam şimdiye kadarki en sevimli şey ve ot gibi büyüyor. Harika bir iş çıkarıyorsun dostum."

"Teşekkür ederim," dedi Dori. "Bu kadar kısa sürede sizi hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten üzgünüm."

"Hayır, hayır, beni hayal kırıklığına uğratmadın. Hayat seni yine yüzüstü bıraktı, bunun için çok üzgünüm. Meeker harika bir adamdı ve onu özleyeceğiz. Kıyafet bağışında bulunanların bir listesi var. Gazeteye bir teşekkür yazısı koyup senin adını da ekleyeceğim."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Dori. "İnsanlar çok nazik davranıyor."

"Blessings'te bir sürü iyi insan var, tatlım. Kendine iyi bak ve bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

Birkaç dakika sonra gitmişti.

Dori giysi kutusunu yatak odasına götürdü ve kendilerine verilenler karşısında heyecanlanarak eşyaları teker teker çıkarmaya başladı. Kıyafetlerin hepsi temiz ve iyi durumdaydı ve bazı parçaların üzerinde hâlâ fiyat etiketleri vardı. Kendi numarasında yeni bir çift tenis ayakkabısı ve bir çift sandalet vardı. Birisi yeni iç çamaşırları, içinde yeni ruj, nemlendirici, tuvalet malzemeleri, saç fırçası ve tarak olan bir makyaj çantası da almıştı.

Luther için biberonlar, bir sürü bebek bezi, bebek oyuncakları, üç yeni battaniye ve çok ihtiyaç duyulan giysiler vardı. Yeni giysilerin paketlerini açmaya başladı ve onları yıkamak için çamaşırhaneye götürdü.

Luther mızımızlanmaya bağılayınca hemen bir biberon ısıttı ve onu besleyecek kadar durdu, sonra onu oynaması için yatağa yatırdı ve kutuyu gözden geçirmeye devam etti, giysilerin bir kısmını astı ve geri kalanını çamaşırhaneye koydu.

Luther yine telaşlanıyordu. Yaptığı içten bağıını kaldırıp baktığında, saatin ne kadar geç olduğunu görünce Çağırıldı. Johnny ve çocukların eve dönme vakti gelmek üzereydi.

Bu düşünce onu endişelendirdi. Olanlara kızmayacağını umuyordu ama insanların onu bu şekilde kabul etmesini beklemiyordu. Gelmeye devam eden şeyler onun alanını ele geçirdiğini düşünmesine neden olabilirdi ve onun duygularını incitmek istediği son şeydi.

* * *

İş günü sona erdiğinde Johnny eve gitmeye hazırdı. Çocukları almak için Önce ve Sonra'ya gidiyordu ama aklı Dori'deydi. Oraya vardıklarında neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu ve kendisinin ve çocukların neyle karşılaşacakları konusunda biraz endişeliydi. Onunla daha önce konuştuğunda sesi neredeyse neşeli geliyordu ama bu saatler önceydi. Yine gözyaşları içinde olabilirdi ve onu suçlamazdı ama çocukların da korkmasını ya da üzülmesini istemiyordu.

Kreşin önünde durdu ve indi. Girin tabelası hâlâ kapıda asılıydı, o yüzden kapıyı çalmadan içeri girdi ve "Benim, Bayan Jane" diye seslendi.

"Buradayız!" diye seslendi.

Evin içinden geçip mutfığa girdi, sonra kardeşlerini gördü ve sırtıttı. Çalışma adası un ve renkli serpme kavanozlarıyla kaplıydı. Taze pişmiş kurabiyeler bir rafta soğuyordu. Beep'in burun korumasının yanı sıra iki eli de un içindeydi ve Marshall'ın gömleğinin ön kısmı da hafifçe unlanmıştı.

"Görünüşe göre meşgulmüştünüz."

Jane Farris elindeki unu fırçaladı ve kaşlarını çattı.

"Çocuklar bu sabah bana misafirlerinizden bahsetti. Cömertliğiniz için sizi takdir etmek istiyorum. Dori Grant'ın komşularının onu ateşin başında bırakıp gittikleri doğru mu?"

Johnny çocuklara baktı. Ona olanları bu kadar iyi anladıklarını fark etmemişti.

"Peki, öyle mi?" Jane sordu.

"Hemen hemen," dedi Johnny.

Jane gözlerini devirdi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. O insanlarla birlikte kiliseye gidiyorum." Johnny'nin söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Uğramanız iyi oldu," dedi Jane. Johnny kardeşlerine tekrar baktı ve sonra gülümsedi.

"Sana söylemediler mi?"

"Bana ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Dışarıdaydık çünkü senin için endişeleniyorlardı. Yangını gördüler ve evinizin o bölgede olduğunu biliyorlardı. Senin güvende olduğunu öğrenene kadar uyumak istemediler. Asıl yangınla karşılaştığımızda evinize doğru gidiyorduk. Bir bakıma, orada olmamız bile senin sayende oldu."

Jane Farris'in gözleri büyüdü.

"Bu doğru mu? Beni görmeye mi geldin?"

Marshall başını salladı.

"Senin yanmanı istemedik," dedi Beep.

Jane bir mendil alıp gözlerini sildi ve ardından Beep'in burunluğundaki unu temizledi. "Teşekkür ederim, Beep. Teşekkür ederim Marshall. Biri benim için endişelenmeyeli uzun zaman olmuştu. Şimdi bir poşet alalım, böylece akşam yemeğiniz için bu kurabiyelerden birazını eve götürebilirsiniz."

"Çok nazıksınız Bayan Jane, ama çok fazla göndermeyin. Dori insanların bugün eve biraz yiyecek getirdiğini söyledi zaten," dedi Johnny.

"Sorun değil. Bu kurabiyeler zaten çocuk kurabiyesi. Şirket için pek uygun değiller."

"Benim için uygunlar," dedi Beep.

Johnny sırttı. "Çocuklar, Bayan Jane kurabiyelerinizi paketlerken siz de sırt çantalarınızı alın. Eve gitmemiz gerekiyor."

Jane birkaç kurabiye daha ekleyip çantayı ona verirken çocuklar mutfaktan koşarak çıktılar.

"Ufaklığın neredeyse iyileşti, değil mi?"

Johnny, "Hâlâ burnuna ve kaburgalarına dikkat etmemiz gerekiyor," dedi.

"Bunu unutmayacak," diye fısıldadı. "Asla unutmayacak. Bundan onun için çok nefret ediyorum." Johnny kaşlarını çattı. "Evet, hanımefendi, ben de öyle."

"Sen iyi bir adamsın, Johnny Pine. Sadece bunu bilmeni istedim."

Johnny onun sözleri ve bu sözleri söylerkenki duygusu karşısında şaşırılmıştı. "Bunu söylemeniz çok nazikçe, hanımefendi."

"Dori Grant'e üzüntülerimi iletin. Meeker Webb'i severdim. İyi bir adamdı."

"İletirim. Kurabiyeler için teşekkürler."

"Biz hazırız," diye bağırdı çocuklar ve evden dışarı çıktılar.

"Yarın görüşürüz," dedi.

Jane onlara el salladıktan sonra ön kapıdaki İçeri Girin tabelasını indirdi ve kapıyı kilitledi. Bugünlük işi bitmişti.

Johnny kurabiyeleri yanındaki koltuğa koydu ve sonra çocukları kontrol etmek için arkasını döndü. "Kemerlerinizi bağladınız mı?"

"Evet!" diye seslendiler.

"Hanımefendi hâlâ bizim evde mi?" Marshall sordu. "Evet, senin için sorun olur mu?" Johnny

sordu.

Marshall başını salladı.

"Ne kadar kalacak?" Johnny arabayı çalıştırıp uzaklaşırken Beep sordu. "Ne yapacağına karar verene kadar," dedi Johnny. "Senin için de sorun olur mu?"

"Evet, iyiyim," dedi Beep ve sonra gülümsedi ve Johnny bir an için onun yüzünde annelerini gördü.

"Sizler en iyisisiniz," dedi ve eve doğru yola çıktı.

Johnny kasabadan geçerken çocuklar konuşuyor, gülüyor ve birbirlerini dürtüklüyorlardı.

Peanut Butterman'ın elinde bir evrak çantasıyla adliyeden çıktığını ve Franklin Floral'dan Myra Franklin'in minibüse büyük bir saksı eğreliotu taşıdığını gördü.

Memur Pittman, ara sokakta durdurduğu genç bir sürücüye ceza kesiyor gibi görünüyordu.

LilyAnn Dalton caddede bankaya doğru yürüyordu. Herkes başka bir yere gidiyor gibiydi.

Dori'nin onları beklediğini düşündü ve Ana Cadde'nin sonundan sola dönerek eve doğru yola koyuldu.

Ne kadar uzağa giderse o kadar az hareketlilik görüyordu. Bu yönde hiç işyeri yoktu ve evler daha eskiydi. Bazı bahçelerin biçilmeye ihtiyacı vardı ve çevre düzenlemesi mevcut değildi. Eski demiryolu geçidini geçip yokuş aşağı Admiral Caddesi'ne doğru ilerlediğinde, Blessings'teki sınıf ayrımını sadece görmekle kalmadı, aynı zamanda hissetti de.

Dikiz aynasına baktı. Çocuklar hâlâ kıkırdıyor ve birbirlerini dürtüklüyorlardı, şu anda hayattaki paylarından habersizdiler. Admiral'e dönüş için fren yaptı ve sokağın aşağısındaki evine doğru bakarken Dori ile bebeği verandadaki salıncakta gördü. Sadece bir dakikalığına, onların büyük ve mutlu bir aile olduklarını ve birbirlerine ait olduklarını hayal etti.

"Hey, bakın! Kız salıncakta!" Bip dedi. "Onun adı

Dori," dedi Johnny.

"Hey, bakın! Dori salıncakta," diye tekrarladı Beep.

Johnny güldü. Arabayı evin önüne çekip park ettiğinde hâlâ gülümsüyordu.

* * *

Dori yeni kıyafetler giymişti: beyaz tenis ayakkabıları, bir kot pantolon ve mavi-beyaz çizgili bir Henley. Luther'e temiz bir pijama giydirmiş, küçük ayaklarına da yeni çoraplar geçirmişti ve eğer büyükbabasını kaybettiği için bu kadar üzgün olmasaydı, her Gey normale daha yakın olacaktı.

Dışarıda oturmak içgüdüsel bir hareketti ama salıncağa yerleşip kendini bıraktığında, hareket rahatlatıcıydı. Luther salıncağın ve etrafındaki manzaranın etkisiyle sessizdi. Salıncağı tutan zincirler bir ritim tutturan kadar gıcırdıyordu.

Dün bu saatlerde evde büyükbabası ve Luther ile birlikte yemek yapıyor olduğuna inanamıyordu. Dünyanın ne kadar hızlı sona erdiğini kabul etmek zordu. Cenaze evine gitmek istiyordu ama cenazenin hazır olduğunu söylemek için aramadılar ve bu yüzden göğsündeki ağrı arttıkça biraz daha sallandı.

Luther kıvrandı ve tekmeledi, yumruğunu ağzına sokmaya ve battaniyeyi kavramaya çalıştı ama hiçbirini bırakmadı, bu da içinde bulunduğu durumu onaylamayan bir ciyaklamaya neden oldu.

Dori onun yumuşak buklelerini okşadı ve battaniyeyi üzerine örttü.

"Sorun nedir, Luther Joe? Büyükbabamı sen de benim kadar özleyor musun?"

Adam tatmin olmayınca, başını omzuna yasladı ve battaniyeyi adamın boynuna doladı.

ve gıcırdayan salıncağın ritmiyle sırtını sıvazlamaya başladı. Bu onun huysuz zamanıydı. Belki Johnny ve çocuklar eve döndüğünde ruh hali değişirdi.

Başını kaldırıp Johnny'nin arabasını gördüğünde Luther nihayet yeniden sakinleşmişti. Hızlı bir nefes alırken nabızı hızlandı, onlarla tekrar karşılaşacağı için biraz endişeliydi. Arabayı garaj yoluna çektiler ve park ettiler. Johnny bir çuval taşıyarak indiğinde gülüyordu ve kalbini bir şey çekti. Bir an için onu yakışıklı bir adam olarak gördü. Hatta kızların seksi diyebileceği biriydi ama o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Çocuklar dışarı çıktıklarında gülüşüyor ve birbirlerini dürtüklüyorlardı, sonra onu izlerken yakaladılar ve durdular.

El salladı ve bu onları harekete geçiren tetikleyici oldu.

Marshall verandaya çıkarken, "Merhaba," dedi. "Bebek uyuyor mu?"

Dori gülümsedi. "Hayır, sadece yatma vaktinden önce biraz huysuzlanıyor."

"Ona bakabilir miyim?" Beep sordu.

Dori, "Kesinlikle," dedi ve Luther "i çevirip tekrar kucağına oturttu.

Bip onun yanındaki salıncağa kaydı ve sonra bebeğin bacağına okşadı. "Gerçekten çok yumuşak," diye fısıldadı.

Dori başını salladı, solmakta olan morluklara ve burun korumasının altındaki yüzündeki ciddi ifadeye baktı ve bir insanın bu kadar tatlı ve masum birine nasıl zarar verebileceğini merak etti.

"Evet, öyle, değil mi? İşte bu yüzden bebeklere çok iyi bakmamız gerekiyor, çünkü onlar kendi başlarının çaresine bakamazlar."

Johnny merdivenlerin dibinde duruyor ve bakmamaya çalışıyordu ama Dori'nin kardeşleriyle bu kadar kolay iletişim kurduğunu görmek onu etkilemişti. Sonra onu kendisine bakarken yakaladı. Biraz utanarak kurabiye çuvalını kaldırdı.

"Çocuklardan ve Bayan Jane'den sevgilerle. Size özel bir şey göndermek istediler ve Bayan Jane de üzüntülerini ilettiler."

Dori çocuklara baktı. "Bunların yapımına yardım ettin mi?"

Marshall, "Onları süsledik ve sonra Bayan Jane pişirdi," dedi.

"Bu harika. Bir tane denemek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Hadi içeri girelim, tamam mı? Bence Luther yeterince uzun süre dışarıda kaldı."

Johnny merdivenleri sıçrayarak çıktı ve ona kapıyı

açtı. Kadın ona hızlı bir bakış attı ve gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi ve kapıyı arkalarından kapattı, sonra hemen onlar yokken kadının yaptığı temizliği fark etti.

"Ev harika görünüyor ve kokuyor," dedi.

Kızardı ve sonra iltifata böyle tepki verdiği için kendine kızdı. "Teşekkür ederim," dedi ve onun çiçekçiden gelen teslimata baktığını gördü. "Kuaför salonundaki bayanlardan... Büyükbabam yüzünden."

Baştan çıkarıcı kokuları takip ederek mutfığa doğru ilerleyen çocukları gördü.

"Çocuklar, ödeviniz var mı?"

"Kızarmış tavuk kokusu alıyorum," dedi Marshall.

"Ev ödevin var mı?" Johnny tekrarladı.

"Biraz, ama gerçekten açım," diye ekledi Marshall.

Johnny Dori'ye baktı.

"Yemek istersen hazır," dedi. "Ah, neredeyse unutuyordum," dedi ve cebinden yüz dolarlık bir banknot çıkardı. "Bay Butterman, büyükbabamın çek hesabına hemen erişebileceğimi söyledi çünkü benim adım da vardı ve son faturama karşılık bana bir kredi verdi. İşte kullanacağımız şeylere yardımcı olması için biraz daha."

"O kadar da çok değildi," dedi Johnny.

"Olacak," dedi ve eline tutuşturdu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Maaş gününden önce para her zaman sıkışıktır."

"Ayrıca büyükbabamın arabasının tapusunda ortak malik olarak görüldüğümü söyledi ki bunu bilmiyordum. Sigorta şirketi arabayı yenilemem için bana para gönderecek. Parayı aldığımda Luther'le kendime bir yer aramaya başlayacağım ve seninle uğraşmayacağım."

Hayır işinin bir son tarihi olduğunu duyunca rahatlaması gerekirdi ama nedense bu, beklediği kadar cazip gelmedi. Bunun yerine çocuklara baktı ve işaret etti.

"Şimdi yemek yiyeceğiz. İkiniz de gidip elinizi yüzünüzü yıkayın ama yemekten sonra oyalanmak yok ve ödevleriniz bitene kadar televizyon yok."

"Yaşasın!" diye bağıldılar ve banyoya doğru koşular, giderken itişip kakıştılar.

Johnny gözlerini devirdi. "Bunu dört gözle beklemen gerekiyor," dedi ve parmağının ucuyla Luther'in küçük kafasına hafifçe vurdu. "Ben mutfakta elimi yüzümü yıkayacağım."

Dori onu takip etti ve bir mama sandalyesi istedi. Bir tane almak için parası vardı. İhtiyacı olan tek şey bunu gerçekleştirmek için bir araçtı.

"Vay canına!" Johnny masadaki ve dolaptaki yiyeceklere bakarak "Vay canına!" dedi.

"Lahana salatası buzdolabında. Patates püresi ve sosu ısıtmak için mikrodalgaya koyabiliriz."

"Hepsini yapabilirim," dedi Johnny. "Bence bugün payına düşenden fazlasını yaptın." "O zaman Luther'i ben besleyeceğim."

Dori masaya oturdu ve Luther'in boynuna bir mama önlüğü geçirerek ona elma püresi yedirmeye başladı.

Johnny omzunun üzerinden baktı ve yine yüzünde onu şaşkına çeviren bir sevgi ifadesi gördü. Annelerine dair anılarında böyle bir Gey yoktu. Dori'nin Luther'in babasına da böyle bir sevgi duyup duymadığını merak etti ve sonra gözlerini kaçırdı. Bu onu ilgilendirmezdi.

Bölüm 11

Çocuklar masaya oturdular, yiyeceklerin miktarı karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Marshall kızarmış tavuk dolu büyük kabı işaret etti.

"Bugün birinin doğum günü mü?"

Dori Johnny'ye baktı, cevap vermesini bekliyordu. Johnny her iki çocuğun tabağına da patates püresi koyuyor ve sos için küçük çukurlar açıyordu ve umduğu gibi ona cevap verdi.

"Hayır, bu bir kutlama değil, Marshall. Bazı insanlar Dori'nin büyükbabası öldüğü için onun adına buraya yemek getirme nezaketinde bulundular."

Beep yemeğe özlemle bakarken gözleri büyüdü ve yemenin iyi olmayabileceğinden korktu. "Bu üzücü bir yemek olduğu anlamına mı geliyor?"

Dori gözyaşları içinde gülümsedi.

"Hayır tatlım, bu üzücü bir yemek değil. Bence buna 'yardım' yemeği demeliyiz. Yorgun olduğumda yemek yapmak zorunda kalmayayım diye getirdiler. Anladın mı?"

"Yemene yardım edebilirim," diye teklif etti, sonra da tavuk tabağını işaret etti. "Şu bacaklardan bir tane alabilir miyim?"

"Ben alabilir miyim?" dedi Johnny ve Beep'in tabağına bir but koydu. "Peki ya sen Marshall? Hangi parçayı istiyorsun?"

"Büyük bir tane," dedi Marshall.

Johnny, Marshall'ın tabağına daha büyük bir parça tavuk koyarken, Dori Luther'in ağzına bir lokma daha elma püresi attı.

"Peki ya sen, Dori?" Johnny sordu. "Sırt ya da kanat lütfen."

Johnny kaşlarını çatı. "İkisinde de fazla et yok." Kız omuz silkti. "Biliyorum, ama ben en çok kemikli parçaları seviyorum."

Bir kaşını kaldırdı ve tabağına birkaç tavuk kanadı koydu.

"Fedakârlık değil de bir seçim olduğu sürece hepsi senindir."

Güldü ve bunu yapabilecek kadar üzüntüyü atlattığı için ÇaÇırdı. Luther ona baktı ve sırtı, ağzının iki köşesinden elma püresi akıyordu. Bu manzara karÇısında tekrar güldü ve baÇını salladı.

"Onu yutman gerekiyordu, Luther Joe." Bebeğin pisliğinden etkilenmeyen çocuklar da güldüler.

Johnny'nin duyguları aşırı hızdaydı. Bu bir aile toplantısına çok fazla benziyordu, ki bu da kendisine asla düşünme izni vermediği bir lükstü - kız güzel olsa bile... başkasına ait bir bebeği olsa bile.

Johnny herkesin tabağını doldurmayı bitirdi. Çocuklar açlıktan ölüyormuş gibi yediler. Düzenli olarak böyle bir yemek sağlayamadığı için kendini suçlu hissetmemeye çalıştı. Pek iyi bir aşçı değildi ve dışarıdan yemek almak bütçelerine uygun değildi ama üzücü bir yemek olsa bile çok

lezzetliydi.

Sonunda tatlıya sıra geldi. Dori turta yerine kurabiye seçti ve sonra çocuklarla övündü

ne kadar güzel olduğundan ve tadının ne kadar iyi olduğundan bahsetti. Çocukların yüzü gülüyordu ve ikinci bir tane istediğinde, onların kalplerini ve Johnny'nin derin saygısını kazanmıştı. İçinde bulunduğu duruma katkılarını takdir etmenin ne kadar önemli olduğunu görmüş ve buna mümkün olan en iyi şekilde karşılık vermişti: turtaları yerine kurabiyeleri seçerek.

"Sen iyi bir adamsın Charlie Brown," dedi ona ikinci kurabiyeyi uzatırken yumuşak bir sesle. Övgüsü kızın içine işledi ve onu doldurdu.

"Sen de denemelisin," dedi utangaç bir şekilde.

Göz kırptı. "Sen benimkini ye. Ben üçüncü bir parça tavuk alacağım."

Çocuklar turtalarını bitirmeye çalışıyorlardı. Johnny üçüncü ve son tavuk parçasını bitirirken Dori kurabiyesini yemeye ve Luther'in ellerini ağzından uzak tutmaya çalışıyordu.

Tam temizliğe başlamaya hazırlanırken Dori'nin telefonu çaldı.

"Affedersiniz," dedi ve cevap vermek için ayağa kalktı.

Johnny bebeği onun kollarından alırken, "Luther'i bana ver," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi ve oturma odasına koşarak telefonu buldu, sonra da hemen açtı. "Alo?"

"Dori, ben Evelyn Harper. Büyükbabanızın ziyarete hazır olduğunu bildirmek istedim, ancak siz her şeyi onaylayana kadar odasını halka açmayacağım."

Dori'nin midesi guruldadı. İşte böyle, gerçeklik çirkin yüzünü gösterdi. "Oraya ne zaman gidebileceğimden emin değilim.

Sormak zorundayım-"

Birdenbire Johnny tam arkasındaydı. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Bana bir saniye izin verin, Bayan

Harper." "Acele etmeyin," dedi Evelyn.

Johnny kendini tekrarladı. "Neler oluyor?"

"Cenaze evinden arıyorlar. Büyükbabamın cenazesini hazırlamışlar ama ben her şeyi tamamlayana kadar insanları içeri almıyorlar."

"Ehliyetiniz var mı?" diye sordu. "Evet," dedi kadın.

Omuz silkti. "Benim için yeterince iyi," dedi ve cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı.

"Arabamı al ve git ne yapman gerekiyorsa yap. Sen dönene kadar Luther'e göz kulak olabiliriz."

Sadece bu görevden kaçamayacağı için razı oldu. "Bayan Harper? Hâlâ orada mısınız?"

"Evet, buradayım."

"Birkaç dakika içinde orada olacağım," dedi

Dori. "Tamam, tatlım. Burada olacağım."

Dori telefonunu cebine koydu ve önce adamın elindeki anahtarlara, sonra da bebeğine baktı. "Onu yanımda götürebilirim," dedi.

Kaşlarını çattı. "Hayır, yapamazsın. Araba koltuğun yok."

"Ya da bir bebek yatağı, mama sandalyesi, bebek arabası ya da başka bir şey," diye mırıldandı ve sonra içini çekti. "Zaten kendimi sana borçlu hissediyorum ve şimdi senden bebek bakıcılığı yapmanı ve bana bir araç sağlamanı istemek çok abartılı görünüyor."

"Sen istemedin; ben teklif ettim, ki bu da farklı bir durum ve ne kadar erken gidersen o kadar erken dönersin. Ama bir dakika bekle."

Hızla gitti ve aynı hızla geri geldi.

"Bu evin anahtarı. Önümüzdeki günlerde buna ihtiyacın olabilir ve tabii ki arabanın anahtarları da." Anahtarları avucuna bıraktı ve parmaklarını elinin etrafında doladı. "Bu sadece yardım, Dori. Zaman zaman hepimizin buna ihtiyacı olur."

Başını salladı ve adam gitmesine izin verdikten sonra bir an için neredeyse çapasını kaybetmiş gibi hissetti.

"Uzun sürmez," dedi ve sonra parmağını Luther'in koluna sürttü. "Hey, küçük adam, annen için iyi bir çocuk ol, tamam mı?"

Johnny gülümsedi. "O iyi olacak. Garip bir şekilde erkeklerle aram iyi gibi görünüyor."

Evin anahtarını pantolonunun cebine koydu ve fikrini değiştirmeden önce hızlı bir çıkış yaptı.

Arabayı çalıştırmak onu tedirgin etti ve sonra frene daha iyi ulaşabilmek için koltuğu öne çekmek zorunda kaldı, bu da Johnny'nin uzun bacaklarının bir kanıtıydı. Ama arabadan iner inmez geride kimleri bıraktığını unuttu ve tamamen önündeki yolculuğa odaklandı. Cenaze evine olan mesafe uzak değildi ama oraya vardığında yapması gerekenlerle yüzleşmek midesini bulandırıyordu.

Cenaze evine kazasız belasız varmış ama arabayı park edip iner inmez bacakları titremeye başlamış.

"Bunu yapabilirim," diye mırıldandı ve ilerlemeye devam etti.

Evelyn Harper onu izliyor olmalıydı, çünkü onu karşılamak için kapıyı açtı. "İyi akşamlar, Dori," dedi Evelyn ve ona kısaca sarıldı. "Nasılsınız?"

Dori gözyaşları sel olurken

omuz silkti. "Hazır mısın?"

diye sordu Evelyn. Dori başını

salladı.

"Bu taraftan gel," dedi Evelyn, onu kolundan tutup izleme odasına götürerek. Dori eşiği geçti, açık tabutu gördü ve tökezledi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Evelyn durdu.

"Yalnız kalmak ister misin?"

"Evet."

Evelyn dışarı çıkıp kapıyı kapatırken Dori tabuta doğru ilerledi. Adamın takım elbisesine, kravatına, belinin hemen üzerinde kavuşturduğu ellerine, saçlarını tarayış biçimine, geriye yüzünden başka bir şey kalmayana kadar görülecek her şeye baktı.

Uyuyor gibi görünüyordu.

Elini uzattığında gözyaşları yuvarlandı ama sonra irkildi. Sadece sert değildi, aynı zamanda soğuktu da.

-Bu bedenle işinin bittiğini hatırlatan bir şey.

"Büyükbaba, çok üzgünüm. Sensiz kaybolmuş durumdayız."

Tabutun yanındaki sandalyeye oturdu ve parmaklarını Büyükanne'nin yemek masası ve sandalyeleri gibi kiraz ağacının satenimsi yüzeyinde gezdirdi. Ama sonra onların da gittiğini hatırladı.

Gözleri şişene ve başı kalp atışlarıyla ritim tutarak zonklayana kadar ağladı, sonra kendini ayağa kaldırdı. Bu sefer baktığında, sanki gözlerini açmasını ve varlığını kabul etmesini istemiş gibi doğrudan onun yüzüne baktı.

"Bize bıraktığın tüm parayı biliyorum. Annem ve babam öldüğünde beni kurtardın. Büyükanne öldüğünde beni yine kurtardın ve Luther'e hamile kaldığımda beni bir kenara atmadın. Şimdi de

evsiz ve beş parasız kalmamamızı sağlayarak bizi yine kurtardın. Sen gelmiş geçmiş en iyi büyükbabaydın. Luther'ın seni unutmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Derin bir nefes aldı, ellerini yanaklarına sildi ve görüntüleme odasından çıkıp Evelyn'in oturduğu lobinin karşısındaki ofise yürüdü. Gözlerini kırıştırdığında gözleri yanıyordu ve

Ağzı kurumuştı ama neredeyse bitirmek üzereydi.

"İyi görünüyor... çok iyi, Bayan Harper. Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Evelyn Harper masasının çekmecesini açıp bir zarf çıkarırken Dori'nin görünüşünü kibarca görmezden geldi.

"Bu bizim için bir onurdu. Bunu size vermem gerekiyor. Meeker'ın kot pantolonunun cebindeydi." Dori zarfı aldı ve hızla açtı. Uzun, yassı bir anahtar eline düştü.

"Kiralık kasanın anahtarına benziyor," dedi Evelyn. "İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

Dori, evden çıkarken bunu yanına almayı düşündüğü için hayrete düşmüştü. Peanut Buttermann'a haber vermesi gerekecekti.

"Çok teşekkür ederim," dedi Dori.

Evelyn başını salladı. "Peki, izleme odasını halka açmak için onayınızı aldık mı?"

"Evet," dedi Dori ve anahtarı cebine koyup dışarı çıktı.

Johnny'nin evine dönüş yolculuğu heyecansızdı. Büyükbabasının cesedini görmüş ve aklını kaybetmeden korkuyla yüzleşmişti. Arabayı yola çekip motoru durdurduğunda uyuşmuştu.

Verandanın ışığının söndüğünden habersiz, ayaklarını sürüyerek arabadan indi ve sonra karanlıkta bir hareket hissedip yukarı baktı.

Johnny gölgelerin arasından çıktı.

Durakladı.

"Yatağında uyuyor," dedi ve onun bebekle ilgili sorusunu o daha sormadan cevapladı.

Kadın ürperdi.

Kollarını açtı.

Onun kucağına doğru yürüdü ve gözlerini kapattı.

"Başardın kızım," dedi usulca ve bir eliyle kızın başının arkasını kavrayıp diğerini sırtında gezdirdi.

Onunla arasında bir bağ hissetmek istemiyordu ama hissediyordu; bunun empati mi yoksa başka bir şey mi olduğu önemli değildi. Ona ihtiyacı olduğu sürece buradaydı.

Dori yine titredi.

"Bu çok zordu," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi Johnny.

Sonra onun annesini gömdüğünü hatırladı. Ondan önce gittiği bir başka yol daha. İç çekti. Orada öylece durmak iyi -çok iyi- hissettiriyordu. Onu kucaklamaktan vazgeçti ve arabasının anahtarlarını ona uzattı.

Johnny onun yanaklarında gözyaşları gördü ama sesi sabitti.

"Beni kurtardığınız için tekrar teşekkür ederim," dedi. "İçeri girsem iyi olacak."

Anahtarları cebine koydu ve yolu gösterdi, ardından koridorda bebeğine doğru ilerlerken kapıyı arkalarından kilitledi. Odasına girdiğinde ayak sesleri kayboldu ama kollarında nasıl hissettiğinin anısı hiç kaybolmamıştı. Mutfakta ev ödevlerini yapmakta olan çocuklara baktı ve sonra duşa yöneldi. Yarın çok erken gelecekti.

Dori bebeği kontrol etti. Kuruydu ve etrafındaki küçük yastık bariyeriyle mışıl mışıl uyuyordu. Sallanan sandalyeye oturdu, sonra tekrar kalkıp anahtarı şifonyerin üzerine koydu ve Buttermann'ın kartını bulup ona bir mesaj gönderdi.

Emanet anahtarı bende. Yarın beni ara.

Gönder tuşuna bastı ve daha sonra giymek üzere yeni bir gecelik hazırlayıp yatak odasından çıktı. Koridorda yürürken düşün sesini duyabiliyordu ve mutfağa girip onları masada ödevlerini yaparken görene kadar çocuklar olduğunu düşündü. Ruby Dye'dan aldığı Pepsi şişelerine baktı ve sonra çocuklara göz attı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Güzel," dedi Marshall ve matematiği üzerinde çalışmaya devam etti.

Bip'in ev ödevi yoktu ama okumayı seviyordu ve burnu bir kitaptaydı.

"Yatmadan önce gazoz içmeye izniniz var mı?"

"Hayır," dedi Beep. "Yatağa işerim."

Pepsi fikrinden vazgeçti.

Marshall yukarı baktı.

"Bir tane alabilirsin. Johnny'nin var. Bizim için sakıncası yok. Ben çiş içinde uyumayı sevmiyorum ve Beep'in de sadece bir çift pijaması var. Ben ve o, büyük bir çocuk olana kadar geceleri gazoz içmek istemediğimiz konusunda anlaştık."

Dori gülümsedi. Çocuklar çok sevimliydi.

Bir bardak aldı, buzla doldurdu ve ardından Pepsi'yi içine döktü. İlk yudumunu henüz köpürürken aldı çünkü burnundaki gıdıklanma hoşuna gitmişti. Soğuk içecek boğazından aşağı kayarken kafeinin etkisi hoşuna gitti.

"Kurabiyeler yatağa işememe neden olmuyor," dedi Beep.

Dori bir sırtımayı bastırdı ve omuz silkmış olan Marshall'a baktı.

Bir çuval dolusu kurabiye aldı. "Ev ödevini daha iyi yapmak için," dedi ve onlara birer tane verdikten sonra içkisiyle birlikte sandalyelerden birine oturdu.

Beep ilk lokmasını yutarken Johnny içeri girdi. "Hey,

ben de bu partiye katılabilir miyim?" diye sordu.

Marshall sırtıttı. "Neredeyse bitirdim Johnny. Sadece bir sorun kaldı."

"Aferin sana," dedi Johnny, kendine de bir bardak Pepsi yaptı ve Dori'nin karşısındaki masaya oturdu.

Kurabiye torbasını ona doğru itti.

İki tane aldı, sonra sandalyede arkasına yaslandı ve bir ısırık aldı. "Bunlar *güzelmiş*," dedi biraz şaşırarak.

Dori başını salladı ve bir içki daha aldı.

"Bir yudum suya ihtiyacım olabilir," dedi Beep son kurabiyesini bitirirken. "Benim

Pepsi'mden içebilirsin," dedi Johnny.

Marshall başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Çişin içinde uyumayı

sevmiyorum." Bip özlemle bardağa baktı. "Sadece bir yudum

alacağım." Marshall içini çekti ve sorununa geri döndü.

Beep küçük bir yudum aldı ve sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu iyi bir şey.

Biraz köpek tüyü," diye duyurdu.

Dori'nin gözleri büyüdü.

Johnny kaşlarını çatı. "Dur tahmin edeyim. Yine Bayan Jane'in evinde eski gangster filmlerini

izliyorsun." Beep başını salladı. "Bara gidin çocuklar. İçkiler benden," diye ekledi.

Dori bir kahkaha patlattı.

Johnny omuz silkti. "Biliyorum. Bayan Jane'in gangster filmlerine bu kadar düşkün olduğunu kim

bilebilirdi? Pek öyle bir tipe benzemiyor."

"İşim bitti!" Marshall duyurdu.

"İyi iş," dedi Johnny. "İkiniz de banyolarınızı yapın ve yatağa girin. Birazdan gelip sizi yatıracağım ve unutmayın, koridorda sessiz olun. Bebek uyuyor."

Odadan parmak uçlarında çıktılar.

"Çok sevimliler, Johnny. Umarım bunu biliyordur," dedi Dori.

"Biliyorum. Onları ölesiye seviyorum," dedi usulca ve sonra kurabiye çuvalını ve boş bardağını toplayıp lavaboya yöneldi. "Çocukları banyodan geçireyim, sonra hepsi senin," dedi ve mutfaktan çıktı.

Atıştırmalıkların ardından temizlik yaparak zaman öldürdü ve kiraz ağacından bir kutuda soğuk ve yalnız yatan büyükbabasını düşünmemeye çalıştı. Ruhu artık orada olmasa bile, sevdiği adamdan geriye kalan tek şey buydu. Bu onun kalbini acıtıyordu.

Birkaç biberon alıp sütle doldurduktan sonra daha sonra kullanmak üzere buzdolabına koyarken adımları yavaştı. Bu Pines'ların evindeki ikinci gecesi idi ve hiçbir şey rutin değildi, olmamalıydı da. Sadece onların hayatından geçiyordu.

Pencereden karanlığa baktı ve sonra bir dürtüyle arka verandaya çıktı, şehrin bu tarafında gecenin nasıl olduğunu merak ediyordu.

Yanan sokak lambalarının olmaması yıldızları daha parlak ve gece gökyüzünü daha yakın gösteriyordu. Mahalledeki farklı evlerde ışıkların yandığını gördü ve bir tanesinin garaj kapısı açıktı, evin garaj dahil her odası aydınlıktı. Oradan gelen hafif müzik seslerini duyabiliyordu ve yakınlarda park etmiş arabaların sayısına bakarak birilerinin parti verdiğini tahmin etti.

Bu, ölüm ve kayıplara rağmen dünyanın nasıl devam ettiğinin canlı bir hatırlatıcısıydı.

Bir baykuş ve tıslayan bir kedi sesi duydu ve ardından bir köpek, sanki hem varlığını hem de bölgesinin parametrelerini duyuruyormuş gibi keskin bir şekilde havladı. Durduğu yer ile yandaki ev arasında bir gölgenin hareket ettiğini gördü. Bunun insan mı yoksa hayvan mı olduğunu anlayamayınca, yeterince uzun süre dışarıda kaldığına karar verdi.

Tekrar içeri girdi, kapıyı arkasından kilitledi, sonra mutfığa son bir kez baktı ve koridorda ilerlerken ışıkları söndürdü. Banyonun kapısı aralıktı ve oda karanlıktı. Hâlâ uyuduğundan emin olmak için Luther'i kontrol ettikten sonra geceliğini aldı ve banyoya yöneldi.

Johnny onun için temiz bir havlu ve el bezi hazırlamış ve yerleri silmişti. Uzun, sıcak bir banyo yapma fikri cazip gelmişti ama o uygun olanı seçti ve duşu tercih etti.

Su ılıktı ama umurunda değildi. Hızlıca duş aldı ve geceliğini giymeden önce çabucak kurulandı. Dişlerini fırçaladıktan sonra kapıyı açtı ve ışığı söndürdü.

Koridor karanlıktı ama banyodaki gece lambası odasına dönmesine yetecek kadar ıGık veriyordu ve loş ıGık eski püskü mobilyalara iyi geliyordu. Yatağa girdi, Luther'in battaniyesini omuzlarına kadar çekti, sonra yanına uzanıp gözlerini kapadı. Büyükbabasının yüzü zihninden geçerken midesindeki düğüm sıkılaştı.

"Tanrım, bunu atlatmama yardım et," diye fısıldadı Dori ve Luther Joe'nun parmağını emerken çıkardığı sesle uykuya daldı.

* * *

Şehrin öbür ucunda, Pansy Jones oturma odasının penceresinde durmuş, caddenin karşısındaki kararmış binaya bakıyordu.

Meeker Webb'in evinden geriye kalan iskelet ve yaptıklarını yeniden yaşamak. Ne kadar haklı göstermeye çalışırsa çalışsın, Hristiyanlık görevinde başarısız olmuş ve tüm suçu Bart'a yüklemişti. Bütün bu karmaşa onun suçuydu.

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca da gözlerini devirdi. Belli ki yatmaya hazırdı, bu da uyuyabilmek için altmış saniyelik seksini istediği anlamına geliyordu. Bu ağır adımların sesi, ardından gelen böğürtü gibi son sinirini de bozdu.

"Pansy! Yatmaya hazırım."

Döndü ve ona bağırdı. "Senin 'bam, bam, teşekkür ederim, hanımefendi' özür dilerim seks bahanenden hoşlanıyormuşum gibi davranacak havada değilim, bu yüzden bensiz yatağa gidebilirsin."

Bart'ın ağzı açık kaldı. "Küfür ettin."

Gözlerini devirdi. "Bir vaizi bile lanetletirsin. Git buradan, Bart. Pek iyi bir ruh halinde değilim ve sen de bunu daha iyi hale getirmiyorsun."

Eşlik görevleriyle ilgili bir şeyler mırıldanarak çekip gitti. Kendisini toplum içinde tekrar nasıl iyi bir konuma getirebileceğini bulması gerekiyordu. Bir fincan çay yapmak için mutfığa gitti ve ardından mikrodalga fırının zamanlayıcısının kapanmasını beklerken masaya oturdu.

Şu anda Dori Grant herkesin trajik kahramanıydı ve Blessings'in parlak zırhlı şövalyesi haline gelen, yolun diğer tarafından gelen bir çocukla aynı evde yaşıyordu. Ve Bart'ı görmezden gelip doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapsaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı. Sorun şu ki, önce onlarınkini yok etmeden kendi itibarını nasıl düzelterek bulamıyordu.

* * *

Bir sonraki kasaba olan Oneida'da, Blessings'te yaşanan trajedinin haberi yayılıyordu. Pek çok insan Meeker Webb'i çatı ustası olduğu günlerden tanıyordu ve akıbetini öğrenince üzüldü.

Ancak Oneida'da haberleri ilk kez duyan ve ölen adamın torununu, lise spor salonunun dışında becerdiği kızı merak eden bir adam vardı. Frankie Ricks, onu bir sonraki görüşünde çocuğuyla bir fiçı kadar büyük olması dışında adını asla hatırlamayacaktı. Şimdi bundan yararlanıp yararlanamayacağını merak ediyordu. Dairesinin duvarındaki bir noktaya bakıp duruyor ve kızın büyükbabasının vasiyetinde bir şey varsa, seçeneklerini yeniden gözden geçirebileceğini düşünüyordu.

* * *

Dori, Luther'in altını değiştirmek ve ona biberon vermek için sabah dört gibi uyandı. Uykusuzluktan ve çok ağlamaktan gözleri yanıyordu ama Luther içerken "annenin parmağını yakala" oyununu oynarlarken yüzünde bir gülümseme vardı. Annesi parmağını Luther'in elinin ulaşamayacağı bir yerde oynatıyor, Luther de parmağını tekrar tekrar yakalamaya çalışıyordu. Luther sonunda parmağı yakaladığında, Dori kıkırdarken Luther'in kağırları GaÇknlıkla kalktı.

"Kendini şaşırttın, değil mi?" diye fısıldadı.

Onu tekrar uyuttuğunda saat neredeyse beş olmuştu. Tuvalet gitti ve sonra yatağa geri döndü, ama hafifçe uyudu, ailenin etrafta dolaşmaya başlamasını yarı yarıya dinledi.

Koridorda koşuşturan çocukların ayak sesleri ve Johnny'nin sessiz olması için yaptığı hızlı uyarı onu uyandıkları konusunda uyardı. Luther mışıl mışıl uyuyordu, bu yüzden yataktan kalkıp giyindi

ve bir Şekilde yardım edebileceğini umarak mutfağa yöneldi.

Johnny ocağın başında bir tencere daha yulaf ezmesi karıştırıyordu, bu da ona her zaman yumurta ve pastırmadan daha ucuz olduğu için mi yoksa en çabuk hazırlayabilecekleri yemek olduğu için mi yediklerine dair merak uyandırdı.

"Günaydın," dedi Dori.

Johnny onun sesiyle döndü ve gülümsedi.

"Hey, sen," dedi usulca. "Bu sabah ikinizin uyandığını duydum. Hiç uyuyabildiniz mi?"

"Evet, iyiyim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Benim için kase ve kaşık getirebilirsin."

Tereddüt etmeden odanın içinde dolaştı ve ihtiyacı olan şeyleri toplayıp ulaşabileceği bir yere koydu.

Johnny, "Etrafta olmak için oldukça kullanışlısın," dedi.

Ona baktı ve sonra hızla gözlerini kaçırdı, kendi kendine onun hiçbir şey kastetmediğini söyledi. O sadece gerçekten iyi bir adamdı. Onu okuldayken daha iyi tanımış olmayı diledi ve sonra bunun aklının ucundan bile geçmediğine şaşırdı. Zayıf muhakemesinin bedelini çoktan ödemişti.

"Henüz yapmadıysanız çocukların öğle yemeklerini hazırlayabilirim," diye teklif etti.

"Marshall için mayonezli jambon ve peynir. Bip için tereyağlı jambon ve peynir. Bana da iki jambon ve hardallı peynir. Beslenme çantaları arka tezgahta, çamaşır ve kurutma makinesinin yanında. Marshall'inki *Duck Dynasty*. Beep'inki Iron Man. Benimki kırmızı Tupperware."

"Anladım," dedi ve işe koyuldu.

Çocuklar kahvaltı için içeri girdiler, onun ne yaptığını gördüler ve ona doğru koşmaya başladılar. "Mayonezi severim," dedi Marshall.

Dori gülümsedi. "Biliyorum. Johnny söyledi." "Maynaze sevmem," diye söylendi Beep. "Tereyağı istiyorsun, değil mi?"

Sırıttı. "Evet. Ben bir tereyağı adamıyım."

Tekrar güldü, bu da Johnny'nin durup ona bakmasına -gerçekten bakmasına- neden oldu. Gülümsediğinde çok güzel oluyordu. Sonra bu düşünceden sıyrıldı ve yulaf ezmesi hazırlamaya başladı.

"Kuru üzüm alabilir miyim?"

Marshall sordu. "Alabilir miyim, evet," diye mırıldandı Johnny. "Kuru üzüm istemiyorum," dedi Beep.

Johnny durdu ve çocuklara döndü.

"Çocuklar! Her sabah yulaf ezmesi yapıyorum. Her sabah ikiniz de bana nasıl yemek istediğinizi hatırlatma ihtiyacı hissediyorsunuz. Gerçekten iyi bir hafızam var. Her seferinde bana söylemek zorunda değilsiniz."

Marshall omuz silkti. "Tamam. Her neyse."

"Kuru üzüm istemediğimden eminim," diye mırıldandı Beep.

Johnny başını salladı. "Üzüm seviyorsun. Kuru üzüm sevmelisin."

"Neden?" Beep sordu.

"Kuru üzüm, suyunun çoğu kurutulmuş üzümdür." "Ben kuru üzüm sevmem," dedi Beep.

"Bence bu savaşı kaybettin," dedi Dori.

Johnny, "Buralarda bu çok olur," dedi ve kaseleri masaya koydu. "Yiyin çocuklar.

Bugün Cuma. İyi bir gün olsun." Dori için

yulaf ezmesi hazırladı ve durakladı.

"Seninkine biraz kuru üzüm ister misin?"

Kâseyi onun elinden aldı.

"Ben de kuru üzüm sevmiyorum," dedi ve Johnny'nin kahkahası ensesinde sıcak bir nefes gibi takip ederken kasesini masaya götürdü.

Bölüm 12

Peanut Buttermann aradığında Dori çamaşır yıkıyordu ve Luther oturma odasında bir paletle uzanmış, dönen tavan vantilatörüne tombul bebek yumrukları sallıyordu.

Arayanın kimliğini gördü ve cevap vermek için çamaşır makinesi ve kurutucunun gürültüsünden uzaklaştı. "Merhaba."

"Dori, benim. Kasanın anahtarıyla ilgili mesajını aldım. Nereden buldun onu?" "Cenaze evindeki Bayan Harper verdi. Büyükbabamın kot pantolonunun içinde olduğunu söyledi."

"Büyükbaban, ruhu şad olsun, sen yangından kaçarken bunu yanına almak için gerçekten ileriye düşünmüş. Dinle, anahtar aldığında getirmem gereken bazı şeyler var. Şimdi gelmemde bir sakınca var mı?"

"Evet, efendim," dedi Dori. "Sizi izliyor olacağım." "Senin ufaklık uyandı mı?" diye sordu.

Dori kontrol etmek için oturma odasına doğru yürüdü ve Luther'in vantilatöre el salladığını görüp gülümsedi. "Evet, efendim. Şu anda tavan vantilatörüyle konuşıyor gibi görünüyor."

Peanut güldü. "Yakında görüşürüz."

Bağlantıyı kestiğinde, Dori saçlarını taramak ve makyajını tazelemek için koridordan banyoya gitti.

Birkaç dakika sonra saç fırçasını bıraktı ve yansımasına baktı. Saçında bir sorun vardı. Ne kadar uzun süre fırçalarsa fırçalasın kaba kuru kısımlar vardı - muhtemelen ateşten çıkan kıvılcımlarla yanmıştı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve hâlâ çok zayıf olduğunu biliyordu ama bu konuda da yapılacak bir şey yoktu. Gömleğinin hâlâ temiz olduğundan emin olduktan sonra Luther'i kontrol etmek için oturma odasına geri döndü ve bir araba sesi duyduğunda yerde oturmuş onunla oynuyordu. Bakmak için ayağa kalktı ve garaj yolundan bir yerine iki arabanın geldiğini gördü.

Peanut ilk arabadan elinde bir evrak çantası ve büyük bir çuvala indi. İkinci arabanın sürücüsü park etti, bagajı açtı ve Peanut eve doğru giderken arabadan indi.

Buttermann merdivenlerden çıkarken Dori kapıyı açtı.

"Günaydın, Dori! Hediyelerle geldim. Nerede bu çocuk?"

Peanut içeri girip işaret edince Dori kenara çekildi.

Luther hâlâ hayranıyla derin bir sohbete dalmıştı, bakışları sabit, elleri sallanıyordu.

Peanut güldü. "Hipnoz! Onları uyutmak için eşsiz bir yol."

O sırada diğer arabayı kullanan adam elinde büyük bir kutuyla eşikte duruyordu.

"Bunu nerede istiyorsunuz Bay Buttermann?"

"Herhangi bir yere koy ve sonra beni bekle. Uzun sürmez."

Adam bebeğe sırtıttı, kutuyu kanepenin arkasındaki boş bir alana taşıırken Dori'ye kibarca başını salladı ve sonra hızlıca çıktı.

"Bunun içinde ne var?" Dori sordu.

"Bebek yatağı olarak da kullanılabilen katlanabilir bir oyun parkı. Böyle bir şeye ihtiyacın olabileceğini hissetmiştim.

Bu."

Dori'nin nefesi kesildi. "Oh, hiçbir fikrin yok! Bu harika bir şey. Çok teşekkür ederim." Peanut babacan bir tavırla onun kolunu okşadı.

"Rica ederim canım. Birkaç dakikan varsa konuşmamız gerek." "Peki efendim," dedi ve kanepeye oturdu.

Butterman kanepenin diğer ucuna oturdu ve sonra hâlâ elinde çuval olduğunu hatırlar gibi oldu.

"Bu senin için. Sekreterime seçtirdim. Cenazede giymen için bir şey. Lovey Cooper'a bedenleri sordu."

Dori çantayı açtı ve içinden siyah-beyaz bir bebek elbisesi, siyah çoraplar ve siyah dolgu topuklu sandaletler çıkardı. Kıyafet genç ve şıktı ama yine de kasvetli bir etkinlik için mükemmeldi.

Yumuşak örgü kumaşı hissederken elleri titredi. Adamın düşünceliliği beklediğinin çok ötesindeydi.

"Çok güzel ve ayakkabılar mükemmel. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim, Bay Butterman." Peanut gülümsedi. "Bir şey değil, Dori. Onaylamana sevindim. Şimdi işimize bakalım." Cebinden emanet anahtarını çıkarmak için ayağa kalktı ve ona uzattı.

"Teşekkürler," dedi Peanut. "Bu işimi kolaylaştıracak. Kutunun tanıkların önünde açılması ve içindekilerin listelenip kaydedilmesi gerekiyor. Ölümle ilgili bir sürü evrak işi var. Şimdi, bakalım..."

Dori onun evrak çantasındaki kâğıtları karıştırmasını izledi ve sonra duraklayıp ona bir banka kartı uzattı.

"Bu size ve Meeker'a ait ortak hesaptan. Hesapta çek yazmak için kartı imzaladığınızı belirtmişsiniz, ancak size ait banka kartı hiç alınmadı. Mirası vasiyetnamede olsa da, hesaptaki isminiz erişiminize izin veriyor."

Dori iç çekti. Artık kendi parası bittiğinde onun parasına da erişebilecekti. Peanut ona bir zarf uzattı.

"Bunlar sizin için bazı banka çekleri. Biri kişisel hesabınız için. Diğeri de ortak hesabınız için. Yedek çeklerinizin gelmesini beklerken bunları kullanabilirsiniz. Onlara bu posta adresini verdim, ancak eski adresiniz hala çeklerin üzerinde olacak. Bununla daha sonra ilgilenmeniz gerekecek. Şimdilik, çekler beş ya da altı gün içinde elinizde olur."

"Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin," dedi Dori ve onları kucağına, kartın üzerine koydu.

"Ve son olarak," dedi ve ona bir araba anahtarı uzattı, "buraya getirdiğim araba kiralık. Sigorta poliçenize göre, sizinki yenilenene kadar sizin için bir tane temin etmek zorundalar. Tam kapsamlı sigortanın güzelliği de burada. Sizin için bir tane alma cüretini gösterdim."

Dori iç çekti. "Çok düşüncelisiniz Bay Butterman." Peanut açıklama yapmak için çantasını kapatırken durakladı.

"İşim nadiren keyifli oluyor. Neredeyse her zaman bir suç meselesini çözmeye çalışıyorum. Ama bu farklı. Bu bir trajediydi ve iyi bir adamın vefatıyla ilgili yasal sorunlarla birleşti. Meeker Webb'i gerçekten severdim. Cesaretinize hayranım ve bunu sizin için yapmaktan büyük onur duyuyorum."

"O zaman teşekkür ederim," dedi, bir kez daha ağlamamak için kendini zor tutarak. Evrak çantasını kapattı ve ayağa kalktı.

"Benzin deposu dolu. Oğlunuz için arkada bir bebek koltuğu var. Bana ihtiyacın olursa, aramaktan çekinme. Kendim çıkarım."

Birkaç dakika sonra gitmişti.

Dori kalkıp kapıyı arkasından kilitledi, sonra çekleri, banka kartını ve anahtarları yan masanın üzerine bıraktı ve dönüp hâlâ dönen bıçakların büyüüne kapılmışı olan Luther'e baktı.

"O şeye yeterince baktın," diye mırıldandı ve vantilatörü kapattı. Oyun parkının bulunduğu kutuyu kanepeden uzağa sürükledi ve içine daldı.

Luther ciyakladı, sonra annesinin çıkardığı sesi duydu ve onu göremediği için tekrar ciyakladı.

"Kesinlikle kötü birisin," dedi gülerek, paletini ne yaptığını görebileceği bir yere sürüklerken ve sonra oyun parkını kurmayı bitirip onu içine koyarken.

* * *

Curl Up and Dye'da bütün gün telefonlar çalmıştı. Normalde saçlarını başka günlerde yaptıracak olan kadınlar, Meeker Webb'in yarınki cenazesine katılabilmek için randevularını bugüne aldırmaya çalışıyorlardı. Meeker'a verdikleri değerden çok, Dori Grant'in Johnny Pine ile gelip gelmeyeceğini görmek istiyorlardı.

Ruby hiç şikâyet etmeden müşterilerle ilgileniyordu ama üst dudağında boncuk boncuk ter vardı ve sarı bukleleri ciddi şekilde dağılmıştı. İkizler iki kat çalışıyordu ama daha az zarafetle. Homurdanmak repertuarlarının bir parçasıydı ve kimse bunu çok fazla önemsemiyordu. Mabel Jean bile sıkıştırabildiği kadar manikür yaptırmaya zorlanıyordu. Mekân ağzına kadar doluydu, hanımlar hâlâ ön tarafta oturuyor ve geri çağrılmayı bekliyordu. Ön kapının zili başka bir müşterinin geldiğini haber verdiğinde herkes dönüp baktı.

* * *

Dori Luther'i araba koltuğuna oturttu, battaniyeyi üzerine örttü ve arabaya bindi. Tüm kumandaların yerini bulmak için birkaç dakika uğraştı, sonra geri geri çıkmadan önce koltuğu ve dikiz aynasını ayarladı.

Sadece bir araba bile olsa bir şeyin kontrolünü elinde tutmak iyi hissettiriyordu. Bebek bezi çantasında bir biberon, fazladan bebek bezi ve Luther'in en sevdiği diş çıkarma halkası vardı, ancak etrafiyla o kadar ilgileneceğini umuyordu ki, salonda olacağı kısa süre boyunca iyi olacaktı.

Tekerlekleri olduğunu öğrenir öğrenmez Curl Up and Dye'ı aramış ve Ruby'nin saçlarının uçlarını kesip o kuru yerlerden kurtulup kurtulamayacağını sormuştu. Aramasının Ruby'yi zor durumda bırakacağından ya da o gün dükkândaki müşterilerin çoğunun dolaylı olarak onun yüzünden orada olduğundan haberi yoktu.

Kuaföre vardığında, Dori park yeri olmamasına şaşırdı ve bir yer boşalana kadar bloğu iki kez turladı. Bebek bezi çantasını ve çantasını alarak indi, Luther'i araba koltuğundan indirdi ve battaniye ve her şeyiyle onu kucağına aldı ve içeri girdi.

Ön taraftaki kadınlar konuşmayı kesti.

Dori tüm koltukların dolu olduğunu fark edince onlara gülümsedi.

Birkaçı başıyla selam verdi, diğerleri baktı ama hiçbirini yerinden kıpırdamadı.

Oturacak boş bir yer bulamayan Dori, bebeği omzuna aldı ve duvara yaslanarak beklemeye başladı.

Şimdiye kadar, zaten stilist sandalyelerinde oturan müşteriler onları fark etmişti ve dükkânın içindeki sohbet neredeyse sıfıra inmişti.

Ruby'nin duraklamasına ve neler olup bittiğini görmek için arkasını dönmesine neden olan şey, ani gürültü eksikliğiydi. Dori ve bebeğin ayakta durduğunu, beş kadının da oturmuş, gizlemedikleri bir küçümsemeyle kendisine baktığını görünce tüyleri diken diken oldu.

"Bir dakika izin verir misiniz?" dedi müşterisine ve mağazanın önüne doğru yürüyüp Dori'yi kolundan tuttu.

"Dori, tatlım, burada boş koltuk kalmadığı için çok üzgünüm ama arkada bir yer var. Sırada sen varsın."

Diğer kadınlar bir süredir bekliyorlardı ve kızın önlerinden gittiği anlaşılnca kendi aralarında telaşlanıp fısıldaşmaya başladılar.

Ruby arkasını döndü ve fısıltıları susturan bir bakış attıktan sonra onu kurutuculardan birine doğru götürdü.

"Buraya otur, tatlım. Bu sandalyelerdeki kurutucuları bugünlerde fön makinesi kadar çok kullanmıyoruz." Luther'in battaniyesinin altından kendisine baktığını gördü ve battaniyeyi kaldırıp sırtıttı. "Çok Girin bir turtasın," dedi ve parmağıyla hafifçe karnını dürttü.

Luther hemen kıkırdadı ve sesi salonda yankılandı. Ruby tekrar karnını dürttü ve o daha da yüksek sesle kıkırdadı.

Şimdi herkes dönüp bakıyordu. Bir bebeğin kahkaha sesini duymazlıktan gelmek çok zordu.

"O çok tatlı," dedi Vera.

Dori gülümsedi. "Bu oyunu seviyor. Büyükbabası onunla oynardı." Ruby iç çekti. "Özür dilerim, tatlım. Hiçbir fikrim yoktu."

"Hayır, mutlu olmasına sevindim," dedi Dori.

Ruby onun dizini okşadı. "Bana birkaç dakika ver, o espri anlayışını kaybetmeden seni içeri sokup çıkarayım. Bu nasıl?"

"Mükemmel," dedi Dori ve beklemek için arkasına yaslandı.

Birkaç dakika sonra Ruby'nin sandalyesindeki kadın kalkıp eşyalarını toplamaya başladı ve doğruca Dori'nin oturduğu yere yürüdü.

"Tatlım, benim adım Rachel Goodhope. Oda ve kahvaltı işletiyorum ve sana başsağlığı dilemek istedim. Eninde sonunda ne yapacağına karar vereceğini biliyorum ama kısa bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Nadiren dolu olurum ve masraflar bana ait olur."

"Teşekkür ederim Bayan Goodhope. Bu çok cömert bir teklif ama sanırım Luther ve ben iyi olacağız. Liseden bir arkadaşım bizi nazikçe evine aldı. Her şeyin mahkemeden geçmesi biraz zaman alacak ama sonunda Luther ve bana yeni bir ev bulacağım."

Ne dediğini herkes duymuştu. Kendisini ve bebeğini Johnny Pine'dan uzaklaştırmaktan bahsetmiş olması dedikodulara uymuyordu.

Rachel gülümsedi ve Luther'in yüzünü avuçladı. "O çok güzel bir çocuk. Çok gurur duyuyor olmalısınız." Dori, "Evet, hanımefendi, gurur duyuyorum ve teşekkür ederim," dedi.

Rachel ödeme yapmak için ön tarafa giderken el salladı ve sonra gitti. "Sıra sende, Dori. Seninle birlikte sandalyeye," dedi Ruby.

Mabel Jean çalışma odasından çıktı ve Dori'nin bebeği Ruby'nin boynuna bağladığı pelerinin etrafından dolaştırmaya çalıştığını gördü ve aceleyle yanına geldi.

"Hey, tatlım, Ruby seni tedavi ederken neden bu küçük parçayı tutmama izin vermiyorsun? Benim yok.

hiç çocuğum yok, ama keşke olsaydı."

Mabel Jean Luther'i kucaklayıp kollarına aldı. Ona bir göz attı, bağıparmağını ağzına soktu ama gözlerini Dori "den ayırmadı.

Ruby, "Şikâyet etmeye karar verirse diye bu işi çabuk halledeceğiz," dedi. "Şimdi bana burada ne yapacağımızı söyle."

Dori parmaklarını uzun, siyah saçlarında gezdirdi ve sonra kuru ve kabarık hissettiği yerlerden birini tuttu.

"Tüy gibi dışarı çıkan kuru yerler var. Yangından önce orada değillerdi ve ben fark etmedim..." Sesi kesildi ve sonra derin bir nefes alıp baştan başladı. "Yanmış gibi hissediyorum, sanırım yangın gecesi oldu. Büyükbabam öldükten sonrasını pek hatırlamıyorum, yani ben de yanıyor olabilirdim ve bunu hissetmezdim. Luther çığlık atmayı kesmedi ve itfaiyeciler dışında herkes gitmişti, sonra Johnny Pine geldi ve onu kollarımdan aldı. Luther erkekleri sever, biliyorsunuz, çünkü büyükbabam işte olduğum her gün onunla ilgilenirdi. Johnny'ye şöyle bir baktı ve başını Johnny'nin omzuna koyup gözlerini kapattı. Luther için sorun yoksa benim için de olmam gerektiğini düşündüm."

Parmaklarını Dori'nin gür saçlarında gezdirirken Ruby'nin boğazında bir yumru oluştu.

"Bence akıllıca bir seçim yaptın," dedi. "Şimdi, boyunun kesilmesini mi istiyorsun yoksa sadece yanık uçlarını mı düzelteyim?"

"Sanırım sadece kestireceğim. Bugünlerde saç modeli için vaktim yok ve at kuyruğu yapabileceğim kadar uzun bir saça ihtiyacım var."

Ruby onu şampuan istasyonuna götürdü ve birkaç dakika sonra sandalyesine geri döndü ve kesmeye başladı.

Bu arada Mabel Jean Luther'e dükkânı gezdiriyor, onunla tatlı ve Çarkı söyler gibi bir ses tonuyla konuğuyor ve doğumundan bu yana ilk kez Blessings sakinlerinden bazılarına yakından ve kişisel olarak tanıtılıyordu. Sonunda fikir birliğine varıldı. Çok tatlı bir bebektir, hatta bazıları onun yumuşak bebek buklelerine dokunup ne kadar tatlı ve temiz koktuğuna dikkat çekerken çok güzel olduğunu söylüyordu. Dori bunu bilmiyordu ama küçük adamı kamuoyunun görüşlerini kendi lehine çevirmek üzereydi.

Ruby on beş dakika içinde işini bitirmiş, Dori'nin saçlarını yumuşak, dalgalı bukleler halinde bırakarak kesmiş ve fön çekmişti.

"Luther senin saçlarına sahip, değil mi?" Ruby fırçayı ve saç kurutma makinesini bırakıp saçını yerinde tutmak için hızlıca bir sprey sıkı.

Dori başını salladı. "Saçlarım, gözlerim ve babamın adı," dedi yumuşak bir sesle. "Sana ne kadar borçluyum?"

"Bir şey değil," dedi Ruby. "Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım. Yarın ayın sırasında bebekle ilgili yardıma ihtiyacınız olursa, biz orada olacağız. Bizi bulması için birini gönderin, onu kucağımıza almaktan mutluluk duyarız."

Dori Ruby'nin boynuna sarıldı.

"Nezaketiniz tahmin edebileceğinizden çok daha fazla takdir ediliyor," dedi ve Mabel Jean bebeği geri verirken kollarını açtı. "Yardımlarınız için de teşekkür ederim."

"Benim için büyük bir zevkti ve Ruby'nin söylediklerine aynen katılıyorum. Yarın memnuniyetle tekrar yaparım." Dori başını salladı. "Teklifiniz için minnettarım."

Çantasını ve bebek bezi çantasını omzuna attı, bebeği kucağına aldı ve kapıdan çıktı.

Ruby salonun ortasında durup onların uzaklaştığını görene kadar izledi ve sonra ellerini kalçalarına koyup salondaki herkese bir bakış attı.

"Harika bir genç bayan, değil mi? Tatlı bebek, değil mi? Bir daha onlar hakkında çirkin konuşmak isteyen olursa, bunu burada yapamazsınız. Anlaşıldı mı?"

Sessizlik.

Ruby bekleyen kadınlara baktı.

"Sırada kimin olduğunu unuttum. Eğer bu kararı kavga etmeden verebiliyorsan, geri gel," dedi ve sonra ayağa kalkıp kendisine doğru yürüyen kadına gülümsedi. "Günaydın, Sue."

"Günaydın, Rahibe," dedi.

Ruby yeni bir pelerin çıkarırken gülümsedi. Kasabadaki insanların onu takma adıyla çağırması hoşuna gidiyordu. Bu ona kendini gerçek bir aileye aitmiş gibi hissettiriyordu. Arada sırada biraz nefret dolu olsalar bile, hangi aile öyle değildi ki?

"Otur da seni kabartalım."

* * *

Johnny öğle vakti dozerle şantiyeden döndü. Hidrolik sistemin sızdığını söylemek için patronunu aramıştı bile.

Bay Clawson bu haberden iğrenmişti ama dozerini boşaltıp tamir bölümüne taşıırken Johnny'den iğrenmemişti.

"Birden mi söndü, yoksa gevşediğini mi hissettin?" Johnny motoru durdurup aşağı atlarken Clawson sordu.

"Sanırım bir yerde conta patladı," dedi Johnny. "Bir dakika iyi görünüyordu ama sonra değildi ve bu tarafa sıvı sıçradı."

Clawson bunu gördü ve omuz silkti. "Sanırım şikayet edemem. Neredeyse senin kadar yaşlı. Dinle, diğer iki dozer ve sürücüler iş başında ve bu da çalışmayacak. Neden bugünlük paydos edip eve gitmiyorsun? Pazartesi ilk iş o şantiyedeki işi bitireceğiz."

"Emin misin?" Johnny sordu. "Bana ihtiyacın olursa yardım edebilirim." "Eminim," dedi. "Tamircilerim var. Ücretlerini bugün alabilirler." "Tamam. Pazartesi görüşürüz o zaman," dedi Johnny ve arabaya doğru yöneldi.

Gün ortasında eve gitmesi pek sık rastlanan bir durum değildi ve başka şeylerle ilgilenmek için bu boş zamanı memnuniyetle karşıladı. Eve doğru yola çıkarken aklında Dori vardı. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için onu aramayı düşündü ama sonra oraya vardığında öğrenmeye ve gerekirse daha sonra tekrar dışarı çıkmaya karar verdi.

Admiral'e dönüp garaj yolundaki garip arabayı gördüğünde kaşlarını çattı ve orada başka kimin olduğunu merak etti. Arabayı diğer tarafa park edip indi ve eve doğru yöneldi.

* * *

Dori ön kapıda birinin olduğunu duyduğunda mutfaktaydı. Sonra kilidin içinde bir anahtar sesi duydu ve elinde bulaşık beziyle oturma odasına yöneldi ve Johnny'yi gördü.

"Hey," dedi. "Her şey yolunda mı? Hasta mısın?"

Cevap dilinin ucundaydı ve sonra onu gördü -gerçekten gördü- saçları aşağıya dökülmüş ve uzun,

yumuşak bukleler halinde yüzünü çerçeveleyen çıplak ayakla duruyordu. Üzerinde pembe bir tişört ve mavi

Kot pantolonundan ve elindeki bezden su damlıyordu ve ne söyleyeceğini unutmuştu.

"Johnny?"

Sarsıldı. "Ah. Özür dilerim. Ben... Ne dedin?"

"Evdesin ve hasta olup olmadığını sordum."

"Ah, doğru ya. Hayır, ben iyiyim. Dozerin hidroliği bozuldu. Bay Clawson günün geri kalanı için beni eve gönderdi." Sonra oyun parkını ve içinde uyuyup parmağını emen Luther'i gördü.

"Bay Buttermann getirdi," dedi Dori. "Daha yemedin mi?"

Başını salladı ve Tupperware kabını kaldırdı.

"O zaman mutfağa gel. Az önce kendime bir sandviç yaptım. Sana içecek bir şeyler hazırlayayım" dedi.

Hissettikleri karşısında hâlâ şokta olan adam onu takip etti.

"Kimin arabası bu?" diye sordu beslenme çantasını açıp yiyecekleri çıkarırken.

"Bu kiralık. Bay Buttermann da getirdi. Büyükbabamın yaptırdığı sigortanın bir avantajı olduğunu söyledi. Yanan arabanın yerine yenisini almam için para verene kadar masrafları onlara ait olmak üzere kullanabilirim."

"Güzel," dedi Johnny ama zihni hızla çalışıyordu.

Bu yakında gideceği anlamına mı geliyordu? Sormayacaktı, çünkü bunun tamamen doğru olmadığını yeni fark etmişken ondan kurtulmak istiyormuş gibi görünebilirdi.

"Buzlu çay olur mu?" Dori sordu.

"Ah, evet, teşekkür ederim," dedi, oturdu ve yemeğini açmaya başladı.

İçkisini adamın önüne koydu ve masanın diğer tarafına oturdu. "Cips ister misin?" diye sordu bir paket patates cipsini ona doğru iterken.

Kadının kendi başına bir şeyler aldığını fark etti ve bir avuç kadarını kendine ayırdı. Çocuklar olmadan ilk kez böyle birlikte oluyorlardı. Refakatçileri olmadan neredeyse bir randevuda olmak gibiydi. Onu tanımak, hakkında bilgi edinmek istiyordu ve şansını denerdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

Yukarı baktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Uzun bir sessizlik oldu ve sonra başını salladı. "Hayattan ne istiyorsun?"

Soru karşısında biraz ÇağırımıÇ bir halde durakladı. "Mutlu olmak istiyorum ve Luther'in iyi bir adam olarak yetişmesini istiyorum. GED'i aldıktan sonra, web sitesi tasarlamak için internet üzerinden üniversite dersleri almaya başladım. Bu konuda oldukça iyi olmaya başlamıştım."

Onun cevabı karşısında hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. O da kendisi gibi hayatın onu sürüklediği yere razı olmaktan fazlasını istiyordu.

"Bir bilgisayar alır almaz hemen geri dönebilirsin, değil mi?" Başını salladı.

"Bu çok yaratıcı bir çıkış ve gelir için harika bir yol" dedi.

Dori onun bu fikirle dalga geçmemesine sevinerek gülümsedi ve sandviçinden bir ısırık daha aldı.

Johnny dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi, yemeğini unutmuştu. "Sana başka bir soru sorabilir miyim?"

Kadın gerildi. "Sorabilirsin."

Johnny onun sesindeki tereddütü duydu ve panikledi. Onun duygularını incitmek istemiyordu. "Ne soracağımı düşündüğünü bilmiyorum ama bunun senin mahremiyetinle bir ilgisi yok. Bunu yapmaya asla cüret etmem-"

"Özür dilerim," dedi. "Luther'den beri kafamda büyük bir şey var... Bu ateş edilmek gibi bir şey. Bir kez başınıza geldikten sonra, hayatınızın geri kalanında kendinizi eğilirken buluyorsunuz."

Johnny masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Özür dilerim. Erkek arkadaşınla aranızda ayrılığa neden olacak ne oldu bilmiyorum ama asla-" Durdu, söylediklerine kızın verdiği tepki karşısında şok olmuştu.

Elini yumruk haline getirmişti ve ağzının kenarında bir kas kıpırdıyordu. "Erkek arkadaşım yoktu ve bu şimdiye kadar kimseye söylemediğim bir şey."

Kadın elini çekmek istediğinde, adam elini tuttu ve bırakmadı.

Dori yukarı baktı. Yüzü bulanıktı. Ağlıyordu ve bunun farkında bile değildi. Elini tekrar çekmeye çalıştı ama adam bırakmadı. Sonunda onu kıran şey sıkı ve sabit tutuşuydu; ne söylerse söylesin, adamın geri dönmeyeceğini hissediyordu.

"Söyleyemezdim. Büyükbabam onu öldürürdü."

Johnny irkildi. Kadının yüzündeki ifade öylesine yıkılmış bir ifadeydi ki, ne olduğunu tek kelime duymadan anlamıştı.

"O şimdi nerede?" Johnny sordu.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," diye fısıldadı Dori. "Okulun spor salonunda bir dansa gittim. Orada tanımadığım birkaç kişi vardı -parti davetsiz misafirleri sanırım- ve sanırım biri içkime bir şey kattı. Başım döndü. Birisi hava almam için beni dışarı çıkardı. Onun yüzü ve benim ona hayır demem, durmasını söylemem dışında pek bir şey hatırlamıyorum." Omuzları çöktü. "Ama yapmadı. Ve şimdi Luther var. Ona sahip olmak için neden tüm bunları yaşamak zorunda kaldığımı anlamıyorum ama tüm benliğimle biliyorum ki o benim olmalıydı."

İçindeki öfke o kadar hızlı yayıldı ki nefesi kesildi. Ona bakmaya devam etti, korkusunu hayal etti, kimse gelmediği halde yardım çağlıklarını duydu.

"Adını biliyor musun?"

"Sadece ilk adını," dedi.

"Burada, Blessings'te mi yaşıyor?" diye sordu.

"Nerede yaşadığını bilmiyorum," dedi Dori. Elini adamın kavrayışının altından kaydırdı ve yüzünü kapattı.

Johnny'nin sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymayacaktı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı. "Neden söylemedin? Neden Blessings'teki herkesin senin hakkında en kötü şeylere inanmasına izin verdin?"

Yukarı baktı. "Büyükbabam onu silahla aramaya giderdi. Birisi ölürdü, bir başkası da hapse girerdi. Her iki durumda da hayatım daha da kötüleşirdi ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Her zaman kızın hatasıdır, Johnny. Bunu bilmiyor musun? Bebeğimin bir şiddet olayından doğduğunu bilerek büyümesini istemedim. İnsanların benim aptal olduğumu düşünmesi daha iyi. Onun bir hata olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Johnny masadan kalktı ve yemeğini döktü. Yutkunamıyordu. Dori onu dolaba kadar takip edince tabağı elinden aldı ve onu kollarının arasına çekti.

Sertleşti.

"Bu sadece bir kucaklaşma, başka bir şey değil."

Kolları çok güçlüydü ve kalp atışlarını yanağında hissedebiliyordu. Ne olduğunu anlamadan hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı; on beş ay boyunca yaşadığı şok, dehşet ve sefalet su yüzüne çıktı ve Johnny onu bırakmadı.

Bölüm 13

Dori oyun parkını gece için yatak odasına taÇımıÇtı ve Luther'e biberon veriyordu. Sallanan koltuk arada bir gıcırdıyordu ama Luther'in gözleri neredeyse kapalıydı. Ağzındaki süt yanağından aşağı akıyordu. Çoktan yutkunamayacak hale gelmiÇti.

Biberonu bir kenara bıraktı, onu omzuna koydu ve sallanmaya devam ederken küçük sırtını sabit, ritmik bir şekilde sıvazlamaya başladı. İyi bir geçirmeden sonra onu yere bırakacaktı.

Saate baktı.

Johnny gideli saatler olmuştu. Uzun zaman önce kardeşlerini okuldan almış olacaktı ve onların da doğruca eve geleceklerini düşünmüştü. Ama gelmemişlerdi.

Johnny'ye söyledikleri konusunda biraz endişeliydi. Artık sırrını biliyordu ve çok destekleyici görünse de, onu yargılamasından korkuyordu. Böyle bir şey olursa burada kalamazdı. Kalamazdı. Ne tür bir zorluğa neden olursa olsun.

Luther homurdandı ve kadının kollarında rahatsızca kıpırdandı. Karnındaki gaz canını yakıyordu ama kadın okÇayıp sallamaya devam etti.

Yarınki cenaze töreninden korkuyordu ve aynı zamanda bunun bitmesine de çok hazırdı. Ayinden önce kilisede bir yemek vereceklerdi ve her ne kadar ailelerinden kimse kalmamış olsa da, büyükbabası yaşamı boyunca pek çok arkadaş edinmişti. Onlar da orada olacaktı, o da.

Luther sonunda geçirdi ve gevşedi.

Yanağına bir öpücük kondurdu, bebek teninin ipeksi yumuşaklığını dudaklarında hissetmek hoşuna gitti ve sonra onu oyun parkına yatırıp üzerini örttü. Düşünceliliği için Peanut Butterman'ı kutsa. Luther'in yerleÇtiğinden emin olmak için durakladı ve yeni yatağında güvende olacağından emin olarak yanından ayrıldı.

Sokaktan bir araba geçti, radyosu o kadar yüksek sesle çalışıyordu ki, bas sesini evin içinden duyabiliyordu ve Luther'i uyandırmamasını umuyordu.

Bu akşam Ruby'nin getirdiği pirzola ve kuru fasulyeyi yiyeceklerdi ve Dori dün akşamdan kalan patates püresinden patates salatası yapmıştı. Mutfağa gittiğinde bebeğin biberonunu çalkaladı ve daha sonra bulaşıklarla birlikte yıkamak üzere bir kenara koydu, sonra da dolaba yaslanarak odaya göz gezdirdi. Burada geçirdiği iki gün içinde sanki bir ömür yaşamış gibi hissediyordu. Ev bile tanıdık gelmeye başlamıştı.

Mavi ve beyaz yer karoları temizdi. Beyaz duvarlar biraz eskimişti ve bir kat boya atılabilirdi. Eski ahşap masanın üzerindeki soluk sarı muşamba odada parlak bir notaydı ve kırmızı horozlu saatin sarkaç kuyruğu hâlâ sallanıyor, zamanı gösteriyordu.

Saat neredeyse 17:00'ydi. Johnny ve çocukları neyin beklettiğini hayal bile edemiyordu. Yine de bir ara gelmeleri gerekiyordu, o yüzden masayı hazırlamaya başladı.

* * *

Johnny hâlâ şoktaydı. Bir şeylere vurmak istemeden Dori'nin hikâyesinin ortaya çıkmasıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Meeker Webb'e neden söylemediğini anlamıştı. Haklıydı.

Meeker'ın adama bunu ödetene kadar durmayacağına inanıyordu. Dori'nin bilmediği şey, Johnny'nin de aynı şekilde hissettiği idi, her ne kadar koruması gereken o olmasa da.

Yarınki cenazeye gideceği gerçeğinin ötesinde bir şey konuşmamışlardı. Ama ona söylediklerinden sonra, büyükbabasının cenazesine tek başına gitmesine izin vermesine imkân yoktu. Dedikoducular onun bu evdeki varlığı hakkında çenelerini çalıştırmaya başlamışlardı bile. Cenazede ona eşlik etmek her şeyi daha da kötüleştiremezdi.

Bu öğleden sonra, kendisi ve oğlanlar için üç elbise gömleğine harcaması gerekmeyen parayı harcamıştı. Zaten iyi bir kot pantolonu vardı ve çocuklar okul kotu giymek zorunda kalacaklardı. Şık giyinmeyeceklerdi ama onu utandırmayacaklardı da. Hepsinin saç kesimine ihtiyacı vardı ama Curl Up and Dye'ı arayıp boş yerleri olup olmadığını sorduğunda hayır cevabını almıştı. Ruby Dye telefonu açtığı anda telefonu kapatmaya başlamıştı.

"Johnny Pine?"

"Evet,
hanımefendi?"

"Vera'nın senin adını söylediğini duyduğumu sandım. Ne istiyorsun evlat?"

"Kardeşlerim ve ben yarın Dori'yi cenazeye götüreceğiz. Saçlarımızı kesiyordum ve öyle görünüyor. Acaba bu akşam okuldan sonra bizi düzeltmek için vaktiniz var mı?"

"Ne zaman burada olabilirsin?" Ruby sordu. "Çocukları üç buçukta alırım."

"Daha sonra doğruca buraya gel. Seni işe alacağım," dedi Ruby.

Johnny, "Peki hanımefendi, teşekkür ederim," dedi.

Üç saç kesiminin ona neye mal olacağını bilmiyordu ama önemli değildi. Zor zamanlar için kenara biraz para koymuştu. İşe yarayacaktı.

Bayan Jane'i okulda yakaladı, böylece çocukları götürdüğünü bilecekti ve sonra minibüsünün yanında onların çıkmasını bekledi. Onu gördüklerinde koşmaya başladılar, onunla eve erken gidecekleri için heyecanlıydılar.

Bip, Marshall'ın gelişinden birkaç saniye sonra Johnny'nin ayaklarının dibinde kayarak durdu. "Yaşasın!" Bip dedi. "Seninle eve gideceğiz."

"Dondurma alabilir miyiz?" Marshall sordu.

"Önce arabaya binelim, sonra açıklarım," dedi.

Çocuklar evde erken oyun zamanı olmadığını ve dondurma yerine saç kesimi olduğunu anladıklarında, onaylamadıklarını sözlü olarak ifade ediyorlardı.

"Bakın çocuklar. Bu bir ceza değil. Yarın Dori'nin büyükbabasının cenazesi var ve biz de onunla birlikte kiliseye gideceğiz. En iyi halimizle görünmek istiyoruz, anladınız mı?"

"Oh," dedi Marshall ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Annemin cenazesi gibi mi olacak?"

Johnny iç çekti. Hiçbir şey o cenaze gibi olmayacaktı. Bir tutam çiçek, aileden başka kimse yok ve birlikte kafayı bulduğu birkaç kişi.

"Daha büyük," dedi kısaca.

Beep'in kafası karışmıştı. Kilise onun için sadece bir binaydı. "Annem de orada olacak mı?" diye sordu. Johnny bir iniltiyi bastırdı. "Hayır dostum, annem artık burada değil. O cennette." Beep'in omuzları çöktü. "Tamam."

Marshall kardeşinin bacağını okşadı. "Sorun değil, Beep. Annem zaten pek ortalıkta değildi, unuttun mu?"

Johnny iç çekti. Bebeklerin ağzından. "Başka bir gün dondurma alırsız, söz veriyorum," dedi.

"Saçımızı kestirdiğimizde, bir 'şahin' alabilir miyim?" Marshall sordu.

Johnny kaşlarını çattı. "Hayır, bu ailede kafaları tıraş etmiyoruz. Bu şekilde tarayabilirsin ama bu kadar yeter."

Marshall başıyla onayladı. Evet cevabını beklemiyordu ama sormak zorundaydı. Sonra Beep'in de bir sorusu vardı. "Hey, Johnny?"

Johnny dikiz aynasından yukarı baktı. "Ne var dostum? Burnunu karıştırmayı da bırak."

Beep parmağını burnundan çıkardı ve kot pantolonuna sildi. "Saçımı senden daha iyi mi kesecekler?"

Johnny sırtıttı. "Umarım öyledir."

"Tamam," dedi Beep, sonra koltuğa yaslandı ve gözlerini kapattı.

Johnny onun ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyor, sonra da Ana Cadde'den aşağı dönüp Curl Up and Dye'in yarım blok ötesine park ederken bu düşüncüyü bir kenara bırakıyordu.

"Hadi gidelim çocuklar. Ve lütfen uslu durun. Nerede olursak olalım insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyoruz, unuttunuz mu?"

"Ben üyeyim," dedi Beep. "Burnumu karıştırmayacağım."

"Çok makbule geçti," diye mırıldandı Johnny ve sonra inip sokağa yöneldiler - çok uzun boylu genç bir adam ve aynısının iki küçük versiyonu, hepsinin yürüyüşünde aynı adımlar ve yüzlerinde aynı ifadeler vardı. Sanki doğuştan çeneleri önde, hayattan en kötüsünü bekliyorlardı.

* * *

Ruby Dye ayakta duramıyordu. Vesta arkada havlu yıkıyordu ve Vera da banyodaydı. Mabel Jean ekstra mağaza malzemeleri almak için Beauty Supply'a gitmişti ve Ruby'nin son randevusu kapıdaki zil çaldığında tam üç dakika önce bitmişti.

Arkasını döndü ve gülümsedi. Pines gelmişti. "Geri gelin," dedi.

Johnny iki elini de omuzlarına koyarak onları salondan geçirdi.

"Bunun için gerçekten minnettarım," dedi.

"Benim için bir zevk," dedi Ruby. "Ve Aile Özel Günü'nde gelmeniz ne büyük bir tesadüf.

Bugün tüm saç kesimleri yarı fiyatına."

Johnny rahat bir nefes aldı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Para her zaman sıkışıktır, bu yüzden evde berberlik yapıyorum." Ruby gülümsedi ve sandalyesini okşadı.

"Kim ilk olmak ister?" Bip'in eli havaya kalktı.

"Ben! Ben! Ve burnumu

karıştırmayacağım." Johnny iç çekti.

"Bu bilgi için teşekkür ederim, Beep." Ruby sandalyeye bir yükseltici koltuk yerleştirirken kıkırdadı.

Johnny kaburgalarını sıkmamaya dikkat ederek koltuğa oturmasına yardım etti ve burnundaki maskeyi çıkardı.

Ruby, Vesta ve Vera'nın yerindeki boş sandalyeleri işaret etti.

"Siz orada oturup izleyebilirsiniz."

Ruby, Beep'in kafasının arkasında, saçlarının kesildiği yerde yeniden büyüyen küçük lekelere baktı ve bu kadar basit bir şeyin böylesine korkunç bir olaya neden olmasından dolayı dehşete kapıldı.

"Biz sadece sizi düzeltiyoruz, değil mi?"

"Doğru," dedi Johnny.

Beep'in saçlarının uzunluğunu ve uzama şeklini kontrol etmek için saçlarını taradı ve sonra işe koyuldu. İşini bitirir bitirmez onu şampuan istasyonuna götürdü ve saç parçalarını yıkadı, ardından kurutmak için fön makinesini kullandı.

Hava Beep'in yüzüne çarptığı anda gözlerini kapattı ve yere çöktü. "Bu çok mu sıcak?" Ruby sordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi

Beep. Ruby sesini kıstı.

"Bu daha mı iyi?"

"Evet," dedi Beep.

"Evet, hanımefendi," diye düzeltti

Johnny. "Evet, hanımefendi," diye

yineledi Beep.

Ruby sırttı. Çocuk çok sevimliydi.

Birkaç dakika sonra Beep'i Marshall'la değiştirdi.

"Ve sen de Marshall'sın, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi ve hızlıca sırttı.

Johnny'ye baktı ve gözlerini devirdi.

"Tanrım, Tanrım, bu seferki kalp kırıcı olacak."

Marshall kızarıırken Johnny sırttı. Ruby onun başını örttü, sonra tarağı saçlarında gezdirdi. Bunu yaparken Marshall önündeki aynaya baktı ve Ruby'nin gözüne takıldı.

"Hanımefendi?"

"Ne var tatlım?"

"Çok fazla kesmeyin. Saçımı şahin gibi yapmayı seviyorum."

"Yapacağım," dedi ve onun omzunu sıvazladı. "Güven bana. Ben de şahin hayranıyım ama vızıltılı olanını değil. Peki ya sen?"

"Evet, hanımefendi. Çam ağaçları saçlarına fön çekmez," dedi.

Johnny boğazında bir yumru olmadan Marshall'a bakamıyordu. Beep yaralanana kadar aralarındaki bağı hiç bu kadar düşünmemişti ve şimdi tek düşündüğü buydu. Çocuklar onun hayatıydı ama Ruby'nin de ona hatırlattığı gibi, büyüüp gideceklerdi. O zaman nerede olacaktı?

Yine Dori'yi düşündü ve umursamamak için kendini zorladı. Sadece yardım ediyordu, muhtemelen yaşadığı sürece başka bir erkeğe asla güvenmeyecek birine bağlanmıyordu.

Ruby, Marshall'la aynı rutini uyguladıktan sonra Johnny'yi sandalyeye oturttu. Johnny'nin saçları da erkeklerinki kadar kalın ve siyahtı, tepesinde de aynı küçük kakül vardı.

"Burada özel bir şey var mı?" diye sordu.

Johnny aynada onun bakışlarıyla

karşılaştı.

"Beni şık bir hale getir. Dori'yi utandırmak istemiyorum."

Ruby, "Bunu yapabilirim," dedi ve işe koyuldu.

İşini bitirdiğinde, aynı kişinin üç versiyonu gibi görünüyorlardı -küçük, orta boylu ve tam yetişkin- ve hepsi de çok güzeldi.

Ruby, "Bu kadar yeter," dedi ve saate baktı. Saat beşe çeyrek vardı.

"Sana ne kadar borcum var?" Johnny cüzdanını çıkarırken söyledi.

"Aileye özel, üçlü için on sekiz dolar."

Johnny cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp uzattı. "Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

"Beni ön tarafa kadar takip edin, paranızın üstünü getireyim."

"Hayır hanımefendi, sizde kalsın, daha fazla olmadığı için üzgünüm," dedi ve gittiler.

Vesta ve Vera kulaktan kulağa sırtarak çalışma odasından çıktılar. "Her şeyi duyduk. Aileye özel bir şey yapmıyormuşsun. Çok kolay vazgeçen birisin, Rahibe ve bunun için seni seviyoruz. Şu çocuklara gelince, çok tatlılar. Ve şu Johnny... Sence Dori Grant'ten hoşlanıyor mudur?"

Ruby omuz silkti.

Vesta gözlerini uzaya dikti.

"Sanırım öyle. Keşke bir şekilde bir araya gelebilseler. Sanki birbirlerine ihtiyaçları varmış gibi.

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Vera, "Biriyle zorunluluktan dolayı birlikte olmazsınız," dedi.

"Neden olmasın, bilmiyorum," diye karşı çıktı Vesta. "Bugünlerde bazı insanlar bunu sebepsiz yere yapıyor." Ruby iç çekti. Müşterilerden, tartışmalardan ve saç kesimlerinden bıkmıştı.

"Başka randevumuz yok ve siz ikiniz burada kalıp kendi başınıza kapatmak istemediğiniz sürece burayı kapatıyorum."

Arka kapı açıldı ve Mabel Jean çuvallarla dolu olarak içeri girdi.

"Yardım edin," diye bağırdı.

Malzemeleri almak için koşullar ve onları yerleştirmeye başladılar.

Ruby, "Bu kadar yeter," dedi ve dükkânın önüne giderek Açık tabelasını Kapalı'ya çevirdi. Mabel Jean yerleri süpürürken o da bankaya yatırmak üzere kasadaki parayı saymaya başladı.

Vesta son temiz havluları da dolaplara yerleştirdi ve Vera şampuan kaplarını hızla temizledi.

Ruby parayı emanet çantasına koyar koymaz gittiler.

* * *

Dori, Pines nihayet eve döndüğünde gerçekten endişelenmenin eşiğindeydi ve sonra onların dünyasına planladığından çok daha fazla yatırım yaptığını fark etti.

İki gün geçti ve şimdi önemli mi oldular? Oraya gitmeyecekti ama üçlü yüzlerinde kocaman gülümsemelerle kapıdan içeri daldığında kalbi küt küt atmaya başladı.

Evet, önemliydi. Ama çok fazla olmasına izin vermezdi.

"Hey, mutlu görünüyorsunuz."

"Kilisede güzel görünmek için saçlarımızı kestirdik," diye duyurdu Beep ve sonra sırt çantasını odasına bırakmak üzere koridorda ilerledi, Marshall da arkasındaydı.

Johnny kapıyı kapattı ve yüzünü ona döndü.

"Yarın seninle geliyoruz. Bunu tek başına yapamazsın."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Dori gözleri yaşlarla dolarken. "Son iki günde hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım. Bunu yapmanı beklemiyordum ama yalan söylemeyeceğim. Çok minnettarım."

Johnny rahatladı, içgüdülerinin doğru çıkmasına şükretti. Sonra içinde gömlekleri olan çuvalı

uzattı. "Bizim için elbise gömlekleri aldım. Önce yıkayayım mı, yoksa ütüleyip giyeyim mi?"

Dori gözyaşlarını silerek, "Onları bana ver," dedi. "Önce yıkayalım, yoksa o kadar bedenden sonra kaşındırır. Etiketlerini göreyim... oh, güzel. Yıka ve giy!"

"Onları yıkayacağım," dedi Johnny.

"Sonra da akşam yemeğini ısıtacağım."

"Anlaştık," dedi ve sonra etrafına bakındı. "Hey, küçük adam nerede?"

"Yatak odasında uyuyor. Bu oyun parkı bir mücevher. Artık yataktan yuvarlanma korkusu yok."

"Öyleyse, hadi bu gösteriyi yola koyalım," dedi ve hizmet odasına yöneldi, giderken gömleklerin etiketlerini ve iğnelerini çıkardı.

* * *

Akşam yemeği çoktan bitmişti. Herkes yatmıştı ve Johnny uyuyamıyordu. Üç çeyreklik ay, panjurların arasından belli belirsiz bir parıltı yayıyor, parke zeminde gofret inceliğinde ışık dilimleri bırakıyordu. Tavanın köşesindeki su lekesi daha koyu görünüyordu. Çatıya çıkıp o yerin tekrar yama gerektirip gerektirmediğine bakması gerekiyordu. Tüm çatının değiştirilmesi gerekiyordu ama bu yakın zamanda olmayacaktı.

Bir ses duydu ve çocuklardan birinin yataktan çıkmış olabileceğini düşünerek ayağa kalktı, sonra sesi tekrar duydu ve dışarıda olduğunu fark etti. Kalktı, dışarı bakmak için panjurları kenara çekti ve sokakta kavgaya eden iki çocuk gördü.

Kot pantolonunu kapıp giydi, sonra ön kapıya yöneldi ve verandaya çıktı. "Hey! O saçmalığı başka yere götür," diye bağırdı.

Kendilerini ona karşı hizaladıklarında birdenbire kavgaları artık ön planda ve merkezde değildi. "Bizi yap!" diye bağırdılar.

Johnny koşarak verandadan indi ve iki farklı yöne giderek bildircin gibi dağıldılar.

Johnny Pine kimseden bir bok almazdı ve bunu herkes biliyordu. Hayatları için kaçıyorlardı. "Aptal çocuklar," diye mırıldandı nemli çimlerde dönüp eve doğru yürürken. Şimdi o daha da uyanıktı.

Su içmek için mutfığa gitti ve yanına bir parça turta aldı, sonra oturma odasının penceresinde durdu ve iki çocuğun temelli gittiğinden emin olmak için karanlıkta yedi.

Yatağına döndükten sonra bile, Dori'nin saldırıya uğradığı, yardım için yalvardığı ve kimsenin yardımına gelmediği görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Onu lisedeyken hatırlamaya çalıştı ve birkaç dakika sonra onun zeki olanlardan, sınıfta kalma tehlikesi olan diğerlerine özel ders veren öğrencilerden biri olduğunu fark etti. Onu okuldan önce boş sınıflarda gördüğünü, önce bir öğrenciye sonra diğerine farklı konularda özel ders verdiğini hatırlıyordu. Sınıfındaki çocuklardan birinin mezun olabilmesi için fen dersinden geçmesine yardım etmişti.

Yani, Dori Grant zekiydi, gerçekten zekiydi ve web sitesi tasarlamak istiyordu. Ona biraz şans verilse, sadece bunu yapmakla kalmayıp, aynı zamanda çok da başarılı olacağını tahmin ediyordu.

Sonunda uykuya daldı ve rüyasında dozerin üzerinde olduğunu ve eski evinden tepeye kadar uzanan, demiryolu raylarını geçen ve Blessings'in iyi tarafına, ağaçların gölgelediği bir arsada boş duran yeni bir eve giden yeni bir yol için toprak taşıdığını gördü. Tek yapması gereken yolu inşa etmektir ve oraya vardığında ev onun olacaktı.

* * *

Dori de dışarıdaki kargaşadan uyanmış ve yatağından fırlayarak pencereye koşmuştu.

Johnny'nin sokakta kavga eden çocuklara bağırdığını duymuştu ve onların da ona meydan okuyarak bağırdıklarını duyduğunda nefesi boğazında düğümlendi. Gelip ona saldıracaklar mıydı?

Birdenbire dönüp iki farklı yöne doğru koşmaya başladılar ve kızın nedenini merak etmesine fırsat kalmadan, üzerinde bir kot pantolondan başka bir şey olmayan adam bahçeden caddeye doğru koşarken görüş alanında belirdi. Sadece meydan okumalarını duymakla kalmamış, aynı zamanda onlara cevap da vermişti. Şimdi onlar gitmişti ve o bahçede tek başına duruyordu, ellerini yumruk yapmış, ayaklarını dövüş pozisyonunda açmış, kendisine ait olanı korumaya hazırdı.

Dori derin ve titrek bir nefes aldı, adamın çıplak tenine vuran ay ışığının parıltısı karşısında büyülenmişti. Adam eve doğru geri dönene kadar onu izledi, sonra dönüp kapının eşiğine baktı ve adam odalar arasında ilerlerken onu dinledi. Onun mutfakta olduğunu duydu ve ona katılmayı düşündü, sonra bunun iyi bir fikir olmadığını anladı. Yatağına geri döndü ve tekrar uyumaya çalıştı ama kafası o kadar çok keşke ve belki ile doluydu ki rahatlayamadı. Yarından olabilecek en kötü şekilde korkuyordu. Büyükbabasını cennetin bu tarafında son kez görecekti ve güçlü olması gerekiyordu.

Luther küçük bir gıcırta çıkardı ama ayağa kalkmaya fırsat bulamadan onun bağıparmağını emdiğini duydu ve gözlerini kapattı.

Tekrar açtığında saatler geçmişti ve Luther sırt üstü yatmış, battaniyesini atmış ve bezini doldurmuştu. Kokusunu alabiliyordu.

"Anneni uyandırmanın yolu," diye mırıldandı ve saate baktı. Yorganı arkaya attı ve üstünü değiştirmek için yataktan kalktı, sonra da bir biberon ısıtmak için onu mutfığa götürdü, bu arada o da saçlarına tutunarak biberonu ağzına götürmeye çalışıyordu.

"Saç çiğnemek yok," dedi ve biberonu mikrodalgaya koyarken diğer omzunun üzerinden çevirdi.

Evin arkasındaki kimseyi uyandırmamak için zil çalmadan bir saniye önce durdurdu, sonra Luther Joe'nun küçük ağzına attı ve onu kucağına alarak yatak odasına götürdü. Kapıyı dikkatle kapattı, sallanan koltuğa oturdu ve ayak parmağıyla itti, bebek sütü açgözlülükle birbiri ardına emerken hafifçe salladı.

Yirmi dakika sonra çocuk oyun parkına geri dönmüştü ve o da yatağındaydı. Çarşafı ve battaniyeyi omuzlarına kadar çekti ve gözlerini kapattı. Yakınlarda bir yerde bir köpek havlasa da ev sessizdi. Yatak odasının kapısını kilitlemek ya da korkmak hiç aklına gelmemişti. Johnny'nin çığlık atan bebeğini kucağından alıp eve getirdiği andan, sadece saatler önce tanık olduğu sahneye, onun kendisine ait olan her şeyi korumasını izlediği ana kadar kendini güvende hissetmişti.

Bu da Johnny Pine'ın ona hediyesiydi.

Ona düşmesi için yumuşak bir yer vermişti.

* * *

Sabah olduğunda Dori gece olanlardan hiç bahsetmedi, Johnny de bahsetmedi ve kiliseye gitme vakti gelene kadar sabah su gibi akıp geçti.

Luther'e, önünde sarı-kahverengi küçük bir zürafa içgelmeli mavi tek parça bir kıyafet ve ayaklarında mavi çoraplar giydirdi. Giydiği siyah-beyaz bebek elbisesi o kadar güzeldi ki

Onu ilk taktığında içgüdüsel olarak büyükbabasına göstermek istemişti ama sonra durdu ve kaybının altında ezildi.

Jarse örgünün büzgülü korsajının imparatorluk beli göğüslerinin altında gevşek büzgüler halinde düşerken, etek boyu dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Siyah tayt uzun bacaklarını daha da uzatıyor, siyah dolgu topuklu ayakkabılar ise boyuna iki santim daha ekliyordu. Ruby Dye saç sorununu çözmüştü ve gün sakın olduğu için saçlarını açık bırakmayı tercih etmişti.

Bebek bezi çantasını bebek için ihtiyaç duyabileceği her şeyle doldurmuştu. Şimdi tek ihtiyacı olan bebeğin kendisiydi. Onu hafif bir battaniyeye sardı, bez çantasını ve çantasını koluna astı ve kapıdan çıktılar.

Johnny ve çocuklar giyinmiş, oturma odasında onu bekliyorlardı. Çocukların soluk mavi elbise gömlekleri ve kot pantolonları içinde iyi göründüklerini kabul etmek zorundaydı. Kovboy çizmeleri yıpranmış ama parlaktı. Olayın ciddiyetinden etkilenmiş ve kendi annelerinin cenazesini hatırlayarak en iyi davranışlarını sergilemişlerdi.

Johnny, Dori'nin ayak seslerini duyunca ayağa kalktı. Sonra Dori oturma odasına girdi ve Johnny yavaşça derin bir nefes aldı. Düşünebildiği tek şey, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel şey olduğuydu.

Dori, Johnny'nin sandalyeden kalktığını gördü ve birkaç dakikalığına söylemek üzere olduğu şeyi unuttu.

Güneşten kavrulmuş teni ve siyah saçlarıyla beyaz gömleği çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu ve Levi's'in kumaşı vücuduna ve uzun bacaklarına mükemmel bir şekilde oturuyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Küçük çocuklar onun mini versiyonlarıydı.

"Hepiniz çok yakışıklı görünüyorsunuz," dedi Dori. "Sen de çok güzel görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Teşekkür ederim," dedi Dori. "Kiralık arabamı kullanabilir miyiz? Bebek koltuğu çoktan bağlandı bile." "Kesinlikle," dedi Johnny ve herkesi arabaya bindirmeden önce yan masadan arabanın anahtarlarını aldı.

Kapıdan dışarı.

Bebeği ortadaki koltuğa koyabilmesi için bebek bezi çantasını ve Dori'nin çantasını aldı, sonra çocuklar Luther'in iki yanına oturdular. Johnny onlara bakınca, hemen ellerini kucaklarına koydular.

Kiliseye doğru giderlerken arabanın içindeki sessizlik dikkat çekiciydi. Dori'nin gözünün kenarındaki bir kas titriyordu ve elleri titriyordu. Bu günden, büyükbabasına hamile olduğunu söylemek zorunda kaldığı günden bile daha çok korkuyordu. Johnny elini koluna koyup hızlıca sıkıldığında, bu onu o andan çekip çıkarmıştı.

"Teşekkürler," dedi. "Bugünün berbat geçeceği için üzgünüm," dedi. Kadın iç çekti. "Ben de öyle." Birkaç dakika sonra otoparka girdiler. Otopark doluydu. "Aman Tanrım. Kasabadaki herkes burada olmalı," dedi Dori. Johnny dikiz aynasından çocuklara baktı. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" dedi. Park ederken başlarıyla onayladılar, sonra onlara son bir emir verdi. "Tamam, şimdi çıkıyoruz."

Bizimle yürüyün. Bizimle kalın. Etrafta koşuşturmayın. şimdi oyun zamanı değil."

"İyi olacağız," dedi Marshall. "Söz veriyorum."

"Araba koltuğunu içeri götürmek ister misin?" Johnny sordu. "Luther'e ayak uydurmanı kolaylaştırabilir ve birçok insanın onu dolaştırmak istemesini engelleyebilir."

"İyi fikir," dedi Dori.

Johnny, "Onu taşıyıcıda içeri taşıyacağım," diye ekledi.

Ve böylece kiliseye girdiler, olmadıkları küçük bir aile gibi göründüler ve dedikodu ölçeri daha da arttırdılar.

Pansy Jones onların geldiğini gördüğünde kilisenin yemekhanesinde yemek tabaklarına servis kaşıkları koyuyordu. Johnny'nin bebeği sanki kendi hakkıymış gibi taşıdığını görünce sırttı ve kadın arkadaşlarına bakarak, "*Gördünüz mü?*" der gibi baktı. *Ben haklıydım.* Ama sonra battaniye açıldı ve bebek ortaya çıktı ve o noktada bir şey bariz bir şekilde netleşti. Pine'ların üç oğlu da birbirine benziyordu - kalın, düz siyah saçlar, kahverengi gözler. Luther Joe'nun mavi gözleri ve yumuşak kahverengi bebek bukleleri vardı. Johnny Pine'a hiç benzemiyordu.

Kadınlar Pansy'ye baktı ve kaşlarını çattı. Bu onu endişelendirmişti. Bu, bebeğin kendisinden olduğu hikâyesine inandırıcılık kazandırma çabasında büyük bir delik açacaktı. Burnunu çekti ve işine devam etti. Ya bebeğin babası değilse? Günah içinde yaşıyorlardı ve bu kesinlikle doğru değildi.

Yemek bitmek bilmiyordu. Dori birkaç lokmadan fazlasını yutamıyordu. Luther'i besledi ve sonra ona sarıldı, çünkü insanlar saygılarını sunmak için uğrarken ona yakın olmak onu rahatlatıyordu.

Johnny yakınında durmuş, o sormadan önce ihtiyaçlarını tahmin etmeye çalışıyordu. İnsanlar kırk beş dakikadan fazla bir süredir kilisenin içinde toplanıyordu ve mabet neredeyse doluydu. Dori nihayet yalnız kaldığında, Johnny onun yanındaki koltuğa oturdu.

"Gidip makyajını tazelemek ister misin? Ayinin başlaması uzun sürmez. Ara vermek istersen Luther'i ben tutarım."

Dori'nin gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu.

"Evet ve teşekkür ederim."

Luther'i onun kollarından kaldırdı.

"Buraya gel, küçük adam. Bir dakika benimle oturacaksın."

Bölüm 14

Dori elbisesinin önünü düzeltti ve kadınlar tuvaletine yöneldi. Tarçın kokulu oda spreyi yüzüne bir tokat gibi çarptı. Çok güçlü kokuya burnunu kırıstırarak, arkasından gelen iki kadından sadece birkaç dakika önce bir kabine girdi. Onun orada olduğunu bilmedikleri belliydi, çünkü ağızlarından çıkan ilk kelimeler onunla ilgiliydi.

"Dori Grant çok güzel görünüyor ve bebeği de çok tatlı. Kıvrıcık saçlı bebeklere bayılıyorum, ya siz?"

"Evet, sevimli bir bebek ama zaten hepsi öyle değil mi?"

Dori sessiz kalmaya çalışarak nefesini tuttu. Son ses Pansy Jones'a aitti ve bir yüzleşme istemiyordu.

Pansy, "Şahsen, tatlı bebeğin böyle ahlaksız bir davranışa maruz kalmasının korkunç olduğunu düşünüyorum," diye ekledi.

Dori'nin içinden öfke o kadar hızlı geçti ki nefesini tuttu. Tuvaletin sifonunu çekip ayağa fırladığında elleri titriyordu.

Kadınlar sifonu duydukları anda sustular.

Dori giysilerini düzeltti ve çenesi yukarıda, elleri yumruk şeklinde kıvrılmış bir halde kabinden çıktı.

Pansy Jones hayalet görmüş gibi görünüyordu. O daha bir şey düşünmeden, Dori yüzüne bakıyordu. "Bunca yıl benim komşumdun ve ben senin çok iyi bir kadın olduğunu düşünürdüm.

Ama ben

Hatalarımı ilk kabul eden benim. Sen kötü bir kadınsın, Pansy Jones. Benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptım bilmiyorum ama buna izin vermeyeceğim. Ne cüretle yalan söylersin? Benim ve Johnny Pine hakkında kötü şeyler ima etmeye nasıl cüret edersin? Kimse yardım etmezken bana yardım etmiş olması onu *ya da beni* suçlu yapmaz. Kendinden utanmalısın."

Sonra onları iterek kapıdan çıktı ve çenesi dik bir şekilde yemek salonuna doğru yürürken kapının arkasından çarpmasına izin verdi.

Johnny onun yüzündeki kızarıklığı gördü ve kızgın olduğunu anlayabildi. "Ne oldu?"

Dori, Ruby Dye'in kendisine doğru geldiğini gördü ve başını salladı. Ruby geldiğinde "Önemli bir şey değil," dedi.

"Dori, çok güzel görünüyorsun. Büyükbaban seninle gurur duyardı," dedi Ruby.

Johnny, Dori'nin görünüşünden emin değilmiş gibi önce elbisesinin bedenine sonra da saçlarına dokunmasını izlerken aynı fikirde değildi.

Sonra Ruby onlara kapıya doğru el sallayan papazı işaret etti.

"Kutsal alana girmeniz için hazır olduklarını görüyorum. Ayin sırasında bebeği benim almamı ister misiniz? Ben memnuniyetle burada onunla kalırım," dedi Ruby.

Dori Johnny'ye baktı ve sonra başını salladı.

"Bu harika olur. Ağlamaya başlar diye endişeleniyordum. Sakıncası olmadığına emin misin?"
Ruby ona sarıldı. "Tabii ki sakıncası yok."

Johnny bebeği uzatırken, "Al bakalım, sanırım uykusu gelmeye başladı," dedi. Ruby ona sokuldu ve küçük yanağını öptü.

Dori, Luther'in bağının üst kısmını avuçlayarak yumuğak bukleleri avucunun içinde hissetti.

"Araba koltuğu ve bebek bezi çantası var. Huysuzlanırsa biberon içebilir. İhtiyacınız olabilecek diğer her şey çantada."

Ruby çoktan bir sandalyeye yerleşmiş ve bebeği omzuna almıştı.

"Servis uzun sürmeyecek, bu yüzden bizim için endişelenmeyin. Döndüğünüzde burada olacağız" dedi.

"Çok teşekkür ederim," dedi Dori.

Johnny kardeşlerine baktı.

"Çocuklar, gömleklerinizi içeri sokun." Sessizce itaat ettiler.

Ondan sonraki her şey bir rüya gibiydi. Dori, Johnny ve çocuklar onunla birlikte koridorda yürürken cemaatin ayakta durduğunu hayal meyal hatırlıyordu ve onları ön sıraya oturttukları için tek bir kişiyi bile görmemiş ya da vaizin daha sonra söylediği hiçbir şeyi duymamıştı. Tek görebildiği, kiraz ağacından tabutu, içinde büyükbabasıyla birlikte toprağa koyacakları ve onu bir daha asla göremeyeceği Gürcistan toprağının altı metre altına gömecekleri idi.

Ağlayamayacak kadar çok acı çekiyordu.

* * *

Meeker Webb'i ebedi istirahatgâhına uğurlamak üzere cenaze arabasını mezarlığa kadar takip ettiklerinde saat neredeyse üç olmuştu. Luther uyuyordu, bu yüzden Dori mezarlığa tek başına giderken Johnny ve çocuklar bebekle birlikte arabada kaldılar.

Vaiz kısa bir dua okuduktan sonra Dori, saygılarını sunmaya gelen insanların oluşturduğu sonsuz bir kabul kuyruğu gibi hissettiren bir sıraya oturdu. Marshall kolunu okşayıp ona yeni bir mendil verene kadar çocukların iki yanındaki sandalyelere oturduklarını fark etmemişti.

"Üzgün olman normal. Annem öldüğünde biz de üzgündük," diye fısıldadı. Ona sarılmak istedi. Onun yerine mendili aldı.

"Teşekkür ederim, Marshall. Çok düşüncelisin." Başını salladı.

Beep başını onun omzuna yasladı. "Yorgun musun tatlım?" diye sordu.

Başını salladı.

"Ben de öyle," diye fısıldadı ve ona çabucak sarıldı.

Başını kaldırıp vaizle göz göze geldi ve vaiz hemen onun yanına geldi.

"Papaz Lawless, ayın çok güzeldi ama ben kendimi iyi hissetmiyorum ve bebeği eve götürmem gerekiyor. Herkes gitmeden benim gitmem kabalık olur mu?"

"Hayır, hayır, kesinlikle olmaz," dedi. "Sizi arabanıza kadar geçireyim."

"Teşekkür ederim ama çocuklar burada. Benimle birlikte yürüyecekler. Lütfen herkese teşekkürlerimi iletin." Sonra Beep ve Marshall'a baktı. "Hazır mısınız çocuklar?"

Birbirlerine baktılar ve sonra hep birlikte başlarını salladılar.

Beep bir elini, Marshall da diğer elini tuttu ve uzaklaştılar. Arabaya giden yolu yarılamışlardı,

Beep tökezledi ve Dori onu düşmeden yakaladı. "İyi misin tatlım? Seni incitmedim, değil mi?"

"Yaralı değilim," diye mırıldandı ve başını eğdi.

Marshall kaşlarını çattı ve ağabeyinin görüş açısını takip ederek tepenin hemen yukarısında, mezarlara savrulan çöpleri toplayan bir grup çocuğun yanına gitti.

Marshall, "Sorunun ne olduğunu biliyorum," dedi ve eliyle işaret etti. "Bunlar Beep'e zarar veren adamlar. Şartlı tahliye edildiler ve uzun, çok uzun bir süre boyunca her Cumartesi iş yapmak zorundalar."

Dori durakladı, sonra tepeye, arkalarında çöp torbalarını sürükleyerek sıralarda bir aşağı bir yukarı yürüyen dört çocuğa baktı. Uzakta bir polis memuru görebiliyordu. Doğruydu; neredeyse hapishanede olmak gibi görünüyordu ve hak ettiklerinden fazlası değildi.

"Merak etme, Beep. Onların başı dertte ama senin değil. O yüzden gidelim. Johnny bekliyor," dedi Dori ve elini bir kez daha sıktı.

Tek kelime etmedi ama arabaya doğru yürürlerken biraz daha sıkı tutundu.

Johnny, Dori'nin çocuklarla el ele tutuştuğunu görünce bir şeyleri kaçırmış gibi hissetti ama sonra yavaşça nefes aldı ve kendisine geliyor olmalarının rahatlığını yaşadı. Arabadan indi, Dori koltuğa kayarken kapıyı açık tuttu, bebeği uyandırmadan çocukları arkaya bindirdi ve arabayı sürerek uzaklaştı.

"Hey, Johnny, onları gördün mü?" Marshall sordu. "O adamlar, kimden bahsediyorsun?" dedi Johnny.

"Beep'e zarar verenler. Mezarlığa geri döndüler ve çöp topluyorlar. İnsanların mezarlarının üzerinde yürümek zorunda kalıyorlar. Onlardan biri olmadığım için çok mutluyum," dedi Marshall.

"Senin de olmadığına sevindim," dedi Johnny ve sonra Beep'in bu yüzden tökezlediğini ve Dori'nin onunla konuşmak için neden durduğunu anladı.

Ona baktı, teşekkür etmek niyetindeydi ama oturuşunda bir şey vardı, sanki parçalara ayrılmamak için kendini sabit tutuyordu, bu da ona boş vermesini söylüyordu.

Kasabaya geri dönerlerken gözünü ondan ayırmadı. Solgun ve çok sessizdi ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Bugün yeterince yemek yemediğini biliyordu ama nedenini de anlıyordu.

Dori Grant ona her bakış attığında karnındaki düğümün neden daha da sıkılaştığını ya da destek için ona yaslandığında elinin koluna değmesinin neden uçabileceğini düşündürdüğünü anlaması bütün gününü almıştı. Çok az bir çabayla Dori Grant'e aşık olabilirdi.

* * *

Dori mezarlıktan ayrıldıklarından beri sessizdi. Luther'in iyi bir yolcu olduğu için minnettardı. Arabanın motor sesi ve koltuğun hafif hareketleri arasında yarı bilinçli bir duruma geçmişti.

O günü düşünmeye devam etti; Pansy'yle banyoda yaşadığı olay, diğer herkesin nezaketinin gölgesinde kalmıştı. Bir de Johnny vardı. Gün boyunca onu insanların arasında dolaşırken izlemek birden fazla açıdan göz açıcı olmuştu. Pek çok kişinin saygısını kazandığı ve yaşından çok daha büyük görüldüğü aşikârdı. Sorumlulukları sayesinde karakter kazanmış, ailesini bir arada tutmak için onun yaşındaki genç bir adamın yapmak isteyebileceği her şeyi feda etmişti.

Artık onun da kendi duygularını bir kenara bırakmasının zamanı gelmişti. Luther önce gelmeliydi. Ama nereye gideceklerdi? Üniversite kurslarını bitirmesi gerekiyordu, böylece web sitesi işini

kurabilir ve biraz gelir elde etmeye başlayabilirdi. Büyükbabasının ona bıraktığı şey harikaydı ama uzun sürmeyecekti.

Sonsuza dek, eğer hiçbir şeyi geri koymuyorsa.

Yine de nereye gideceğini düşünmek korkutucuydu. Şu anki haliyle çalışıp bir bakıcı tutacak ve faturalarını ödeyecek kadar para kazanamazdı. Pines'la birlikte olmak güvende hissettiriyordu. Tamamen yalnız olmadığını düşünmek iyi hissettiriyordu.

Omzunun üzerinden baktı. Beep'in gözleri kapalıydı, başı sallanıyordu ve Marshall uyuyan bebeğin görüntüsünden etkilenmiş görünüyordu. Johnny'ye baktığında kalbi sıkıştı. Çok kısa bir süre içinde onun için çok değerli olmuştu.

Koluna dokundu, masum bir hareketle onun dikkatini çekti.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Bu korkunç günü atlatmama yardımcı olduğunuz için üçünüze de teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Bunu yapmaktan mutluluk duyduk," dedi.

"Eve gittiğimizde Bip'le parka gidebilir miyiz?" Marshall sordu.

Bahsettiği park, birkaç ev aşağıda, mahallenin çocuklarının top oynadığı boş bir araziydi.

"Bip ve ben," diye düzeltti, "göreceğiz. Yağmur yağacak gibi görünüyor."

"Hay aksi," diye mırıldandı Marshall.

Dori tekrar Johnny'ye baktı ve sonra bir öneride bulundu. "Eğer yağmur yağarsa, içeride bir mağara yapabilirsiniz. Küçükken ben de böyle yapardım."

Marshall'ın gözleri büyüdü. "Nasıl mağara yapıyorsunuz?"

Dori şaşırmıştı. "Yani siz hiç hava kötü olduğunda evde bir kale ya da mağara yapmadınız mı?"

"Hayır."

Johnny cevap karşısında şaşıarak kaşlarını çattı. Elbette bu doğru değildi. Sonra annesinin onlar doğduktan sonraki halini düşündü ve iç geçirdi. Hayatının son birkaç yılını çocuklarına nasıl oyun oynanacağını öğreterek değil, uyuşturucu peşinde koşarak geçirmişti.

Johnny'nin ifşaatından habersiz olan Dori konuşmaya devam etti. "O zaman sana göstereceğim, ama mağara inşa edildikten sonra kim olduğunu ve neden mağarada olduğunu bulmalısın, oyun böyle başlıyor."

"Parka gitmek istemiyorum," dedi Marshall. "Dori'nin bana mağaranın nasıl yapıldığını göstermesini istiyorum." Johnny ona sırtıttı. "Şimdi başardın," dedi.

Dori omuz silkti. "Hayır, hayır, istiyorum. Bu günün odağını değiştirmek için iyi bir yol olacak. Ayrıca, küçükken yapmayı en sevdiğim şeydi."

Johnny arabayı evin önüne çekip park ederken, "Eve geldik, kendini hazırla," dedi. "Bip, uyan dostum. Biz geldik."

Marshall, "Dori bize nasıl mağara yapılacağını gösterecek," dedi.

Beep aniden uyandı. Yeni bir şeyler çalma düşüncesi ilgi çekiciydi. Çocuklar dışarı fırladılar ve ön kapiya koştular, sonra Johnny kapıyı açana kadar sabırsızlıkla beklediler.

Johnny, "Gidip güzel kıyafetlerinizi değiştirin ve asın," dedi. "Tamam,"

diye yankılandılar ve kıkırdayarak ve itişerek içeri koştular.

Johnny geri döndüğünde Dori Luther'i araba koltuğundan indiriyordu.

"Sen bebeği al. Geri kalan eşyaları ben getiririm," dedi.

Uzaktan bir gök gürültüsü sesi duyuldu.

"Görünüşe göre tahminin doğru çıktı," dedi ve Luther "i içeri götürüp yatağına yatırdı. Luther

Sanki koltuktan kalktığı için mutluymuş gibi boylu boyunca uzandı ve başparmağını ağzına soktu. "Annesinin tatlı oğlu," diye fısıldadı Dori ve battaniyesini üzerine örttü.

Arkasını döndüğünde Johnny elinde bebek bezi çantası ve çantasıyla odaya giriyordu.

"Onları yatağın üzerine koy," diye fısıldadı. "Mağara inşaatına başlamadan önce üzerimi değiştireceğim. Umarım teklifime aldırmazsın-"

Johnny parmağını dudaklarına götürdü.

"Kardeşlerime karşı nazik olduğun için özür dilemiyorsun," dedi usulca ve sonra parmağının ucunu çenesinde gezdirip gülümsedi. "Çabuk üstünü değiştirsen iyi olur. Yakında ortaya çıkmazsan tavandaki vantilatörden sallanacaklar."

"Acele edeceğim ama bir isteğim var. Evdeki en büyük ve en eski iki battaniye ya da yatak örtüsüne ihtiyacım var, biraz kirlenmesine aldırmayacağınız bir şey olsun. İşleri bitince onları sizin için yıkarım."

"Ben onları getiririm. Bu sihirli yeri nereye kurmak istersiniz?" "Mutfakta oynamalarının bir sakıncası var mı?"

"Tatlım, bu evde nerede oynadıkları umurumda değil. Önemli olan tek şey onları mutlu etmiş olman. Bu yüzden onları mutfığa bırakacağım ve gerisi sana kalmış."

Dori'yi yatağın yanında bıraktı ve çıkarken kapıyı kapattı.

Gözlerini kapadı ve yavaş bir nefes aldı. Ona bal demişti ve parmağının izi dudaklarında hâlâ sıcağı. Bu onu endişelendirmiş, sızlatmış ve aynı zamanda biraz da ürkütmüştü.

"Büyükbaba, seninle konuşmam gerek. Keşke burada olsaydın."

Ama artık sıcak kıkırdamalar ya da bilgece öğütler olmayacaktı. Doğru ya da yanlış, kararlar artık ona aitti. Güzel elbisesini, güzel ayakkabılarını ve taytını çıkarmaya başladı. Külkedisi bir cenazeye gitmişti, bir baloya değil, her ne kadar eve prensle dönmüş olsa da. Şimdi gerçek dünya onu çağırıyordu. İşe dönme vakti gelmişti.

Birkaç dakika sonra çocuklarla birlikte mutfaktaydı. Mutfak sandalyelerini masadan birkaç adım uzağa çektiler ama yine de masanın etrafını sardılar, çocuklar her adımda ayak parmaklarının üzerinde zıplıyorlardı.

"Bip, sen bu yorganı al ve masanın altına girip güzel bir yuva yap. Marshall ve ben bununla çatıyı ve duvarları inşa edeceğiz."

Beep'in gülümsemesi kulaktan kulağa yayılırken ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yorganı da beraberinde sürükleyerek masanın altına girdi.

"Marshall, sen bu tarafı al, ben de diğer tarafı alacağım ve bu yorganı masanın üzerine sereceğiz, sonra sandalyelerin arkasına örteceğiz ve geri kalanını yere bırakacağız, anlaşıldı mı?"

"Evet, evet, çadır yapmak gibi ama daha iyisi." Sırıttı. "Evet, çadır gibi ama daha iyisi."

Sandalyeleri birkaç kez ayarladıktan, yorganı masanın üzerine ortaladıktan ve kaymasını önlemek için ağırlık verdikten sonra mağara neredeyse tamamlanmıştı. Tek yapmaları gereken masanın duvara en yakın olan kısa ucunu açıkta bırakmaktı. Bu hem kapı girişi olacak hem de açıklığın gizlenmiş gibi görünmesini sağlayacaktı.

Dori, Marshall'a yorganı ne kadar aşağı çekeceğini ve ne kadarını açık bırakacağını gösterirken, "Böylece sana gizlice yaklaşamazlar," dedi. "İşte oldu. Ee, ne düşünüyorsun?"

Marshall dizlerinin üzerine çöktü ve Beep'le birlikte sürünerek içeri girdi. Dori çömeldi ve içeri baktı.
"İçerisi güzel ve karanlık, sence de öyle değil mi?"

"Evet, bu harika!" Bip dedi.

Marshall'ın yüzündeki ifadeden çoktan hayal kurma moduna geçtiğini anlayabiliyordu. O izlerken, gök gürültüsünün ilk dalgası gökyüzünde yuvarlandı.

Yağmur, tıpkı Johnny'nin tahmin ettiği gibi.

Dori, "Ben kamp malzemelerinizi getireyim, sonra siz kendi başınızın çaresine bakın," dedi.

Buzdolabına hızlı bir baskın yaptı, sonra dolaptan plastik bir kase çıkardı ve üst üste yığmaya başladı. Bir elmayı birkaç parçaya böldü, kereviz çubukları ve havuç çubukları yaptı, bir avuç kraker ekledi ve sonra tek kelime etmeden kaseyi mağaranın önüne bıraktı.

Küçük bir elin açıklıktan dışarı kaydığını ve kâseyi içeri çektiğini görecektense kadar uzun süre orada durdu. "Görev tamamlandı," diye fısıldadı.

Çocukların stratejilerini planladıklarını şimdiden duyabiliyordu ve ne oynadığını hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. Arkasını döndüğünde Johnny masanın diğer tarafında duruyordu. Elini tuttu ve onu mutfaktan çıkarıp oturma odasına götürdü.

"Dünyayı yerinden oynattın, Dori Grant. Senin için çok üzücü bir günün ortasında, onlar için elinden geleni yaptın."

"Gerçek mi? Onlar için olduğu kadar benim için de iyi. Ve yağmur konusunda haklıydın." Kollarını ona dolamak istedi ama yüzündeki yorgunluğu gördü.

"Yatağına git, Dori. En azından bebek uyanana kadar uyu. Yemek artıkları ve turta var. Yemek pişirmek yok.

Sadece sakın bir akşam, tamam mı?"

Uyku düşüncesi baştan çıkarıcıydı.

"Beni ikna ettin," dedi. "Sonra görüşürüz."

"Evet, sonra," dedi ve kız odasına girene kadar onu izledi.

* * *

Pansy Jones pencerenin önünde durmuş, bir zamanlar Meeker Webb'in evi olan evin yanmış kalıntılarına bakıyor, yağın yağmuru izliyor ve kilisede olanları düşünüyordu. Sonuç olarak, zor bir durumdaydı. Dori Grant, Blessings'in en büyük dedikoducularından birinin önünde ona sözlü bir tokat atmıştı. Olanlar sabaha kadar tüm kasabada duyulmuş olacaktı ve sonra kiliseye gidip Pazar okulu sınıfındaki herkesin karşısına Dori'nin suçlamalarını boşa çıkaracak bir yol olmadan çıkmak zorunda kalacaktı.

Tüm bunların yanı sıra, Bart akşam yemeği için bisküvi ve sos istiyordu ve o yemek yapacak havada değildi. Keşke yangın gecesi yaptıklarını geri alabilseydi, o zaman bunların hiçbirisi olmayacaktı. Kendini toparlayıp hatalı olduğunu kabul etmeyi düşündü ama sonra nasıl karşılanacağı konusunda endişelendi. Sonunda, itibarını korumak onun için Dori Grant'inkini mahvettiği için kendini suçlu hissetmekten daha önemliydi.

Pencereden uzaklaştı, masaya gitti ve aradığını bulana kadar beş yıllık telefon defterlerini karıştırmaya başladı.

Ethel Carter ile aynı okula gitmişti; o zamanlar adı Ethel Justice'ti. Ethel, bulundukları ilçenin Aile ve Çocuk Hizmetleri Bölümü'nde çalışıyordu. DFCS. Johnny Pine'in kardeşlerini devlet gözetimine almaya çalışan aynı korkunç departman.

Pansy Jones büyük bir solucan kutusunu açmak üzereydi.

* * *

Sağanak yağmurun suları kirli dereler halinde sokaklardan akıyordu. Yağmur pencerelere çarpıyor ve sürekli, tekrarlayan bir sesle çatıyı dövüyordu. Bu, uyumak için bir müzikti ve Dori günün ve duygusal yükün yorgunluğuyla uyudu.

Johnny oturma odasındaki kanepeye uzanmış, diğer odada oynayan küçük kardeşlerinin seslerindeki heyecanı dinliyordu ve ağlayacak gibi hissediyordu. Çocuk olmanın ne demek olduğunu o kadar çok kaçırmışlardı ki, başlarının üstünde bir çatı tutmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki bunu görememişti. Dori onlar için iyiydi, hepsi için. Onun gitmesini istemiyordu. Televizyon izleyerek ve faturalarını ödeyerek zaman öldürdü, sonra biraz mısır patlattı ve masanın altındaki küçük hayvanlarla paylaştı.

Saat altıya çeyrek kala Johnny mutfığa gitti ve akşam yemeği yapmak için buzdolabını karıştırmaya başladı. Çocuklar onu duydular ve bir istekte bulunacak kadar uzun bir süre oyunlarından çıktılar.

"Hey, Johnny, ben ve Bip akşam yemeğini mağaramızda yiyebilir miyiz?"

Johnny sırttı. "Evet, tabii, kemikleri yere atmadığınız sürece."

"Yapmayacağız! Söz veriyoruz!" Beep bağırdı ve mutfakta elleri ve ayakları üzerinde zıplamaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?" Johnny sordu.

"Ben yağmurda oynayan yavru bir kurdum."

Johnny kıkırdadı ve çocuklar için ısıtmak üzere birkaç parça kızarmış tavuk seçmeye başladı.

Marshall, "Ben benimkini soğuk istiyorum," dedi.

"Evet, ben de benimkini soğuk istiyorum," dedi Beep ve sonra zıplamayı bırakıp Marshall'a baktı.

"Neden soğuk istiyoruz?"

"Çünkü biz vahşi hayvanlarız, unuttun mu? Onlar yemeklerini pişmiş olarak yemezler." Beep kaşlarını çatı. "Çiğ tavuk istemiyorum."

"Çiğ tavuk istemezsin," dedi Johnny.

"Bunu zaten söyledim," diye bağırdı Beep ve mağaraya kadar geri sıçradı.

O yemek artıklarını karıştırırken bebek uyandı ve Dori yataktan kalktı. Bebeğin altını değiştirdi ve biberon ısıtmak için onu mutfığa taşıdı.

Johnny onun geldiğini görünce buzdolabından bir tane çıkardı ve kızın eline tutuşturdu.

"Teşekkürler. Yanımızda olman çok iyi oldu," dedi Dori şişeyi mikrodalgaya götürürken.

Johnny gülümsedi ama o bunu görmedi. Mikrodalganın çalmasını beklerken Luther'le cee-ee oynuyordu. Hazır olur olmaz Luther'i kucağına alıp ağzına soktu, sonra tezgâha yaslanıp içmesine izin verirken, çocukların mağaraya girip çıkmalarını ve yiyecek arıyormuş gibi yapmalarını izledi.

"Çok eğleniyorlar," dedi yumuşak bir sesle.

Johnny kalan kuru fasulyeye bir kaşık daldırdı ve dolaptan tabakları aldı. "Onlarla aran gerçekten iyi," dedi.

Dori omuz silkti. "İyi çocukları sevmek zor değil."

"Bu gece artık yemek masamız olmadığına göre, neden Luther'le oturma odasına geçip orada yemiyoruz? Eğer bana güvenirsen sana bir tabak getiririm."

"Tabii, ama üzerine fazla yiyecek koyma. Çok aç değilim."

"Tamam," dedi ve çocuklar için yiyecek hazırlayıp mağaranın önüne koydu. "Kurt yemeği hazır," dedi. "İşiniz bittiğinde kirli tabaklarınızı lavaboya koyun."

Hep bir ağızdan uludular, tabaklarını aldılar ve sürünerek mağaraya geri döndüler.

Yemeklerini oturma odasına götürüp tabağını yanındaki kanepeye koyarken ve içecek almak için geri dönerken hâlâ kıkırdıyordu.

Dori tavuktan bir ısırık aldı ve Johnny sehpanın üzerine bir bardak buzlu çay koyarken parmaklarını yaladı.

Luther biberonunu bitirirken birkaç dakika sessizce yemek yediler. Dori gazını çıkarmak için onu omzuna koyana kadar Johnny tabağını bırakıp öne doğru eğilmedi.

Johnny, "Bu durum hakkında düşünüyordum," dedi.

Dori bir iniltiyi bastırdı. Muhtemelen Pansy Jones'un dedikodularını duymuştu. Ona başka bir yere gitmesi gerektiğini söylediği yer burasıydı.

"Luther Joe ve benim için bir yer aramaya bağlamam gerektiğini biliyorum. Bir gazete alıp kiralık evlere bakacağım," dedi hemen.

"Hayır, hayır, kastettiğim bu değildi," dedi Johnny. "Sana bir şey danışmak ve ne düşündüğünü görmek istiyorum. Unutmayın ki bu tamamen sizin kararınız ve ne dersiniz deyin benim için sorun değil ama size olduğu kadar bana da faydası olur."

"Dinliyorum," dedi Dori ve Luther'in sırtını sıvazlamaya devam etti. "Öncelikle, burada olman hoşumuza gidiyor," dedi Johnny.

Dori gülümsedi. "Ben de burada olmayı seviyorum. Hayatımı kurtardın."

"Cenazenin bittiğini biliyorum ama Buttermann'ın henüz tüm veraset belgelerini dosyalamadığını söylemişsiniz, yani tüm bunlar bitene kadar hiçbir konuda nihai karar veremezsiniz, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla bu doğru," dedi.

"Okullar birkaç hafta içinde kapanacak. Yaz boyunca çocuklara bakacak birini bulmakta her zaman çok zorlanıyorum, çünkü Bayan Jane tüm gün kreş yapmıyor ve yazın da izin alıyor. Kira, günlük bakım ve yaşam masraflarını karşılayacak bir iş bulabileceğinizi sanmıyorum. İnanın bana. Bizim yaşımızdaki insanlara ne ödediklerini biliyorum."

İç çekti. "Zaten bunun için endişeleniyordum. Yapmam gereken şey üniversite derslerimi bitirmek, böylece tasarım web sitemi kurabilir ve müşteri kabul etmeye başlayabilirim. Sonunda, evden tam zamanlı çalışabilecek kadar kazanmayı umuyorum."

Çok çaresiz görünmemeye çalışarak gergin bir şekilde kıpırdandı.

"Yaz boyunca ya da derslerini bitirmen ne kadar sürerse sürsün burada kalmaya ne dersin? Karşılığında çocukları okula götürür ve okul bitene kadar iki hafta boyunca onları alırsın, sonra da bu yaz ben isteyken onlarla birlikte burada olursun. Sen kira ödemek zorunda kalmazsın, ben de kreş parası vermeyerek tasarruf ederim."

Luther geçirdi.

Johnny sırtıttı. "Eğer bu onun fikriyse, bunun evet mi yoksa hayır mı olduğundan emin değilim."

Dori bir yandan Pansy'nin suçlamasını düşünürken bir yandan da Johnny'nin az önce sorduğu soruyla hesaplaşmaya çalışıyordu.

"İnsanların ne diyeceğini biliyorsun," dedi.

Omuz silkti. "Zaten söylüyorlar." Kadın iç çekti. Demek o da dedikoduları duymuştu.

"Senin için sakıncası yok mu?"

Johnny omuz silkti. "Gördüğüm kadarıyla ikimiz de elimizden geldiğince ailelerimizi bir arada tutmaya çalışıyoruz. Yükümüzü omuzlamayı teklif eden başka birini görmüyorum ve eğer sen de

istersen bunu şansa bırakmaya hazırım."

Dori'nin iki kez düşünmesine gerek yoktu. Teklifi duyduğu anda hissettiği rahatlama

İçgüdüsel.

"Burada bir süre daha kalabilmeyi çok isterim."

Kadın konuşana kadar nefesini tuttuğunu bilmiyordu. Yavaşça nefes verdi ve çok heyecanlı görünmemeye çalıştı.

"Söz veriyorum endişelenmene gerek yok... uh, aramızda kişisel bir şey olacağını sanmıyorum."

"Sana güveniyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Güzel. O zaman anlaştık," dedi adam. Kadın başını salladı. "Evet, anlaştık."

Bölüm 15

Dori Pazar sabahı yüzünde gözyaşlarıyla uyandı. Ne rüya gördüğünü hatırlamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Gerçekliği yeterince açıklayıcıydı.

Bebeği uyandırmamak için yan dönüp sessizce ayağa kalktı ve geceliğiyle koridorda yakalanmadan önce koridor boyunca banyoya gidip geri döndü. Odasına girdiğinde, giyecek bir şeyler bulmak için yeni kıyafetlerini gözden geçirmeye başladı ve başka bir temiz gömlek ve kot pantolonda karar kıldı. Bugün bir ara tekrar çamaşır yıkayacaktı.

Giyinirken demlenen kahvenin kokusunu alabiliyordu ve Johnny'nin uyanık olduğunu biliyordu. Bu evdeki pazar rutininin ne olduğunu bilmiyordu ama kendi rutinini hatırlıyordu.

Pazar kahvaltısı genellikle krep, ardından kilise için hazırlanmak ve tıraş olurken büyükbabamın "The Old Rugged Cross" şarkısını dinlemektir.

Ve kiliseye evli olmayan bir anne olarak gitmeye, abartılı bir acıma ya da küçümseme kombinasyonuna katlanmaya kendini hazırlıyordu.

Büyükbaba bunu görmemişti ama erkekler bir kadının keskin sözlerinin ve tatlı gülümsemesinin ardındaki alaycılığı nadiren duyarlar.

Normalde kendine bakmadan giyinirdi ama bugün onun doğum günüydü ve yasaların gözünde artık bir çocuk değildi. Kendini farklı hissetmiyordu ama farklı görünüp görünmediğini merak ediyordu. Bir bakışta hâlâ çünkü fazla zayıf kız olduğu anlaşıyordu ama bugünden sonra vereceği kararlar kendisine ait olacaktı. Ve ilk kararı, doğduğu günü görmezden gelmek oldu. Hayatında ilk kez kutlama yapmayacaktı. Beep'in de dediği gibi, pasta için fazla üzgündü.

Ancak gün içinde üzüntüye yer olmadığı ortaya çıktı. Luther gülümseyerek uyandı ve onu yıkamak için yataktan kaldırdığında, yaptığı maskaralıklar onu güldürdü. Onunla ilgilenmek onu kendinden uzaklaştırdı ve karanlık ruh hali kısa sürede düzeldi.

Onu kucasına almış, yulaf ezmesi yapmak için mutfaka doğru gidiyordu ki, çocuklar ayaklarını sürüyerek mutfaktan çıktılar.

"Merhaba çocuklar," dedi Dori.

"Mağarayı yıkmak zorundaydık," diye mırıldandı

Marshall. "Artık kurt olamayız," diye ekledi Beep.

"Başka bir yerde inşa edebilirsiniz," dedi.

Yüzlerindeki ifade anında bir rahatlamaya

dönüştü. "Gerçekten mi? Masa olmak zorunda

değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Dün nasıl yaptığımızı gördün, o yüzden yatak odana götür. Yatağın bir ucuna köşeleri bağlayabilirsin ve sonra diğer ucunu tutmak için başka bir şey bulabilirsin. Bir yolunu bulursun."

Büyük bir hızla mutfaka geri döndüler.

"Johnny! Johnny! Johnny! Bekle, yorganları yıkama!" Beep bağırdı.

Dori kıkırdadı ve o kıkırdayınca Luther de onun sesini taklit etmeye çalışarak öttü. O da güldü.

"Maymun görür, maymun yapar," dedi ve çocuklar arkalarında yorganları sürükleyerek mutfaktan çıkarken burnunu çimdikledi.

O içeri girdiğinde Johnny kahvaltı tabaklarını temizliyordu.

"Geç kaldığımız için özür dileriz."

Başını iki yana salladı. "Geç kalmadınız. Sabahın köründe kalkıp biraz daha oynamak istediler. Masayı geri vermeleri gerektiğini söylediğimde partilerini mahvettim. Ne dediğini bilmiyorum ama her ne dediysen, teşekkürler."

"Odalarında bir mağara daha yapıyorlar."

"Genelde dışarı çıkıp oynayamadıklarında üzülürler. Bu evdeki en güzel yağmurlu gün olabilir. Sana kahvaltı hazırlayayım mı? Biraz daha yulaf ezmesi yapmak uzun sürmez."

Başını iki yana salladı. "Sağ ol, ama aç değilim. Luther'e mısır gevreğini yedireceğim. Daha sonra biraz tost yiyebilirim."

Kaşlarını çattı. "Öğün atlama. Bitkin düşersen ona bakmak için ihtiyacın olan gücü koruyamazsın, tamam mı?"

Yukarı baktı. "Az önce büyükbabam gibi konuştun."

"Akıllı adam," diye mırıldandı Johnny ve dolabı işaret etti. "Bu sabah markete bir koşu gideceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa listeye ekle. Yeni saklanma deliklerini hazırlamadan önce gidip yataklarındaki çarşafları değiştireceğim."

Dori Luther'in mısır gevreğini hazırladı ve sonra onu beslemek için kucağına aldı. Yarın bir mama sandalyesi alacaktı ama şu anda alışveriş listesine bir şeyler eklemek ilk sırada geliyordu.

* * *

Bir sonraki kasaba olan Oneida'da da yağmur yağıyordu.

Çeşitli kiliselerdeki daha az sadık ibadet edenlerden bazıları, eksiklikleri için azarlanmak üzere yağmur altında sürünmektense evde kalmayı tercih etmişti. Diğerlerinin balığa çıkma planları, uyumaya ya da alışveriş merkezinde bir gün geçirmek için Savannah'ya gitmeye kaydırılmıştı.

Yirmi üç yaşındaki Frankie Ricks için yağmur, Dori Grant'la neler olup bittiğine dair merakını hiçbir şekilde azaltmamıştı. Tamamen değersizdi ve jigolo sayılırdı. Aktör Johnny Depp'e ortalamanın üzerinde bir benzerliği olduğu için, istekli ve bazen de isteksiz kadınlardan istediğini alıyordu. Ama aptal değildi ve sadaka bekleme konusunda gerçekten iyiydi. Bugün tam bir fiyaskoydu, bu yüzden dairesindeki koltuğuna yaslandı ve telefona uzandı. Bu sağanak yağmurda yemeğe çıkmasına imkân yoktu. Sipariş verecekti.

* * *

Pansy kiliseye gitmiyordu. Dün gece Bart'la seks yapmaktan kurtulmak için "başım ağrıyor" numarasını kullanmıştı ve bugün de yatak odasında gizlenerek numaraya devam edecekti. Dori Grant'ten yediği dayanın artık herkes tarafından biliniyor olmasından korktuğu için kilisedeki arkadaşlarının yüzüne bakamıyor ve Bart'tan bıkmıştı. Tüm sorunlarına o neden olduğuna göre, o da mutsuz olmalıydı.

Kilise için giyinmek üzere yatak odalarına geri döndüğünde, ona "o bakışı" attı, kadının dezavantajlı olduğu ve kaşınması gereken bir kaşıntısı olduğu bakış.

"Yüzündeki obakışı görüyorum. Yatakta olmam benden faydalanabileceğin anlamına gelmiyor

Bart Jones. Ben hastayım ve durumumun acısına saygı göstereceksin, beni duyuyor musun?"

Bart ters ters baktı. "Ben bir şey söylemedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi Pansy. "İşinize bakın ve papaza üzüntülerimi iletin."

Bart doğum günü kıyafetiyle ortalıkta dolanıyordu, göbeği ve sıska poposu düşünüldüğünde pek de seksi bir görüntü değildi, ereksiyon için kötü bir bahaneden bahsetmiyorum bile. Pazar takımını dolaptan çıkarırken Pansy'ye umut dolu bakışlar fırlatmaya devam etti.

Pansy gerilmeye başlamıştı. "Tanrı aşkına Bart Jones, pantolonunu giy. Bunların hepsini daha önce gördüm."

Durakladı. "Birazcık dürtmeye ne dersin, Pansy? Uzun sürmez."

Yumruklarıyla yatağa vurdu. "Peki yeni olan başka ne var? Kendini mutlu edecek kadar uzun sürüyorsun, benim de seninle ve dürtmelerinle sorunum bu. Bugün Pazar ve Tanrı'nın gününde zina yapmak istediğin için kendinden utanmalısın."

Bart'ın omuzları coşkusuyla birlikte çöktü. "Özür dilerim," diye mırıldandı, sonra rekor bir sürede giyindi ve ortalıkta görünmemeye çalıştı.

Pansy onun uzaklaştığını duyduğu anda evde kalma kararını bir kez daha gözden geçirdi. Belki de gidip hiçbir sorun yokmuş gibi davranmalıydı. Panik içinde yataktan fırladı ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerek dua etmeye başladı, Yüce Tanrı'ya sadece onu affetmesi için değil, aynı zamanda onu bu karmaşadan iyi ismiyle çıkarması için de yalvardı.

Dua bittikten sonra bile Pansy, Tanrı'ya sıkıntılarını abarttığından emindi. Hayatı tehlikede değildi. Sağlığı iyiydi. Evleri ve arabaları vardı ve yiyecek yemekleri de vardı. Dedikodunun günah kategorisinde nereye girdiğini bilmiyordu ama sonra On Emir'deki komşularına karşı yalan yere tanıklık etmemekle ilgili ayeti hatırladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Boku yedim," diye feryat etti ve yerden kalkıp mutfığa yöneldi.

Kahveden daha sert bir şey içmeye ihtiyacı vardı.

* * *

Johnny'nin elinde alışveriş listesi ve Dori'nin ona verdiği fazladan para vardı. Süpermarkete doğru yola çıktığında rüzgârın şiddeti kesilmiş, yağmur fırtına yerine hafif bir sağanağa dönüşmüştü. Arabayı sürerken, Dori'nin görevlerini devralması konusunda Önce ve Sonra'daki Bayan Jane'i araması gerektiğini hatırladı ve park eder etmez telefon etti. Telefon birkaç kez çaldı ve sonra cevap verdi.

"Alo?"

"Bayan Jane, bu Johnny Pine."

"Merhaba Johnny. Umarım çocukların bir sorunu yoktur."

"Hayır hanımefendi, ama son iki hafta boyunca onları okula götürüp getirme işini Dori'nin üstleneceğini size bildirmem gerekiyor."

"Bu harika," dedi Jane. "Bunun sana çok yardımcı olacağını biliyorum."

Johnny gülümsedi, Jane anladığı için minnettardı.

"Evet hanımefendi, ayrıca o kadar erken kalkmaları da gerekmeyecek. Bu her açıdan büyük bir yardım olacak." "Bugün nasıl?" Jane sordu. "Dün çok stresli görünüyordu. Kalbim ağrıyor onun kaybı için."

"Evet, hanımefendi. Sanırım iyi gidiyor. Şikayet etmiyor ve bebeği sayesinde aklını başka şeylerle meşgul ediyor."

"Peki, ona selamlarımı iletin ve hepinize iyi bir yaz dilerim."

"Size de Bayan Jane ve tüm yıl boyunca yedek oyun kurucum olduğunuz için teşekkür ederim."

Onun kıkırdadığını duydu. "Bebek bakıcısı yerine yedek olarak anılmak hoşuma gidiyor. Belki de kreşimin adını Yedek Oyun Kurucu olarak değiştiririm."

Bağlantıyı kestiğinde hâlâ gülüyordu. Listeyi aldığından emin olmak için cebini yokladı ve sonra yağmura baktı. Bunu yapmanın iyi bir yolu yoktu, bu yüzden kasketini kafasına geçirdi, arabadan indi ve kapıya doğru koşmaya başladı.

* * *

Dori çamaşır makinesine bir sürü çamaşır koyuyordu. Luther oyun parkındaydı, parmağını emiyor ve uykuyla savaşıyordu. Johnny gideli neredeyse bir saat olmuştu ve Dori, Beep'in çığlığını duyduğunda öğlen yemeği için ne yapacağını düşünüyordu. Giysileri bırakıp koştu.

Derme çatma mağara yatağın ucundaydı ve Marshall mağaranın önünde yerde yatıyordu. Elleri ve dizleri üzerinde öksürmeye çalışıyordu ama yüzü morarıyordu. Dori koşarak içeri girdiğinde Beep Marshall'ın kolunu çekerek kalkmasına yardım etmeye çalışıyordu.

Marshall'ı belinden yakaladı ve yukarı çekti. Adamın boğulduğunu biliyordu ama neyle boğulduğunu bilmiyordu.

"Bip! Bip! Bip! Ağlamayı kes ve bana ağzında ne olduğunu söyle." "Bir bilye. Sanırım bir misket yuttu."

Dori onun yanında yerde bir avuç gördüğünde bu yeterli bir kanıttı. Ellerini göğüs kafesinin altına kilitledi ve Heimlich manevrasına başladı, kalbinden dua ederek defalarca tekrarladı.

Tanrım bana yardım et. Bana yardım et. Bu çocuğun ölmesine izin verme.

Beep'in çığlıkları koşan ayakların sesini bastırırken Johnny aniden kapıda belirdi, gözleri korkudan çılgına dönmüştü. Kıpırdayamadan Marshall'ın ağzından fırlayan bir bilyenin gümbürtüyle ayaklarının dibine düştüğünü gördü.

"Teşekkürler Tanrım!" Dori mırıldandı ve sonra nefes nefese kalıp öksürmeye, hayat veren nefesi vücuduna geri çekmeye başladığında onu yakınında tuttu.

Johnny yatağa ulaştığında Beep hâlâ hıçkırıyordu.

Dori geriye doğru sendeledi ve Marshall'ı da yanına alarak şiltenin üzerine yığıldı.

Johnny döndü. "Bip, bağırmayı kes dostum. Marshall iyi. Gördün mü? Gördün mü? Kendi kendine nefes alıyor."

Yine de Beep'i kucağına alıp Dori ve Marshall'ın yanına oturdu, gördükleri karşısında o kadar sarsılmıştı ki birkaç dakika konuşamadı. Kısa süreli işler için gittiği ve Marshall'ı sorumlu bıraktığı tüm zamanları hatırlıyordu. Bugün, eğer Dori burada olmasaydı, Marshall ölebilirdi.

Dori'nin kalbi hâlâ çarpıyordu ama Marshall'ın nefes aldığını bilmenin verdiği rahatlama ilk hissettiği paniği azaltmıştı.

Johnny Marshall'ın yüzünü kavradı ve terli saçlarını alnından uzaklaştırdı.

"Hey, Marshall...hey, dostum, iyi misin? Bir yerin acıyor mu? Nefes almak acıtıyor mu?"

Konuşamayacak kadar güçsüz olan Marshall, başını sallayıp Dori'nin göğsüne yaslanırken havayı su gibi içiyordu, elleri hâlâ karnına kilitliydi.

Johnny onun kolunu tutmuş, bakışları yüzüne kilitlenmişti. "Onun hayatını kurtardın!"

Dori őrperdi. "Ve neredeyse őrđümü koparıyordu." "Ne oldu?"

Johnny sordu.

"Beep'in őrıđlıđını duyduğumda hizmet odasıındaydım. Buraya geldiğimde Marshall mosmor olmuştı. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bir bilye yuttu ve içinden bu çıktı."

Marshall'ın yüzüne tekrar bakarken eli ensesinde sıkılaştı. Rengi normale dönüyordu. Nabzını hissetti. Hızlı ama sabitti.

Beep hâlâ burnunu çekiyor ve titriyordu. "Marshall'ın ağzında bilye vardı," diye önerdi.

Johnny kaşlarını çatı. "Ne için?"

"Kırmızı bir taneydi. Yıldız böğörtleniymiş gibi davranıyorduk."

Johnny iç çekti. Bunun olduğunu inanamıyordu, hem de onların yaşında. Tekrar Marshall'a baktı.

"Rol yapmak iyidir. Ağzınıza sizi boğabilecek şeyler koymak değil. Bu konuda anlaştık mı?"

Marshall başını salladı ve Beep ağabeyinin varlığına boyun eğerken Dori'nin kucağından çıkıp Johnny'nin kollarına girdi.

Dori ayağa kalktı ve Beep'i elinden tuttu.

"Gidip yüzünü yıkayalım ve Marshall için bir bez getirelim, tamam mı?" Johnny ve Marshall'ı yalnız bırakarak dışarı çıktıklarında Beep onun eline yapıştı.

Onlar gider gitmez Marshall konuşmaya başladı.

"Annemi gördüm. Bana dayanmamı söylüyordu. Annemi gördüm, Johnny. Hayatım üzerine yemin ederim." Johnny, görüşü bulanıklaştırken kollarını küçük kardeşine doladı.

"Dayanmana çok sevindim, tamam mı? Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim, Johnny, özür dilerim."

"Sorun değil evlat, sadece bir daha böyle aptalca bir şey yapmayacağına söz ver." Marshall eline tükürdü ve sonra kalbine vurdu.

"Yemin ederim," diye fısıldadı.

Beep, Dori'nin söz verdiği el beziyle geri geldi ve onu Johnny'ye verdi, o da Marshall'ın yüzünü silmeye başladı ve ardından herkesin gözyaşlarını sildi.

"Sen de mi ağlıyorsun, Johnny?" Beep sordu.

Johnny iç çekti. "Birazcık, sanırım. Beni korkuttunuz."

Beep, Johnny'nin diğer dizine tırmanırken Johnny kollarını ikisine doladı ve onları yakın tuttu.

"Sizi seviyorum çocuklar. Bunu asla unutmayın, tamam mı?" "Biz de seni seviyoruz Johnny," diye yankılandılar.

Johnny'nin Dori'nin Beep'le birlikte dönmediğini fark etmesi bir anını aldı. "Dori nerede?" diye sordu Johnny.

"Pine erkeklerinin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Biz de erkek miyiz, Johnny?" Johnny titrek bir gülümsemeyi başardı.

"Üzerinde çalışıyorsun," dedi. "Şimdi bana bir iyilik yap. Beep, o misketleri topla ve çöpe at. Marshall, yatağa girip biraz dinlenmeni istiyorum, tamam mı? Televizyonu açabilirsin, belki biraz çizgi film bulursun. Akşam yemeğinden önce biraz dinlenmenin iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

Johnny ikisini de öperken başlarıyla onayladılar ve sonra kalkıp Dori'yi aramak üzere odadan çıktılar.

Bölüm 16

Dori, Beep'i ıslak bezle geri gönderdikten sonra doğruca çalışma odasına gitti ve düşürdüğü kıyafetleri yıkamaya koydu. Onları küvete doldurup sabunu serperken elleri titriyordu. Suyun sıcaklığını ayarlayıp makineyi çalıştırırken gözünün önündeki lekeleri görüyordu ve sonra mutfağa geri dönerken onu bir güçsüzlük kapladı.

Aman Tanrım, bayılacağım.

Sendeleyerek lavaboya gitti ve ardından birkaç dakika boyunca başı eğik ve gözleri kapalı bir şekilde durdu, olan bitenin adrenalin çarpmasının bir sonucu olduğunun farkında olmadan nefesini tutmaya çalıştı.

Birden omuzlarında eller belirdi. Johnny'ydi. Johnny'nin omuzlarını hafifçe sıkıldığını hissetti ve sonra onu çevirdi.

Bakışları kilitlendi.

Alnına bir öpücük kondurmak için başını eğdi, sonra kollarını ona doladı. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Söyleyecek sözüm yok."

"Onu çok geç bulduğumu sanmıştım."

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Tanrıya şükür, bırakmadın."

Dori başını kaldırdı ve onun gözlerinde yaşların yüzdüğünü gördü. "Ben pes edenlerden değilim," dedi. "Seni gerçekten ama gerçekten öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

Ani bir özlemle dolup taşan Dori de bunu istiyordu. "Benim için sakıncası yok," dedi usulca. O da öyle yaptı.

Önce sadece ağzını onun dudaklarına değdirdi, sonra bir kez daha geçip gitti. Sonra bir nefes aldı, ağzını onun dudaklarına dayadı ve kayboldu. Kızın titrediğini biliyordu ama aynı zamanda ona sarılıyordu. Bu basit gerçek ona umut verdi.

Durup geri çekildiğinde, oda ayaklarının altında eğildi, sanki yeryüzündeki çapasını kaybetmiş gibiydi. Yüzünü kavradı, sonra başparmağını öpücükten hâlâ nemli olan alt dudağında gezdirdi.

"Lütfen olanlardan pişmanlık duymayın."

"Pişmanlık yok Johnny," dedi ve titrek bir gülümsemeyi başardı. "Söz mü?"

"Evet, söz veriyorum."

"Seni asla korkutmak istemem. Eğer yaptıysam, yemin ederim bir daha asla olmayacak." Parmağını adamın ağzına götürdü ve başını salladı. "Korkmadım."

Adam kızın yüzüne bakıyor ve şaşkınlıkla başını sallıyordu. "Bunun olmasını hiç beklemiyordum." "Ne? Beni öpeceğini mi?" diye sordu.

"Hayır, kendimi sana aşık olurken bulacağımı." Dori titredi. "Ben, uh-"

"Cevap verme," dedi Johnny. "Senden hiçbir şey beklemiyorum. Sadece söylemek zorundaydım. Ve bir başka not, sanırım verandadan yiyecekleri almam gerekiyor. Beep'in çılgılık attığını duyduğumda onları düşürdüm ve eşyaların geri kalanı hâlâ arabada."

"Ben verandayı alacağım. Sen arabayı al," dedi, güvenli bir şeye odaklanmış olmaktan memnundu.

Parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Sanırım bunu daha önce de söyledim, ama etrafta olman gerçekten çok kullanışlı," dedi.

Birlikte dışarı çıktılar ve Dori verandadan yiyecekleri toplamaya başladığında Johnny kasketini aldı, tekrar başına taktı ve arabaya doğru koşmaya başladı. Son iki çuvalı da kaptığı gibi avluya fırladı ve Dori'nin yanından geçip merdivenleri çıkarken yağmur yüzüne vuruyordu. Aceleyle içeri girdi, çuvaları bıraktı ve Dori onu eşikte karşıladığında bıraktığı yiyecekleri almasına yardım etmek için geri dönüyordu.

"Ben hallederim. Sen kapıyı al," dedi.

Johnny kapıyı kapatıp arkasından kilitledi ve onu mutfığa kadar takip etti, giderken su damlatıyordu. Yüzünü ve ellerini kuruladı ve sonra yiyecekleri ayırmaya başladılar, bir kısmını buzdolabına, geri kalanını da kilere koydular.

Dori fırını açtı ve hamburger etini çıkardı, ardından köfte yapmak için gereken her şeyi bulana kadar yiyecekleri gözden geçirdi.

"Johnny, fırında kullanabileceğim bir somun tavası ya da başka bir kap veya tenceren var mı?"

"Evet," dedi ve aradığı şeyi bulmadan önce ocağın yanındaki dolabın arkasını karıştırdı. "Bunu en son ne zaman kullandığımızı hatırlamıyorum. Sanırım önce yıkamam gerekiyor."

Güveç kabını temizledi ve Dori'ye uzattı.

Üzerine yapışmaz sprey sıktı, ardından köfteyi karıştırdı, fırın kabına koydu ve fırına verdi.

"Bunu kolaymış gibi gösterdin," dedi.

Omuz silkti. "Yıllarca pratik yaptım."

Johnny, "Gidip üstümü değiştireceğim ve çocukları kontrol edeceğim," dedi.

Dori yorum yapmadı ama adam mutfaktan çıktığında attığı her adımı izliyordu. İliklerine kadar ıslanmış olan giysileri vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış, uzun, sabit adımlarını ve sırtındaki kas oyunlarını öne çıkarmıştı. Adam nihayet gözden kaybolduğunda, kadın ürperdi. Ondan pek çok yönden etkilenmişti ve şimdi bu sadece kafa karışıklığını artırıyordu.

"Tanrım, Tanrım. Bu başıma gelen bir felaket de olabilir, başıma gelen en iyi şey de.

Lütfen iyi olsun."

Johnny onun bu ikileminden habersiz, durup çocuklara baktı. Yatakta yan yana oturmuş televizyon izliyorlardı ve onun orada olduğunu bile bilmiyorlardı. İyi olduklarından emin olunca üstünü değiştirmek için koridorun karşısına geçti.

Islak giysileri bir yığın halinde bırakarak dolabın yanında soyundu ve sonra temiz iç çamaşırı, bir çift eşofman ve bir tişört alıp hâlâ nemli olan vücudunun üzerine giydi. Islak giysileriyle yalınayak odadan çıktı ve koridora adımını attığında Dori'nin yatak odasından gelen sesini duydu. *Bebek uyanmış olmalıydı.*

Sadece dört gündür buradaydılar ve yine de içine düştükleri rutin, sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi kolaydı. Dori Grant ve bebeği hayatlarına girene kadar çocuklarının geleceğini yaşam koşullarını iyileştirmenin ötesinde hiç düşünmemişti ve şimdi dört kısa gün içinde bu hayalin büyük bir parçası haline gelmişlerdi.

Çamaşır makinesi hâlâ çalışıyordu, bu yüzden ıslak giysilerini yere attı. Dori'nin fırına koyduğu köfte pişmeye başlamıştı ve baştan çıkarıcı kokusu gelecek güzel yemeğin ipucuydu. Before and After'a ya da yazlık bebek bakıcısına para ödemeyerek her ay dört yüz dolar tasarruf edeceğini hesaplamıştı ve Dori evin kendi payına düşen kısmını ödemekte ısrarcı olduğu için

Uzun zamandır ilk kez Johnny gelecek hakkında iyi hissediyordu.

* * *

Bart Jones kiliseden eve döndüğünde kızartma ve patates kokusu almayı ya da en azından fırında pişen şişman bir tavuk görmeyi umuyordu. Onun yerine mutfak tezgâhında gizli zulasından boş bir viski şişesi buldu ve Pansy oturma odasındaki kanepede, çenesi ile göğsü arasına sıkışmış boş bir shot bardağıyla sızmıştı.

Şok olduğunu söylemek hafif kalırdı. Sadece Pansy'nin içkisini boşaltmasına kızmakla kalmamış, onun hâlâ geceliğiyle ve zil zurna sarhoş olmasına da hayret etmişti.

"Pansy Jones, kendi adına söyleyecek neyin var?" diye bağırdı ve kadehi çenesinin altından çekip aldı.

Tek gözünü açtı, geçirdi, osurdu ve sonra kanepeden yüz üstü yuvarlandı.

"Aman Tanrım!" Bart mırıldandı ve onu koltuğa geri iterek oturur pozisyona getirdi ve ıslak bir bez getirmeye gitti.

Adam geri döndüğünde, kadın yere yığılmış ve yüzüstü minderin üzerine düşmüştü. Onu tekrar oturur pozisyona itti ve dikkatini çekene kadar ıslak bezi yüzüne ve boynuna öfkeli, tekrarlayan darbelerle vurdu.

Pansy onun ellerine vuracak kadar kendine gelmiş, bezi elinden almaya çalışıyordu. "Seni shtop. Beni duyuyor musun, Bar' Jones? Hemen kes şunu."

Durakladı. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

Tekrar geçirdi ve sonra ağlamaya başladı. "Cehenneme gidiyorum."

Bart kaşlarını çatı ve ıslak bezi alnında gezdirdi. "Yani orada içmeyi mi planlıyordun?"

Pansy onun eline tekrar vurdu. "Unutmak için içiyorum." "Neyi unutmak için, Tanrı aşkına?"

Titrek bir parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Hepsi senin suçun. Evime bir kız ve ağlayan bir bebek getirme, seni şeytan. Chrisshun görevimi yapmama izin vermedin."

Kaşları daha da çatıldı. "Dori Grant hakkında mı konuşuyorsun? Onun senin sarhoş olmanla ne ilgisi var?"

"Onu dışladık. Ever'buddy bizden nefret ediyor."

"Bu hiç doğru değil. Saçmalıyorsun, Pansy."

"Jim Beam viskisi ile dolu, bu doğru. Düzeltmeye çalıştım. Daha da kötüleştirdi."

Şimdi asıl gerçeğe ulaşıyorlardı. Gözleri kısıldı. "Tam olarak *nasıl* düzeltmeye çalıştın?"

Pansy daha sert ağlamaya başladı.

"Pansy... ne yaptın?" Bart sordu.

"Yalan söylemiş olabilirim," dedi daha yüksek sesle bağırarak ve sonra başını tutarak. "Aman Tanrım, kafam kırılıyor. Bir çatlak hissediyorum."

Bart başının arkasını yokladı ve bir saç tokası çıkardı. "Kafan çatlamıyor. Saç token yüzünden."

Pansy gözlerini hızla kırıştırıp görüşünü netleştirmeye çalışarak klipsi inceledi, sonra da parmağının ucuyla dürterek kimliğini doğruladı. "Bu benim klipsim! O klipsi seviyorum ve kafamı kırdı."

Bart gözlerini devirdi. "Bu kadar saç tokası yeter. Ne yalan söyledin?"

"Shaid Johnny Pine bebeğın babasıydı ve onunla ve çocuklarıyla günah içinde yaşıyordu."

Bart omuz silkti. "Ne olmuş yani? Belki doğru, belki değil, ama bunu söylediğini asla bilmeyecekler." "Hayır. İnsanlar duydu. O duydu."

"Ne? Hangi cehennemde oldu bu?"

Yüzünü bir yastığa çarptı, ama Bart yastığı elinden çekip aldı ve yere fırlattı.

"Pansy...?"

"Cenaze töreni."

"Cenaze töreni! Bunu yapmana ne sebep oldu?" diye bağırdı.

Kadın yeniden feryat etmeye başladı.

Bart içini çekti ve ardından yeni bir histeri dalgasını önlemeye çalıştı. "Yine de bu dünyanın sonu değil. Siz farkına bile varmadan başka biri yeni dedikodulara konu olacak ve herkes unutacak."

Pansy daha yüksek

sesle feryat etti.

Gözyaşları aktı.

Snot koştı.

"Dahası da var," diye mırıldandı.

İnledi. "Başka ne yaptın?" "DFCS'i aradım."

Bart'ın nefesi kesildi. "Neden böyle bir şey yaptın? Neden başlarına daha fazla bela açmak istiyorsun?"

"Eğer onlar kötü görünüyorsa, ben iyi görünüyorum."

Bart ona daha önce hiç görmemiş gibi baktı ve sonra aralarına biraz mesafe koyma ihtiyacıyla geri çekildi. "Akşam yemeği için dışarı çıkıyorum. Döndüğümde mutfağı temizlemeni ve seni de yanında bekliyorum. Sonra da bu konuşmayı unutacağız. Ancak bir dahaki sefere dürtmek istediğimde başın ağrımasın. Anladın mı?"

Yorgun bir şekilde başını sallarken omuzları çöktü. "Hâlâ cehenneme mi gidiyorum?"

"Buna cevap verecek kişi ben değilim," dedi. "Ben şimdi gidiyorum. Kalk ve işine bak." Kapı arkasından çarpıldı.

Pansy içini çekti. "Cehenneme gidiyorum. Cehenneme gideceğim ama önce kishen'i temizlemem gerek."

* * *

Köfte ile tatlı arasında yağmur durdu ama kimse fark etmedi. Dori'nin masaya koyduğu yiyecekler büyük yudumlarla mideye indiriliyordu. Dori'nin kucağında oturup erik püresi yiyen Luther bile, masadaki diğer erkeklerden aldığı iğareti kullanarak tıka basa yiyordu. Dori gülecekti ama o da yuttuğu kadarını Dori'nin üzerine kusuyordu.

"Aman Tanrım, Luther Joe! Seni beslemeyi bitirdiğimde banyo yapmam gerekecek," diye mırıldandı Dori.

"O sandalyeye en çok senin ihtiyacın var, değil mi?" Johnny söyledi.

"Hiçbir fikrin yok," dedi Dori ve Luther eline vurup erikler havada uçuşunca içini çekti. "Belki de biliyorsundur."

Çocuklar güldü. Johnny kalktı ve bir çift kağıt havlu aldı.

"Sağ ol," dedi ve Luther'i sildi, sonra da kot pantolonunun üzerindeki lekeleri temizledi. "Artık biraz kendi bağına vakit geçireceksin, küçük adamım."

Onu oyun parkına koyarken bir onaylamama ciyaklamasına rağmen, başparmağını ağzına soktu. Temizliğe başladı.

"Ben yaparım," dedi Johnny. "Sen pişirirsin.

Ben temizlerim." "Ama ben-"

"Anlaşma böyle," dedi. "Al ya da bırak."

Sırıttı. "Al bunu. Sanırım biraz hava almak için dışarı çıkacağım."

Johnny kardeşlerine baktı. "Çocuklar, işiniz bittiğinde tabaklarınızı lavaboya götürün."

Marshall başıyla onayladı, hâlâ patates püresi yiyordu.

Bip çatalıyla tabağını sıyırdı ve kalan yemeklere özlemle baktı. "Bip, akşam yemeği için biraz daha alabilirsin, tamam mı?"

Bip özlemle kâseye baktı ve tabağını yavaşça itti. "Tamam, ama kesinlikle çok güzel."

Johnny aç olduğunu hatırlıyordu ve çocuklara yemeyi bırakmalarını söyleyecek cesareti kendinde bulamadı. Elinde patates püresiyle masadan kalktı ve Beep'in tabağına son bir kaşık koyacak kadar durakladı.

"Teşekkürler Johnny! Sen en iyisisin," dedi Beep ve daldı.

Dori iyi olduğundan emin olmak için Luther'i kontrol ettikten sonra dışarı çıktı ve verandadaki salıncağı oturdu.

Yağmur hâlâ saçaklardan damlıyordu ve sokağın her iki tarafındaki çamurlu akıntı, yokuş aşağı akarken bir bardak sıcak çikolatanın üzerindeki krem şanti gibi köpükle kaplanmıştı.

Salıncakta kendini bıraktı ve gözlerini kapattı ve bunu yaparken çocukluğundaki bir anıya geri döndü. Büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşamaya başladıktan sonra gözleri kapalı sallanırdı ve bir gün büyükannesi ona bunun nedenini sormuştu. Onun ne dediğini çok iyi hatırlıyordu.

Beni kimin ittiğini görmezsem, annemmiş gibi davranabilirim.

Artık anne ve babasının neye benzediğini neredeyse hiç hatırlamıyordu ama onların geri dönmesini özlemle beklediğini hatırlıyordu. İşte yine gözleri kapalı sallanıyor ve büyükbabasının da geri gelmesini diliyordu. Bunun gerçekleşme olasılığı sıfırdı, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Gözleri doldu ama sallanmaya devam etti ve neden bazı insanların tüm ailelerini kaybettiğini, bazılarının ise çok sayıda aile üyesi olmasına rağmen geçinemediğini merak etti. Johnny'yi düşündü. Babası hâlâ hayatta olsa da, oğullarına yapacağı tüm iyilikler için ölmüş bile olabilirdi. Yanaklarındaki gözyaşlarını öfkeyle sildi. Ağlamaya gerek yoktu. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Kapının gıcirtısını ve ardından botların ağır adımlarını duydu ve gelenin Johnny olduğunu anladı. Onun aniden durduğunu duyduğunda, gözyaşlarını gördüğünü de anladı. İç çekti. Gerçekten konuşmak istemiyordu.

"Walmart'a hızlıca bir uğrayacağım ve çocukları da yanımda götüreceğim. Bana son verdiğin paradan yetmiş küsur dolarım kaldı. Senin için mama sandalyelerine bakmamı ister misin?"

Bu sıradan soru için minnettar olan kadın başını salladı. "Bilmem gereken özel bir şey var mı?" diye sordu.

"Luther Joe'nun büyümesi için ayak dayama yerinin ayarlanabilir olduğundan emin olun." "Yapacağım. En sevdiğin şeker ne?"

Gözlerini açtı, adamın merdivenlerin yanında durduğunu ve kendisine değil de sokağa baktığını görünce irkildi.

"Fıstıklı M&M's."

Başını salladı.

Çocuklar gülümseyerek dışarı çıktılar.

"Biz hazırız, Johnny. Dişlerimizi fırçaladık, işedik ve her şeyi yaptık," dedi Beep.

"İyi iş," dedi Johnny. "Hadi yükleyelim. Ne kadar çabuk gidersek o kadar çabuk döneriz." Sundurmadan gürültülü köpek yavruları gibi fırladılar ve arabasına kadar koştular.

Johnny döndü ve onu kendisini izlerken yakaladı.

"Ağladığında kalbim acıyor," dedi usulca ve sonra çocukları arabaya kadar takip etti. Çocuklar ona el salladı. O da el salladı ve sonra gittiler.

* * *

Ethel Carter neredeyse yirmi yıldır DFCS'de vaka takip görevlisiydi ve bu süre zarfında ebeveynlerin çocuklarını neden ihmal ya da istismar ettiklerine dair bilinen her türlü bahaneyi duymuştu. Ve aynı istismara uğramış çocukların ebeveynleriyle kalmak için çılgılık attıklarını görmüştü, üstelik bunu yaparlarsa başlarına ne geleceğini bildikleri halde. Uzmanlar, çocukların bu istismar dünyasında nasıl gezineceklerini öğrendiklerini ve yeni bir şeyden korktuklarını keşfetti. Onlar için bunun "bildiğin şeytan bilmediğinden iyidir" durumu olduğunu anlamaya başlamıştı ama bu onu zorluyordu. Artık tükenmişti ve yıl sonuna kadar çalışacak ve o zaman emekli olacaktı.

Son birkaç gündür Savannah'da bir insan hizmetleri kongresindeydi ve evde olduğu için mutluydu. Postalarını çoktan gözden geçirmiş ve telefon mesajlarını incelemek için oturduğunda kendine bir bardak buzlu çay doldurmuştu.

Takip ziyaretleriyle ilgili mesajlar ve amirinden gelen birkaç mesaj vardı. Jinekoloğunun ofisinden bir sonraki randevusunu hatırlatan bir mesaj ve bankasından hesabından fazla para çekildiğini söyleyen bir mesaj vardı. Bu şimdiye kadar aldığı en iyi haber değildi ama aynı zamanda ilk kez de olmuyordu. Ethel'in kumar oynamak gibi bir huyu vardı.

Dokuz numaralı telefona ulaşip arayanın kendisini tanıttığını duyunca arkasına yaslanıp gülümsedi. Eskiden Pansy Jones'la çok iyi arkadaş olmuşlardı. Ama sonra mesaja odaklandı ve bunu yaparken kaşlarını çatmaya başladı. Pansy bu aramayı yaptığını kimsenin bilmesini istemiyordu ama Tanrı'dan korkan Hristiyan bir kadın olarak bunun görevi olduğuna inandığını söylüyordu.

Ethel mesaj devam ederken notlar alıyordu ve Dori Grant ile erkek bebek Luther Joe'nun adını yazdı. Sonra Johnny Pine adını duydu ve tüyleri diken diken oldu. Bu ismi biliyordu. Mahkemede küçük kardeşlerinin velayetinin ona verilmesine karşı tanıklık eden vaka görevlisiydi ve mahkeme onun görüşünü geçersiz kılmıştı. Pansy'ye göre Johnny Pine sadece bekâr bir anneyle yatmakla kalmamış, aynı zamanda onu ve bebeği evine alarak üç çocuğu da gayrimeşru cinsel davranışlara maruz bırakmıştı.

Ethel arayanın adını, tarihini ve saatini not etti. Pansy'nin anonim kalma isteğine aldırmayan Ethel, kitaba uygun davranmış ve arayanın adını da listelemişti.

Bilgisayarının başına geçerek bilgileri veri tabanına girmiş ve ofise gönderirken ailenin durumu hakkında önceden bilgi sahibi olduğunu belirterek bu vakaya atanmayı talep etmiştir.

Ertesi sabah patronundan onay aldığı anda, önce bu görüşmeyi yapmak için ziyaret programını ayarladı ve işe gitmek için hazırlanmaya başladı.

* * *

Johnny'nin uykusu bütün gece huzursuzdu ve nihayet alarmı çaldığında yataktan kalktığı için mutluydu. Koridorun karşısındaki banyoya gitti ve giyinmek için odasına dönmeden önce duş alıp tıraş oldu. Kardeşlerini uyandırmak zorunda kalmadan, bir şeyleri unutuyormuş gibi hissetmeye devam etti. Duvarın diğer tarafında uyuyan Dori'yi düşündü ve hayatının geri kalanında her gün onunla uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Teoride kulağa cennet gibi geliyordu ama hayattan çok fazla şey beklememeyi öğrenmişti.

Giyindikten sonra kahve ve yulaf ezmesi yapmak için mutfığa gitti. Gitmeden önce Luther'i ve çocukları doyurması gerektiğini düşünürsek, bu Dori'ye zaman kazandıracaktı.

Dori mutfığa girdiğinde yulaf ezmesini karıştırıyordu. Çoktan giyinmiş ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı ama gözlerinin altında hâlâ koyu halkalar vardı.

"Hey, erken kalkmışsın."

Gülümsedi. "Luther uyanmadan önce öğle yemeği hazırlarım diye düşündüm."

"Bunu ben yapacaktım ama madem buradasın, sen yap," dedi. "Unutma, Marshall-"

"Mayonez sever, Beep tereyağı sever ve sen de hardal seversin."

Sırıttı. "İşe alındın."

Güldü ve bu ses adamın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Hayatına gireli beş gün olmuştu ve şimdiden kalbine girmeye başlamıştı.

Kadın öğle yemeklerini bitirirken o da yulaf ezmesini bitirdi ve sonra onlar için iki kase hazırladı. "Hey, iyi görünüyorsun. Size kahvaltı ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Kurumuş üzüm istemiyorum."

Sırıttı. "Ben de hatırladım."

Johnny kendi kahvesini doldurmak için kalkıp onunkini de doldurmadan önce birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde yemek yediler.

"Teşekkür ederim. Mama sandalyesini aldığınız için de tekrar teşekkür ederim. Bu benim için çok büyük bir fark yaratacak," dedi Dori.

"Bunu çocuklar seçti," dedi Johnny, arkadaki ve koltuktaki mavi-beyaz şeritlere bakarak. "Yarış çizgileri olduğunu söylediler."

Dori yine güldü ve Johnny ayağa kalkıp onu öpmek için kendini zor tuttu. Bunun yerine bir yudum kahve içti ve kâsesini lavaboya götürüp duruladı.

"Numaram sende var. Bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli. Bugün nerede çalışacağımı bilmiyorum ama hava o kadar yağışlı ki dozerimi tamir etmeyi bitirmezlerse tamirci ile birlikte garajda çalışabilirim."

"Bir şey olmaz," dedi kendi kâsesini durulayıp onunkine koyarken. "Çocukları okula götürdükten sonra bunları yıkayacağım."

Başını salladı, sonra ellerini kızın üzerine koymamak için ceplerine soktu.

"Onları 6:30 civarında uyandırabilir ve 7:45'ten sonra istediğiniz zaman okula bırakabilirsiniz. Okul 8:00'de başlıyor."

"Hatırlıyorum," dedi. "Bazı şeyler asla değişmez."

"Sanırım ben artık gidiyorum," dedi.

"Öğle yemeğini unutma," dedi ve kırmızı Tupperware kabını ona uzattı. "Tamam. Bu akşam görüşürüz," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

"Johnny?"

Durdu ve o kadar hızlı döndü ki neredeyse yemeğini düşürüyordu. "Öyle mi?"

"İyi günler."

Gülümsedi. "Evet, sen de."

Bölüm 17

Dori çocukları uyandırmak konusunda tereddütlüydü ama anlaşıldığı kadarıyla en iyi davranışlarını sergiliyorlardı. Johnny dün gece onları yatırdığında işbirliği hakkında bir konuşma duyduklarından şüphelenmişti. Tantana yapmadan giyindiler, masaya gelmeden önce saçlarını taradılar ve yulaf ezmelerini önlerine koyup onların katkısı olmadan doğru şekilde servis ettiğinde çok sevindiler. Marshall için kuru üzüm. Bip için kurumuş üzüm yok. Yemeklerini yerken Luther'i beslemesini büyük bir ilgiyle izlediler.

"Hey, Dori, Joe'ya nasıl yutkunacağını öğretmek zorunda mısın, yoksa o bunu nasıl yapacağını bilerek mi geldi?" Beep sordu.

Dori bir kahkaha attı. Ole Joe. Bu paha biçilemezdi.

"Sütü nasıl yutacağını bilerek geldi, çünkü biberonunu verirken kucağıma yatıyor, ama oturarak yutmayı öğreniyor, bu da bambaşka bir şey, anlıyor musun?"

Beep'in kaşları kalktı. "Ah evet! Sanırım annem de bize aynı şeyi öğretmek zorundaydı."

Dori onun hayatından çıkmış olan kadınla her türlü bağı sürdürme ihtiyacını hissetti. "Evet, kesinlikle öyle. Johnny'ye, Marshall'a ve sana öğretmek zorundaydı."

O ve Marshall birbirlerine baktılar ve kahkahalarla gülmeye başladılar. Onlar gülünce Luther Joe da güldü ve etrafa yulaf ezmesi tükürdü, bu da daha fazla kahkaha atmalarına neden oldu.

"Bu kadar komik olan neydi?" Dori, Luther'in tükürdüğü yulaf ezmesini silmeye başladıkça sordu. "Johnny de yemek yemeyi bilmiyordu."

Sırıttı. Büyük, güçlü, sorumluluk sahibi kardeşlerinin tüküremediği ya da çiğneyemediği görüntüsünün komik *olduğunu* tahmin ediyordu.

"Kimse doğduğunda nasıl olacağını bilmez. Bu herkesin öğrenmesi gereken bir şey. Şimdi acele edin ve mısır gevreğini bitirip dişlerinizi fırçalayın. Okula geç kalmanızı istemiyorum."

Dori'nin dediğini hemen yaptılar ve çıkmadan önce kâselerini durulayıp lavaboya bıraktılar. Dori son kalan yulaf ezmesini kaşıkla yemesi için Luther'e uzatırken yüzünü buruşturdu. "ğimdi sizi de Çu ikisi kadar kibar yapabilirsem iÇ baÇında olacağım."

Çocuk ona yüzünü buruşturdu ve lokmayı yalayıp yuttu, sonra kadın onu temizlemeye başladı. "Gezintiye çıkıyoruz küçük adam ve uslu bir çocuk olmanı istiyorum."

Luther itiraz etmeye hazır görünmüyordu ve Dori onu mama sandalyesinden kaldırıp kalçasına oturttuğunda, atkuyruğunu yakaladı.

"Ağzında da saç yok," diye mırıldandı ve at kuyruğunu adamın kavrayan parmaklarından uzaklaştırdı.

"Hazırız!" diye bağırdı çocuklar oturma odasına doğru hızla gelirken.

Luther'in battaniyesini ve bez çantasını alırken, "Öğle yemeklerinizi unutmayın," diye uyardı.

Beslenme çantalarını aldılar ve onu ön kapıdan çıkarken takip ettiler. Luther'i küçük araba koltuğuna oturttu ve çocukların da kemerlerini bağladıklarından emin oldu.

Arabayı çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıktığında saat tam 7:45'ti. "Okulun yolunu biliyor musun?" Marshall sordu.

"Elbette biliyorum. Senin gittiğin yere ben de gittim. Park kurallarını, boşaltma alanlarını ve her şeyi biliyorum. Hiçbir şey için endişelenme. Ben hallederim," dedi.

Marshall başını salladı, bu sürece dahil olma ihtiyacının gereksiz olmasından memnun görünüyordu.

Dori arabasıyla okula sorunsuz bir şekilde gitti ve arabayı boşaltma alanına sürdü. Çocuklar emniyet kemerlerini açtılar.

Dori, "İkiniz de aynı tarafta inin," dedi. "Marshall, Luther'in araba koltuğunun etrafından dolanman gerekecek. İyi günler, tamam mı?"

"Tamam," dediler, kapıyı kapattılar ve binaya girmeden önce el salladılar. Dori de el salladı ve sonra arabayı vitese takıp uzaklaştı.

"Bir iş gitti, bir iş kaldı Luther Joe. Markete gidiyoruz. Bu gece özel bir akşam yemeği ve yarın kahvaltı hazırlıyorum ve bu yulaf ezmesi olmayacak."

* * *

Peanut Buttermen bankada, Meeker Webb'in kiralık kasasını incelemek için başkan yardımcısı Herman Lewis'i bekliyordu. Lewis'in sekreteriyle birlikte kasanın içinde durmuşlar, bir masada memurun Meeker'in kasasını getirmesini bekliyorlardı. Sahibi ölmüş olduğu için kasanın şahitler önünde açılması ve içindekilerin tanımlanıp listelenmesi gerekiyordu.

Tezgâhtar kutuyu masaya getirdiğinde Lewis, "Buyurun," dedi. "Buttermen, bu şeref sana ait."

Peanut kapağı açtı ve ilk bakışta garip bir dizi eşya olduğunu gördü. Peanut sekretere baktı. "Hazır mısınız?"

Başını sallarken parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesindeydi, o da üstündeki küçük mücevher kutusunu aldı.

"Tamam... yakutlu bir elmas yüzüğümüz var."

Yazmaya başladı.

"Georgia, Blessings kasabasındaki 10. pafta, 22, 23, 24 ve 25. parseller için bir mülk tapusu." "Anladım," dedi ve yazmaya devam etti.

Peanut, çoğunlukla aile yadigânı olarak tanımladığı birkaç eşya daha çıkardı. Kutudaki son şey büyük bir manila zarftı. Onu çıkardı ve içindeki dosyayı çıkarıp okumaya başladı. Birkaç dakika sonra durdu ve yavaş bir ıslık çaldı.

"Hey, Herman, şuna bir baksana," dedi ve Lewis'e uzattı.

Başkan yardımcısı dosyaya bir göz attı ve sonra gözleri büyüdü. "Bundan haberiniz var mıydı?" diye sordu.

Peanut başını salladı. "Hayır. Borsacının adı herhangi bir yerde geçiyor mu?"

Lewis dosyayı geri verirken, "İç kapakta bir kartvizit var," dedi.

Peanut sekretere bir göz attı. "Listedeki son madde, on sekiz yıl önce satın alınan ve Sevimli Leigh Grant'a ait olan bir hisse senedi portföyü. İletişim bilgileri: Myles Goodman, borsa simsarı. Bu onun doğduğu zaman olmalı," dedi Peanut.

Sekreter kaşlarını çattı. "Sevimli mi?"

"Öyle yazıyor. Sanırım Dori bir takma ad. Bunu daktilo eder etmez, şahitlik edilmiş ve onaylanmış bir kopyasını istiyorum."

Lewis, "Hemen ilgilenecek," dedi.

"Bu arada, içindekileri ofisime götüreceğim ve borsacı ile görüşeceğim."

* * *

Dori Luther'i kestirmek için yatırmıştı. Buzdolabında kurabiye hamuru soğuyordu ve evin her yerini paspaslıyordu. Oturma odasını yeni bitirmişti ve mutfağı temizlemek için su alıyordu ki kapının çalındığını duydu. Ellerini kuruladı ve cevap vermeye gitti.

Dori eşikteki iri yapılı, orta yaşlı kadına şöyle bir baktı ve tedirgin oldu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Siz Dori Grant mısınız?"

Dori kaşlarını çattı. "Evet, peki sen kimsin?"

Bir kart çıkardı ve sanki bir rozet gösterirmiş gibi Dori'ye uzattı. "Ethel Carter, DFCS. İçeri girebilir miyim?"

Dori'nin kalbi küt küt atmaya

başladı. "Ne için?"

"Size ve Johnny Pine'a karşı yapılan bir şikayeti araştırmak için buradayım." "Şikayet mi? Ne tür bir şikayet?"

"Bu gibi durumlarda soruları soran kişi benim."

Dori'yi iterek geçti ve uygun bir davet beklemeden eve girdi.

Dori neler olduğunu bilmiyordu ama bunu tek başına yapmıyordu. Cep telefonunu çıkardı ve kadın odada koku almaya çalışan bir tazı gibi dolanırken Johnny'ye bir mesaj gönderdi.

DFCS'den bir görevli burada. Şikayette bulunuldu. Eve gelebilir misin?

Sonra telefonu cebine attı ve kapıyı kapattı.

Ethel Carter sese doğru döndü ve o sırada Dori'nin telefonu gelen bir mesaja işaret etti. Mesajı okudu, sonra telefonu cebine geri koydu.

Ethel'in gözleri kısıldı.

"Johnny Pine nerede?"

"İşteydi ama şimdi eve geliyor. Neden oturmuyorsun, ikimiz de onu bekleyeceğiz.

Bu arada size içecek bir şeyler getirebilir miyim? Su, kahve ve Pepsi var." Ethel gözlerini kırpıştırdı. Kız küstahtı, görünüşünden en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

"Burada olduğumu nereden bildi?" Dori telefonunu kaldırdı.

"Sen oturma odasını araştırırken ona bir mesaj gönderdim."

Ethel irkildi. Bu neredeyse alaycılığın sınırındaydı ama kız meydan okur ya da savunmaya geçer gibi görünmüyordu. Ethel, "Bana içecek bir şey yok," dedikten sonra odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve rahat koltuğuna oturdu.

sandalye, kanepeyi onlara bırakıyorum.

Dori ellerini kucağına koyarak oturdu ve soğukkanlılığını korumak için çabaladı ama başı dönüyordu.

Eğer biri onları şikâyet etmişse, bunun Pansy Jones olduğuna bahse girerdi. "Sanırım bana şikâyeti kimin yaptığını söylemek istemezsiniz?" Dori sordu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Ethel.

"Aslında bu beni ilgilendirir, zira söylenen her neyse bunu gerektirecek kadar aşağılık görünüyor.

Varlığınız. Ama bunu açıklayamayacağınızı düşündüğünüze göre, bunun bir önemi yok. Blessings'te benimle sorunu olan tek kişi Pansy Jones, o yüzden biri bana aksini söyleyene kadar onun yaptığını varsayacağım."

Ethel ismin bu kadar kolay ortaya çıkmasına şaşırdı ve bilmediği başka bir şey olup olmadığını merak etti.

Tepkiyi gören Dori'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Pansy'ye de lanet olsun. "Görüyorum ki haklıymışım."

Sonra köşeden hızla gelen bir araba sesi duydu ve bunun Johnny olduğunu anladı. Birkaç dakika sonra, frene bastığında lastikler gıcırdadı ve sonra yola döndü. Korkusu hafiflemişti.

"Görünüşe göre bekleyişimiz sona erdi. Sanırım Johnny evde."

* * *

Johnny dozerin altındayken telefonundan bir mesaj geldi. Kendini dışarı itti ve Dori'den geldiğini görünce gülümsedi. Ama mesajı okuduğunda kalbi neredeyse duracaktı.

"Tanrım," diye mırıldandı ve üç kelimelik bir mesaj gönderdi.

Yoldayız.

"Sorun nedir?" Clawson sordu.

"DFCS'den bir görevli evde. Gitmem gerekiyor." Clawson kaşlarını çatı. "DFCS MI? Bu da ne demek oluyor?"

Johnny çoktan ellerini temizlemeye başlamıştı. "Bilmiyorum ama gittiklerinde geri döneceğim."

Panik yapmamaya çalışarak hızlı adımlarla eve doğru yola koyuldu. Ama kiralık arabanın yanına park etmiş yabancı arabayı görünce, midesinde bir düğüm oluştu.

"Lütfen, Tanrım, lütfen bunun kötü olmasına izin verme," dedi ve sonra omuzları geride ve başı yukarıda arabadan indi. Her ne oluyorsa olsun, korku gösteremezdi.

İçeri girdiğinde bakışları önce Dori'ye, sonra da sandalyesinde oturan kadına kaydı ve bir an için kalbi durdu. Yavaş bir nefes alarak, kapıyı arkasından kapatırken şapkasını yan masanın üzerine koydu.

"Bayan Carter, benim yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Sizi evime geri getiren nedir?"

Dori şok olmuştu. Bu kadını gerçekten tanıyor muydu? Ve sonra kafasına dank etti. Bu, kardeşlerini almak için verdiği velayet savaşına karışan kadın olmalıydı. Tepkisini ölçmeye çalışarak kadına tekrar baktı.

Ethel onun tavrına şaşırmıştı. Bu mahkemede gördüğü yeşil çocuk değildi. Şimdi kaç yaşında olduğunu unutmuştu ama bir erkek gibi görünüyor ve davranıyordu.

"Bir şikayeti araştırmak için buradayım," dedi.

"Pansy Jones başardı," dedi Dori. "Büyükbabamın cenazesinde onu yalan söylerken yakaladığımda onu delirttiğimi biliyordum. Bu kadar alçalacağını düşünmemiştim."

Ethel kaşlarını çatı. "Şikayeti kimin yaptığını hiç söylemedim."

Johnny, Dori ile birlikte kanepeye oturdu. Kızın yüzünde sakinlik görüyordu ama sol gözünün yanında küçük bir kas zıplıyordu. O da en az Johnny kadar korkmuştu.

Johnny, "Eh, buradayız, o halde şu işi bitirelim," dedi.

Ethel çantasından bir dosya ve bir kayıt cihazı çıkardı.

"Bu röportajı kaydedeceğim," dedi ve ardından söze girdi.

"Bayan Grant... *Bayan*, değil mi?"

"Evet."

"Bilgilerime göre reşit değilsiniz." "Hayır hanımefendi, bu doğru değil. On sekiz yaşımdayım."

Ethel kaşlarını çatı. Pansy yanlış anlamıştı ama bu onun orada bulunmasının temel nedenini değıştirmiyordu. "Bay Pine, yaşınızı belirtin."

"Yirmi."

Kaşlarını çatı. Mahkemede tanıştıklarında on sekiz yaşımdaydı... ancak. "Peki ne zamandır birlikte yaşıyorsunuz?"

"Beş gün," dedi Johnny.

Ethel gözlerini kırptırdı.

"Özür dilerim, tekrar eder misiniz lütfen?"

"Geçen Perşembe gününden beri," diye ekledi Dori. "Büyükbabamın evi yandığından beri."

"Neden büyükanne ve büyükbabanızla yaşıyordunuz?" Ethel sordu.

"Çünkü annem ve babam ben dokuz yaşımdayken öldü. Büyükanne de birkaç yıl önce öldü.

Sadece ben ve büyükbabam kaldık."

"Peki o nerede? Neden hala onunla birlikte değilsin?"

Dori derin bir nefes aldı. "Çünkü o-" Sesi kesildi.

Johnny onun yerine cevap verdi. "Çünkü yangın gecesi kalp krizi geçirdi ve öldü."

Ethel kaşlarını çatı. Normalde Ethel bu noktada ayağa kalkar ve arkasına bile bakmadan evden çıkıp giderdi. Ama bu Johnny Pine'dı ve kini hâlâ devam ediyordu, ayrıca düşünmesi gereken çocuklar da vardı.

Ethel, Dori'nin gözyaşlarını görmezden geldi.

"Anladığım kadarıyla bekâr bir annesiniz."

Dori keskin bir nefes aldı ama Johnny onun yerine çoktan sinirlenmişti.

"Affedersiniz, Bayan Carter... İş yaptığınız insanların çoğunun aynı durumda ya da daha kötü durumda olduğunu düşünürsek, Tanrı için bu endişe verici olamaz."

Ethel ters ters baktı.

Dori onun kolunu sıktı.

"Hayır, hayır, Johnny, bu adil bir soru ve bunun daha önce söylendiğini duymamış değilim. Evet, Bayan Carter, haklısınız. Benim bir çocuğum var. Altı aylık ve şekerleme yapıyor."

"Baba nerede?"

"Hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Onun hayatımızda bir yeri yok," dedi Dori. "Bay Pine, küçük kardeşlerinizin okulda olduğunu varsayıyorum?"

"Evet."

"Şimdi kaç yaşındalar?"

"On ve yedi."

"Şikayete göre, birkaç hafta önce en küçük çocuğunuzla ilgili olarak kanunla bir tartışma yaşamışsınız. Bu doğru mu?"

Johnny'nin kalbi göğsüne öyle sert çarpıyordu ki midesi bulandı. "İstemedен de olsa, bu doğru."

"Ne demek 'istemedен'? Kanunla başınız ya beladaydı ya da değildi."

"Biz değildik. En küçük kardeşim okulunda bir saldırıya uğradı. Failler çoktan suçlu bulundu ve mahkum edildi. O iyileşiyor, sorduğunuz için teşekkür ederim."

Ethel kaşlarını çattı. Gerçekleri çarpıttığı için Pansy Jones'a lanet olsun. Ethel doğru prosedürler konusunda çok titizdi. "Evet, mahkeme kayıtlarını kontrol edeceğim," dedi.

Johnny, "Kendine biraz zaman kazandırıp avukatım Peanut Buttermann ile konuşabilirsin," diye teklif etti. Ethel gözlerini iki kez kırıştırdı. Buttermann ilçede iyi tanınan biriydi ve bu adam pahalıya mal oluyordu. "Bir işin var mı?" diye sordu.

"Evet. Son karşılaştığımızda kullandığının aynısı. Clawson İnşaat için dozer kullanıyorum." "Ve siz, Bayan Grant. Çalışıyor musunuz?"

"Yangına kadar öyleydim. Büyükbabam bebeği doğurdu. Artık ben bakmıyorum." Johnny yeterince dinlemişti.

"Şikayetin niteliği tam olarak neydi?"

"Bu çatı altındaki çocukların önünde sergilediğiniz şehvet düşkününü davranışlarınızla onları yoldan çıkarıyorsunuz."

Johnny'nin yüzü karardı ve sonra ayağa kalktı.

"Bu bir yalan, hem de çirkin bir yalan. Kanıt görmek istiyorum. Böyle iftiralar atmanız için size tam olarak ne teklif edildiğini bilmek istiyorum."

"Bir suçlama kanıt gerektirmez. Ben de bu yüzden buradayım. Kanıtı kendim bulmak için."

Dori onun yanında ayağa kalktı, ellerini karnının önünde kavuşturmuştu. Sesi titriyordu ve gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu.

"Beş gün önce şehir merkezindeki bir restoranda bulaşık yıkıyordum, sonra eve gidip yattım ve uyandığımda bir evin yandığını gördüm. İtfaiyeciler söndürmeye çalışırken büyükbabamın gözümün önünde ölmesini izledim. Dünyamın alevler içinde kalışını izleyen kalabalık çok büyüktü ama hiçbiri bana ve bebeğime sığınacak bir yer vermedi. Johnny Pine ve küçük kardeşleri yangını gördüler ve herkesin bizden uzaklaştığını gördüler. Barınak teklif etti. Ben de kabul ettim. Perşembe günü evim yandı. Cumartesi günü büyükbabamı gömdüm. Burada geçirdiğim zamanın çoğunda ağladım ve şimdi burada sakince oturup beni Perşembe gününe kadar sadece okuldan tanıdığım bir adamla vahşi seks yapmakla suçlamanızı mı dinleyeceğim?"

Ethel cevap veremeden bebek, annesinin kalbindeki şok ve üzüntüyü yansıtırçasına bir feryat kopardı.

"İzninizle. Bebeğe bakmam gerekiyor ve geri dönmeyeceğim. Size söyleyeceğim her şeyi söyledim hanımefendi ve Pansy Jones'la tekrar konuştuğunuzda yaptıklarından dolayı cehenneme gideceğini söyleyebilirsiniz."

Dori odadan çıktı ve Johnny kapıya gidip açtı, sonra da kenara çekildi.

"Sanırım burada işimiz bitti."

Ethel kızgındı. Ne zaman biteceğini söyleyen oydu. Tavsiyeleri veren ve raporları hazırlayan oydu.

"Sen olabilirsin ama ben değilim," dedi Ethel. "Yetkili olan benim, sen değilsin."

Eşyalarını topladı ve eşiği geçer geçmez Johnny onu kapı dışarı etti.

Ethel kilidin arkasından döndüğünü duydu ve arabasına yöneldi. Johnny Pine bir kez daha kendisini aptal gibi hissetmesine neden olmuştu.

Johnny hızla koridordan geçip Dori ve Luther'in odasına girdi. Dori yatağın üzerinde oturmuş, Luther'i kucağına almış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Neler oluyor?" diye feryat etti. "Bu neden oluyor?"

Johnny yanına oturdu ve onu kendine çekti.

"Özür dilerim, Dori. Çok üzgünüm. Sanırım şikayet onu geri getirdi, ama hakimim benim lehime karar verdiği ve çocukların velayetini bana verdiği gün çok kızgın olduğunu biliyorum. Gerçeklerle yüzleşmesi konusunda ona güvenmiyorum. Ona hiç güvenmiyorum."

Dori yüzünü Luther "in boynuna gömdü. "Başka hiçbir şeyle başa çıkamıyorum. Bunu yapamam. Bebeğimi benden alamazlar."

Cevap vermeden Dori'nin telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardı ve Johnny'ye uzattı.

"Konuşamıyorum," dedi ve ağlamaya başladı.

Johnny, Butterman'dan geldiğini gördü ve cevap verdi. "Alo, ben Johnny. Dori şu anda telefona gelemiyor."

Butterman gülümsedi. "O zaman bekleyeceğim. Ona çok iyi haberlerim var."

Johnny iç çekti. "Büyük bir sorunumuz var Bay Butterman. Pansy Jones bizi DFCS'e ihbar etti ve gelen görevli Ethel Carter'dı, iki yıl önce kardeşlerime bakmaya uygun olmadığımı dair ifade veren görevli. Sanırım hala kin tutuyor. İkimizin de söylediği hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Beep'e yapılan saldırıyı bile gündeme getirdi ve bunun uygun olmadığım için gerçekleştiğini ima etti."

"Kahretsin," dedi Peanut.

"Aynen öyle. Çocukları bizden almaya çalışacak. Bunu biliyorum."

"Daha önce de denedi ama başaramadı," dedi Peanut.

"Herhangi bir varsayımda bulunarak kardeşlerimi tekrar kaybetme riskini almak istemiyorum." "Dori'yle konuşmama izin ver," dedi Peanut.

"Bir saniye," dedi Johnny ve telefonu Dori'ye uzattı. "Seninle konuşmak istiyor, tatlım. Bebeği bana ver."

Dori Luther'i Johnny'ye uzattı ve cevap vermeden önce yüzünü sildi. "Bu Dori." "Dori, olanlar için üzgünüm."

Dori bir hıçkırıkla ürperdi. "Özür mü? Luther'i benden, çocukları da Johnny'den alırlarsa özür bunu düzeltmez."

"Biliyorum. Kötü bir kelime seçimi ama haberlerim var ve sorunu çözecek bir önerim olabilir."

"Ne haberi?"

"Büyükbabanın kiralık kasasını açtık. Pırlanta ve yakut bir yüzük ve başka aile hatıraları var."

"Yüzük Grandy'nin annesine aitti. Orada olduğunu

biliyordum." "Adınıza kayıtlı hisse senedi portföyünden

haberiniz var mıydı?" "Neyi?"

"Doğduğun ay senin adına aldığı bir hisse senedi portföyü." "Hayır, bunu bilmiyordum," dedi Dori.

"Görünüşe göre hisse senetlerini akıllıca seçmiş, yıllar boyunca bazılarını alıp satmış ve birkaç yıl önce borsacısının tavsiyesi üzerine, şu anda birinci sınıf bir işletme olan yeni bir yüksek teknoloji şirketinden hisse senedi satın almış. Sonuç olarak, kızım, sen zenginsin. Milyoner kadar zenginsin."

Dori'nin nefesi kesildi ve sonra yeniden ağlamaya başladı.

"Bebeğimi doğurmazsam bunların hiçbiri bir anlam ifade etmeyecek."

"Ve şimdi benim önerime geliyoruz. Johnny Pine'ı sever misin?" "Evet, elbette. Bize çok iyi davrandı."

"Hayır, demek istediğim, ondan bir ilişki malzemesi olarak hoşlanabilir misin?" "Böyle bir olasılık var," dedi.

"Güzel. Şimdi Johnny ile konuşmama izin ver." Telefonu Johnny'ye geri verdi. "Şimdi seninle konuşmak istiyor."

O bebeği, Johnny de telefonu aldı. "Evet?"

"DFCS ile yaşadığınız sıkıntılara son verebilecek bir önerim var." "Ne gibi?"

"Dori'den hoşlanıyor musun?" "Tabii ki. O harika biri."

"Ondan kişisel bir ilişki kurmayı düşünecek kadar hoşlanıyor musunuz?"

Johnny Dori'ye baktı, sonra yüzünü avuçladı ve başparmağını çenesinin yanından aşağı doğru gezdirdi. "Evet, ondan kişisel bir ilişki kurmayı düşünecek kadar hoşlanıyorum."

Dori, Butterman'ın kendisine sorduğu sorunun aynısını Johnny'ye sorduğunu fark edince onun dokunuşuyla ürperdi.

Butterman, "Telefonun hoparlörünü aç," dedi.

"Bir dakika," dedi Johnny ve sonra bir düğmeye bastı. "Tamam, şimdi hoparlördesiniz."

Butterman, "İşte anlaşma," dedi. "İkiniz de bu tür yetişkin sorumlulukları almak için çok gençsiniz. İkiniz de ailelerinize kendi başınıza bakmaya çalışıyorsunuz ve şimdi DFCS burnunu işinize sokmuş ve sizi çocukları velayetinizden almakla tehdit ediyor, değil mi?"

"Doğru," dediler.

"Yani evli olsaydınız bu yarın sona erecekti."

Johnny hızlı bir nefes aldı, konuşmaya başladı ve sonra kendini Dori'ye bakarken buldu, onun tepkisini bekliyordu.

Dori, Johnny'nin ona değer verdiğini zaten biliyordu çünkü ona söylemişti. Bilmediği şey ise Johnny'nin ondan çok etkilendiği idi.

"Eee? İkiniz de bayıldınız mı yoksa?" Butterman sordu.

Johnny, "Eğer öyleyse ben varım," dedi.

Dori, "Çocuklarımızı elimizde tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," dedi.

Butterman kıkırdadı. "Yaklaşan evliliğiniz için tebrikler. Ben olsaydım hiç vakit kaybetmezdim. Git ruhsatı al ve bir vaiz bul, böylece Bayan Carter'la yaşadığın sorun da geçmişte kalır. Sanırım düğüne davetliyim."

"İrtibatta olacağız," dedi Johnny ve bağlantıyı kesti. Dori hâlâ hayalet görmüş gibi ona bakıyordu. Dori'nin vazgeçmemesi için çaresizce hızlı hızlı konuşmaya başladı. "İhtiyacın olduğu sürece sadece ismen olabilir. Erkekler hakkında ne hissettiğini anlıyorum ve-"

Dori parmaklarını onun ağzının üzerine koydu.

"Erkek türüne karşı genel bir nefretim yok. Uyuşturulmuştum. Ne olduğunu zar zor hatırlıyorum.

-Sadece adamın yüzünü gördüm ve sanki kendi bedenimin dışında durup olanları izliyormuşum gibi hissettim. Senden hiçbir şekilde korkmuyorum. Senden hoşlanıyorum Johnny Pine; bu günahkâr

ilişki sadece beş günlük olsa bile, senden gerçekten hoşlanıyorum. Bence bunu yapabiliriz. Bunu çocuklara borçluyuz, bir deneyelim."

Johnny, Luther'in küçük bebek boynunun arkasını okşadı ve sonra Dori'yi tam dudaklarından öptü.

"Denememe gerek yok. Bu benim için bir rüyanın gerçekleşmesi. Bence ikimizin de biraz mutluluğa ihtiyacı var tatlım ve sen ve Buster beni çok mutlu ediyorsunuz."

Dori gözlerini kırıştırdı. Johnny az önce büyükbabasının Luther Joe'ya taktığı lakap olan bebek avcısını çağırmıştı. Sanki bunu yapmak için büyükbabasından izin almış gibiydi. Buttermann'ın az önce ona hisse senedi portföyü, hayat sigortası, ev için para ve yeni bir araba için para hakkında söylediklerini hatırlayarak ürperdi. Anlattığında Johnny'nin bayılacağından emindi.

"Johnny, ne kadar mutlu olacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

Onu ve bebeği kucakladı ve sonra onlara sarıldı.

"Bu kesinlikle dedikodu çarkını döndürecek," diye mırıldandı.

"Boş ver gitsin," dedi Dori. "Evlendiğimizde, çiğneyecekleri her türlü yeni dedikodu olacak."

"Ne gibi?" diye sordu.

Gülümsedi. "Yakında öğrenirsin. Bilmek istediğim şey, bunu başlatmak için ilk olarak ne yapacağımız?"

"Evlilik cüzdanı alıyoruz ve bir vaiz buluyoruz. Georgia'da bekleme süresi ve kan testi gerekmiyor."

Luther'in sabrı sonunda tükendi. Başını geriye attı ve bir uluma sesi çıkardı.

Dori, "Üstünü değİtirmem ve karnını doyurmam gerek," dedi.

"Sen bezini yap, ben de biberonu ısıtayım. Bu işte beraberiz tatlım, sonuna kadar."

Bölüm 18

Johnny şişeyi ısıttı ve sonra patronunu aradı. Clawson hemen cevap verdi. "Siz iyi misiniz? DFCS'in nesi var?"

"İyi *olacağız*. Sonra açıklarım. Öğle yemeği saatimi şimdi alsam senin için sorun olur mu? Telafi etmek için bu gece daha da geç saatlere kadar çalışırım," dedi Johnny.

"İyi haber şu ki, öğle yemeği saatinden daha fazla sürebilirsiniz. Dozerinize taktığımız parça sorunu çözmedi. Hala başka bir yerden şanzıman sıvısı sızdırıyor ve başka bir parça sipariş etmek zorunda kaldık, o da yarına kadar gelmeyecek."

"Tamam. Daha sonra orada olacağım ve teşekkürler patron. Hayatımın bu çılgın kısmı tamamen düzelmek üzere. Bir süre sonra görüşürüz."

Dori elinde memnuniyetsiz bir bebekle içeri girdi. Johnny sırtı ve biberonu ona uzattı. Biberonu bebeğin ağzına sokar sokmaz yaygara kesildi.

"Sihirli şeyler," dedi Johnny. "İşi bitene kadar gel benimle otur." Dori onu oturma odasına kadar takip etti ve hemen yanına oturdu.

Johnny onun önce koluna, sonra da yüzünün yan tarafına dokundu. Bu düğünün aciliyeti korkutucuydu ama aynı zamanda bunun ona nasıl hissettireceği konusunda da çok endişeliydi. Düğün töreninin kızlar için büyük bir olay olduğunu hep duymuştu ve şimdi tüm hazırlıklardan mahrum kalacaktı.

"Bunu yapmak için beklemeye cesaret edemeyiz, anlaştık mı?" diye sordu. "Anlaştık."

"Peki ya yarın? Çocukları okuldan uzak tutabiliriz ve onlar da benim en iyi adamlarım olurlar. Orada olmasını istediğin özel biri var mı?"

Büyükbabasının yüzü zihninden geçerken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

"Pek sayılmaz. Okulu bıraktığımda okuldaki sözde arkadaşlarım beni terk etti. Lovey ve Ruby'ye sorabilirim. Çok yardımcı ve tatlı oldular."

"Clawson'a öğle yemeği saatinde olduğumu söyledim. Adliyeye gidip ruhsatı alabiliriz. Ne kadar tuttuğunu bilmiyorum ama yüz doların altında olduğuna eminim. Sanırım üzerimde otuz dolar kadar var."

"Benim de biraz param var. Bu sabah marketten alışveriş yaparken bir çek bozdurdum. Bu akşam özel bir akşam yemeği ve yarın da özel bir kahvaltı hazırlayacaktım."

"Hâlâ yapabilirsin," dedi. "Ve eğer o kahvaltı yulaf ezmesinden başka bir şeyse, ilk sırada ben varım."

Güldü. "Yulaf ezmesinde yanlış bir şey yok ama bunu sizin için yapmak istedim çocuklar. Bir dakika! Yarın Vaiz Lawless'ın bizimle evlenip evlenemeyeceğini öğrenmem gerekiyor."

"Onu arayacağım. Konuşabilirsin," dedi Johnny ve numaraya baktı. Kızın telefonundan aramayı yaptı ve sonra konuşabilmesi için bebeği aldı.

Çağrı cevaplanmadan önce iki kez çaldı. "İlk Baptist Kilisesi, Ron Lawless konuşuyor." "Vaiz

Lawless, ben Dori Grant."

"Dori! Nasılsın canım?"

"Oh, biz iyiyiz. Teşekkür ederim. Görünüşe göre bir kez daha hizmetinize ihtiyacım olacak." "Elbette. Sizin için ne yapabilirim?"

"Yarın benimle ve Johnny Pine ile evlenir misin?"

Hafif bir soluk sesi duydu ve ardından Lawless hızla boğazını temizledi. "Evlenmek mi dedin?"

"Evet, efendim. Özgür müsünüz? Değilse, her zaman bir sulh hakimi bulabiliriz, ama ben-" "Hayır, hayır, tabii ki töreni yapabilirim. Sadece senin-"

"Bu uzun bir hikaye efendim. Yarın anlatırız. Kilise öğleden sonra boş olacak mı?"

"Evet, aslına bakarsanız olacak. Aklınızda bir zaman var mı?"

Dori Johnny'ye baktı. "Saat kaçta?"

Omuz silkti. "Öğlen mi?"

Gülümsedi. "Saat on iki, öğlen, senin için uygun olur mu?"

Lawless kıkırdadı. "Sanırım bunun için öğle yemeğimi erteleyebilirim."

"Çok teşekkür ederim," dedi Dori. "Yarın görüşürüz." Telefonu yere bıraktı ve sonra Johnny'ye baktı.

Gülümsemeye

başladı. O da sıırttı.

Luther bu sessiz andan yararlanarak bezini doldurdu. Johnny irkilmiş görünüyordu.

Dori güldü. "Onu bana ver. Onu temizledikten sonra ruhsat almaya gidebiliriz."

* * *

Johnny ve Dori adliyeye girdiler, ruhsatı aldılar ve hiçbir açıklama yapmadan ya da konuşmadan çıkıp gittiler. Onlara hizmet eden memur hemen iş arkadaşlarına haber vermiş, onlar da öğle yemeğine çıktıklarında haberi paylaşmışlar. Öğle vakti geçmeden Blessings kasabasının yarısı Johnny Pine ve Dori Grant'ın evlilik cüzdanı için başvurduğunu öğrenmişti. Bu haber ateşe su dökmek gibiydi; eğer artık günah içinde yaşamıyorlarsa dedikodu yapacak bir şey yoktu.

Pansy Jones birkaç hafta ortalıkta görünmemeye karar vermiş ve aynı sabah erkenden Savannah'daki kız kardeşini ziyarete gitmişti. Ethel Carter'a durumlarındaki değişikliklerle ilgili bir arama yapılmayacaktı çünkü Pansy'nin bundan haberi olmayacaktı.

Johnny, Ruby'ye düğünlerinde şahit olup olmayacağını sormak için Dori'yi Curl Up and Dye'a götürdü, sonra hepsine bir iyilik yapıp uyumaya giden Luther ile arabada bekledi.

"Uzun sürmez," dedi Dori.

"Biz iyiyiz," dedi Johnny. "Acele etmeyin."

Bebeği uyandırmamaya dikkat ederek dışarı çıktı, sonra aceleyle salona girdi, bu arada Johnny de Peanut Buttermen'ı arayarak törenin saatini ve nerede yapılacağını söyledi.

Dükkândaki her stilistin sandalyesinde biri vardı ve Dori içeri girdiğinde Mabel Jean son manikürden kalan çalışma masasını temizliyordu.

Mabel Jean onu karşılamak için ön tarafa gitti.

"Merhaba, Dori. Randevu almak ister misin?"

"Hayır, hanımefendi. Eğer sorun olmazsa Ruby ile bir saniye konuşmam gerekiyor."

Mabel Jean döndü ve bağırdı, "Hey, Ruby! Bir dakikan var mı?" Ruby Dori'yi gördü ve el salladı.

"Tabii, bana bir dakika ver."

Az önce müşterisi üzerinde yaptığı renk çalışmasının üzerine kabarık bir başlık taktı ve zamanlayıcıyı ayarladı, ardından omzunu sıvazladı ve ön tarafa doğru yöneldi.

"Dori! Seni gördüğüme sevindim, tatlım. Nasılsın bakalım? Dün gece hiç dinlenebildin mi?"

"Biraz," dedi Dori. "Bu kadar meşgulken sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama size bir şey sormak istiyorum. Johnny ve ben yarın öğlen Baptist Kilisesi'nde evleniyoruz ve-"

Ruby kollarını Dori'ye doladı. "Ne? Vay canına! Bunu duyduğuma çok sevindim! Hayatlarında güzel haberler almayı sizden daha çok hak eden iki insan düşünemiyorum. Tebrik ederim."

Dori biraz utanarak gülümsedi.

"Benim için şahitlerden biri olup olmayacağını bilmek istiyorum. Büyük bir düğün yapmıyorum, bu yüzden teknik olarak nedime olamazsın ve eğer meşgulsen bunu anlayışla karşılarım."

Ruby'nin gözleri gizlenemez bir zevkle açıldı.

"Ah benim tatlı Tanrım! Bu zevki hiç tatmadım. Onur duyarım. Bunun ne zaman ve nerede olacağını söylemiştiniz?"

"Yarın öğlen Baptist Kilisesi'nde. Olduğunuz gibi gelin. Süslü bir şey yapmayacağız. Sadece çok hızlı evlenmemiz gerekiyor."

Ruby kaşlarını çatı. "Nedeninin beni ilgilendirmediğini biliyorum ama ikinizin başı herhangi bir şekilde belada mı?"

Dori'nin gözleri yaşlarla doldu. "Evet, hanımefendi. Birisi DFCS'i aradı ve çocuklara bakmaya uygun olmadığımızı ve onları almaları gerektiğini ima etti. Şu anda taşınmış olsam bile Johnny'nin karakteri çoktan zarar görmüştü. Hatta Beep'in okulda dayak yemesinden bile bahsettiler, sanki buna sebep olan Johnny'nin ihmaliymiş gibi. Avukatımız çözüm olarak evliliği önerdi ve ikimiz de bunun suçlamalara son vermenin en hızlı yolu olduğu konusunda hemfikir olduk."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Seni kim ihbar etti?"

"Önemli değil," dedi Dori. "Geri alınamaz." Ruby ters ters baktı. "Pansy'ydi, değil mi?"

Dori omuz silkti. "Kimin yaptığını düşündüğümü kanıtlamamın bir yolu yok. Ama törene katılmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Yangından sonra bize yardım ederek bana çok iyi davrandın. Evet diyeceğinizi umuyordum, yarın öğlen görüşür müyüz?"

"Kesinlikle," dedi Ruby ve sonra ona tekrar sarıldı. "Tanrı seni korusun, çocuğum. Henüz farkında değilsin ama bence ikiniz de bunun büyük bir lütuf olduğunu göreceksiniz."

"Ben çoktan kutsanmış durumdayım," dedi Dori. "Yarın görüşürüz ve çok teşekkür ederim."

Ruby onun arabaya binişini izledi, Johnny'nin rahatlatıcı bir hareketle onun omzuna dokunduğunu gördü ve başını salladı.

"İyi olacaklar," diye mırıldandı. "Öte yandan, Pansy Jones'un bu numarayı unutması uzun zaman alacak."

Yüzünde bir gülümsemeyle çalışma alanına geri döndü ve hızlıca, "Yarın kimin evlendiğini ya da neden evlendiğini tahmin edemezsiniz," dedi.

Dori, Lovey'nin orada olup olmadığını öğrenmek için restorani aradı ama yoktu.

"Onu sonra ararım," dedi Dori. "Hadi eve gidelim. İşe dönmenden önce biraz yemek yemelisin ve benim de çocukları almadan önce pişirmem gereken kurabiyeler var."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Johnny. "Kulağa başka ne hoş geliyor biliyor musun? O eski evi evin olarak görmen."

Dori onun evinden bahsederken "eski" kelimesini kullanmasındaki özrü duydu ve bunun gerekli olduğunu hissetmesini istemedi.

"Öyle deme. Burası harika bir ev. Nerede yaşadığının değil, kiminle yaşadığının önemli olduğunu erken yaşta öğrendim ve bizi kurtarmaya geldiğiniz için kendimi çok şanslı sayıyorum. Sonsuza kadar benim beyaz atlı şövalyem olacaksın."

Johnny gözyaşlarını sildi ve kırmızı ışıktaki fren yapar yapmaz koltuğa uzanıp onun elini tuttu.

"Ben kahraman değilim tatlım, ama çocuklara verdiğim sözü sana da vereceğim. Sonsuza kadar şehrin o tarafında yaşamayacağız."

Dori başını salladı. "Ama sen benim için bir kahramansın. Kardeşlerini yetiştirmeyi seçtiğinde çok fazla şey üstlendin ve şimdi Luther ve beni de bu karışıma ekleyerek daha da fazlasını üstlendin."

"Bunu başaracağız," dedi. "Göreceksiniz."

Dori gülümsedi. Ona mirasından bahsetmeyi çok istiyordu ama bunun tören bittikten sonra ona vereceği hediye olmasına karar verdi.

* * *

Dori, çocukları okuldan almaya gitmeden beş dakika önce son kurabiye tepsisini fırından çıkardı.

Luther mama sandalyesinde oturuyor, diş çıkarma halkasını tepsiye vuruyor ve duvarda asılı kırmızı horozlu saatle konuşuyordu.

Dori gülerек ellerini kuruladı ve gitmeden önce Luther'in yüzünü ve ellerini yıkamaya koyuldu.

"Yemin ederim, Luther Joe. Tavan vantilatörleri ve horoz saatleri senin için aynı, değil mi?" dedi ve ıslak bezi küçük şişman çenesinin altına sokup salyasını ve kraker kırıntılarını silmeye devam etti.

Sonra ona bir surat yaptı ve o da hemen bir surat yaptı. Onu kalçasına koyduğunda, bebek bezi çantasını ve çantasını diğer koluna astığında ve çocukları almak için kapıya yöneldiğinde hala gülüyordu.

Arabayı okulun servis alanına çekip park etti ve beklemek üzere yerleşirken arabayı çalışır ve klimayı açık bıraktı. Başı hâlâ günün olaylarından dolayı dönüyor, dehşet ve korkudan rahatlama ve beklentiye geçiyordu. Aşkın nasıl bir duygu olduğunu bildiğinden emin değildi ama Johnny Pine'a çok özel bir şekilde değer verdiği kesindi. Beş gün ve geri sayım. Yarın, Pine'ların onları yanına almasının altıncı günü olacaktı ve yedinci gün uyandığında o da onlardan biri olacaktı.

Luther telaşlanmayı düğündü, sonra bağıparmağını ağzına soktu ve Dori okul bahçesinde son zilin çaldığını duyduğunda hâlâ emiyordu. Çocukları izlemek için ayağa kalktı ve çimlerin üzerinden arabasını aramaya geldiklerini görünce arabadan inip el salladı. Onu görür görmez koşmaya başladılar.

Dori arabanın etrafında döndü ve binmeleri için kapıyı açtı. Luther ciyaklayan ve konuğan çocukların sesini duyunca parmak emmeyi hemen bıraktı ve ayaklarını tekmeleyip ellerini sallamaya başladı.

Silahlar.

Dori güldü. "Sen de onları gördüğüne sevindin, değil mi küçük adam?" Marshall arabaya ilk ulaşan oldu.

"Merhaba, Dori! Merhaba bebeğim!" dedi ve araba koltuğuna tırmanıp kemerini bağladıktan sonra Luther'in karnını onu güldürecek kadar dürttü.

Bip gecikiyordu ve Dori onun yüzünü gördüğünde kaşlarını çatı.

"Sorun ne?" diye sordu kadın, adam sırt çantasını koltuğa bırakıp arabanın içine girerken.

Omuz silkti ve başını eğdi.

Dori arabaya bindi ve sonra dikiz aynasından Marshall'a baktı. "Beep'in nesi var?"

"Okuldan sonra kitap fuarından bir kitap almak istedi ama Johnny'den para istemeyi unuttuk." "Hâlâ açık mı? Hala kitap alabiliyor musunuz?" diye sordu.

Beep yukarı baktı. Umut yeniden mi doğmuştu? "Evet, kütüphanede," dedi Marshall.

"Bunu düzeltebiliriz," dedi Dori. "Ben bu kuyruktan çıkıp park edecek bir yer bulana kadar bekleyin.

Hep birlikte kitap fuarına gidip neyin ne olduğunu göreceğiz, tamam mı?" "Tamam!" Beep ağladı.

Dori okulun otoparkına doğru ilerlerken Marshall, Beep'in üzüntüsü geçtiği için rahatlamış görünüyordu.

Birkaç dakika sonra bir boşluk buldu ve motoru durdurdu.

"İşte anlaşma, çocuklar. Biz içeri gireceğiz, siz de birer tane seçeceksiniz, tamam mı?" Marshall önce şaşırdı, sonra sevindi ama kendini çekilmek zorunda hissetti.

"Bir tanesine sahip olmak zorunda değilim," dedi.

Dori, "Biliyorum, ama eğer istiyorsan gelmeni istiyorum," dedi. "Joe da içeri gelebilir mi?" Beep sordu.

Dori kıkırdadı. "Evet, o da geliyor."

Arabadan indiler ve Dori Luther'i araba koltuğundan çıkarıp çantasını ve bebek bezi çantasını koluna taktığında, çocuklar "iyi" kitaplar gitmeden önce içeri girmek için endişeli bir şekilde iki adım atıyorlardı.

Binaya girdiklerinde bir an déjà vu yaşadı, sadece birkaç yıl önce aynı ilkokula gittiğini hatırladı. Şimdi burada, kucağında bir bebek ve yanında zıplayan Johnny'nin küçük kardeşleriyle birlikteydi. Bu sabah dünyasının sona erdiğini düşünmüştü ama şimdi kendini bir milyon dolar gibi hissediyordu, belki daha da fazla.

Çocukları koridordan kütüphaneye kadar takip ederken kendi kendine güldü. Beklediği gibi, alışveriş yapan çocuklar ve ödeme yapmak için sırada bekleyen ebeveynlerle doluydu.

"İstedığınız kitabı seçin çocuklar. Ben burada kasanın yanında bekleyeceğim, tamam mı?" "Tamam!" diye bağırdılar ve kitapların sergilendiği raflara yöneldiler.

Luther çocuklarla dolu odadan çok etkilendi ve Dori'nin kollarında kıpırdanmaya başladı.

"Hayır, aşığı inemezsin," dedi usulca. "Seni bir dakika içinde ezerler ve orada olduğunu asla bilmezler."

Çocukları izledi, konuşurlarken kafaları bir aradaydı, seçimlerini yapmaya çalışıyorlardı ve bir kardeşle büyümenin ne kadar harika bir şey olduğunu düşündü. Biri omzuna dokunduğunda hâlâ onları izliyordu.

Döndü ve Grandy'nin en iyi arkadaşlarından biri olan Gigi Potts'u tanıdı.

"Sen olduğunu sanmıştım," dedi Gigi. "Buraya en küçük torunum Nate ile geldim. Onu hatırladınız mı?"

Saçında yeşil şerit olan o. Çok çekici, değil mi?"

Dori güldü. "Merhaba, Gigi. Onun hakkında en son bir şeyler bildiğimde daha yeni yürümeye başlayan bir çocuktuk. Zaman ne çabuk geçiyor."

"Senin ufaklık çok çekici. Şu kıvrıkcık saçlara bak. Senin gözlerine ve gülüşüne sahip, değil mi?"
Sonra gülümsemesi kayboldu. "Yangını ve Meeker'ı duyduğuma çok üzüldüm. Kocam ve ben San Diego'daydık. Şehre dün gece geç saatlerde döndük, yoksa cenazede olacaktım."

"Son beş gün uzun ve zor geçti," dedi.

Gigi ona sarıldı. "Sadece hayal edebiliyorum," dedi ve torununu artık göremediğini fark edince gözlerini devirdi. "Çocuğu eve götürsem iyi olacak. Hâlâ jet-lag'im ve bebek bakıcılığı yapacak durumda değilim. Seni görmek güzeldi."

Gigi gittikten sonra diğer insanların onu tanınması ve konuşmak için yanlarına gelmesi uzun sürmedi. Bazıları başsağlığı dilemeye gelirken, bazıları da bebek için yaygara koparmaya geldi.

Çocuklar koşarak geldiklerinde o hâlâ kiliseden tanıdığı bir kadınla konuşuyordu.

"Biz hazırız!" Beep ağladı ve sonra kollarını Dori'nin beline doladı. "Teşekkür ederim, Dori. Kitabım için teşekkür ederim."

"Evet, Dori, çok teşekkürler. Ben de bunu okumak istiyordum," dedi Marshall.

"Rica ederim, sıraya girsek iyi olur." Kiliseden gelen bayana el sallayarak veda etti. "Görünüşe göre burada işimiz bitti. Sizi görmek güzeldi."

Luther heyecandan tekmeler atarak karnına vurup dans ederken o da çocukları ödeme sırasına doğru yönlendirdi. Parayı ödeyip kütüphaneden çıktılar, birbirleriyle konuştular ve arabaya bindiklerinde ikisi de kitapların merakına kapılarak sustular.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi. Luther uyuyakalmıştı ve Dori onu uyandırmadan eve sokup uyutabileceğini umuyordu.

Arabayı garaj yoluna çekip park ederken, "Geldik," dedi. "Luther'i çıkarmam için bana bir saniye ver. Sessiz olursak belki uykuda kalır."

Çocuklar sessiz kaldılar. Daha önce de ağladığını duymuşlardı ve yeni bir ağlama nöbetine yol açmak istemediler.

Marshall, Dori'nin bebek taşıyıcısına ulaşabilmesi için arabadan indi ve Beep de eşyalarını ve bebeği aldıktan sonra sürünerek o tarafa geçti. Arabayı kilitledi ve anahtarları Marshall'a verdi.

"Benim için ön kapının kilidini açar mısın lütfen?"

Önden koşular ve o içeri girdiğinde çocuklar oturma odasından mutfağın kapısına doğru ilerlemişlerdi. Anahtarları çıkarıp kapıyı kilitledi ve arkalarından yürüdü. Dikkatlerini neyin çektiği belliydi.

"Akşam yemeğinden önce adam başı iki kurabiye," dedi.

O bebekle birlikte koridora doğru ilerlerken raflarda soğumakta olan kurabiyelere doğru koşular, sonra onu uyuması için yatırdı. Mutfığa geri döndüğünde çocuklar masadaydı, kurabiyelerini kemiriyorlardı ve burunlarını yeni kitaplarına dayamışlardı.

"Kök birası ister misin?" diye sordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kurabiye ve gazoz mu alacağız?" "Bugün alıyorsunuz," dedi.

"Sen en iyisisin," dedi Beep.

Marshall başını kaldırıp baktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evet, sen harikasin."

Dori gülümsedi, sevinç kapasitesinin hâlâ yerinde olmasına biraz şaşırmıştı. "Ev ödevi olan var mı?" diye sordu.

"Biraz var," dedi Marshall ve yeni kitabını bir kenara bırakıp sırt çantasından çıkardı ve çalışmaya başladı.

Dori rostoyu buzdolabından çıkardı, baharatladı ve fırına koydu, ardından daha sonra pişireceği sebzeleri hazırlamaya başladı.

Johnny eve geldiğinde, sürpriz akşam yemeğinin kokuları onu mutfağa kadar çekmiş, Dori'yi masayı hazırlarken, Luther'i de elinde diş çıkarma bisküvisiyle mama sandalyesine vururken bulmuştu.

Johnny kapı aralığında durdu, ev atmosferini ve yakında karısı olacak kızı içine çekti.

Dori başını kaldırdı ve gülümsedi. "Evdesin!"

Johnny boğazındaki yumruyu yutarak geçti. O kadar uzun zamandır eve dönecek kimsesi olmamıştı ki, en son ne zaman döndüğünü bile hatırlamıyordu.

Beslenme çantasını tezgâhın üzerine koydu ve sonra tereddüt etti.

"Sana içtenlikle sarılmak isterdim ama çok kirliyim."

"Sarılmak için fazla kirli olmak diye bir şey yoktur."

Güldü, onu kollarına aldı ve ayağa kaldırdı, sonra yere bırakmadan önce hızlı bir öpücük çaldı.

Dori uçacakmış gibi hissetti ve adamın kahkahası sırtına bir ürperti gönderdiğinde, canını kurtarmak için asıldı.

"Çocuklar nerede?" diye sordu onu yere bırakırken.

"Odalarında, yeni kitaplarını okuyorlar. Umarım sakıncası yoktur ama-"

"Ah dostum, kitap fuarı!" dedi Johnny ve başının yan tarafına bir tokat attı. "Tamamen unutmuşum. Onları sen mi aldın?"

Başını salladı. "Umurunda değil, değil mi?"

"Hayır, hayır, tabii ki hayır! Sana geri ödeyeceğim-"

"Artık senin ve benim yok, Johnny Pine. Yarından sonra, sahip olduğumuz her şey bizim olacak. Tamam mı?"

Tereddüt etti ve sonra kabul etti. "Evet, tamam. Sadece kendimden başka kimseye güvenmeye alışık değilim."

"Yarından sonra değişen pek çok şey olacak," dedi. Adam

kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

Başını iki yana salladı. "Göreceksin ama düğün sonrasına kadar değil." Sırıttı. "Bir sırrın mı var?"

Başını salladı. "Evet, ama güven bana, her şey yolunda." "Evet, sana güveniyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Git elini yüzünü yıka ve hazır oradayken çocuklara yemeğin hazır olduğunu söyle. Onlarla konuşacak çok şeyimiz var. Umarım umursamazlar."

"Umursamayacaklar," dedi. "Sana söz veriyorum."

Bölüm 19

Johnny çocuklara konuşmaları gerektiğini söylediğinde, daha fazla çikolata parçacıklı kurabiyeden oluşan tatlıya kadar gelmişlerdi.

Beep, Marshall'a telaşlı bir bakış attı. "Söylemeyeceğini söylemiştin." Marshall gözlerini devirdi. "Söylemedim."

Johnny kaşlarını çattı. "Bip, ne yaptın sen?" "Bir kazaydı," diye mırıldandı.

Johnny beklemeye devam etti.

Bip iç çekti. "Gece lambasını yanlışlıkla kırdım."

"Eh, kazalar olur," dedi Johnny. "Ayrıca, zaten yarı kırıktı, değil mi?" Beep'in gözleri büyüdü. "Vay canına, Johnny! Ağdayı kesin alacağımı sanmıştım." Dori kahkahasını bastırdı. Beep'in ifadesi paha biçilemezdi.

"Hayır, dostum. Sen iyisin. Küçükken bunun ilk yarısını kıran bendim. Onu bitiren sensin."

Bip iç çekti. "Ama artık uyuyacak ışığımız olmayacak."

"Herhangi bir ışık," dedi Johnny. "Bu gece banyoda ışığı açık bırakacağım ve yarın yeni bir gece lambası alacağım."

Dori kaşlarını kaldırdı, sanki yarın için de gündemde başka şeyler olduğunu hatırlatmak ister gibiydi.

"Doğru," dedi Johnny. "Ve hâlâ bir konuşma yapmamız gerekiyor. Dori'nin bizimle kalmasına ne dersiniz?"

"Ama o zaten bizimle," dedi Marshall.

"Hayır, yani her zaman için."

Beep önce Dori'ye, sonra da kucağındaki bebeğe baktı.

"Ole Joe da kalacak mı?"

Dori başıyla onayladı. "Evet, ben nereye gidersem Joe da oraya gider."

Marshall Johnny'ye uzun uzun baktıktan sonra Dori'ye de aynı şekilde baktı. "Evlenecek misiniz yoksa?"

Johnny, "Evet, yarın evleneceğiz," dedi.

Marshall gülümsedi. "Beep'e birbirinize aşık olduğunuzu söyledim ama bana inanmadı. Bence bu iyi bir fikir."

Dori Johnny'ye baktı ama o dikkatle çocuklara bakıyordu.

"Neden birbirimize aşık olduğumuzu düşündün?" diye sordu.

"Çünkü kimsenin bakmadığını düşündüğünüzde birbirinizi izliyorsunuz. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

Johnny gözlerini devirdi. "Dur tahmin edeyim. Sen de mi Bayan Jane'in evinde romantik filmler izliyordun?" "Hayır, sadece öğleden sonraki dizileri. O dizilerde bir sürü aşk olayı oluyor."

Dori, Johnny'nin yüzündeki ifadeyi görünce kahkahayı bastı ve bu da Luther'i güldürdü.

Bip neyin komik olduğundan emin değildi ama yine de gece lambasını kırdığı için başı belaya girmedığı için o kadar rahatlamıştı ki o da gülmeye devam etti.

"Ne dedin? Ne dedim ben?" Marshall söyledi.

Johnny sırttı. "Ee Beep, Dori ile evlenmemiz konusunda ne düşünüyorsun?"

"Hoşuma gitti. Bizi seviyor, yiyecek güzel şeyler yapıyor ve gerçekten çok iyi biri. Ve Joe biraz daha büyüdüğünde, ben ve o birlikte oynayabiliriz."

Marshall kaşlarını çatı. "Peki ya ben?"

Beep omuz silkti. "Sen de büyüyeceksin ve Johnny gibi bir kız arkadaşın olacak. Oynayacak birine ihtiyacım olacak, değil mi?"

Bu kez gülen Johnny oldu. "Yarın okuldan evde kalıp düğünde benim iki sağdıcım olmaya ne dersiniz?"

"Evet! Bunun iyi bir anlaşma olduğunu düşünüyoruz," dedi Marshall. "Değil mi, Beep?"

Beep başıyla onayladı. Okulu kaçırmakla ilgili her şey onun için sorun değildi. "Gidip televizyon izleyebilir miyiz?" diye sordu.

Johnny, "Evet, tabii," dedi ve mutfaktan çıkarken Dori'ye sırttı. "Sana bunu sorun etmeyeceklerini söylemişim."

Luther çocuklar gittiği için ciyakladı, sonra başparmağını ağzına soktu ve Dori'nin göğsüne yaslandı.

"Ole Joe bile aldırıyor gibi görünüyor," dedi Johnny.

Dori önce bebeğe sonra da Johnny'ye baktı. Oğullarını ait oldukları yerde tutmak için ne yapmaları gerekiyorsa yapacaklardı.

"Yarın giyecek temiz bir şeyin var mı?" Dori sordu. "Cenazede giydiklerimden başka bir şeyim yok."

Dori alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ben de kendimi aynı durumda buluyorum. Büyükbabamın bunu çok garip bulacağını sanmıyorum. O ve büyükbabam geri dönüşüm konusunda çok iyiydiler."

Johnny masanın etrafında bir tur attıktan sonra tek dizinin üzerine çöktü ve kollarını her ikisine de doladı.

"Beni sevmediğini biliyorum ama belki bir gün, eğer şanslıysam, kafanı kaldırıp bensiz yaşayamayacağını fark edersin. Bu arada ben de seni ikimize yetecek kadar sevebilirim."

Bu açıklama Dori'yi o kadar etkiledi ki bir an için nutku tutuldu. Sonra bir eliyle onun yüzünü kavradı ve dudakları birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar öne eğildi.

Nefesinin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu ve aniden gözlerindeki yansımalarını gördüğünde, ruhunu ele geçirmiş gibi hissetti.

"Seni zaten görüyorum Johnny Pine ve eğer seninle de aynıysa, hayatımı sensiz değil, senin yanında yaşamayı tercih ederim."

Artık konuşmadığı için onu öptü ve bebek önce kulağını sonra da saçını tuttuğunda güldü.

"Hey, küçük adam, seni dışarıda bırakmaya niyetimiz yok. Sen de geliyorsun.

Tamam mı?" Dori alınları birbirine değene kadar öne doğru eğildi.

"Harika bir hayatımız olacak," dedi yumuşak bir sesle.

Johnny elini Luther'in başının arkasına koydu ve yumuşak bebek buklelerini

karıĢtırdı. "Evet...evet yapacağız."

Ethel Carter, Brooks Pine ve polisin karıştığı okul olayının bir kopyasını talep etmiş ve çalıştığı diğer bazı davalarla ilgili ziyaretlere gitmeden önce ofiste raporunu doldurmuştu. O günkü işi bittiğinde doğruca eve gitti. Pansy Jones'la bir derdi vardı ve ayağa kalkar kalkmaz onu aramaya niyetliydi.

Rahat bir şeyler giyip eski ev ayakkabılarını giydikten sonra kendine bir bardak tatlı çay doldurdu ve telefonuyla not defterinin başına oturdu.

Çaydan uzun bir yudum aldıktan sonra bardağı bir kenara bırakıp defterde Pansy'nin numarasını ararken buz annesinin kristaline çarptı. Telefon o kadar uzun çaldı ki telesekretere düşeceğini sandı, sonra aniden bir adam açtı.

"Alo?"

Ethel kaşlarını çatı. Kahretsin. Bart Jones. Bart ondan hoşlanmıyordu ve o da Bart'tan hoşlanmıyordu. Yine de karısıyla konuşması gerekiyordu.

"Merhaba Bart, ben Ethel Carter. Pansy evde mi? Onunla konuşmam gerek."

"Hayır, o burada değil. Kendine küçük bir tatil yaptı ve kız kardeşini görmek için Savannah'ya gitti. Ona aradığını söylerim."

Pansy'nin cep telefonu numarasını soramadan telefonu kulağına kapattı, ama o omuz silkti. Belki de en iyisi buydu. Belki de Pansy dönene kadar Ethel bu karmaşayı çözmüş olacaktı. Buzlu çayına ve uzaktan kumandaya uzandı, sonra da akşam haberlerini izlemek için televizyonu açtı.

* * *

Lovey Cooper, Dori ve Johnny'yi savunduğu için çok mutluydu ama bunun neden olduğu konusunda çok öfkeliydi. Ruby Dye'in da tanık olacağını öğrenince Ruby'yi aradı.

Telefon çalmaya başladığında Ruby salonu kilitliyordu. Neredeyse telesekreterin açmasına izin verecekti ama sonra fikrini değiştirdi.

"Curl Up and Dye, Ruby konuşuyor."

"Ruby, benim, Lovey. Dori ve Johnny'ye olanlara sen de benim kadar kızgın mısın?" "Evet, ama bu ikisi hakkında içimde iyi bir his var. Bence bu işi başaracaklar. baskı altında yapılan bir seçimdir."

"Belki," dedi Lovey. "Bu öğleden sonra Pansy Jones'u aradım. Ona haddini bildirecektim ama Bart birkaç haftalığına kız kardeşini ziyaret etmek için Savannah'ya gittiğini söyledi. Bana sorarsanız, dönmeden önce tüm bunların biteceğini umarak şehirden kaçtı."

"Bütün o belayı kışkırttı ve sonra da kaçtı, öyle mi?"

"Kesinlikle öyle. Eğer bu konuda bir şey söylersem soğuk bir karşılama ile geri dönecek. Bu çirkinliğe hiç gerek yoktu. Ama ondan bahsettiğimiz yeter. Yarın ne giyeceğini bilmek istiyorum. Dori sade olması gerektiğini vurgulayıp durdu ama bence en azından bir gelin buketine ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

"Evet, bir de pasta. Her gelin ve damadın bir pastası olmalı," dedi Ruby.

"Ve fotoğraflar, hatıra için bir sürü fotoğraf," diye ekledi Lovey. "Yeğenim Junior Cooper, *Tribune*'de fotoğrafçıdır. Buraya gelip birkaç fotoğraf çekmesini sağlayacağım. Zaten iyi bir hikaye olur. Manşetleri görebiliyorum: Aile *kurmak* için evlenmek yerine *aileyi kurtarmak* için evlendiler. Ne dersiniz?"

Ruby, "Bence bir manşet için çok uzun," dedi.

Lovey kıkırdadı. "Bir hikayeyi anlatmam hep çok uzun sürer. Bir yolunu bulurlar. Yine de Junior'ı arayacağım. Pastaya gelince, fırının bana bir iyilik borcu var. Geçen ay verdiğim büyük bir siparişi berbat ettiler. Sanırım yarın için bir düğün pastası ayarlayabilirim. Resepsiyonu restorandaki parti odasında yapabiliriz."

Ruby'nin heyecanı artıyordu. İnsanları mutlu etmeyi seviyordu.

Ruby, "O zaman Franklin's Floral ile temasa geçer ve ona küçük bir buket hazırlamalarını sağlarım," diye ekledi. "Peki kiliseden çıktıklarında kuş yemini kim atacak?"

"Kuş yemi mi?" Lovey ağladı. "İyi şans için pirince ne dersin?"

"Birileri kuşların yerde ne varsa yediklerini, sonra da küçük karınlarında şişip onları öldürdüğünü anlayınca pirinç kullanmayı bıraktılar. Toplu kuş katliamı bir evlilik için pek de hayırlı bir başlangıç sayılmaz."

"Şey, ben kuğu olacağım. Bunu bilmiyordum," dedi Lovey. "Düğün haberini yayabiliriz ve kim gelmek isterse gelsin."

"Bu da bir fikir," dedi Ruby. "Aslında bunu sevdim. Eve dönerken Walmart'a uğrayıp bir çuval kuş yemi, biraz file ve kurdele alacağım ve kiliseye gelenlere dağıtmak üzere birkaç paket hazırlayacağım."

Lovey kıkırdadı. "Bu çok eğlenceli! Düğün organizatörlüğü işine girmeliyiz."

Ruby inledi. "Mesleğimi değiştirmek istemem. İnsanları güzel göstermeyi seviyorum. Ne giyeceğime gelince, sanırım kiliseye giderken giydiğim gibi bir elbise giyeceğim."

"Ben de," dedi Lovey. "Yarın görüşürüz."

"Tam öğlen," diye ekledi Ruby.

"Yapacağım. Hoşça kal."

"Güle güle," dedi Ruby ve dükkânı kilitleyip kapanmadan önce Franklin's Floral'a doğru yola çıktı.

* * *

Gece oldu ve Johnny yataktaydı ama uyuyamadı. Yarın bu saatlerde bir karısı olacaktı ama sadece ismen. Evliliği ne zaman tamamlayacaklarını ya da tamamlayıp tamamlamayacaklarını bilmiyordu ama istiyordu; Tanrı biliyordu ki istiyordu.

Duvarın diğer tarafında, Dori de uykusuzdu ve evlenmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Johnny onunla hemen yatmasını bekleyecek miydi? Büyükanne ve büyükbabasının birbirlerine nasıl davrandıklarını hatırladı. O yaşlarda bile birbirlerine duydukları sevgi çok açıktı. O da bunu istiyordu; bir hayat arkadaşı istiyordu ama bir sevgiliye de hazır olduğunu düşünüyordu. Sonra yuvarlandı ve doğru zamanın geldiğini anlayacağına inanarak uyumayı diledi.

* * *

Büyükbaba Dori'ye gülümsüyor ve ona bir öpücük konduruyordu ki aniden ortadan kayboldu. Bir solukta uyandı ve onun gittiğini ve bugün evleneceğini hatırladı. Birdenbire gözyaşlarına boğuldu, onu evlendirmek için burada olmayacağı için yüreği parçalanmıştı. Ağlamaya devam ederek koridorun karşısındaki banyoya gitti, işini gördü ve gözyaşlarını yıkadı. Bugün ağlanacak bir gün değildi. Bugün hayatının geri kalanının başlangıcıydı.

Kahvaltı hazırlayabilmek için giyinmek üzere aceleyle odaya geri döndü. Bu da yulaf ezmesi bir sabah değildi. Bunun için bilerek alışveriş yapmış ve herkes uyanmadan önce işe koyulmak için aceleyle koridora çıkmıştı. Kahveyi hazırlar hazırlamaz buzdolabını karıştırdı ve işe koyuldu.

* * *

Johnny gözlerini kızarmakta olan pastırmanın kokusuyla açtı ve aklından hemen iki şey geçti: yulaf ezmesi yemeyeceklerdi ve bugün Dori onun karısı olacaktı. Yataktan fırladı ve dans etme dürtüsüne direnerek koridoru geçip banyoya koştu. Öğlen gerçekleşecek düğünü düşünerek özenle tıraş oldu ve giyinir giyinmez çocukları uyandırdı.

"Hey, çocuklar... kalkma zamanı," dedi.

Marshall gözlerini açmadan inledi.

"Bugün okula gitmeyeceğimizi sanıyordum," diye mırıldandı. "Öyle," dedi Johnny.

Bip inledi ve sonra mızımızlanmaya başladı.

"O zaman neden kalkmak zorundayız?"

Johnny sırttı. "Derin bir nefes alın ve bana ne kokusu aldığınızı söyleyin." Kokladılar ve sonra sanki bir işaretmiş gibi doğrulup oturdular.

Marshall sırttı. "Pastırma! Dori domuz pastırması yapıyor!" "Başka ne yapıyor?" Beep sordu.

Johnny, "Giyinin ve gelip görün," dedi.

Kapıdan çıkarken yanından geçtiler ve banyoya koşarken gülüşüp kıkırdıyorlardı.

Johnny mutfak kapısında durdu, onun yüzünde stres aradı, neşeden başka bir şey görmedi ve geleceklerinin gerçeğinin kalbine yerleşmesine izin verdi. Hayatının en güzel günüydü.

Yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Harika bir şey kokuyor."

"Dün gece özel bir akşam yemeği. Bu sabah özel kahvaltı," dedi Dori.

"Dün akşamki rosto ve sebzeler süperdi. Bunu yemek için sabırsızlanıyorum. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Masayı hazırlayabilirsin, orada da tereyağı ve jöleye ihtiyacımız olacak. Ve yenilebilir olduğundan emin olmak için bu pastırma lokmasının tadına bakabilirsin."

Adam sırttı ve kadın bir parça atarken ağzını açtı. "Nefis," dedi ve dolaba doğru yöneldi, giderken çiğniyordu.

Çocuklar hızla Johnny'nin peşine takıldılar ve o daha masayı hazırlamayı bitirmeden mutfığa girdiler. "Pastırma kokusu aldık!" Marshall ağladı.

"Yumurta var! Yumurtalarımız var!" Bip ekledi ve kollarını Dori'nin beline doladı. "Seni gerçekten seviyoruz."

Dori'nin kalbi durdu. Yumurtaları ateşin üzerinden itti ve kollarını Beep'in boynuna doladı.

"Teşekkür ederim tatlım. Ben de sizi seviyorum çocuklar."

Johnny gülümsedi. Bütün Pines'ı büyülemişti.

"Çocuklar, gelin oturun ve Dori'nin bitirmesine izin verin, tamam mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi Marshall. "Beep'i ben hallederim."

Neredeyse kapıya varmışlardı ki kapı aniden açıldı ve Ruby ile Lovey gülümseyerek ve el sallayarak dışarı çıktılar.

"İçeri gel, içeri gel," dedi Ruby. "Dori! Saçını yapma şekline bayıldım, başının tepesinde ve yüzünün etrafında o güzel buklelerle."

"Hepiniz harika görünüyorsunuz," dedi Lovey. "Çocuklar, benimle gelin. Dori, bebek bezi çantasını bana ver. Mabel Jean tören sırasında bebekle ilgilenecek."

"Teşekkürler," dedi ve adamının ve eğitimdeki adamların koridorun köşesinde kaybolmalarını izledi.

Ruby, "Sen benimlesin," dedi ve diğer yöne doğru giderlerken onu elinden tuttu. "Bütün bu arabaların burada ne işi var?" Dori sordu. "Başka bir etkinlik mi var?"

"Onlar senin ve Johnny'nin arkadaşlarına ait, tatlım. İkinizin başına gelenleri duydular ve gelerek desteklerini göstermek istediler. Umarım sakıncası yoktur?"

"Aklında mı? Bu harika," dedi Dori.

Ruby kaşlarını çatı. "Ağlama! Yüzünü mahvedeceksin."

Sınıflardan birine girdiklerinde Dori gözyaşlarını itinayla sildi.

"Bana çiçek almışsın!" Dori gelin buketini alıp burnunun altında tutarken ağladı. "Hiç çiçeğimiz olacağını düşünmemiştim-"

Ruby kulaktan kulağa sıırıyordu.

"Hepsi bu kadar değil! *Tribune*'den Junior Cooper fotoğraf çekecek ve Lovey düğün pastası ve sonrasında restoranın parti salonunda bir resepsiyon hazırladı."

Dori'nin gözleri büyüdü ve sonra tekrar ağlamamak için derin bir nefes aldı. "Yani herkes bunun neden olduğunu hemen hemen biliyor mu?"

"Evet ve çok öfkeli. Pansy Jones'un adı şu anda bu kasabada çamur gibi ve her şeyin affedilmesi için cehennemde soğuk bir gün geçmesi gerekecek."

"Onun adını hiç söylemedim. Onun yaptığını kanıtlayamam," dedi Dori.

Ruby, "Şehirden kaçıp gitmesi çok şey anlatıyor," diye mırıldandı. "Ama ondan bahsettiğimiz yeter. Müziğin başladığını duyuyorum. Seni kiliseye götürmeliyiz. Düğün marşı başlar başlamaz, Lovey ve ben koridordan aşağı ineceğiz. Marshall ve Beep, Johnny ile birlikte mihraba doğru yürüyorlar. Beep'in bu kadar ritüeli kaldıramayacağını düşündük."

"Akıllıca bir karar," dedi Dori ve sonra Ruby onu koridora geri götürürken titredi. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Ruby durakladı. "Senin için sorun değil mi?" "Çok iyiyim."

"Güzel. Duymak istediğimiz de buydu."

* * *

Lovey, Johnny ve çocukları Mabel Jean'in beklediği sınıfa götürdü. Mabel Jean bebeği taşıyıcısına ve bez çantasına aldı ve odanın diğer tarafındaki kanepeye kadar küçük adamla tatlı tatlı konuştu.

Johnny biraz endişeli görünüyordu ve sonra pes etmeye ve geri kalanının onun kontrolü olmadan gerçekleşmesine izin vermeye karar verdi.

"Hey, Lovey, dışarıdaki arabalar da neyin nesi?" Johnny sordu.

"Oh, onlar arkadaş. Bunun neden bu kadar hızlı gerçekleştiğini öğrendiklerinde, bunu senin için özel kılmak için üzerlerine düşeni yapmak istediler."

Buna inanamıyordu. Blessings'in radarı altında yaşamaya çalışarak geçirdiği onca yıldan sonra, insanlar aniden destek vermeye başlamıştı. Peanut Butterman içeri girdiğinde Lovey ocukların yakalarıyla ve saçlarıyla uğraşıyordu.

"İşte buradasın!" diye bağırarak Johnny'nin sırtını sıvazladı ve çocuklara göz kırptı. "Johnny, senin için bir şeyim var." Elini açtı ve elmas ve yakut yüzüğü Johnny'nin eline bıraktı.

"Bu Meeker Webb'in kasasındağı. Dori bunun büyük büyükannesine ait olduğunu söyledi. Bence bugün bunu ona vermek için harika bir gün, sizce de öyle değil mi?"

Johnny kare kesimli devasa elmasa ve iki yanındaki daha kk yakutlara baktı ve yutkundu.

"Bu şey gerçek mi?"

"Evet, yle," dedi Peanut. "Dori ile mali durum hakkında konuştunuz mu?"

Johnny başıyla onayladı. "Evet, zor olacağını biliyoruz ama o bir bilgisayar daha alacak ve online derslerini bitirecek, ben de bebek bakıcısına para vermek zorunda kalmayarak tasarruf edeceğim. Bunu başaracağız."

Peanut sırtıttı. "Evlat, seni gerçekten büyük bir sürpriz bekliyor, ama sığınağa geri dönmem gerekiyor. Bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum. Bütün bu düğün yarınki gazetelerde baş haber olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Johnny bakakaldı. "Ne? Neden?"

"Siz ikiniz 'büyük haber' denen bir şeye dnştnz. Bu düğün bir aile kurmak için değil. İkiniz de kendi ailenizi kurtarmak için evleniyorsunuz. Buna iyi hissettiren bir hikaye deniyor ve daha bitmeden Associated Press'e çıkacağına söz verebilirim."

şimdi başı dönüyordu. Bunun iyi mi kötü m olduğunu bilmiyordu.

"Dori bunu biliyor mu?"

"O yapmadı, ama Ruby Dye'ı tanırıysam, artık o yapıyor. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Johnny başını salladı. "Umurumda değil. İkimiz de çocuklarımızı kurtarmak için her şeyi yapacağımız konusunda anlaşmıştık." "Ama onun hakkında ne hissediyorsun?" Peanut sordu.

Ve bir anda hissettiği tüm endişe kayboldu; sesi yumuşarken tonu da alaldı. "O ve o kk bebek hayatımızın ışığı oldular."

Sonra orgcunun akort yaptığını duydular.

"İşte gidiyoruz," dedi Lovey. "Johnny nden gidecek, sonra Marshall ve sonra da Beep, sırayla. Çocuklar, Johnny'nin yanında duracaksınız ve konuşmayacak, kıpırdamayacak ya da yerinizden kıpırdamayacaksınız, anlaşıldı mı?"

 önce birbirlerine, sonra Lovey'ye baktı ve hep bir ağızdan konuştu. "Evet, hanımefendi."

Kıkırdadı. "Bu çok eğlenceli olacak. Gidip Ruby'ye yetişmeliyim. Yakında görüşürüz."

Bölüm 20

Johnny ve kardeşleri mabede doğru yürüdüler ve sıraların hınca hınç dolu olduğunu gördüğü anda neredeyse tökezliyordu. Çocuklar hemen arkasındaydı, yüzleri sabit ve kolları yanlarında sallanan küçük askerler gibi hareket ediyorlardı. Tanıdık yüzler görüyordu ve gülümsemeyenler gözyaşlarını siliyordu. Kürsünün önünde durduklarında cemaate doğru döndü ve çocuklar da döndü. Cebinden yüzüğü çıkardı ve eğilip Marshall'ın kulağına fısıldadı.

"Bunu benim için tut, dostum. Ve ne yaparsan yap, bunu ağzına sokma. Ağırılığımca altından daha değerli."

Marshall büyük elmasa baktı ve sonra parmaklarını onun etrafında o kadar sıkı kıvırdı ki parmak eklemleri beyazlaştı.

Müzik değişti ve birkaç dakika sonra Lovey ve Ruby koridorda birlikte yürüdüler. Orgcu bir kez daha akorları değiştirdi ve sonra cemaatteki herkes ayağa kalkıp kapıya doğru döndü ve siyah-beyaz elbiseli, uzun bacaklı, bukleleri başının üstünde yığılmış, güzel kızın orada tek başına durduğunu gördü.

Orada bulunan kadınlardan biri, gelinin bu elbiseyi sadece üç gün önce büyükbabasının cenazesinde giydiğini ve şimdi de düğününde giydiğini unutmamıştı. Yangın nedeniyle muhtemelen sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu biliyorlardı ama bir bakıma bu, kayıp büyükbabasını da yanında getirdiğinin sembolü haline gelmişti.

Orgcu gelinin koridordan inmeye başlamasını işaret eden notaları çaldığında, Dori boynunda hafif bir esinti hissetti ve bir an için yanında duranın büyükbabasının ruhu olup olmadığını merak etti.

Etrafına bakındı ve sonra fısıldadı, "Eğer sensen, Büyükbaba, umarım Büyükkannemi de yanında getirmişsindir. İkinizden birinin bu günü kaçırdığını düşünmek istemem."

Sonra bir nefes aldı, yavaşça nefesini verdi ve kendisini orada bekleyen üç siyah saçlı erkeğin yanına, kürsüye doğru yürümeye başladı.

Kadının kendisine doğru yürüdüğünü görünce Johnny'nin nefesi boğazında düğümlendi ve sonra görüşü bulanıklaştı. Yanında durana kadar onu bir daha net göremedi. Kız ona bakıp gülümsediğinde Johnny'nin içini bir sakinlik kapladı.

Vaiz Lawless ön töreni içten bir konuşmayla tamamladı ama Johnny'nin beklediği tek şey onları ömür boyu birbirlerine bağlayacak sorulardı. Ve sonra, aniden, her şey oldu. Yüz yüze duruyorlardı, elleri kenetlenmiş, Lawless'in başlamasını bekliyorlardı.

Lawless boğazını temizledi ve konuşmaya başladı, kutsal sözler Johnny'nin kafasında çınliyordu. Papaz ona Sevimli dediğinde Johnny gözlerini kırptırdı ve sonra Dori'ye baktı. Dori gülümsedi. Onun gerçek adını bile bilmiyordu. Sonra papazın sözlerini tekrarladı.

"Ben, John, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sevmek ve değer vermek üzere seni karım olarak kabul ediyorum."

Lawless tekrar boğazını temizledi ve Dori'ye dönerek aynı yemini tekrarladı.

"Ben, Adorable, seni kocam olarak kabul ediyorum John, bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin günde," bu noktada göz kırpmak için durakladı, sonra hiç vakit kaybetmeden devam etti, "fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve değer vermek için, bugünden itibaren, ölüm bizi ayırana kadar."

Johnny göz kırpmayı kaçırmıştı ve titremeye başlamıştı. Gerçekleşiyordu. Gerçekten oluyordu.

"Yüzüğü alabilir miyim?" Vaiz Lawless söyledi.

Johnny Marshall'a döndü ve elini uzattı.

Marshall elini Johnny'nin avucunun üzerine açtı ama yüzük düşmedi. Johnny duyulabilir bir inilti çıkardığında bir an panik oldu. Marshall'ın elini tutup ters çevirdi ve sonra rahat bir nefes aldı. Marshall yüzüğü o kadar sıkı tutuyordu ki, avucunun etine saplanmıştı. Cemaat törendeki bu anlık aksaklık karşısında kıkırdadı ve bu da havayı yumuşattı.

Vaiz yüzüğü kutsadı ve sonra Johnny'ye verdi. Dori elinde tuttuğu şeyi görünce ağlamaya başladı.

Johnny yüzüğü kızın parmağına doğrulturken nefesini tuttu ve töreni bitirecek kadar uyması için dua etti. Şaşırtıcı bir şekilde, yüzük parmağına tam olarak oturduğunu ve aşağıya doğru kaydığını gördüler. Sonra Dori'ye baktı, sesi titriyordu.

"Bu yüzükle evleniyorum. Aşkımızın ve bağlılığımızın bir sembolü olarak takın."

"Dua edelim," dedi Lawless ve dua etti. Ve bitirdiğinde yukarı baktı. "Tanrı'nın bir araya getirdiklerini kimse ayırmasın. John Andrew Pine, gelinini öpebilirsin."

Johnny eğildi ve Dori'nin yanaklarını avuçladı.

Öpüşmeleri yavaş ve tatlıydı ve durduklarında cemaatten duyulabilir bir iç çekiş geldi.

"Bayanlar ve baylar, Bay ve Bayan Pine'ı takdim edebilir miyim?"

Dori döndü ve vaize fısıldadı, sonra çocuklara baktı.

"Buraya gel," dedi ve birkaç dakika sonra Marshall onun sağında duruyordu ve Beep onunla Johnny arasında duruyordu, hepsi el ele tutuşmuşlardı.

Mabel Jean kilisenin arka tarafından olanları izliyordu ve olanları görür görmez kucağındaki bebekle birlikte yerinden fırlayarak kürsüye doğru ilerledi.

"Durun bir dakika! Bir dakika!" diye bağırdı ve Luther'i Johnny'ye verdi, bu da cemaatin bir kez daha kıkırdamasına yol açtı.

Lawless tekrar boğazını temizledi. "Bayanlar ve baylar, Bay ve Bayan Pine ve ailesini takdim edebilir miyim? Granny's'de bir resepsiyon verilecek ve hepiniz davetlisiniz."

Cemaat alkışlamaya başladı ve koridorun ortasında Junior Cooper fotoğraf çekiyordu.

Johnny, Dori'nin kendisini izlediğini fark etti, Beep'in başının üzerine eğildi ve kulağına fısıldadı, "Seni seviyorum ve sana tapıyorum, Dori Pine."

"Ben de sana tapıyorum Johnny Pine ve arabaya biner binmez sana söyleyeceğim bir şey var," diye fısıldadı.

Johnny soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı ama kadın detay vermedi. Bunun yerine, koridordan çıkışa doğru geri götürüldüler. Dori çocuklarla el ele yürürken, Johnny ve Luther arkadan geliyordu.

Lovey onları kutsal alanın dışında topladı ve eşyalarını almaları için sınıfa yönlendirdi

ve bebeği ana kucağına koyun.

"Bu battaniyeyi Luther'in başına örtsen iyi olur," dedi ve gelmekte olduğunu bildiği kuş yeminin yüzüne çarpmaması için battaniyeyi örttü.

Ön kapıya yönediklerinde kilise boştu. Sonra yürüyüş yolunun iki yanında duran insanları gördüler ve Dori birden Lovey'nin bebeğin yüzünü neden kapattığını anladı.

Dori, "Kendinizi hazırlayın çocuklar ve arabaya doğru koşun," dedi.

Kiliseden çıkar çıkmaz kuş yemleri uçuşmaya başladı.

"Lanet olsun! Canını seven kaçsın," diye bağırdı Beep ve Marshall hemen arkasında olduğu halde arabaya doğru koşmaya başladı. Kalabalık kahkahalarla kükredi ve ardından otoparka yöneldi.

Düğün çok eğlenceli geçmişti.

Resepsiyonun bir parçasını bile kaçırmak istemediler.

Herkes kemerini takar takmaz Johnny arabayı çalıştırdı. "Yani, resepsiyona mı gidiyoruz?"

Dori başıyla onayladı. "Yavaş sür. Sana söylemem gereken bir şey var ve bilerek sır saklamadığımı bilmeni istiyorum. Sadece yangından sonraki gün bir kısmını öğrendim ve Butterman reşit olmadığım için veraset işlemleri bitene kadar söylemememi istedi. Ama sonra Pazar günü doğum günümdü ve

Johnny şaşırmış görünüyordu. "Bana söylemedin."

"Johnny. Bunu bir düşün. İstedğim son şey bir kutlamaydı." "Oh, doğru."

Dori devam etti. "Sırrın geri kalanını daha dün öğrendim. Butterman'ın DFCS'den o kadın gittikten hemen sonra aradığını hatırlıyorum ve açıkçası umursamayacak kadar üzgündüm."

"Neyi öğrendin?" Johnny sordu.

"Zengin olduğumuzu."

Johnny güldü ve Dori gülmeyince frene bastı. "Bu bir şaka, değil mi?"

Dori parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

"Daha fazla yük olacağını bile bile beni ve bebeği aldın ve yine de tereddüt etmeden bunu yaptın. Sen benim kahramanımsın. Bir gün rayların diğer tarafına taşınacağımızı söylediğini hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Kendini taşınmış say. Büyükbabanın çek hesabında elli beş bin dolardan fazla var. Arabası tam sigortalıydı ve yenisini almak için para geliyor. Ev iki yüz bin dolara sigortalıydı. Üzerinde bulunduğu dört arsanın tapusu bana ait, yeniden inşa edebiliriz ve çocukların sonsuza dek oynayacakları bir odaları olur."

Johnny'nin nefesi kesildi.

"Hassiktir!" "Johnny

küfretti!" Beep ağladı.

"Daha bitirmedim," dedi Dori. "Beş yüz bin dolarlık bir hayat sigortası poliçesi vardı. Tek alıcısı benim."

Johnny'nin yüzü soldu. "Bu yarım milyon dolar eder."

"Biliyorum. Ve dün Butterman aradığında, büyükbabamın doğduğum ay başlattığı kiralık kasada benim adıma bir hisse senedi portföyü olduğunu söyledi. Savannah'daki bir bankada benim adıma

bir hesap var ve son on sekiz yılda bir milyon doların üzerinde kazanç elde edilmiş."

Johnny'nin nefesi kesildi. "Ciddi olamazsın, değil mi?"

Marshall'ın nefesi kesildi. "Johnny! O kelimeyi asla söyleyemezsin! Hatırladın mı?"

Dori ağlamaya başladı. "Büyükbabamın kalp krizi geçirmesi kadar ciddi ve şu anda bizim için çok mutlu olduğunu düşünmek istiyorum."

Johnny emniyet kemerini çözdü ve onu koltuğa, kollarına doğru sürükledi. Konuşamıyordu ve Dori de konuşmak istemiyordu. Çok güzel kokuyordu ve çok iyi görünüyordu.

Marshall bu sevgi sözcükleri karşısında gözlerini devirdi ve Luther'in küçük karnını dürttü. Luther ciyakladı ve kıkırdadı.

Bip onu da dürttü ve Luther osurdu.

Çocuklar histeriye kapıldı.

Johnny Dori'ye baktı. "İnsanların ne diyeceğini biliyorsun. Bütün bunları senin paran için yaptığımı." "Hayır, çünkü Bay Buttermann'dan düğünümüzle ilgili hazırlayacakları haberde bunu açıklamasını isteyeceğim. Gizliliğin nedenlerini, ayrıntılarını ve size neden söylenmediğini belirtecek.

Törenden sonraya kadar. Bu konuda aklanacaksın, Johnny. Söz veriyorum."

"Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum."

"Kızgın değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Maaş gününü beklemeden fazladan süt alabileceğimiz için kızgın mısınız? Kesinlikle hayır. Sadece şoktayım."

"Güzel. Herkes pastamızı yemeden önce resepsiyona gidelim."

Johnny dikiz aynasından yukarı baktı. Çocuklar hâlâ bebeğin osuruğuna gülüyorlardı ve talihlerinin nasıl değiştiğinden habersizlerdi. Kendini uçuyormuş, piyangoyu kazanmış ve prensesle evlenmiş gibi hissediyordu. Arabayı vitesine taktı ve uzaklaştı.

Granny's'e vardıklarında mekân tıklım tıklımdı. Lovey ön tarafta durmuş onlar için bir park yeri tutuyordu ve geldiklerini görünce onlara el salladı.

"Bu bir hizmet!" Dori inerken şöyle dedi.

"Özel insanlar için özel hizmet," dedi Lovey. "İçeri gelin. Kesmen gereken bir pasta var."

Kafeye girdiklerinde, küçük aile Lovey'i partiler için ayrılmış büyük odaya kadar takip ederken müşteriler alkışlamaya ve tebrik sözcükleri söylemeye başladı. Salon tıklım tıklım doluydu.

Peanut Buttermann kapının yanında duruyordu ve Dori'nin kolunu yakaladı. "Biliyor mu?" diye sordu.

Dori başını salladı ve fısıldayacak kadar durdu, "Lütfen hikayeyle birlikte *Tribune*'e bilgi verirsiniz? Johnny'nin törenden sonrasına kadar bilmediğine dair açıklamanın net olduğundan emin olun."

"Ah, evet, iyi karar," dedi ve Johnny'ye bir başparmak işareti yaptı. "Bir dahaki sefere bana ihtiyacın olduğunda, bu sana pahalıya patlayacak."

Johnny sırtıttı.

Ruby bebeği almak için kalabalığı yarararak ilerledi.

"Ufaklıkla oynama sırası bende. Siz ikiniz pastayı kesin."

Dori bir kez daha bebeğini teslim etti ve götürülmesine izin verdi. O ve Johnny pastayı birlikte kestiler ve Dori bir ısırtığı Johnny'ye, birini Marshall'a, diğerini de Beep'e verdi.

"Hey, benim kendi parçam yok mu?" Bip ağladı, çok büyük, dört katlı, kalın beyaz kreması aşırı bol pastaya baktı.

Kalabalık yine güldü. Brooks Pine favori olmaya başlamıştı.

"Aç ağzını," dedi Johnny ve Dori'ye lokmasını yedirdi, sonra da ağzının kenarındaki kremaya bir

öpücük kondurdu. "Çok tatlı," diye fısıldadı.

Lovey ve iki garson kız pastayı kesmeye ve servis etmeye başladılar, her iki çocuğun da önce kendi parçalarını aldıklarından emin oldular. Ruby onlara oturacak bir yer bulma görevini üstlendi ve Johnny çocukların bir arada duracağına güvenmek zorunda kaldı.

Johnny, insanlar işle ilgili konuları konuşmak için onu bir kenara çekmeye başlamadan önce bir saatten fazla Dori'nin yanında kaldı. Zaman geçtikçe, Dori onu hiçbir yerde göremediğini fark etmeye başladı ve bir deja vu hissine kapıldı. Birkaç korkutucu an boyunca okul dansına geri dönmüş, dans pistine bakarak arkadaşını bulmaya çalışmıştı. Arkadaşına kendini iyi hissetmediğini ve eve gideceğini söylemek istemişti ama onu hiçbir yerde görememişti. Bir fincan punçunun dopingli olduğunu ya da bir parti davetsiz misafiri tarafından takip edildiğini bilmiyordu. Tek bildiği eve gitmek istediğiydi.

Sonra biri onun adını seslendi ve kadehlerini kaldırarak kadeh kaldırdı ve o anı geçti. Ama bu ona adamın hâlâ dışarıda olduğunu da hatırlattı ve parasını öğrenirse neler olabileceğini merak etti. Hiç suç duyurusunda bulunmamıştı. Tecavüzü polise bile bildirmemişti, bu yüzden adamın tutuklanma tehlikesi yoktu. Ama ya kadının zengin olduğunu ve bir bebekleri olduğunu öğrenirse?

Ürperdi. Johnny ile konuşması gerekiyordu. Etrafına bakınırken çocukların bir köşede yarı uykulu oturduklarını fark etti. Sonra bebeğin yaygarasını duydu ve onun da gürültüden ve yabancılardan bıkip usandığını tahmin etti. Bebeğin peşinden gitti ve bu sırada Johnny'yi gördü. Çocukları çabucak topladı ve odanın arkasına doğru götürmeye başladı. Johnny'nin etrafında toplanan adamlara ulaştığında Dori elini onun koluna attı.

Döndü ve gülümsedi. "Hey, tatlım! İşimiz bitti mi?"

"Evet. Sanırım çocukları eve götürmemiz gerekiyor," dedi Dori.

Adamlardan biri güldü ve Johnny'nin sırtına vurdu. "Normalde bir gelinin evlendikleri gün yeni kocasına söylediği şey bu değildir."

Johnny başını salladı. "Bunun için imza attık, değil mi tatlım?"

Dori başını salladı.

Johnny her çocuğun elinden tutup onları dışarı çıkardı ve giderken Dori ve bebek için bir yol açtı. Alkışlar ve iyi dilekler onları takip etti. Kesinlikle çılgın bir haftanın sonuydu ve Dori zihinsel olarak tükenmişti. Şok ve depresyon halinden mutlak sevinç ve umuda geçmişti. Evrenin artık sürprizleri azaltma zamanı gelmişti.

* * *

Yeni aile içeri girdiğinde ev mutluluk verici bir sessizliğe bürünmüştü.

Koridordan odalarına doğru sürüklenirlerken Johnny çocuklara, "Güzel kıyafetlerinizi değiştirin," dedi.

"Bebeği biraz kestireceğim," dedi Dori. "Sana bir biberon getirmemi ister misin?" Johnny sordu.

"Evet, lütfen," dedi ve bebeğin altını değiştirmek için odasına gitti.

Tam kızın altını değiştirmeyi bitirdiği sırada içeri girdi ve eğilip kızın yanağından öperek biberonu ona uzattı.

"Çocuklar çoktan yatağa yığıldılar ve televizyon izliyorlar. Bebeği yatırır yatırmaz istersen sen de uzan ve biraz kestir."

Yukarı baktı. "Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum, eğer sorun olmazsa. Sana sormam gereken bir şey var."

Gözleri karardı. "Sorun değil," dedi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Luther Joe çok eğlenmişti. Yarım şişeden daha az içmişti ve kadın onu kaldırdığında uykusunda geçirerek onu bu işten kurtarmıştı.

"Zavallı, yorgun küçük adam," diye fısıldadı Dori.

Yanağından öptü, sonra onu oyun parkına yatırdı ve üzerini örttü.

Elbisesini çıkarıp iş kıyafetlerini giydikten sonra parmak uçlarında odadan çıkarken evin eski klima sistemi uğulduyordu.

Luther'in babasının ortaya çıkacağı düğüncesini hâlâ aklından çıkaramıyordu ve hazırlıklı olması gerektiğini hissediyordu.

Johnny onun koridordan geldiğini duyunca ayağa fırladı, ön kapıyı ardına kadar açtı ve onu karşılamaya gitti. Kız daha konuşmadan onu kollarına aldı, dışarı taşıdı ve sonra eşikten geri geçirdi, yere yatırdı ve sonra onu anlamsızca öptü.

Kapıyı kapatırken, "Evinize hoş geldiniz Bayan Pine," dedi.

"Burada olmaktan mutluyum Bay Pine," dedi yumuşak bir sesle. "Gelin yanıma oturun.

Resepsiyon sırasında aklıma bir şey geldi ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

Oturdu ve onun sakinleşmesini bekledi ama omuzlarının çöktüğünü görünce bunun iyi bir şey olmadığını anladı.

Dori bu konuyu açmaktan nefret ediyordu. Bahsetmek bile bugünün neşesini kaçıracaktı ama varlığını görmezden gelmek akıllıca değildi.

"Mirasımla ilgili haberler yayıldığında, insanların bundan faydalanmaya çalışabileceği aklıma geldi."

"Evet, bu tamamen mümkün, ama endişelenecek bir şey yok. Tek yapmamız gereken onları göndermek."

Başını eğdi.

Gözlerinin içine bakana kadar tekrar yukarı kaldırdı.

"Ne?"

İç çekti. "Ya ortaya çıkan kişi Luther'in babasıysa? Geriye dönüp baktığımda, bu olasılık için büyük bir açık kapı bıraktığımı fark ediyorum."

Johnny onun eline uzandı ve titrediğini hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Ona yaslandı ve itiraf etmek üzere olduğu şeyden utanarak başını öne eğdi.

"Tecavüzü hiç bildirmedi. Tecavüz kiti yapılmadı. Polis raporu tutulmadı. Yasanın gözünde, bebek üzerinde hak iddia ederek paradan para kazanmaya çalışabilir. Yani, kötü bir şey olduğuna dair onun sözüne karşı benim sözüm. Aksini iddia edebilir."

"Kahretsin," diye mırıldandı Johnny. "Tek düşündüğüm onun boynunu kırmaktı. Bu asla aklıma gelmezdi."

Omuz silkti. "Para kucağıma düşene kadar ben de öyleydim ve para kötü insanları daha kötü yapar." "Peki, şimdi bir polis raporuna ne dersin?" diye önerdi.

Arkasına yaslandı. "Bilmiyorum. Çok geç değil mi?"

"Bir zaman aşımı süresi olduğundan şüpheleniyorum ama iki yıldan az olduğundan şüpheliyim ve Luther ne?"

"Sadece altı ay kadar."

"Yani on beş ay önce. Bence bu bir sorun olmamalı, ama bunu öğrenebiliriz. Eğer yapabiliyorsanız, yapın derim. En azından ortaya çıkarsa dosyada bir şeyiniz olur ve o zaman odak noktası para dolandırmaya çalışmaktan hapse girmemeye kayabilir." Kadın yorum yapmayınca, "Eğer yapabilseydiniz, ona karşı suç duyurusunda bulunmak ister miydiniz?" diye ekledi.

Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Eğer büyük ve çirkin bir duruşma anlamına gelmiyorsa, evet." "Öyleyse ne olmuş? Ne olmuş yani?" Johnny sordu.

Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "O zaman herkes Luther'in babasının kötü bir adam olduğunu bilecek." Johnny başını salladı. "Tatlım, hayatıma bir bak. Kardeşlerime bak. İkimizin ailesi de ezikti. Buraya nasıl geldikleri bir bebeğin suçu ya da sorumluluğu değil ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Butterman'ı işe alacağız ve Luther'i evlat edinmem için gerekli belgeleri hemen hazırlayacağız. Bunu planlamıştım.

Zaten bu da gecikmemek için iyi bir sebep."

Dori, Johnny'nin kucağına emekledi ve kollarını onun boynuna doladı. "Teşekkür ederim. Anlayışlı olduğun için teşekkür ederim. Bana kızmadığın için teşekkür ederim."

"Kızgın olacağım tek kişi o. Bir erkekle ilk deneyimini korkutucu, acı verici ve aşağılayıcı hale getirdi. Seninle tatlı tatlı sevişen ben olsaydım her şeyimi verirdim. O zaman korkmazdın."

Dori bir elini onun göğsüne, sonra da yanağına koydu. "Senden korkmuyorum Johnny. Yemin ederim. Senden korkmuyorum. Prezervatifin var mı? Çocuklar uyuyor mu?"

Kalbi çarpınarak durdu. Gününü kesinlikle güzelleştiren iki soru ve kadın o kadar sakindi ki, süt olup olmadığını da sorabilirdi. Tek yapabildiği ağızdan bir cevap çıkarmaktı. "Evet, kontrol edebilirim. Neden?"

"Seninle birlikte olmak istiyorum, Johnny. Bu evliliğin sadece sözde kalmasını istemiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Ölmeden önce gördüğüm son yüzün senin yüzün olmasını istiyorum. Bunu doğru yapmak istiyorum."

"Tanrı aşkına, Dori. Seni kollarımda çıplak tutmadan önce ölmekten bahsetme. Ben çocuklara bakmaya gidiyorum."

"Ben senin odanda olacağım, her ihtimale karşı."

Johnny kalbi ağzında koridorda hızla ilerledi. "Lütfen, lütfen, lütfen uyuyor olun," diye mırıldandı. Ve uyudular.

U dönüşü yaptı ve Dori'nin odasına girdiğini gördü. Onu içeri kadar takip etti ve kilidi çevirdi, sonra orada titreyerek durdu. Bunu o kadar çok istiyordu ki zorlukla düşünebiliyordu. İlk seferleri mükemmel olmalıydı.

Dori gergindi ama bu doğru geliyordu. O onun kocasıydı ve hayatlarına bu şekilde başlamalıydılar: aşkla. Soyunmaya başladığında Johnny bir dokunuşla onu durdurdu.

"İzin ver," diye fısıldadı ve sonra yanaklarını kavrayıp ağzını dudaklarına götürdü - aslında bir öpücük değildi, ama olacakların bir vaadiydi.

Boğazının dibindeki nabızda kalp atışlarının hızlı gümbürtüsünü

görebiliyordu. "Korkma, bebeğim. Korkmak yok. Benimleyken değil, asla."

"Korkmuyorum," dedi Dori. "Bugün gelin oldum ve şimdi senin karın olmak istiyorum."

Johnny ellerini gömleğinin altından geçirip beline doladı ve gömleği dikkatlice yukarı kaldırıp başının üzerine koydu.

Kırılğan görünüyordu ama ne kadar dayanıklı olduğunu biliyordu. Parmaklarını kot pantolonunun

bel bandının altına kaydirdı ve ıtıtını açtı, fermuar da onu takip etti. Pantolonu kalçalarından aşağı doğru itmeye başladığında,

Çok kolay düşüyorlardı, hayatın ona yaşattıklarını hatırlatıyorlardı. Şimdi iç çamaşırlarıyla duruyordu, kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti. Onu kucağına aldı ve yatağına yatırdı, sonra da doğduğu günkü gibi çıplak ve ciddi bir şekilde erekte olmuş bir halde karşısında durana kadar tören yapmadan soyundu. Hızla onun yüzüne baktı. Eğer bu onu korkutmadıysa, gitmeye hazırды.

Dori yatakta doğrulup sütyenini çıkardı, sonra da bir kenara fırlattı. Johnny yatağın üzerine sürünüp kızın külotunu çıkarırken inledi.

"İyi misin?" diye sordu. "Korkmuyor musun?"

"Sadece seni hayal kırıklığına uğratacağımdan," dedi.

"Bu hayatta olmaz, olmayacaksın."

Bir prezervatif taktı ve sonra onun yanına uzandı. Onu ilk öptüğü yer kulağının arkasıydı. Oradan yanağının kıvrımına, dudaklarına ve güneye doğru ilerledi, bir yandan da çok hızlı gitmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Adam başladığında Dori tedirgin olmuş, hatta utanmıştı ama adamın ağzını vücudunda hissettiğinde, sonra diliyle meme uçlarını yuvarladığında ve göğüslerinden karnına doğru öpücükler gönderdiğinde çekingenliğini çoktan kaybetmişti. Parmakları daha da ileriye kaydığında, bacaklarını açtı ve gözlerini kapattı.

Johnny onun içinde olmayı o kadar çok istiyordu ki öleceğini düşündü, ama oraya gitmeden önce bunun ne hakkında olduğunu bilmesi gerekiyordu. Parmaklarını bacaklarının arasına kaydırıp küçük yumruya masaj yapmaya başladığında, onun iç çektiğini duydu ve ovmaya devam etti. Onun titrediğini görüp inlediğini duyduğunda, bunun iyi olduğunu biliyordu, bu yüzden durmadı. Sırtını dikleştirdiğinde ve sonra ağlamamak için dudağını ısırduğunda, yakın olduğunu biliyordu. Parmaklarını biraz daha hızlı hareket ettirerek baskıyı artırdı ve bunu yaptığında, sanki uçmak üzereymiş gibi yatağı kavradı ve tutundu.

"Bana bak, Dori. Bana bak. Boşaldığında seni seven adamın yüzünü görmelisin." Doruk noktasına ulaştığında gözlerini açtı ve sonra aniden aklını kaybetti. Adam içine girdiğinde kan hâlâ vücudunda dolaşıyordu. Onu izlemek, gözlerindeki tutkuyu görmek, şehvetin yüzünü yıkadığını görmek istiyordu, ama onun içindeki ritmik hareket çok yoğun bir duyguydu. Odaklanamıyor, bilinçli bir düşünce oluşturamıyordu. Ve ikinci telaş başladığında, kollarını onun boynuna doladı ve gözlerini kapattı, onun kollarında uçmayı bekledi ve uçtu da.

Johnny düşünemiyordu. Kan kafasının içinde o kadar sert çarpıyordu ki patlayacağını düşündü ve sonra doruk noktası onu yıkadı ve parçalandı. Zayıf ve bitkin bir halde kadının vücudunun üzerinde yatarken dakikalar geçti ama yine de hareket etmesi gerektiğini biliyordu yoksa onu ezecekti. Dirseklerinin üzerinde yuvarlanabilecek kadar yükseldi ve onu da yanına aldı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye fısıldadı ve burnunu çenesinin kıvrımının altına gömdü.

Dori onun yüzüne bakmak için bir dirseğinin üzerinde yükseldi. Hissettiklerinin gerçekliğini kabullenirken *koca* kelimesi hâlâ kafasında dönüp duruyordu.

"Seni daha çok seviyorum."

Johnny onun önce burnunu, sonra dudaklarını öperken inledi ve sonra kollarını boynuna doladı.

"Oh, bebeğim, teşekkür ederim. Bunu söylediğini duyacağımdan emin değildim. Bu gerçek bir zenginlik ve ben asla

kabul etmeliyiz."

Bölüm 21

Çocuklar uyandıktan sonra, yeni evli çift sevişme sonrasını Dori'nin kıyafetlerini Johnny'nin odasına koyarak ve diğer odayı Luther için bir çocuk odasına dönüştürerek geçirdi. Dori bebeği tek başına bir odada bırakma konusunda biraz endişeliydi ama Johnny Walmart'a gidip bebek monitörleri alarak sorunu çözdü, böylece Dori en küçük sesleri bile duyabilecekti. Dori, sesleri ne kadar iyi algıladıklarını fark ettiğinde rahatladı.

Oğlanlardan hiçbiri onun Johnny'nin yanına taşınmasına bir şey demedi. En büyük endişeleri, artık evli olduklarına göre ona ne isim verecekleri konusuydu ve bu sorun akşam yemeğine oturduklarında ortaya çıktı.

Luther mama sandalyesinde horozlu saatle konuşuyor ve diş çıkarma bisküvisini kemiriyordu. Dori onu çoktan doyurmuştu, bu yüzden hareketin olduğu yerde olmaktan mutluydu.

Akşam yemeğini basit tutmuş, kuru fasulye ve sosis yapmış, ardından biraz patates kızartmış ve bir kutu mısır ısıtmıştı. Çocuklar sandalyelerine oturmuş, yemeğin masaya gelmesini beklerken Beep sorununu ortaya attı.

"Hey, Johnny."

Johnny bardaklara buz koyuyordu ve dalgınca cevap verdi. "Öyle mi?"

"Dori ve Joe ile evlendiğimize göre, bu iş nasıl olacak?" Johnny durakladı ve arkasını döndü.

"Ne nasıl çalışıyor?"

"Sen benim kardeşimsin ve Marshall da benim kardeşim. Peki Dori ve Joe nedir?" Dori, güveçte kuru fasulye ve sosisleri masaya koyarken Beep'e göz kırptı. "Bana Dori diyebilirsin," dedi.

"Ama sen nesen? Şimdi de annem mi oldun?"

Yüzündeki niyetli ifade neredeyse kalbini kıracaktı.

"Hayır şekerim, ben senin annen değilim. Asla onun yerini alıyormuş gibi yapmam." "Benim için fark etmez. Çok iyi bir anne değildi," dedi Marshall çok hızlı bir şekilde.

Johnny afallamıştı. Bunun olacağını tahmin etmemişti.

"Bakın çocuklar, teknik olarak Dori artık sizin baldızınız ve bebek de kardeşiniz olacak çünkü onu evlat edineceğiz. Bizim soyadımızı alacak."

Beep kaşlarını çattı. "Dori artık benim kardeşim mi?" Dori onun hâlâ kafasının karışık olduğunu anlayabiliyordu.

"Ne olmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

Beep burnundan bir sümük çıkardı ve umursamazca kot pantolonuna sildi.

"Marshall'la konuştuk ve sana anne diyebileceğimi düşündüm," diye mırıldandı.

Marshall'a bakarken Dori'nin nefesi boğazında düğümlendi.

"Ne düşünüyorsun, Marshall? Bana ne demek istiyorsun?"

Johnny'ye baktı, ruh halini ölçmeye çalıştı ve sonra omuz silkti.

"Sanırım ben ve Beep'in zaten bir kardeşı var. İhtiyacımız olan şey bir anne."

Johnny başını salladı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim," dedi yumuşak bir sesle, ama Dori çoktan

Mod.

"Nasıl anne olunacağını zaten bildiğime ve Joe'nun da kardeşiniz olacağına ve konuşmayı öğrendiğinde bana anne diyeceğine göre, sizin de bana anne demenizin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Bip yüksek sesle iç çekti. "Çok rahatladım! Bu gece rahat uyuyacağım." Dori'nin yüzünü asmamak için yapabileceği tek şey buydu.

"Ben de öyle, çocuklar ve çok teşekkür ederim. Ben ve Joe'nun bir aileye ihtiyacı vardı. Bizi kurtarmaya geldiğiniz ve evlendirdiğiniz için gerçekten minnettarız."

Marshall, "Sorun değil," dedi.

Johnny sıırttı. "Evet, hiç sorun değil. Bunu yapmaktan mutluluk duyduk."

Dori ona bir bakığ attı, bu da onu güldürdü, Luther Joe'yu da güldürdü. O da böyle uyumlu biriydi.

Akşam yemeğı geldi, geçti ve normal yatma zamanı rutinine geri dönme işine başladılar. Yarın okul günüydü ve Johnny işe geri dönecekti.

Üç çocuğı da yatağı yatırıp mışıl mışıl uyuttuklarında çok yorulmuşlardı.

"Önce sen duş al," dedi Johnny. "Patronumu arayıp yarın için ne olduğunu öğrenmem gerek. Ne yazık ki bizim için balayı sona erdi."

"Balaylarının çok abartıldığını duydum," dedi Dori.

"Sen benim en sevdiğim karımsın. Bir gün seni abartılı boyutlarda bir balayına götüreceğim." "Üç oğlanla birlikte mi? O zaman Disneyland'i düşünmeye başla," dedi Dori.

Johnny onu kollarının arasına aldı ve doyasıya öptü, sonra tekrar ayaklarının üzerine yatırdı.

"Git banyonu yap. Bu gece hâlâ vaktimiz var."

Ve yaptılar da.

Ertesi sabah alarm çaldığında, Dori koridoru geçip banyoya gitmeden önce hızlıca sarılıp günaydın öpücüğü verdi ve ardından Johnny arkasından banyoya girerken Luther'le ilgilenmeye gitti.

O işe gittiğinde çocuklar kahvaltı ediyor, Dori de öğle yemeklerini hazırlıyordu.

Johnny günlük gazete almıyordu ve bu yüzden Dori düşünlerinin *Blessings Tribune*'de manşet olacağını ya da Peanut'ın tahmin ettiğı gibi hikayenin ulusal haberlere çıkacağını düşünmedi. Çocukları okula bıraktı ve süpermarkete uğramaya karar verdi. Gazete bayiindeki farklı gazetelerin manşetlerini görene kadar ortalığın karışmak üzere olduğunu fark etmemişti. Beşinin de törenden hemen sonra çekilen fotoğrafı gazetelerin her yerinde manşetlere taşınmıştı:

Ailelerini Kurtarmak İçin Evlendiler

DFCS Haliya Çağrıldı

Kahraman Gizli Mirasçıyla Evleniyor-Hayatının Sürprizi

Nimetler Nimetlerden Gelir

Luther'in araba koltuğunu alığveriğ arabasına bağlayıp koridorda ilerlerken, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. Oradan çıkıp eve gitmesi ve sonra da polis merkezini araması gerekiyordu. Tecavüz ihbarını ne kadar çabuk yaparsa kendini o kadar iyi hissedecekti.

* * *

Ethel Carter, Pansy Jones'un kendisini cadı avına çıkardığı için cehenneme kadar yolu olmasını dilerken, Ethel'i sıcak koltuğa oturtan şeyin aileye karşı önyargısı olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. Patronundan çoktan sıkı bir tokat yemişti ve patronunun onu yazıp dosyasına koyacağını biliyordu. Bu yüzden maaş çekinde bir daha asla zam göremeyecekti. Sonbaharda emekli olacak olması iyi bir şeydi.

* * *

Johnny'nin sabahı da daha iyi değildi. Garajda iş emirlerini alacak kadar uzun süre rapor verdikten sonra iş sahasına doğru yola çıkmış ve sabahı sıçanlar tarafından tahrip edilmiş bir gölet barajını onarmakla geçirmişti. Sahibi sonuncusunu da öldürmek için göleti kurutmuştu ve tekrar kullanılabilir hale gelmeden önce onarılması gerekiyordu. Öğle yemeği için durduğunda Dori'yi aramak için kamyonetin kabinine bindi ama telefon telesekretere düştü. Dori her zaman bebekle meşgul olduğu için bunu fazla önemsemedi, yemeğini yedi ve işine geri döndü.

Eve döndüklerinde, Dori ve Memur Pittman mutfak masasında tecavüz olayını anlatıyorlardı. Telefonun çaldığını duymuş ama telesekretere düşmesine izin vermiş ve Lon'un sorularını yanıtlamaya devam etmişti. Başının dönmeye ve yönünü kaybetmeye başladığı ve arkadaşını aradığı kısmı çoktan geçmişti ve hikâyenin, birinin onu kolundan tutup biraz hava alması gerektiğini söylediği kısma gelmişti.

"Aydınlıktan karanlığa doğru yürüdüğümü ve spor salonunun dışındaki banka oturmak istediğimi hatırlıyorum, ama o beni gölgelerin içine doğru çekmeye devam etti."

"Seni gören oldu mu?" Pittman sordu.

Dori hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirdi.

"Bilmiyorum. Zar zor odaklanabildim."

"Ve onu tanımadığınızı söylediniz."

"Onu daha önce hiç görmemiştim. Uyum sağlayamadı. Buraya

ait değildi." "Ne demek istiyorsun?" Lon sordu.

"Çok yaşlıydı, hala okulda olmak için çok yaşlıydı. Ona eve gitmem gerektiğini söyledim.

Hastaydım. Düşünemiyordum."

"Biri içkine bir şey katmış gibi görünüyor," dedi Lon. Kadın omuz

silkti. "Olduğunu görmedim ama sanırım öyle."

"Başka ne hatırlıyorsun?" Lon sordu.

Dori başını eğdi. "Kıyafetlerimi çekiştirdiğini hissettim. Sonra bayıldım. Kendime geldiğimde yüzünü üstümde gördüm ve ne yaptığını anladım ama hareket edemedim. Tekrar bayıldım ve kendime geldiğimde gitmişti."

"Onu bir daha gördün mü?" Lon sordu.

"Evet. Yaklaşık yedi aylık hamileydim ve eczaneden çıkarken onu caddenin karşısındaki Granny's restoranından çıkarken gördüm. Birlikte olduğu kişileri tanıımıyordum ama birden fazla arabaya biniyorlardı. İçlerinden birinin ona Frankie dediğini duydum."

"Ne yaptın sen?"

"Arabaya bindim ve gidebildiğim kadar hızlı eve

gittim." "Neden kimseye söylemedin?" Lon sordu.

Dori ürperdi. "Büyükbabam onu öldürürdü. Onun hapse girmesini istemedim ve sanırım

Yasanın adamı bulacağından ve hiçbir şey kanıtlamayacağımdan korkuyordum. Onun sözüne karşı benim sözümdü ve kendimi aptal gibi hissettim, sanki bu bir şekilde benim hatammış gibi."

"Başına gelenler için üzgünüm. Anlatmaktan korktuğun için üzgünüm ama seni anlıyorum." "Peki şimdi ne olacak?" Dori sordu.

"Videoda ifadeniz var ve bana verdiğiniz yazılı ifade de elimde. Bunun kayıtlara geçmesine neden ihtiyaç duyduğunuzu anlıyorum, ancak soyadınız olmadan bu soruşturmanın daha fazla ilerleyebileceğinden şüpheliyim."

"Onu bulmak istemiyorum. Bunu beni aramaya gelirse diye yapıyorum," dedi Dori.

"Anlıyorum," dedi Pittman. "Bazı ön araştırmalar yapabilirim ve sonra dosyayı gömebilirim. İhtiyaç olursa orada olacak."

Dori içini çekti. "Bunun uygun bir polis prosedürü olup olmadığını sormayacağım bile. Sadece minnettarım."

Pittman gitmek için ayağa kalktı ve sonra durdu. "Yangından çağrıldığımdan ve kimsenin size yardım etmediğini öğrendiğimden beri kendimi suçlu hissediyorum. Sağlık görevlilerinin senin ve bebeğin sağlığıyla ilgileneceğini düşünmüştüm."

"Büyükbabam ölmeden önce bizi zaten değerlendirmişlerdi. Duman solumamıştık ve yanmamıştık. Ambulansa binmeme izin vermediler. O gece ne olacağını kimse tahmin edemezdi ama Johnny ve adamlarına beni kurtardıkları için sonsuza dek minnettar kalacağım. Bakın her şey nasıl sonuçlandı."

Pittman gülümsedi. "Johnny'nin de bu konuda oldukça mutlu olduğunu söyleyebilirim."

Dori başıyla onayladı. "Parayı öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

"Bunu duymak kötü bir şey değil," dedi Pittman. "Ancak, bunu elde etmek için büyükbabanı kaybetmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Sen kendine iyi bak, ben de kendim çıkarım."

Dori ön kapının açılıp kapandığını duydu ve sonra gitmişti. İyi ya da kötü, o yapmıştı. Hikâye daha sonra ortaya çıkarsa ne olacaktı ki? Bu konuda daha fazla endişelenmeyi reddetti. Kimin aradığını görmek için telefonunu almaya gitti ve Johnny olduğunu görünce ona bir mesaj gönderdi.

Polisle konuştum. Rapor tutuldu. Akşam yemeği için etli börek yapıyorum. Seni seviyorum. Dikkatli ol.

Saate bir göz attı. Öğle yemeğini kaçırmıştı ve açlık sancılarını görmezden gelmeye başlamıştı ama sonra fikrini değiştirdi. Johnny ona öğün atlamayı bırakmasını söylemişti ve haklıydı. Kurban olduğu için kendini yeterince cezalandırmıştı. Fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç yaptı ve büyük bir bardak süt doldurdu. Ayakta yemek yerine Johnny'nin koltuğuna oturdu ve yemek yerken televizyonu açtı.

Johnny mesajı gördüğünde öğleden sonraydı. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra "Seni seviyorum"u tekrar okumak için iki kez okudu ve dozerini yükleyip kasabaya geri döndü.

* * *

Frankie Ricks Savannah'da bir barda bira içiyor ve bir arkadaşının gelmesini bekliyordu. Barın üzerinde televizyon açıktı ve ara sıra başını kaldırıp hava raporuna bakarak balığa çıkmak için iyi bir gün olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Barmene yeniden doldurmasını işaret etmişti ki ekranda bir adam, bir kadın ve üç çocuğun resmi belirdi. Kızı tanıdığında bira bardağından aktı ve resmin altındaki taramada hikaye belirdiğinde neredeyse tabureden düşecekti.

Ailelerini DFCS'den kurtarmak için evlenen damat, törenden sonra bir mirasçıyla evlendiğini öğrenir.

Frankie bara para attı ve sanki polisler arkadan geliyormuş gibi ön kapıdan koşarak çıktı. Oneida'ya dönüş yolu boyunca kafası dönüyor, birbiri ardına senaryolar düşünüyor ve bu işi nasıl kendi lehine çevirebileceğini bulmaya çalışıyordu.

Blessings'teki o küçük parça, uyuşturup becerdiği ilk kız değildi. Rohypnol'ün iyi tarafı, beraberinde getirdiği hafıza kaybıydı. Bırakın kimin yaptığını, hiçbiri ne olduğunu hatırlamıyordu, bu yüzden tecavüzle suçlanmaktan endişe etmiyordu. Sadece kendisini kıza bağlayacak bir hikayeye ihtiyacı vardı, böylece çocuk üzerinde hak iddia edebilecekti. Onunla daha önce bir ilişkisi olduğunu iddia edebilir ve hamile olduğunu bilmeden ayrıldıklarını söyleyebilirdi. Gazetede resmini gördüğünde bir çocuğu olduğunu ilk kez anladığını iddia edebilirdi - belki de seviştiklerinde bakire olduğu için, sadece bebeğin yaşına bakarak çocuğun kendisinden olduğundan şüphelendiğini söyleyebilirdi. DNA testi bunu kesinlikle kanıtlayacaktı. Oneida'ya ulaştığında hikayeyi iyice prova etmişti.

Kızın onu tanımadığını iddia edeceğini biliyordu ama bunu açıklaması kolaydı. Aralarındaki yaş farkı nedeniyle büyükbabasının arkasından iş çeviriyorlardı ve o da yaptıklarını kabul etmek istemiyordu. Bu riskli bir hamleydi ama Frankie Ricks risk almaya alışkındı. Şimdi ihtiyacı olan şey bir avukattı.

* * *

Pansy Jones kız kardeşinin sabah gazetesinde manşetleri ve düğün fotoğrafını görünce kalbi durdu. Evlenmişlerdi! Bunun olacağını tahmin etmemişti ve resme baktıkça bir daha asla eve dönmeyeceğinden daha da emin oluyordu. Karar vermesi gereken şey, Bart'tan boşanıp burada kız kardeşiyle mi kalacağı yoksa onu arayıp kendisiyle birlikte gitmesi için ona bir şans mı vereceğiydi. Sonunda, kendi evlilik yeminlerinin silik anısı onun için karar vermesini sağladı.

Cep telefonuna uzandı ve evi aradı, sonra Bart'ın cevap vermesini bekledi. Araması telesekretere düştüğünde konuşmaya başladı.

"Gazeteleri gördüm. Bir daha asla Blessings'e geri dönemem. Savannah'da kalıyorum, seninle ya da sensiz. Eğer boşanmak istiyorsan, tek istediğim eşyalarım: giysilerim, arabam ve annemin kristalleri, porselenleri ve gümüşleri. Gerisi senin olsun."

Sonra telefonu kapattı. Günün sonunda tek başına mı yoksa boyunduruğu tekrar boynuna geçirerek mi yeniden başlayacağını öğrenecekti.

* * *

İki gün sonra, Peanut Buttermen telefonu kapattı ve bir süre oturup ilk olarak ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Hisse senedi portföyü keşfedildiği andan itibaren böyle bir şey olacağını biliyordu ama Dori'nin nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Bir adamın ortaya çıkıp Dori ile bir çocukla sonuçlanan bir ilişki yaşadığını iddia etmesi biraz ürkütücüydü. Bir bebeği vardı ve babasının adını hiç söylememişti. Adamın zaten bir avukatı vardı ve yarından sonra sabah saat onda Blessings'te kanıtların sunulacağı bir duruşma yapılacaktı. Sözde baba, ortak velayet ve bununla birlikte uygun bir miktar para talep ediyordu. Dori çok üzülecekti. Johnny Pine kana susamış olacaktı.

Yine de bunu görmezden gelmenin bir yolu yoktu.

Avukatının telefonundan habersiz olan Dori, mutfak dolaplarını temizlerken kapı çaldı. Ellerini kot pantolonuna sildi ve cevap vermeye gitti.

Verandada duran adamın gülümsemesi rahatlatıcıydı.

"Sevimli Grant Pine mı?" diye sordu.

"Evet?"

Bir kâğıt parçasını öne doğru itti ve kızın eline tutuşturdu. "Az önce size tebliğ edildi."

Geldiği gibi aniden uzaklaştı ve onu eşikte şok içinde bıraktı.

Kapıyı kapatmak için eve geri döndü ve sonra çağırışı açtı, kelimeleri hızla taradı ve aklına gelmeden önce tekrar okudu.

Bir öfke çığlığı attı ve telefona yöneldi. Telefonu açamadan çaldı ve Buttermann'ın aradığını görünce kulağına bağıarak açtı.

"Orospu çocuğu bebeğimin ortak velayeti için dava açtı. Bana tecavüz ettiği için nafaka ve bebeğimi mi istiyor? Önce onu öldüreceğim! Yemin ederim, onu öldüreceğim."

Peanut gözlerini kırıştırdı. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordu.

"Dori! Dori! Dori! Bağırma kes ve beni dinle. Yarından sonraki gün sabah 10'da bir duruşma var. Bugün bir ara gelmeni istiyorum, böylece üzerinden geçebiliriz."

"İki gün önce polise tecavüz ihbarında bulundum. Bu adamın aynı adam olup olmadığını bilmiyorum ama eğer öyleyse onu tanıyacağım."

Peanut etkilenmişti. "Tecavüz raporu mu hazırladın?"

"Evet. Geç olduğunu biliyorum ama Johnny zaman aşımının dolmadığını söyledi ve artık büyükbabam başını belaya sokmak için etrafta olmadığına göre, bizi bu şeyden korumak için yaptım. Aman Tanrım, bunu yapacak kadar yüzsüz olduğuna inanamıyorum."

Peanut'ın düşünceleri dönüyordu. "Sanırım rapordan haberi yok, ki bu iyi bir şey. Sen doğru olanı yaptın. Ayrıca daha önce bir ilişki yaşadığını ve bu süre zarfında hamile kaldığından haberi olmadığını iddia edeceğini tahmin ediyorum."

"O bir yabancıydı. Bir okul dansında içkime ilaç kattı, beni spor salonundan karanlığa sürükledi ve bana tecavüz etti. Yüzünü üstümde görmek ve ne yaptığını bilmek dışında hiçbir şey hatırlamıyorum ama hareket edemiyordum. Hamile olduğumu öğrenene kadar her şey kötü bir rüya gibiydi. Bir rapor doldurdum. Eğer oysa, onu tutuklamak zorundalar, değil mi?"

"Şu anda, aksini kanıtlayacak bir delil olmadan, onun sözüne karşı sizin sözünüz olacak. Eğer babası oysa, Luther'in DNA'sı bunu kanıtlayacaktır."

Dori yine çığlık attı.

Peanut irkildi ve kadın konuşmasını bitirene kadar telefonu kulağından uzak tuttu.

"Polis raporunun bir kopyasını alıp sizinle irtibata geçeceğim. Sakin olun. Bu işi çözeceğiz." Adam telefonu kapattığında kadın hâlâ bağıırıyor ve tepiniyordu.

Johnny'yi aramaya çalıştı ama cevap vermedi, sonra onun Savannah'dan çok uzak olmayan bir şantiyede çalıştığını hatırladı. Eve gelip onun elini tutamayacak kadar uzaktaydı. O büyük bir kızdı. Bunu kendi başına halledebilirdi. Bu arada, ona söylemek için eve gelmesini beklemesi gerekiyordu.

Bebek ağlamaya başladığında inledi. Bütün o çığlıkları bir hataydı. Onu daha yeni uyutmuştu ve şimdi uyanıktı. Yanlış kararlarla doluydu.

* * *

Frankie avukatından herkesin bilgilendirildiğine ve tebligat yapıldığına dair bir telefon aldı, ardından Frankie'ye Blessings'te bir motel bulmasını ve hikayesini kurgulamasını önerdi. Oğlunun hayatının ilk altı ayını kaçırdığı için perişan görünmesi ve onunla bir ilişki kurmak için endişeli görünmesi gerekiyordu. Duruşmaya çıkması halinde kamuoyunu kendi lehine çevirmek için bunun hayati önem taşıyacağını söyledi.

Frankie oraya gideceği için biraz gergindi ama bir plan hazırlamıştı ve şimdi bunu uygulamak zorundaydı. Böylece bir bavul hazırladı ve Blessings'e doğru yola çıktı. Yerel bir motelde bir oda tuttu ve ardından yiyecek bir şeyler almak için doğruca Granny's Country Kitchen'a gitti. Saat biri geçiyordu. Öğle yemeği kalabalığı hemen hemen bitmiş olmalıydı.

* * *

Dori'nin midesi bulanıyordu. Dünkü sevinci gitmiş, hayatının gerçekleri çirkin yüzüne geri dönmüştü. Luther'e yemeğini yedirir yedirmez ve onu temizledikten sonra şehir merkezine doğru yola çıktı. Eczaneden tampon alması ve doktorunun istediği doğum kontrol reçetesini alması gerekiyordu. Luther Joe'yu çok seviyordu ama yakın zamanda bir çocuk daha istemiyordu. O ve Johnny şu anda başa çıkabilecekleri her şeye sahiplerdi ve Johnny bunun farkında bile değildi.

Bebeği araba koltuğuna bağladı, kıkırdamasını duymak için karnını dürttü ve Tanrı'dan büyükbabasının da bunu duymak için hala etrafta olmasını diledi. Sonra acıma duygusundan sıyrıldı ve arabaya bindi. Çocukları alma vakti gelmeden önce işlerini halletmesi gerekiyordu.

İlk durağı Phillips Eczanesi'ydi. Kalçasında Luther'le içeri girdi ve reçetesini almak için arka tarafa yöneldi. Yolda dört müğteri onu durdurdu; biri düğününü kutlamak, biri bebek için telaşlanmak, ikisi de borç para istemek için. Son ikisine uzun ve sessiz bir bakış attı. Mesajı aldılar ve gittiler.

Kadın tezgâha doğru yürüdüğünde Bay Phillips telefonla konuşuyordu. Arayanı beklemeye aldı.

"İyi günler, Dori. Reçeten burada."

"Teşekkür ederim, Bay Phillips. İyi günler dilerim."

"Sen de tatlım," dedi el sallayıp gülümserken.

Kadın tampon almak için bir sonraki reyondan sola döndüğünde telefona geri döndü. Dori içeri girdiğinde LilyAnn rafları yerleştiriyordu.

"Merhaba tatlım. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

LilyAnn sordu. "Bunlardan büyük bir kutuya ihtiyacım var," diyerek markasını işaret etti. LilyAnn onu raftan aldı.

"Çıkış yapmaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi Dori.

"Beni takip edin."

Dori reçeteyi ona uzattı ve ön tarafa doğru yöneldi. Luther'i hâlâ bir kolundan tutarak tezgâhın üzerine oturttu ve cüzdanını bulmak için çantasını karıştırdı.

Luther saçlarını ağzına sokmaya çalışırken ve LilyAnn doğacak bebeği hakkında gevezelik ederken eşyalarının parasını ödedi. Dori, LilyAnn'ın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve doğru yerlere gülümsediğini umuyordu.

LilyAnn aldıklarını istiflemeye başladığında, Dori dalgın dalgın pencereden dışarı, caddenin

karşısındaki Granny's Kitchen'a baktı ve o anda dehşet verici bir deja vu anı yaşadı.

Ona tecavüz eden adam kafeden çıkıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. Sonra sesi daha da yükseldi. "Kesinlikle hayır," dedi ve bebeği LilyAnn'ın kollarına bıraktı. "Onu benim için tut, lütfen." Çıkışa doğru koştu.

Ön kapının yanındaki vitrinden bir baston aldı ve kapıdan dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra, kaldırımından atladı ve trafiğe bakmadan caddenin karşısına geçti.

Bir sürücü ona çarpmamak için frene bastı, sonra da korna çalarak onaylamadığını belirtti, ama o bastonunu sıkıca avucunun içine alarak yürümeye devam etti. Güneş yüzünü ısıtıyordu ama karnının içindeki sıcaklığın yanında bu hiçbir şeydi. İntikam almak için dışarı çıkmıştı ve hiçbir şey onu durduramayacaktı.

Diğer yönden gelen ikinci bir araba da korna çaldı, frene bastı ve ona çarpmamak için keskin bir dönüşle kaldırıma çıktı ama o bir adım bile atmadı.

* * *

Frankie ilk arabanın korna sesini duydu ve neler olduğunu görmek için arkasını döndü. Arabayı gördüğü anda kendisine doğru gelen kıızı gördü, saçları video oyunlarından birindeki savaşçı bir kadın gibi yüzünün etrafında uçuşuyordu. O tepki veremedi ikinci araba korna çalıp kaldırıma çarptı ve kız gelmeye devam etti. Ondan sonra her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi.

Kadının çığlık attığını düşündü, çünkü ağzı açıktı ve yüzündeki öfkeyi fark etmemek imkânsızdı ama ses kafasının içinde kükrüyordu. Hareket edecek kadar hızlı kendine gelememi. Kollarını bir sopayı savurur gibi kaldırmasını izledi ve sonra sıırıyla vurulmuş bir öküz gibi yere yığıldı.

"Özür dilerim orospu çocuğu!" Dori toplanan kalabalığın farkında olmadan bağırdı ve bastonunu tekrar salladı.

İnsanlar Granny's'in yanı sıra caddenin yukarısındaki ve aşağısındaki dükkanlardan akın ediyordu. O sırada Frankie top gibi yuvarlanmış, başını ve yüzünü korumaya çalışıyordu. Kadın ona tekrar vurduğunda yardım için çığlık atıyordu.

"Korkak piç! İçkime ilaç kattın." Whack!

"Beni spor salonundan karanlığa sürükledin ve bana tecavüz ettin."

Whack!

"Bana tecavüz ettin, kanlar içinde bıraktın ve bir daha arkana

bakmadın." Whack! Whack!

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin!" Frankie çığlık attı.

Dori ona tekrar vurdu, burnunun köprüsünü çatlattı ve adam yuvarlanıp gidince, Dori tekrar vurdu, tam dizinin arkasına. Patladığında çığlık attı.

Whack! Whack! Whack!

"Şimdi de buraya gelip sırf biraz para kazanabilmek için bebeğimin velayetini alabileceğini düşünecek kadar cesaretin var mı?"

Tekrar savurdu ve tam başının arkasına gelmeden önce, biri onu arkadan yakaladı ve ayaklarından kaldırdı.

"Bırakın beni! Bırakın beni!" diye bağırdı. "Bu o! Bana tecavüz eden adam bu."

Toplanan kalabalık hep bir ağızdan soludu ve ardından öfkeli seslerinin uğultusu Frankie Ricks'in omurgasına soğuk bir ürperti gönderdi.

"Dori! Kes şunu!" Pittman bağırdı ve onu tekrar yere yatırmadan önce elindeki bastonu çekti.

"Ben hallederim. Beni duyuyor musun? Ben hallederim." Dori o kadar öfkeliydi ki titriyordu.

"Bu sabah mahkemeye gitmem için bir celp aldım," dedi Dori. "Bebeğimin ortak velayetini ve ona bakmak için nafaka istiyor. Tecavüzden tutuklanmasını istiyorum."

Frankie inledi. Bunun olacağını tahmin etmemiştir. Geriye doğru çekildi ve ayağa kalkmaya çalıştı ama kalabalıktan biri onu botlarıyla geri itti. Polise doğru süründü ve sonra kendini yukarı çekti. Burnu kanıyordu. Gözünün üzerinde bir kesik ve kanlı bir dudak vardı. Gömleği yırtılmıştı ve pantolonunun dizlerinde sakız vardı, göremediği çok sayıda morluktan bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Ben bu kıza tecavüz etmedim!" diye bağırdı. "Kötü giden bir ilişkimiz vardı ve onu mahkemeye vereceğim-"

Memur Pittman kaşlarını çatı, onu kendine doğru çekti ve kelepçeledi.

"Elimde eşkalinize ve ilk isminize uyan bir tecavüz raporu var. Senden alacağım DNA testi Dori Pine'ın bebeğiyle eşleşirse, tutuklanacak ve zorla tecavüz suçundan yargılanacaksınız. Mahkemeye ilk olarak bununla çıkacaksınız."

Frankie aval aval baktı. Bunun olduğuna inanamıyordu.

"Sana tecavüz etmedim," dedi ve Pittman onu arabasına sürükleyip Frankie ve Dori'nin silahını hapse götürürken Dori'ye yalvaran bir bakış attı.

Dori hâlâ sokağın ortasında duruyordu. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve vücudu titriyordu. Polis arabası gözden kaybolana kadar öylece durdu, sonra arkasını döndü ve etrafındaki kalabalığın sessizliğinden habersiz, sersemlemiş bir halde eczaneye doğru yürüdü.

LilyAnn ve Bay Phillips, bebek, Dori'nin satın aldıkları ve çantasıyla birlikte kaldırırda duruyorlardı. Dori'nin görebildiği tek şey bebeğiydi.

Arabanın arka tarafına ulaştığında tökezledi, sonra kendini tuttu, derin bir nefes aldı ve doğruca LilyAnn'e doğru yürüdü.

"Yardımanız için teşekkür ederim," dedi ve bebeği LilyAnn'in kollarından alıp arabasının arka koltuğuna bağladı. Çantasını Luther'in yanına koydu, arabaya bindi ve uzaklaştı.

Bölüm 22

İnsanlar bir düzine farklı yöne dağıldı, her birinin elinde bir cep telefonu vardı. Dori'nin hayatı bir kez daha herkesin meselesi haline gelmişti. İnsanların yarısı haberi yayıyordu; diğer yarısı ise olayı filme alma basiretini göstermiş ve sosyal medyaya yüklüyordu. Bundan sonra başına gelecekler kaçınılmazdı.

* * *

Dori günün geri kalanını şaşkınlık içinde geçirdi. Bir sürü çamaşır yıkadı ve çocukların giysi dolabını temizledi, sonra onları almak için okula gitti. Luther telaşlıydı ve araba koltuğundan kalkmak istiyordu, bu yüzden onunla birlikte arabadan inip etrafta dolaştı.

Bayan Jane minibüsünde çocuklarını bekliyordu ve Dori'yi görünce dışarı fırlayıp el salladı. "Gel gölgemde dur," diye bağırdı.

Dori teklif için minnettar bir şekilde yanına gitti. Luther hâlâ mızızlanıyor ve burnunu Dori'nin omzuna sürtüyordu. Uykusu olduğunu biliyordu ama çocukları eve götürene kadar onu iyileştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Buradaki patronun nesi var?" Jane Luther'in kıvrıkcık başını okşarken sordu.

"Uykulu ve huysuz," dedi Dori.

"Onu tutabilir miyim?" Jane sordu. "Yıllardır bir bebeği kucağıma almadım."

Bu ifade Dori'ye çok tatlı geldi ve o anda Frankie Ricks'i görmenin çirkinliğinin bir kısmı uçup gitti.

"Misafirim ol," dedi ve onu teslim etti.

Luther yeni bir yüzle karGılaGınca hemen ilgisini çekti, ama bir iki dakika boyunca bu takasa itiraz edip etmeyeceğini tartıGır gibi oldu. Sonra Jane parmağıyla burnuna dokunup gülümsedi ve o da gülümsedi.

"İşte benim gülümsemem," diye bağırdı Jane ve onun yanağını öptü. "Aman Tanrım, ne kadar tatlı bir çocuk. Günlerinizi bir zevk haline getiriyor olmalı."

Dori iç çekti. Öncelikleri tekrar yerine oturmaya başlamıştı. Parmaklarını onun bukleleri arasında gezdirdi ve sonra başının arkasını ovdu.

"Haklısın. Günlerimi çok keyifli hale getiriyor."

"Düğün için tebrikler. Beni gördüğünüzden şüpheliyim ama oradaydım. Çocukların etkinliğe kesinlikle renk kattığını söylemeliyim."

Dori sıırttı. "Evet, öyle ve hayatıma renk katıyorlar. Çok tatlılar. Daha dün gece bana anne demeye karar verdiler, buna bayılıyorum."

"Bu harika," dedi Jane. "Kesinlikle bir tanesine ihtiyaçları vardı. Bu Johnny'nin iyi bir iş çıkarmadığı anlamına gelmiyor, çünkü çıkarıyordu. Ama çok gençler ve her çocuğun iyi bir anneye ihtiyacı var."

Dori başını salladı, annesi eve hiç gelmediğinde ne kadar korktuğunu hatırlıyordu.

Sonra zil çaldı ve dakikalar sonra çocuklar her çıkıştan dökülmeye başladı.

"Gözte holiganlar geliyor," dedi Jane, Luther'in yanağını öpüp ona geri verirken. "Gyi günler tatlım."

Luther burnunu onun boynuna gömerken Dori gülümsedi. "Siz de Bayan Jane. Siz de."

Çocukların geldiğini gördü ve el sallamak için durakladı. Sonra onların "İşte annem" diye bağıldıklarını duydu ve son paniği de geçti. Her şey yoluna girecekti. Hayat artık ondan başka bir şey alamazdı. Bu adil olmazdı.

* * *

Frankie'nin avukatı Guidry adında bir adam, Frankie'nin tutuklanıp hapse atılmasından üç saat sonra ortaya çıktı. Frankie'yi kefaletle serbest bıraktı ve hapishaneden çıkarken ona isyan yasasını okudu.

"Ama buraya gelmemi sen söyledin," diye sızlandı Frankie. "Bana devam için halkın sempatisini kazanmamı söylediniz."

Guidry tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı. "Ve bunun yerine, mahkemede yüzleşeceğin kadın tarafından kışına kırbaç yiyorsun ve tüm bu acınası olay YouTube'da yer alıyor. Son sayıma göre şimdiden yarım milyondan fazla tıklanmış ve yüzündeki kan henüz kurumamış."

"Acil servise gitmem gerek," diye

inledi Frankie. "Araban nerede?"

Guidry sordu. "Hâlâ kafenin önünde."

"Seni şehirden çıkarken bırakacağım. Atla. Yediden önce Oneida'ya dönmem gerekiyor. Akşam yemeğine misafirlerimiz gelecek."

Frankie kaşlarını çatı. "Ben sizin müşterinizim. Akşam yemeği misafirlerinden daha önemli değil miyim?" "Hayır," dedi Guidry. "İçeri girin."

Şehir merkezine geri döndüler. Guidry Frankie'yi indirmek için durakladı ve ona son bir tavsiye verdi. "Duruşmaya kadar beladan uzak dur ya da unut gitsin. Bir daha kefaletini ödemek için gelmeyeceğim."

Frankie'yi arabasına tek başına sendeleyerek gitmesi için bırakarak uzaklaştı. Kilidi açmaya başladı, sonra bunu vurulmadan hemen önce yaptığını hatırladı. Kapıyı açtı ve içeri girdi, vücudu büyük bir ağrıyla doluydu.

Hastanenin nerede olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı, bu yüzden arabayı çalıştırdı ve geri gitmeye başladı, ancak bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Arabayı park etti ve bakmak için dışarı çıktı. Bütün lastikler patlamıştı.

"Orospu çocuğu!" diye inledi, sonra arabaya geri bindi ve uzaklaştı.

Hastaneye vardığında jantların üzerinde gidiyordu. Lastikleri değiştirmesi için yol yardımını aradı ve ardından acile gitti. Daha sonra dışarı çıktığında arabayı blokların üzerinde, dört lastiği de kayıp halde bulmuş.

O noktada mesajı aldı. Düşman bölgesindeydi ve dikkat çekmemesi gerekiyordu. Arabadan eşyalarını aldı ve kendisini kiralık bir arabaya götürmesi için bir taksi çağırdı. Taksiciye parasını ödedi ve kiralama ofisine doğru ilerledi. Tezgâhın arkasındaki kadın başını kaldırıp adamın yaralarını ve topallığını görünce hafifçe geriye doğru bir adım attı. Bu, herifin kim olduğunu bildiğine dair verdiği tek ipucuydu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

diye sordu. "Bir araba kiralamam

gerekiyor."

"Şu anda gerçekten eksiğimiz var."

"Lütfen bayan, sadece çalışan ve tekerlekleri olan bir şeye ihtiyacım var. Motosiklet dışında bir şey olursa

al."

"Şey, bir arabamız var. Küçük ama benzini iyi gidiyor." "Onu alacağım," dedi, sonunda bir şeyler yoluna girdiği için minnettardı.

Evrakları doldurdu, kimliğini ibraz etti ve sigorta için fazladan ödeme yaptı - şansı yaver giderse muhtemelen ihtiyacı olacaktı.

Kadını dışarıya kadar takip etti ve otopark boyunca iki büyük kamyonet, bir Cadillac, iki kamyonet, bir Town Car ve iki orta boy sedanın yanından geçti. Sonra kadın durdu ve işaret etti.

"İşte geldik. Siz binmeden önce çizik falan var mı diye kontrol edeyim. Başkasının çamurluk kazasını ödemek zorunda kalmanızı istemem."

Frankie şoktaydı. Sirkten çıkmış bir palyaço arabasına benziyordu.

"Bu da ne böyle?"

"Bu bir melez. Sana küçük olduğunu söylemiştim. İstemiyor musun?"

"Hayır, hayır, sorun değil. Sadece palyaço arabasına benziyor. Ve sarı."

Güldü. "Herkes öyle diyor. Bunun içinde geldiğini görecekler, değil mi?"

Gözlerini devirdi. Tam da ihtiyacı olan şey. Kıçında "*İşte buradayım.*" yazan bir işaret. *Kıçımı tekrar tekmele.*

Birkaç imza daha attıktan ve kiralamanın bir kopyasını aldıktan sonra arabaya bindi. Kontrollere alışması biraz zaman aldı ve sonra şansına lanet ederek ve Savannah'dan hiç ayrılmamış olmayı dileyerek uzaklaştı. Doğruca motele gitti ve odasına girer girmez doktorun verdiği ağrı kesicilerden iki tane aldı ve yere yığıldı.

* * *

Johnny saat beşi biraz geçe arabasıyla Blessings'e geldi ve aracını çitlerle çevrili otoparka park ettikten sonra ofise yöneldi.

İçeri girdiğinde patronu sırtıttı. "Evinizdeki heyecan hiç bitmiyor, değil mi?" dedi. Johnny gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bilmiyor musun?" "Neyi bilmediğimi?"

"Küçük karının o adama sopa çekmesi hakkında. Adamı fena benzetmiş. Sherman Georgia'dan geçtiğinden beri bu kadar öfke görmemişim."

Birden Dori'den gelen cevapsız aramayı hatırladı ve kapıya yöneldi.

"Eğer görmek isterseniz, YouTube'a yüklenmiş bir düzine farklı versiyonu var. Bu kızda gerçekten bir şeyler var. Bir kazananınız var!" Clawson bağırdı.

Johnny panik yapmamaya çalışarak yoluna devam etti. Arabasına biner binmez evi aradı ama telefon doğrudan telesekretere düştü. Mesaj bırakma zahmetine girmedi ve yoluna devam etti.

Arabayı garaj yoluna çekti, onun orada olduğunu görünce rahatladı ve merdivenleri hızla çıkarken güzel bir koku aldı. Normal gibi görünen bir yere girdi. Çocuklar yan yana durmuş, televizyona odaklanmışlardı. Kafalarını kaldırıp bakmadılar bile. Luther yakınlardaki oyun parkında, tavandaki vantilatörle konuşuyordu. Dori elinde bir bulaşık havlusuyla mutfaktan çıktı.

"Merhaba, Johnny. Evde olmana sevindim."

"Aramanı kaçırdım. Geri aramayı unuttum. Ne oldu?" diye sordu.

"Bak, Johnny!" Marshall söyledi. "Dori'ye zarar veren kötü adam bu. Onu polisler için yakaladı."

Tam Marshall akşam haberlerinin sesini yükselttiği sırada arkasını döndüğünde

Yaptığı şeyin videosunu.

Bittiğinde arkasını döndü, ona daha önce hiç görmemiş gibi baktı ve sonra onu kollarına alıp sarıldı.

"Burada olmadığım için üzgünüm. Ona saldıran ben olmadığım için üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Olma," dedi, o öfkeye şahit olduktan sonra sesi o kadar sakin ve gerçekçiydi ki adamın tüyleri ürperdi. "Bunu yapmam gerekiyordu. O celp gelene kadar içimde bu kadar öfke biriktirdiğimi bilmiyordum. Ondan sonra kendimi kaybettim."

"Çağrınız var mı?"

Omuzları çöktü. "Bu yüzden şehirde. Yarından sonraki gün bir duruşma için mahkemede olmam gerekiyor. Luther'in ortak velayeti ve tabiri caizse nafaka için bana dava açıyor."

"Tanrıya şükür o raporu hazırlamışsınız" dedi.

Marshall dizlerinin üzerine kalktı ve kanepenin üzerinden Dori'ye baktı.

"Annem kötü bir adam yakaladı. Bir daha asla korkmayacağım. Eğer Johnny ortalıkta yoksa, kış tekmelemeyi bilen bir annemiz var demektir."

Dori ciddi görünmeye çalıştı.

"Şiddete başvurmak iyi bir fikir değil. Beep'e olanlardan hoşlanmıyoruz, değil mi? O adama yaptığım şeyin çok özel bir nedeni vardı ve bir daha olmayacağına söz verebilirim."

"Eğer tekrar kırbaçlanması gerekirse, bunu yapan ben olacağım," dedi Johnny ve onu tekrar kendine çekti.

Dori iç çekti. Sevmek iyi hissettiriyordu ve hayatının geri kalanında tek başına savaşmak zorunda olmadığını bilmek daha da iyiydi.

"Akşam yemeği hazır. Herkes gidip yıkansın," dedi.

"Yıkadım bile," dedi Beep parmaklarını kaldırarak. "Onları dilimle yaladım."

"Tekrar yap ve bu sefer sabun kullan," diye emretti Johnny ve gittiler.

Dori Luther'i kucağına aldı ve mama sandalyesine oturttu. Horoz saatini bir ciyaklamayla selamladı ve yemek servis edildi.

* * *

Frankie uyandığında hava kararmıştı. Karnı açlıktan gurulduyordu ama çenesi çiğneyemeyecek kadar ağrıyordu.

Dışarı bakmak için kapıyı açtı ve yakınlarda bir fast-food restoranı gördü. Palyaço arabasını görmezden gelerek önce otoparka, sonra da caddenin karşısına geçip bir milkshake aldı. Çiğnemek yoktu. Neredeyse on beş dakika sırada beklemek zorunda kaldı ama soğuk, tatlı dondurma buna değdi.

Odasına döndüğünde kapının aralık olduğunu gördü ve soyulduğundan emin olarak inledi. Kapıyı iterek açtı, odanın darmadağın olduğunu görmeyi bekliyordu ama rahatlamıştı, hiçbir şey eksik görünmüyordu. İçeri girip kapıyı kapatmaya çalıştığında, düzgün kapanmadığını fark etti ve olanın bu olduğuna karar verdi. Sürgünün sıkıştığından emin olmak için kapağa yaslandı ve ardından yatağa oturup shake'ini içerken televizyon izledi.

Bir saat sonra kıyafetlerini çıkardı ve sıcak suyun acısını hafifleteceğini umarak duş aldı. Sonra iki ağır kesici hap daha aldı, çarşafların arasına girdi ve ışıkları söndürdü.

Birkaç dakika içinde başı kaşınmaya başladı. Kaşındı, yuvarlandı, yastığı yumruklayarak yeni bir

yumruya dönüştürdü ve bir kez daha gözlerini kapattı. Sonra kulağının arkası kaşınmaya başladı, sonra omzu, sonra da aletinın etrafındaki kıllar. Yorganı arkaya attı ve ışığı açtı.

bir çeşit isilik patlak verdi. Dehşet içindeydi, vücudunda lekeler *vardı*. Ama daha yakından baktığında, isilik gibi kırmızı değillerdi ama hareket ediyorlardı.

Pireler! Pire torbası motelleri duymuştu ama bunun sadece "ucuz" anlamına gelen bir deyim olduğunu sanıyordu. Belli ki yanılmış.

Küfür ederek ve inleyerek banyoya koştu ve cildi çiğ olana kadar ovaladı. Sonra temiz giysiler giydi, bavulunu arabaya attı ve resepsiyona yöneldi.

Alt dudağına yapışmış sigarasıyla elli yaşlarında bir kadın olan tezgâhtar, adam içeri girince başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Odamda pireler var," diye bağırdı.

Sigarasından bir nefes çekti ve çıkardığı duman burnunun üstünden yukarı doğru yükselirken gözlerini kıstı. "Gerçekten mi? Hangi odadaydın?"

Anahtarı tezgâha çarparak indirdi. "Oda 122."

"Ah. Perili olan," dedi.

"Perili! Bunun pirelerle ne ilgisi var?" diye sordu, sonra başını kaşıdı ve bir tanesini kaçırıp kaçırmadığını görmek için tırnaklarının altını kontrol etti, ama hiçbir şey yoktu.

"Geçen yıl otoparkta ezilen motel kedisi buraya musallat oldu," dedi tezgâhtar ve bu kez sigarasından bir nefes çektiğinde dumanı adamın yüzüne üfledi.

"Cehennem gibi," dedi Frankie. "Başka bir oda istiyorum." "Hepimiz doluyuz," dedi kadın.

"Tüm bu park alanında altı arabadan başka araba yok," diye itiraz etti.

"İçeri girdiler," dedi öne doğru eğilip elinin tersiyle kül sallayarak. "Tıpkı senin bu ofisten elini kolunu sallayarak çıkman gibi. Burada genç kızlara tecavüz edenleri kabul etmiyoruz."

Geri geri giderken ensesinde bir deri bir kemik kaldı. Döndü ve palyaço arabasına koştu, içine girdi ve kasabaya gelen bir pansiyon gördüğünü düşünerek uzaklaştı. Ona biraz daha pahalıya mal olabilirdi ama Tanrı şahidim olsun ki düzgün bir yatakta uyuyacaktı ya da nedenini öğrenecekti.

Rachel Goodhope, Frankie Ricks'in ne kullandığına bakmadan, hatta yaralarını kibarca görmezden gelerek B and B'ye girişini yaptı. Ona sağdaki ilk odanın anahtarını verdi ve hasta görüldüğü için sabah dokuz gibi odasına kahvaltı getirmeyi teklif etti.

Frankie teklifi kabul etti, odasına yerleşti ve uykuya daldı.

Sabah olduğunda Rachel o piçi kendi çatısı altında barındırdığını anlamış ve ona unutamayacağı bir yemek hazırlamaya koyulmuştu.

Yemek tepsisini onun odasına taşıdı ve saat dokuzda kapıyı çaldı, sonra onun kendisini içeri almasını bekledi.

Frankie ona en iyi Johnny Depp gülümsemelerinden birini göstermeye çalışırken, "Bu kesinlikle iyi görünüyor," dedi, ama dudağı çok şişmişti ve burnu en ufak bir şekilde sağa doğru eğilmişti.

"Umarım hoşunuza gider," dedi Rachel. "Dün gece sana sormadım ama uzun süre kalacak mısın?" "Hayır, hanımefendi. Sadece bir gece daha, sonra gideceğim."

"Öğlen yemek servisi yapmıyorum ama akşam misafirim olursa, başka planları yoksa akşam yemeği hazırlarım."

Frankie, "Plan yok ve akşam yemeği de iyi olacak," dedi.

Rachel tatlı tatlı gülümsedi ve çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Frankie kabarık çırpılmış yumurtaya yumuldu, yanında bir sosis halkasını ağzına attı ve ardından yaban mersinli ve çikolata parçacıklı gibi görünen keklerden birini tereyağıyla yağladı. Çikolata parçacıklarının Ex-Lax olduğunu daha sonra öğrenecekti ve o zamana kadar çok geç olacaktı.

Her şey bitene kadar yedi ve sonra tepsiyi salona bıraktı, yatağa geri süründü ve televizyonu açtı. Dehşet içinde, Dori Pine ile kendisinin sosyal medyada trend olduğunu fark edecek kadar sabah haberlerini yakaladı. Bir an için işi bırakıp gitmeyi düşündü ama sonra işlerin bunun ötesine geçtiğini fark etti. Planladığı mahkeme tarihinin yanı sıra, yüzleşmesi gereken başka bir duruşma daha vardı: yargıcın onu mahkemeye çıkarmak için yeterli kanıtı sahip olup olmadıklarına karar vereceği duruşma. Eğer şimdi şehri terk ederse, kefaletle serbest kalacaktı. İyi bir doz Rohypnol'ün otomatik olarak hafıza kaybını garanti etmediğini ilk kez fark etmişti. Keşke bunu daha önce bilseydi.

Bir yarışma programı sırasında uyuyakaldı ve yaklaşık bir saat sonra devasa boyutlarda bir karın ağrısıyla uyandı. Kusacağından mı yoksa patlayacağından mı emin değildi. Zar zor banyoya gitti ve bir iniltiyle komodinin üzerine düştü.

Önce kıcı kırbaçlandı, sonra lastiği patladı, sonra pirelendi ve şimdi de ishal oldu. Bunun bir kaza olduğunu düşünmesine imkân yoktu ama çaresiz durumdaydı ve kaçmak için tuvaletten yeterince uzaklaşamıyordu. Paçaları nihayet kurumadan önce öğleden sonra olmuştu. Kıç deliği ağrıyordu ve iç organları tertemizdi. Bir yudum su içse durmadan akıp gideceğinden ve pantolonunu ıslatacağından emindi.

Frankie parasını ödeyip kaçtığında Rachel ortalıkta yoktu. Şehrin dışında bir bar bulana kadar arabasını sürdü ve serin havaya ve loş ışıklara şükrederek içeri süzüldü. Odanın arka tarafına oturdu ve bir bira sipariş etti. Ona hizmet eden yorgun barmaid ona zar zor baktı. Kendini güvende hissediyordu, kimliği bilinmiyordu. Ama yanılıyordu. Haber yayılmıştı. Dori'nin bebeğini almaya ve parasını dolandırmaya çalışan piç, palyaço arabasını kullanıyordu.

Kısa bir süre sonra Bo ve Billy Weaver adında iki kardeş bara geldi. Ona doğru bir bakış attıktan sonra bara oturdular ve bira sipariş ettiler. Barmen onları uzatınca, yakındaki bir bilardo masasına götürdüler ve oynamaya başladılar.

Frankie birasını bitirene kadar bir süre onları izledi ve barmen geri döndüğünde bir tane daha sipariş etti ve fıstık da istedi. İkinci birasıyla uğraşüyor ve biraz başının döndüğünü hissetmeye başladığında burnu için bir buz torbası olmasını diliyordu. Ağzına bir avuç fıstık daha attı ve sonra onları yutabilecek kadar çiğnemeye çalıştı. Aklının bir köşesinde, tamamen boş bir mideyle bira içmenin o kadar da iyi bir fikir olmayabileceğini düşünmeye başladı. Fıstıkları bir yudum daha birayla kovaladı ve sonra hava alması gerektiğine karar verdi. Parayı masaya bıraktı ve sendeleyerek arabasına gitti, tüm camları indirdi ve küçük arabanın onu götürebileceği en hızlı şekilde çakıllı otoparktan çıktı.

Bo ve Billy bilardo ıstakalarını masaya bıraktılar, biraları ve oyun için yirmiliklerini attılar ve Frankie'nin hemen arkasından bardan ayrıldılar. Frankie şehir dışına çıkıyordu, ki bunu mükemmel olarak değerlendirdiler. Varlıklarından haberdar olmaması için yeterince arkasında kaldılar. Arabası bir ileri bir geri gitmeye başladığında, Frankie'nin gitmek üzere olduğunu anladılar.

"Sence birine zarar vermeden önce onu yoldan çıkarmayı denemeli miyiz?" Bo sordu. "Belki," dedi Billy.

Ancak onlar buna fırsat bulamadan Frankie yoldan çıkıp bir hendeğe girdi ve arabayı durdurup park etmeyi başardıktan sonra araba çalışır haldeyken direksiyon başında bayıldı.

Bo otoyolun kenarına, Frankie'nin arabasının yanına çekti ve sonra durdu.

"Daha iyi bir iş çıkaramazdık," dedi.

Arabadan indiler, çalılık hendeğe girdiler, Frankie Ricks'i arabadan çıkardılar ve yola sürüklemeyen önce motoru durdurdular.

"Sence May birasına ne kadar uyuşturucu koymuştur?" Billy sordu.

Bo omuz silkti. "Ne zaman aradığını söylemedi. Sadece yakında bayılacağını söyledi." "Onunla ne yapmak istiyorsun?" Billy sordu.

Bo etrafına bakındı ve sonra hendeğin daha aşağısına bakıp işaret etti. "Bir parça zehirli sarmaşık görüyorum." Billy sırttı. "Haklı olduğuna inanıyorum kardeşim."

Frankie'yi iki kolundan yakaladılar ve asfalttan aşağıya doğru sürüklemeye başladılar. Kenara vardıklarında onu suya atmaya başladılar ama Bo yeni bir fikirle ortaya çıktı.

"Önce pantolonunu indirebiliriz," diye önerdi.

Billy sırttı. "Neden onları ayak bileklerinden aşağı çekmiyoruz? Uyandığında bunu kendisinin yaptığını düşünür ve ikimiz de temize çıkarız."

Bo, Frankie'nin kemerini yakaladı ve Billy de fermuarını açtı. Pantolonunu ve iç çamaşırını dizlerinden aşağıya çektiler ve sonra onu yolun kenarından aşağıya, hendeğe yuvarladılar, orada zehirli sarmaşıkların arasına yüzüstü düştü.

Bo, "Sanırım burada işimiz bitti," dedi.

"Sanırım haklısın kardeşim," diye ekledi Billy.

Kamyonlarına geri döndüler, asfaltta bir U dönüşü yaptılar ve sarı palyaço arabasını kapısı açık ve anahtarı kontakta hendeğe bırakarak kasabaya geri döndüler.

* * *

Frankie saatler sonra uyandı ve sırt üstü yuvarlandı ama gözlerini açmaya çalıştığında tuhaf hissetti. Başını kaldırıp baktığında güneşin batı ufkuna doğru ilerlediğini gördü ve sonra yarı çıplak olduğunu ve bir çukurda yattığını fark etti.

"Oh adamım. İlk defa iki birayla sarhoş oldum. Onları aç karnına içmemeliydim," diye mırıldanarak önce mahrem yerlerini, sonra da bacağını kaşdı. Sonra pireleri hatırladı ve hendekten elleri ve dizleri üzerinde sürünerek çıktı ve bu sefer pireleri olmadığını fark etti. Bir isilik vardı. Kötü bir kızarıklık. Hendeğe ve zehirli sarmaşığa tekrar baktı ve pantolonunu yukarı çekti ama artık çok geçti. Çoktan zehirlenmişti.

"Orospu çocuğu," diye inledi ve sendeleyerek arabasına doğru yola geri döndü. Arabaya binmek için hendeğe geri süründü ve sonra küçük arabayı çıkarabileceği kadar sık bir yer bulana kadar palyaço arabasını hendeğe neredeyse çeyrek mil geri götürmek zorunda kaldı. Asfaltta geri döndüğünde, geri döndü ve kasabaya doğru sürdü. Gitmeyi düşündüğü tek yer, çok geç olmadan hastaneye geri dönmektir. Gözleri şişerek kapanmıştı.

Bölüm 23

Butterman neredeyse otuz dakikadır telefonda Dori'yle konuşuyor ve onu rahatlatmaya çalışıyordu. Frankie Ricks'in davasının sadece mahkemeden düşürülmekle kalmayacağından, tecavüz suçundan hapse gireceğinden de emindi. Ama bu gerçekleşene kadar Dori korkuyordu ve o da bunu anlıyordu.

"Dinle tatlım, benimle adliyede buluş. O video YouTube'a yüklendiğinden beri bir şeyler geliyor. Her şey yoluna girecek. Bu konuda bana güvenmelisin. Bu benim en iyi yaptığım şey, anladın mı?"

Dori içini çekti. "Evet. Orada görüşürüz. Oda 202."

"Doğru, ve geç kalmayın. Yargıç Beecham geç kalmayı hoş görmez." "Geç kalmayacağım," dedi Dori.

Telefonu kapattı ve bağıni ellerinin arasına aldı. Luther uyuyordu ve ev o kadar sessizdi ki, koridorun sonundaki banyoda musluğun damladığını duyabiliyordu.

Johnny onunla mahkemeye gitmek için işten eve gelmemiştir, bu yüzden çocukları okula götürdü, ama onu bir saat önce evde bekliyordu. Telefonu çaldığında, arayanın o olduğunu düşündü. Arayan Lovey'di.

"Selam, tatlım. Benim. Duruşmanın bu sabah olduğunu biliyorum. Bebek bakıcısına ihtiyacın var mı? Evinize gelip siz dönene kadar Luther'la kalabilirim. Hem bebek hem de senin için her şey daha kolay olur."

"Ah, Lovey, yaptıklarının karşılığını sana nasıl ödeyeceğim? Evet, yardımcı olur ve kabul ediyorum. Saat onda orada olmamız gerekiyor, o yüzden en geç dokuz buçukta burada olursan harika olur."

"Yakında görüşürüz," dedi Lovey.

Dori telefonu kapattı ve sonra saate baktı. Dokuza çeyrek vardı. Johnny hangi cehennemdeydi?

Sonunda ön kapıdan içeri girdiğinde, elinde bir kucak dolusu poşet vardı. Aile bütçesine katkıda bulunması için ona birkaç yüz dolar vermişti ve alışveriş yaptığına inanamıyordu. Poşetlerden birini ona verdi, diğerini kendine sakladı.

Ayağa kalktı. "Bu da ne?"

"Mahkemede giymen için bir şey. Bir elbisen var. Onu cenazede ve düğünde giydin. Bir idamda giymenin uygun olacağını düşünmedim."

Dori bir kahkaha patlattı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Tam dünyanın başıma yıkıldığını düşündüğüm anda, beni her zaman tam zamanında kurtarmayı başarıyorsun. Seni seviyorum, Johnny Pine."

"Önce ben seni sevdim," dedi ve sonra saate baktı.

"Şimdi bunları deneyelim ve düzeltilmesi gereken bir şey varsa görelim."

Yatak odalarına geri döndüler ve çuvalların içindekileri yatağın üzerine döktüler.

Johnny'nin bir kot pantolonla giymek için önden aşağıya doğru beyaz inci çıtçıtları olan koyu mavi Batı tarzı bir gömleği vardı. Gösterişli değildi ama güzeldi ve onun bu haliyle gurur duymasını istiyordu. Etiketleri çıkarmaya ve iğneleri çıkarmaya başladı.

Dori uvalındaki elbiseyi aldı ve vücutuna doğru tuttu.

"Oh, Johnny," dedi Dori. "Bu elbise muhteşem."

Sırıttı. "Unique Boutique'teki bayan sana çok yakışacağını söyledi."

"Tatlım, bu elbise herkese yakışır."

Kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarıp içine girdi, sonra da omuzlarına kadar çekti. Johnny fermuarını çekmek için arkasında durdu ve sonra onu boy aynasına doğru çevirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Elbise pastel pembe, yeşil ve sarı renklerde çiçek desenliydi. Kepçe yakalı ve kap kollu, gömme sütyenli, vücuda oturan korsajlı ve mendil etek ucuna sahipti; bu da elbiseye bir tutam parlaltı ve bir miktar seksilik katıyordu.

"Bence bu çok güzel. Bence bunu düşünen dünyadaki en düşünceli koca sensin."

Johnny ona hızlı bir öpücük vermek için eğildi, ama sonra kollarını boynuna doladı ve kulakları cınlayana kadar onu öptü. Arayanın telefonu olduğunu anlaması birkaç saniye daha sürdü.

"Bekle," dedi ve hızlıca cevap verdi. "Alo? Kim?" Neredeyse anında gülümsemesi kayboldu.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Dori onun yüzündeki ifadeden şok olduğunu anlayabiliyordu.

"Evet, sanırım kabul edeceğim," dedi ve sonra arkasını döndü. Cevap verirken doğrudan Dori'ye bakıyordu. "Evet, benim baba. Neler oluyor?"

Dori'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Onu yalnız bırakmak için odadan çıkmaya başlamıştı ki, adam bileğinden yakalayıp kendine çekti. Kollarını onun beline doladı ve sesindeki acıyı dinledi ve bunu yok edebilmeyi diledi.

"Doğru ya, gazetedeki haberi gördün. Evet, çok güzel ve evet, onu çok seviyorum. Evet, çocuklar büyüdü."

Sonra onu dinliyordu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladığında ona daha sıkı sarıldı. "Evet, aradığına sevindim ve teşekkürler. Ona söylerim. Evet, güle güle."

Telefonu kapattı, yatağın üzerine fırlattı ve iki koluyla ona sarıldı. Hareket etmedi. Konuşmadı ama kadın onun kalp atışlarını hissedebiliyordu ve telefonun onu etkilediğini biliyordu.

Sonunda konuşmaya başladı. "Sana çok güzel olduğunu ve çok mutlu bir hayatımız olmasını umduğunu söylememi istedi."

"İyi misin?"

İç çekti. "Ben iyiyim. Sadece beni çok şaşırttı. Dönüştüğüm adamla gurur duyduğunu söyledi."

"Oh, Johnny, bu harika, değil mi?"

Omuz silkti ama gururlu olduğu belliydi.

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Yaklaşık altı yıl önce. Beep bebektir, Marshall dört yaşındaydı ve ben de on dört yaşındaydım. Önemli değil. O asla dışarı çıkmayacak ve ben de kardeşlerimin hapishanedeki ailelerini ziyaret etmenin normal olduğunu düşünerek büyümelerine izin vermeyeceğim. Şimdi, bu güzel elbisenin etiketlerini çıkaralım ve işe koyulalım. Yakında adliyede olmamız gerekiyor."

"Saat onda başlıyor. Butterman geç kalmayın dedi ve Lovey de dokuz buçukta bebekle kalmak için buraya gelecek."

"Bu harika. Bir gün büyük bir parti vermemiz ve bu karmaşada bize yardımcı olan herkesi davet etmemiz gerekecek." Sonra saate baktı. "On beş dakikadan az vaktimiz var. Önce banyoya gidebilirsin. Bu gömleği birkaç dakikalığına kurutucuya atacağım."

kırılganlıklarını gidermek."

Ve böylece, telefon görüşmesinin şoku geçti.

Lovey hemen dokuz buçukta geldi. Şişelerin nerede tutulduğunu hızlıca gözden geçirdi ve ihtiyacı olan diğer her şeyin odasında olduğu söylendi.

Dori, "Lütfen içmek istediğiniz herhangi bir şey için kendinize yardım edin," dedi. "Buzlu çayımız, Pepsi'miz var ve isterseniz her zaman kahve yapabilirsiniz. Kahve dolabın üzerindeki elma kutusunda."

"İyi olacağım," dedi Lovey. "Ve çok güzel görüldüğünü söyleyebilirim." Dori gülümsedi. "Bunu benim için Johnny seçti."

"Adımın geçtiğini mi duydum?" Johnny odaya girerken şöyle dedi.

"Işık çalabilseydim, çalardım," diye ekledi Lovey. "Çok yakışıklı görünüyorsun, genç adam." "Bu güzel kadını utandıramam," dedi. "Tatlım, gitmemiz gerek. Hazır mısın?"

Dori çantasını aldı.

"Hadi şu işi bitirelim. Hayatımızı geri istiyorum," dedi.

* * *

Frankie geceyi hastanede geçirdi. Sonunda onu geri çevirmeyecek, uyuyabileceği bir yer bulmuştu. Kızarıklıklarını kurutmak için serum takmışlar ve şişip kapanmadan önce gözlerine ilaç vermeyi başarmışlardı. Guidry'yi arayıp kendisini hastane girişinden almasını istemiş ve geldiğinde açıklama yapacağını söylemişti.

Guidry arabasını girişe çektiğinde, dışarı çıkan adamı beklemiyordu. Aslında, tercih ettiği uzun, tel tel saçları, Johnny Depp saç stili olmasa Ricks'i hiç tanımayacaktı. Ricks sanki attan inmiş de bacaklarını nasıl düzeltereğini bilmiyormuş gibi iki büküm yürüyordu. Yüzü o kadar şişmişti ki insan gibi görünmüyordu. Yüzündeki kızarıklık, kaşınmaktan dolayı büyük, sızan kırmızı lekelere dönüşmüştü. Gözleri sadece yarıktı ve elleri kısmen şiştiği ve çatladığı için, kısmen de kendini kemiğe kadar pençelemesini önlemek için bandajlıydı.

Guidry dışarı çıktı ve arka kapıyı açtı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Zehirli sarmaşık. Uzun, çirkin bir hikaye. Sadece beni adliyeye götür. Yargıcı o kaltakla aramızda bir ilişki olduğuna inandırmalısın, yoksa tecavüzden hapse girerim."

"Öncelikle, ondan 'kaltak' diye bahsetmeseydiniz daha iyi olurdu. Sizi asla tanımayacağını varsaymasaydınız da faydalı olurdu. Şimdi içeri girin. Fazla vaktimiz yok."

"Neden ben arkaya biniyorum?" Frankie sordu. "Öne geçebilir misin?"

Frankie küçük koltuğa baktı, sığmak için kıvrılmayı düşündü ve inledi. "Muhtemelen olmaz. Tamam. Bana bir saniye ver."

Frankie bir bacağını arabanın içine salladı ve sonra yanlara doğru kaydı, içeri girene kadar her hareketinde inledi ve inledi.

Guidry kapıyı çarptı, sürücü koltuğuna geri oturdu ve adliyeye doğru yola çıktı. Duruşmanın başlamasına dokuz buçuk dakika vardı.

* * *

202 numaralı oda tıklım tıklımdı. Tek boş koltuklar, avukatların ve müvekkillerinin oturacağı ön taraftaydı. Ruby Dye oraya erkenden gelmişti, açık mavi pantolon takımının içinde çok şık görünüyordu, yumuşak sarı bukleleri Shirley Temple görünümünün basitleştirilmiş bir versiyonuyla şekillendirilmişti ve eğer klima odadaki insan yığını serinletmeye yetişemezse kullanmak üzere kendine küçük, güzel bir katlanır vantilatör getirmişti.

Peanut ve Dori'nin oturacağı masanın hemen arkasında oturuyordu ve Dori'ye olabildiğince yakın olabilmesi için Johnny'ye de yanında bir yer ayırmıştı.

Kapılar açıldığında herkes döndü. Peanut Buttermann'ın önden gittiğini, Dori ve Johnny'nin de hemen arkasında olduğunu gördüklerinde önce bir iç çekiş, ardından da yumuşak fısıldaşmalar duyuldu.

Dori nasıl hissedeceğini bilmiyordu ama utanmak da bunun bir parçasıydı. Kocasıyla birlikte mahkemede, çocuklarının velayeti için tanımadığı bir adamla savaşıyor olması ne kadar büyük bir zavallılıktı. Bayan Jane'in pembe dizilerinin onun hayatıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Johnny! Buraya gel!" Ruby tısladı ve sıkışabilmesi için yana kaydı.

Johnny koltuğa sıkışırken, "Teşekkürler Ruby," dedi. Yanındaki adama başıyla selam verdikten sonra Dori'nin avukatlarının yanına oturmasını izledi. Dori dönüp baktığında Johnny göz kırptı ve Dori neredeyse gülümseyecekti. Onun korktuğunu biliyordu. Onun için ne kadar korktuğunu belli etmeyecekti. Mahkeme salonuna baktı ve dost yüzlerden başka bir şey görmedi. Yargıcın kararlarına yardımcı olmayacaktı ama bu onu daha iyi hissettirdi.

Peanut, Dori'nin gözlerindeki paniği gördü. Onun elini okşadı ve konuşmak için kilisede fısıldadığı sesini kullanarak daha yakına eğildi. "Çok güzel görünüyorsun canım. Meeker seninle gurur duyardı ama ben işimize dönmek istiyorum. Konuşmak için çağırılmayabilirsin. Tüm bunlar bir duruşmayı hak edecek bir şey olup olmadığını belirlemek içindir, bu da karşı konseyin davasını savunmak için yeterli kanıtı sahip olması gerektiği anlamına gelir."

"Bunu anlıyorum," diye fısıldadı. "Ama biz onlardan daha iyi durumda değiliz. Bunu kendiniz de söylediniz."

Peanut göz kırptı. "Bu, sen adama sopayla vurup Tanrı'nın ve herkesin önünde onu azarlamadan önceydi. Bugüne kadar beş kız daha onun kendilerine de doping verdiğini ve tecavüz ettiğini iddia etti. Hatta ikisi daha sonra kürtaj yaptırdıklarını itiraf etti. İfadelerinin kopyaları bende var. Bu sadece size tecavüz etmediği iddiasını ortadan kaldırmakla kalmayacak, aynı zamanda onu çok uzun bir süre nehre gönderecek."

Dori sanki biri onu dürtüklemiş gibi sıçradı. "Yüce Tanrım, ciddi misin?" "Evet, hanımefendi, kesinlikle."

Johnny'ye söylediklerini söylemek niyetiyle arkasını döndüğünde kapı tekrar açıldı. Bu kez karşı tarafın konseyi ve müvekkili içeri girdi, ancak yürüyen tek kişinin karşı tarafın konseyi olduğu daha iyi ifade edilebilirdi. Müvekkili bezi dolu bir bebek gibi paytak paytak yürüyordu ve tam bir cehennem gibi görünüyordu.

"Bu da ne?" Peanut mırıldandı.

Johnny'nin gözleri şok içinde açıldı ve sonra Bo ve Billy Weaver'ın sırtarak başparmaklarıyla onu onayladıklarını gördü. Ne yaptıklarını bilmiyordu ama onlara çok şey borçluydu.

Guidry, Buttermann'a başıyla onay verdikten sonra Frankie'nin oturacağı sandalyeyi işaret etti.

Oda fısıltılar ve varsayımlarla çalkalanıyordu ama konuşmalar uzun sürmedi. Birdenbire ayağa kalkmaları emredildi ve kalktıklarında Yargıç Beecham'ın girişine tanık oldular.

Frankie çok fena kaşınıyordu, canı yanıyordu. Daha yeni rahatlamıştı ve şimdi tekrar hareket etmesi gerekiyordu. Ayağa kalktığıında yargıç oturmuş ve ona ters ters bakıyordu. Duruşma Beecham'ın Guidry'yi müvekkilinin gafından dolayı azarlamasıyla başladı.

"Üzgünüm Sayın Yargıç, ama gördüğünüz gibi müvekkilim ciddi şekilde rahatsız." Beecham bir el salladı ve duruşma başladı.

Guidry müvekkilinin orada bulunma nedenlerini açıkladı ve Bay Ricks'in birkaç ay önce ilişki yaşadığı kızın hamile kaldığını ve kendisine haber vermeden çocuklarını doğurduğunu öğrendiğinde ne kadar yıkıldığını ayrıntılı olarak anlattı. Bay Ricks'in Luther Joe Grant adlı bebeğin ortak velayetini ve ona bakmak için yeterli parasal tazminatı istediğini belirtti.

Dori yalanları dinlerken yeniden sinirlenmişti. Sonra konuşma sırası Peanut'a geldi ve ilk atışını doğrudan kalbine yaptı.

"Sayın Yargıç, bu iddianın her kelimesini reddediyoruz ve bunun yerine müvekkilimin önceki hamileliğinin, bir okul etkinliğinde içkisine ilaç kattıktan sonra vahşi bir tecavüz eyleminin sonucundan başka bir şey olmadığını iddia ediyoruz. Dahası, elimizde Savannah'ya kadar uzak yerlerden, aynı adam olan Frankie Ricks hakkında benzer iddialarda bulunan beş genç kadının daha yeminli ifadeleri bulunmaktadır. Bu beş kadından ikisi yeminli ifadelerinde kendilerinin de tecavüzden sonra hamile kaldıklarını ve hamileliklerini sonlandırdıklarını belirtmişlerdir."

Ayağa kalkan Guidry'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Beecham onu işaret etti. "Oturun. Siz kanıtınızı sundunuz. O da kendi kanıtını sunuyor."

Guidry inanamayarak Frankie'ye baktı ve sonra eğilip kulağına fısıldadı. "Sana bilmem gereken başka bir şey olup olmadığını sordum. Sana sordum-"

Butterman bir mahkeme memuruna yargıç için yeminli ifadelerin kopyalarını verirken Frankie başını masaya koydu ve inledi.

Frankie tekrar inledi ve sonra sandalyesinde doğruldu ve ağlamaya başladı.

Yargıç Beecham kopyaları alırken Guidry'nin masasına ters ters baktı.

"Avukat bey, lütfen müvekkilinize mahkeme salonumda bunların hiçbirine izin vermeyeceğimi ve kendisini toparlamasını söyleyin."

Guidry Frankie'nin kulağına bir uyarı tısladı.

Frankie inledi ama söyleneni yaptı.

Beecham söz konusu bebek üzerinde DNA testi yapıp yapılmadığını sordu. Guidry hemen bunun gündemde olduğunu belirtti.

Beecham gözlerini devirdi ve Guidry'yi hazırlıksız olduğu için azarladı, sonra Dori'ye baktı. Elleri yumruk olmuştu ve o kadar çok titriyordu ki bayılacağını düşündü.

"Butterman, müvekkilin hasta mı?" diye sordu. "Hayır, efendim," dedi Peanut.

Beecham kaşlarını çattı. "Çok perişan görünüyor."

"Hayır, efendim. O hasta değil. O deli. Şimdiye kadar gördüğüm en sinirli kadın."

Beecham gözlerini kırıştırdı. Herkes gibi o da YouTube videosunu görmüştü ama bu kadar öfkeyi yakından görmek tecavüz suçlamasını neredeyse elle tutulur hale getirmişti.

"Dori Pine."

Dori derin bir nefes aldı ve onun yüzüne baktı. "Evet, Sayın Yargıç?"

"Gerçekten kızgın mısınız ve herhangi bir şekilde hasta değil misiniz?"

"Ben hasta değilim. Kırılğan değilim. Sinir krizi geçirmiyorum. Ancak o adamın cehenneme tek yönlü bir bilet almasını diliyorum... Sayın Yargıç."

İnsanlar kahkahalara boğuldu.

Yargıç Beecham çekicini kürsüye vurdu.

"Sessiz olun! Mahkemede düzen! Bir taşkınlık daha olursa mahkeme salonunu boşaltırım!" diye bağırdı. Bir sessizlik çöktü. Kimse bundan sonra olacakları kaçırmak istemiyordu.

Frankie de en az Dori kadar titriyordu ama tamamen farklı bir nedenden ötürü. Cildi sürünüyor, yanıyor, kaşınıyordu. Dar, bağlayıcı giysiler ve içinde bulunduğu sefalet aklını kaçırmamasına neden oluyordu. Sadece tüm bunların bitmesini istiyordu. Pireler yüzünden. Zehirli sarmaşıktı. Dori Pine'dı.

Ayağa fırladı.

"Daha fazla dayanamayacağım! Lanet olsun, umurumda değil! Kaşınmalıyım. Kaşınmalıyım. Beni hapse atın. Umurumda değil."

Beecham tokmağı tekrar vuruyordu.

"Guidry, müvekkilini hemen kontrol altına al yoksa bu duruşma biter." Guidry Frankie'nin kolunu tuttu ama Frankie çılgılık atarak kolunu çekti.

"Bırakıyorum! İstifa ediyorum! Davayı bırakıyorum. Buradan gitmekten başka bir şey istemiyorum." Beecham tokmağı bir kez daha vurdu.

"Bu duruşma sona ermiştir," dedikten sonra odanın arka tarafına doğru baktı ve kapıda duran iki polis memuruna başıyla selam verdikten sonra ayağa kalktı ve formaliteleri beklemeden kürsüden ayrıldı.

Frankie koridorda tökezleyerek kapıya doğru ilerliyor, kravatını çekiştiriyor ve gömleğinin düğmelerini açıyordu ki iki polis memuru onu tecavüz suçundan tutukladı ve ellerini arkasından çekti. Ne olduğunu anlamadan kelepçelenmişti. Hareket edemiyordu. Giysilerini gevşetemiyordu. Kaşınamıyordu bile. Bu onun en kötü kabusunun hayata geçmesiydi.

Lon Pittman, Dori'nin gözüne takıldı ve diğer memur ona haklarını okurken mahkûmunu kapıdan dışarı sürüklemeye başlarken neredeyse göz kırptı.

"Frankie Ricks, tutuklusun. Buna hakkın var-"

Dori sandalyesinden fırlayıp Buttermann'a sarıldığında Peanut Buttermann çoktan ayağa kalkmıştı. Parmaklıkların üzerinden eğilip Johnny'ye sarıldı, sonra dönüp Buttermann'a tekrar sarıldı.

"Başardın! Bizi kurtardın," diye bağırdı.

Peanut başını salladı. "Kendini kurtardın Dori ve çok ama çok gurur duymalısın. Eğer kendini bu şekilde savunmasaydın, diğer kurbanlardan herhangi birinin ortaya çıkacağından şüpheliyim."

"Her şey bitti mi?" diye sordu. "Her şey bitti mi? Tecavüz davasında tanıklık etmek zorunda kalacak mıyım?"

"Belki, ama mahkemeye çıkacağından ciddi olarak şüpheliyim. İddiaya girerim ki suçunu kabul edecek ve Beecham'dan başka bir yargıçla şansını deneyecek."

Johnny parmaklıklara doğru eğildi ve Peanut'ın elini sıktı.

"Çok minnettarız."

Peanut sırıttı. "Benim için zevkti. Size bir fatura göndereceğim."

"Bugüne kadar harcadığımız en iyi para olacak," dedi Dori. "Artık gidebilir miyiz?" "Evet, gitmekte özgürsünüz. Gitmişken harika bir hayat yaşayın, tamam mı?"

"Tamam!" Dori bunu söyledikten sonra tekrar Johnny'ye baktı ama Johnny çoktan onu almak için korkulukların etrafından dolanmaya başlamıştı.

Onu kollarına aldı ve ayağa kaldırdı. Arkadaşları etraflarını sardığında sevinçle gülüyordu.

Pine ailesi dondurma almaya gitmek üzere arabayı yüklendiğinde sıcak bir Pazar akşamı gün batımından hemen sonraydı. Çocukların hepsi arka koltukta, Johnny ve Dori de ön koltukta oturuyordu. Tren yolundan geçip şehir merkezine doğru yola çıktıklarında, Johnny sağa dönmek yerine sola döndü.

"Hey! Dondurmaya giden yol bu değil!" Beep bağırdı. "Bu yol değil," dedi Johnny.

"Bunu zaten söyledim," diye mırıldandı Beep.

Dori'nin de kafası karışmıştı ama onun karısı olduğu iki kısa ay içinde Johnny'nin hiçbir şeyi kazara yapmadığını öğrenmişti, bu yüzden sessiz kalıp bekledi.

Yıllardır gitmediği mahallelerin arka sokaklarına girdi ve sonra kuzeye döndü. Nerede olduğunu fark ettiğinde kalbi çarpmaya başladı. Daha dik oturdu, kendisinin de öne doğru eğildiğinin farkında değildi. İki blok daha gittikten sonra frene bastı ve kenara çekti.

Yangın mahallindeydiler, ancak yangına dair tüm kanıtlar yok olmuş, arazideki enkaz çoktan kaldırılmıştı.

Jones'ların eskiden oturduğu sokağın karşısındaki ev boştu ve ön bahçesinde satılık levhası vardı. Kadın hatırlayarak bakarken, adam koltuğun diğer tarafına uzandı ve onun elini tuttu.

"Yarın ev için bir altlık inşa etmeye başlıyoruz ve bunu ben yapıyorum. Sadece görmeni, kötü olan her şeyin gittiğini ve yarının iyi zamanlar için olduğunu bilmeni istedim."

Çocuklar arka koltukta sessizdi, bu önemli olayın farkındaydılar. Dori geleceklerine baktığını biliyordu ama aynı zamanda geçmiş de hatırlıyordu. En karanlık anlarında gecenin içinden çıkıp onlara sığınacak bir yer vermiş, sonra da nihayetinde sevgisini sunmuştu. Yüzünü ona dönerken elini sıktı.

"İnsanlar geçtiğimiz aylarda sık sık birlikte geçirdiğimiz sadece bir haftanın ardından evlenmemizin ne kadar cesurca olduğunu söylediler. Her zaman gülümsedim ya da gülüp geçtim, çünkü bu bizim işimizdi, onların değil. Ama gerçek şu ki, en kötüsünü atlattığınızda, en iyisini fark etmeniz o kadar da uzun sürmüyor."

Johnny'nin boğazındaki yumru o kadar büyüktü ki zorlukla nefes alabiliyordu. Dori ve bebek evlerine girmeden önce hayatlarının hiçbir şekilde kutsanmış olduğunu düşünmemişti ve sonra eksik olan şeyin onlar olduğu anında anlaşılmıştı.

Sonra arka koltuktan küçük bir ses "Dondurmaya ne dersin?" diye fısıldadı.

Dori güldü.

Johnny, Beep'e sırtıttı. "Evet, dondurmaya ne dersin? Ben çikolatalı alacağım."

"Ben yıldızlı istiyorum," dedi Beep.

"Vanilya istiyorum," diye ekledi Marshall.

"Peki ya sen anne? Sen ne istiyorsun?" Beep sordu.

Dori omzunun üzerinden arkadaki üçlüye ve sonra tekrar Johnny'ye baktı.

"Sanırım ben de vanilya istiyorum ama üzerinde kurumuş üzüm istemiyorum."

Ertesi sabah Ruby Dye güne başlamak için Curl Up and Dye'in arka kapısından içeri girdi.

Eşyalarını çalışma odasına bıraktı ve ardından salonun içinde dolaşarak ışıkları açtı,

Kapalı işaretini Açık'a çevirdi ve ön kapının kilidini açtı. Bunu yaparken Greyhound otobüsünün birkaç blok ötede durduğunu gördü. Otobüsün kasabadan geçtiğini hep görürlerdi ama en son ne zaman durduğunu hatırlayamıyordu. Merakla durdu ve kimin indiğini görmek için izlemeye başladı. Şoför inip doğruca otobüsün altındaki bagaj bölümüne gitti ve Ruby hâlâ bekliyordu, şoförün kaldırırma bıraktığı büyük spor çantayı hangi yolcunun aldığını görmek istiyordu.

Sonunda bir bacak gördü, sonra birinin omzunun yan tarafını. Aslında bir adamdı ama tek görebildiğı buydu. Şoför tekrar bindi ve birkaç dakika sonra otobüs, arkasında egzozundan çıkan siyah bir bulut bırakarak uzaklaştı.

Üniformayı gördüğünde bunun bir asker olduğunu anladı ama yüzünü tanıyamayacak kadar uzaktaydı. Adamın spor çantasını alıp topallayarak uzaklaşmasını izledi.

"Yaralı bir savaşçı. Tanrı seni kutsasın," dedi usulca ve sonra işine devam etti.

Sabah boyunca onun kim olduğunu ve nereye gittiğini merak edip durdu ama bunu başka bir gün öğrenecekti.

Sharon Sala'nın kitabını sipariş edin

Curl Up and Dye

şimdi satışta

[Buraya tıklayın!](#)

Eğer kaçırdıysanız, Sharon Sala'nın *Kıvrıl ve Boya* kitabından bir alıntı için okumaya devam edin

LilyAnn Bronte hayatın ne kadar hızlı değişebileceğini zaten biliyordu. Geçmişi bunu kanıtlayan bir yol haritasıydı. Ancak Kasım ayının ilk haftasındaki bu özel Cuma günü, Tanrı'nın hayatının hikayesini geri sardığı o deja vu anlarından birini yaşadı.

Çalıştığı Phillips Eczanesi'nin ön kaldırımını süpürürken hot-rod bir motorun alçak, seksi gürültüsünü duydu. Parlak siyah bir kamyonet gürleyerek Ana Cadde'den aşağı inerken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Sürücüyü göremeden güneş ışığı ön cama vurdu ve doğrudan gözlerine yansıdı. Kör olduğu anda, tıpkı Randy Joe'nun Cumartesi gecesi randevuları için onu arabasına aldığı anda yaptığı gibi, susturucunun borularını şıklattığını duydu. Ama bu uzun zaman önceydi, Afganistan'a savaşa gidip kendini öldürtmeden önce.

Bu kamyonu kimin kullandığına dair hiçbir fikri yoktu ve tekrar baktığında kamyon sokağın en ucundaki köşeyi dönüyordu ve sonra gözden kayboldu.

LilyAnn için o kamyonu görmek ve boruların tıkırtısını duymak bir işaret gibiydi. Evren ona geçmişte yaşadığını mı söylüyordu? Çünkü eğer öyleyse, bunu zaten biliyordu.

LilyAnn tüm büyüme yılları boyunca ailesi için sürekli bir gurur kaynağı olmuştu. Onur öğrencisi ve amigo kızdı ve her yıl sınıfı tarafından en güzel ve en arkadaş canlısı seçiliyordu. Son sınıfta amigo kızların lideri seçildiğinde, yıldız oyun kurucu Randy Joe Bentonfield da onu değişmez kızı olarak seçmişti.

Ancak Şeftali-Keen Kraliçesi unvanını kazanana kadar anne ve babası tam bir palavracı kesilmişti. Lily sanki hayatı daha iyi olamazmış gibi hissediyordu. Ama eskilerin dediği gibi, bir kez zirveye ulaştığınızda, gideceğiniz tek yer yokuş aşağıdır.

İki uçak 11 Eylül 2001 sabahı New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne, bir diğeri de Pentagon'a çarptı. Dördüncü uçak yolcular tarafından indirilip bir mısır tarlasına çarparak içindeki herkesin ölümüne yol açtığında, dünya aniden durdu.

Ülkenin dört bir yanından genç erkek ve kadınların orduya yazılmaya başlamasıyla yaşanan şoku, Blessings'teki pek çok genç erkek de dahil olmak üzere ulusal öfke takip etti.

Randy Joe ilk kaydolanlardan biriydi. Ağlamaktan kendini kaybetmiş, sonra da sevişmişler. Randy Joe savaşa giden bir erkek olduğu için kendini o kadar beğenmişti ki, acemi birliğine gitmeden önce ona bir söz yüzüğü vermişti. Üniformasıyla fotoğraf çektirecek kadar uzun bir süre sonra geri döndü ve bir ay sonra bayrağa sarılı bir tabutla geri döndü.

İnsanlar o fotoğrafı önceden çektiirmesinin iyi bir şey olduğunu söylediler çünkü Blessings'e parçalara ayrılmış ve artık görülemeyecek halde geri dönmüştü.

Onun ölümü Lily'yi yıktı. O yıl üniversiteyi bıraktı ve siyah giydi.

Uzun sarı saçlarıyla güzeldi. Bir yıl boyunca her gün mezarını ziyaret etti ve insanlar onun ne kadar sadık bir genç kadın olduğunu, kaybettiği aşkı için bu şekilde yas tuttuğunu söylediler.

Bir yıl ikiye, sonra üçe dönüştü ve her şey bulanıklaştı. Babası kalp krizi geçirip ölmüş, annesi dul kalmıştı ve Lily geleceğe dair hayallerini zar zor hatırlıyordu ve oraya nasıl ulaşacağını unutmuştu.

En kötüsü de Randy Joe'nun yüzünü artık aklına getiremediği zamanlardı. O noktada, suçluluk duygusu onu sırf Randy Joe'nun en sevdiği şey olduğu için bir kutu çikolatalı dondurma yemeye itiyordu. Bu hafızasını canlandırmıyordu ama kilo almasına neden oluyordu.

Lily on bir yaşına gelene kadar yıllar hiç fark edilmeden gelip geçmişti. Artık onun mezarını sadece aklına geldiğinde ziyaret ediyordu ve farkında olmadan duygularını fazladan bir ağırlıkla maskeleymişti.

LilyAnn tekdüze bir yaşamın içinde sıkışıp kalmıştı: Birine çok yaklaşımdan ve yeniden geride kalmaktan korktuğu için dışarı adım atamıyordu.

* * *

En azından Lily bugüne kadar böyle hissetmişti, ta ki o boruların tıkırtısını duyana kadar. Sanki tek ayağı üzerinde dengede durmaya çalışıyormuş gibi kendini merkezden uzakta hissetti ve kamyonun büyük bir değişimin alameti olduğuna ikna oldu.

Öğle vakti Lily mesaisini bitirdi ve Curl Up and Dye'daki haftalık randevusuna doğru yola çıktı. Kuaföre vardığında rahatlamıştı. Burası insanların güzelleşmek için geldiği güvenli bir yerdi. İnsanların hayatlarını geri kazanmak için gidebilecekleri bir yer olsaydı, ilk sırada o olurdu.

İçeri girdiğinde kapının üzerindeki zil çaldı. Herkesin Rahibe diye seslendiği ev sahibi Ruby Dye gülümsemeye başlamıştı ki Lily de ona gülümsedi.

"Hey, LilyAnn. Nasıl gidiyor, tatlım? Bugün rüzgar çok sert, değil mi?"

Lily ceketini asarken başını salladı. "Evet, hava soğuyor. Kışın geldiğini görmekten nefret ediyorum."

"Bu durum hoşuma gidiyor," dedi Ruby. "Kısa günler ve uzun geceler bana iyi bir kitap ve patlamış mısırla dinlenmek ya da eski filmleri izlemek için zaman veriyor."

Lily'nin ihtiyacı olan son şey, yalnızlığını yemek için daha fazla zamandı. "Sanırım," dedi şampuan istasyonuna otururken.

Ruby pelerini boynuna geçirir geçirmez Lily başını lavaboya yasladı ve gözlerini kapattı. Uzun sarı saçlarının bir başkası tarafından yıkanması saf bir lükstü. Ruby Lily'nin kafa derisini ovmaya ve masaj yapmaya başladığında, omuzlarındaki gerginlik azalmaya başladı. İşlerini bitirip kuaför koltuğuna geri döndüklerinde, Lily transa geçmekten iki ton uzaktaydı.

Ruby genç kadına baktı ve Lily'nin aynada kendisi dışında her yere nasıl baktığını izledi. Keşke onu içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarmanın bir yolu olsaydı.

"Yeni bir saç modeliyle ilgilenmiyorsundur herhalde?" Ruby sordu. Lily kaşlarını çatı. "Onunla ne yapacağımı bilemem."

"Önemli değil. Bir gün bir yolunu bulacağız," dedi Ruby.

Hepsi yanlarından geçen bir hot rod'un sesini duyduklarında başparmağı Güç düğmesinin üzerindeydi.

Sürücü motora ne yapmış olursa olsun, basları yüksek ayarlanmış bir müzik seti gibi gürlüyordu.

Lily'nin gözleri büyüdü. Randy Joe'nunki gibi bir kamyonu olan şoför olmalıydı. Sandalyesini

döndürdü.

Bakmak için o kadar hızlı döndü ki Ruby yuvarlak fırçayı saçına doladı.

"Özür dilerim. Bu mu çekti?" Ruby fırçayı çözmeye çalışırken sordu.

Lily hiçbir şeyden habersizdi. "Hayır, hayır, acımadı," diye mırıldandı, hâlâ sürücüyü görmek için boynunu büküyordu.

Ve sonra herkesi şaşırtan bir şekilde kamyon salonun önündeki kaldırıma yanaşıp park etti, şoför motoru durdurmadan önce son bir kez boruları karıştırdı.

Kırkly yaşlarındaki ikiz kuaförler Vesta ve Vera Conklin öğle yemeklerini dinlenme odasında yiyorlardı ve gürültünün ne olduğunu görmek için dışarı çıktılar.

Sürücü içeri girdiğinde dükkândaki diğer kadınlar dönüp baktılar.

Dar, uzun kollu bir tişört giymiş, Wrangler marka bir kot pantolonun içine sokulmuş otuzlu yaşlarında iri bir adamdı. Geniş omuzları, uzun bacakları, ince kalçaları ve yakışıklılıktan ziyade sevimlilik sınırında bir yüzü vardı ama elindekilerle gayet iyi çalışıyordu.

Hemen güvercin grisi Stetson'ını başından sıyrarak koyu dalgalı saçlarını ortaya çıkardı ve hayranlarına seyirci kabul eden bir yıldız gibi odadakilere gülümsedi.

Vesta henüz zaman ayırmaya değer bir erkekle tanışmamış olsa da, ölüp gömülmemiştir. Vera'ya salata kâsesini uzattı ve tezgâha doğru ilerledi.

"Curl Up and Dye'a hoş geldiniz. Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Umarım öyledir, hayatım. Adım T. J. Lachlan ve kasabada yeniyim. Saçımı kestirmeye gittim ve yerel berberin hastanede olduğunu öğrendim. Walk-Ins Welcome tabelanızı gördüğümde, siz güzel hanımlardan birinin saçını kestirmek için sorun çıkarabilir miyim diye merak ettim."

"Elbette, zamanım var," dedi Vesta.

Vera kız kardeşine ters ters baktı, sonra da sırtıttı. "Hayır bilmiyorsun, Vesta. Sue Beamon her an gelebilir." İçinde yemek olan kaseleri dinlenme odasına geri koydu ve mağazanın önüne gidip kendini tanıttı.

"Blessings'e hoş geldiniz Bay Lachlan. Benim adım Vera ve saçınızı kesmekten mutluluk duyarım."

"Bana T. J. diyebilirsiniz ve bu da bir şey değil mi? Bunu söylediğim için özür dilerim ama ikizler gerçekten de bir erkeğin en iyi fantezisi, dedi ve sonra ikisine de geniş bir sırıtış attı.

Ruby buranın bir iş yeri olduğunu hatırlatmak için ikizlere bir kaşını kaldırdı, sonra Lily'nin sandalyesini çevirdi ve fön makinesini tekrar çalıştırdı.

Lily'nin sanki bir hayalet görmüş gibi yabancıya baktığını ancak sözünü bitirdiğinde fark etti.

Ruby durakladı. "Hey. İyi misin?" diye fısıldadı.

Lily gözlerini kırıştırdı ve aynada Ruby'nin bakışlarıyla karşılaştığında gözleri yaşlarla doldu.

"Ben iyiyim, Rahibe. Sadece bana birini hatırlattı." Sonra başını salladı ve başka tarafa baktı.

Ruby'nin gözleri kısıldı. Kadının başka bir erkeğe ilgi gösterdiğini bile ilk kez hatırlıyordu. Olumsuz bir ilgi olsa bile, hiç yoktan iyiydi.

"Saçlarınızla biraz farklı bir şey yapmaya ne dersiniz? Belki yanları yüzünüzden uzağa çeker ve onları burada tepede tuttururuz... ya da belki ensenizde? Hmm? Ne dersin?"

Yanlarını geriye çekti ve Lily'ye neden bahsettiğini göstermek için tepesinden tuttu. Lily kaşlarını çattı. Saçlarını bu şekilde yüzünden uzaklaştırmak sadece çenesini belirginleştiriyordu.

"Bilmiyorum. Sanırım," diye mırıldandı.

"Güzel," dedi Ruby. "Biraz değişiklikten kimseye zarar gelmez."

Ruby sözlerini bitirdiğinde Lily yine kaşlarını çattı. Kendini çıplak hissetti, sanki çok fazla şeyini ortaya çıkarmıştı.

Pek hoşuna gitmemişti ama değiştirmek için artık çok geçti.

"Haftaya aynı saatte," dedi Ruby'ye parasını uzatırken ve sanki ev alev almış gibi kapıdan fırladı.

Ama LilyAnn'ın şehveti alev almıştı. Randy Joe'yu son kez çıplak gördüğünden beri karnında böyle bir kıpırdanma hissetmemişti. Ama o zaman da çıplaktı ve vücuduyla gurur duyuyordu, şimdiki gibi değil.

Son on bir yıl içinde bir kez bile değişen şeklini fazla dūřünmemiřti. Bugüne kadar bu onun varlığı için bir sorun olmamıştı. Yabancı da Randy Joe gibi ateşliydi ve tıpkı Randy Joe gibi güzel bir kamyonet kullanıyordu. Ve bir zamanlar LilyAnn'a bakıp onu isteyebilirdi... tıpkı Randy Joe gibi. Ama Vera'nın kuaför koltuğunda oturan bu adam ona bir daha asla bakmayacaktı.

Asıl soru şuydu... Eğer bir şey yapacaksa, bu konuda ne yapacaktı?

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Sharon Sala, RWA'nın yanı sıra OKRWA üyesidir. Beş farklı türde basılmış doksan beşten fazla kitabı bulunmaktadır: romantizm, genç yetişkin, Western, kurgu ve kadın kurgusu. İlk kez 1991 yılında yayımlanan kitapları sekiz kez RITA finalisti, Janet Dailey Ödülü sahibi, dört kez *RT Book Reviews* Kariyer Başarı Ödülü sahibi, beş kez National Reader's Choice Ödülü sahibi, beş kez Colorado Romance Writers Mükemmellik Ödülü sahibi ve Heart of Excellence ile Booksellers' Best Ödülü sahibidir. Yazmak onun hayatını, dünyasını ve kaderini değiştirdi. Doğduğu eyalet olan Oklahoma'da yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.